

DOKTRINA AT PAGSASABUHAY NG ISANG BUHAY NA BANAL

Isang Gabay na Kurso para sa
Shepherd's Global Classroom

Naka-Centro kay Kristo. Pagsasanay. Sa Lahat ng Lugar.

Inihanda ni Randall McElwain

Copyright © 2017 Shepherd's Global Classroom

ISBN: 978-1-943953-23-3

Lahat ng karapatan ay nakareserba. Maliban sa pahina ng mga pagsusulit, walang bahagi ng aklat na ito ang maaaring kopyahin o ipadala sa anumang anyo sa anumang paraan—elektroniko, mekanikal, pagkopya, parekord o iba pa—nang walang nakasulat na pahintulot galing sa SGC. Ang bawat pagbili ng aming SGC English curriculum ay nagbibigay-daan sa amin upang isalin at pagkatapos ay ipamahagi ang parehong curriculum sa mga Kristiyanong tagapanguna sa buong mundo. Upang makipag-ugnayan sa SGC, o upang mag-donate para sa nakapanghihimok na pananaw, pumunta sa: ShepherdsGlobalClassroom.org.

Malibang ipinahayag sa kabaligtaran, ang lahat ng mga Talata ng Kasulatan ay mula sa ESV® Bible (The Holy Bible, English Standard Version®), copyright © 2001 by Crossway, isang ministry sa paglilimbag ng Good News Publishers. Ginamit nang may pahintulot. Lahat ng karapatan ay nakareserba.

Disenyo ng Takip ni Shane Muir

Nilimbag ng

Country Pines, Inc.
11013 Country Pines Road
Shoals, IN 47581

Ang Doktrina at Pagsasabuhay ng Isang Buhay na Banal

Talaan ng Nilalaman

Ang Kagandahan ng Kabanalan.....	Aralin1
Ang Kagandahan ng Kabanalan Ay Nakikita sa Orihinal na Nilikha ng Diyos	
Ang Kagandahan ng Kabanalan Ay Nakikita sa Katangian ng Diyos	
Ang Kagandahan ng Kabanalan Ay Nakikita sa Plano ng Diyos para sa Kanyang Bayan	
Ano ang Ibig sabihin Ng Pagiging Banal?	
Natagpuan Niya ang Sikreto... Samuel Kaboo Morris	
Ang Kabanalan Ay Pakikipag-ugnayan: “Paglakad kasama ang Diyos”	Aralin2
Si Abraham: Isang Taong Lumakad kasama ang Diyos	
Ang Kabanalan sa Pentateuch: Paglakad kasama ang Diyos	
Pagsasabuhay ng Kabanalan: Ang Paglakad kasama ang Diyos ay isang Nagpapatuloy na Pakikipag-ugnayan	
Natagpuan Niya ang Sikreto... Frances Ridley Havergal	
Ang Kabanalan ay ang Larawan ng Diyos na nasa Tao	Aralin 3
Si Moses: Isang Taong may Nagniningning na Mukha	
Ang Kabanalan ay ang Larawan ng Diyos na nasa Tao	
Pagsasabuhay ng Kabanalan : Ang Kabanalan at Personalidad	
Natagpuan Niya ang Sikreto ...Frank Crossley	
Ang Kabanalan ay Paghiwalay: “Banal na Lugar”	Aralin 4
Si Moses: Isang Taong Nakatayo sa Banal na Lugar	
Ang Kabanalan ay Pagbubukod	
Ang Pagiging Banal ay Pagkakabukod Mula sa Kasalanan	
Ang Pagiging Banal ay Pagkakabukod Para sa Diyos	
Ang Pagsasabuhay ng Kabanalan: “Nasa Mundo, ngunit Hindi Kabilang sa Mundo”	
Natagpuan Nila ang Sikreto ... Count Zinzendorf at ang mga Moravian	
Ang Kabanalan ay isang Pusong Hindi Nag-aalinlangan: “Maging Perpekto”	Aralin 5
Si Caleb: Isang Taong May Pusong Hindi Nag-aalinlangan	
Ang Perpektong Puso ay isang Pusong Hindi Nag-aalinlangan	
Ang Pusong Nag-aalinlangan at ang Pusong Hindi Nag-aalinlangan	
Ang Pagsasabuhay ng Kabanalan: Ang Kabanalan ay Nagsisimula sa Puso	
Natagpuan Niya ang Sikreto ... George Muller	

- Ang Kabanalan ay KatuwiranAralin 6
- Si Ezekiel: Isang Lalaking Nakakita sa Plano ng Diyos para sa Hinaharap
 - Ang Problema ng mga Propeta: Ang Israel ay Hindi Matuwid
 - Ang Kabanalan ay Higit sa Mga Ritwal at Propesyon
 - Ang Kabanalan ay Katuwiran
 - Ang Pagsasabuhay ng Kabanalan: Ang mga *Etika* ng isang Banal na Buhay
 - Natagpuan Niya ang Sikreto ... Chiune Sugihara
- Ang Kabanalan ay Pagmamahal sa DiyosAralin 7
- Si Job: Isang Taong Nagmamahal sa Diyos
 - Ang Kabanalan sa mga *Patula o Poetic* na Libro: Pagmamahal sa Diyos
 - Ang Kabanalan sa mga Ebanghelyo: Pagmamahal sa Diyos
 - Ang Pagsasabuhay ng Kabanalan: Minamahal Ko Ba ang Diyos?
 - Natagpuan Niya ang Sikreto ... John Sung
- Ang Kabanalan Ay Pagmamahal Sa Iyong Kapwa Aralin 8
- Si Jesus: Ang Modelo ng Perpektong Pagmamahal
 - Ang Kabanalan sa Panahon ni Jesus
 - Ang Buhay ni Jesus Ay Isang Modelo ng Kabanalan
 - Ang Kabanalan sa mga Ebanghelyo: Pagmamahal sa Ating Kapwa
 - Isang Buhay ng Perpektong Pagmamahal
 - Ang Pagsasabuhay ng Kabanalan: Paano Tinutupad ng Pagmamahal ang Kautusan?
 - Natagpuan Niya ang Sikreto : Esther Ahn Kim
- Ang Banal na Buhay ay Ipinapamuhay sa Kapuspusan ng EspirituAralin 9
- Si Pedro: Ang Katitising Bato na naging Malaking Bato
 - Ang Banal na Espiritu at Pentekostes
 - Ang Kabanalan sa Unang Iglesya: Ang Buhay sa Kapuspusan ng Espiritu
 - Ang Kabanalan Ngayon: Tayo Ay Banal Lamang Kung Tayo ay Puspos ng Espiritu
 - Ang Pagsasabuhay ng Kabanalan: Mga Katangian ng Banal na Buhay
 - Natagpuan Nila ang Sikreto ... Jonathan and Rosalind Goforth
- Ang Kabanalan ay Pagiging Katulad ni KristoAralin 10
- Ang Pamumuhay na may Pag-iisip ni Kristo
 - Ang Mensahe ng Mga Sulat: Ang mga Kristiyano ay Dapat Maging Banal
 - Ang Kabanalan ay Pagiging Katulad ni Kristo
 - Ang Buhay ng Kabanalan: Ikaw ay Banal; Ipagpatuloy ang Kabanalan
 - Paano Ko Ipapamuhay ang Buhay na Banal? “Hindi Ako, Kundi Si Kristo”
 - Ang Pagsasabuhay ng Kabanalan: Ang Pamumuhay ng Buhay na Matagumpay
 - Natagpuan Niya ang Sikreto ... Hudson Taylor

Ang Kabanalan ay Hindi-napuputol na pakikipagka-isa sa Diyos Aralin 11

Si Juan: Isang Taong Nakita ang Katuparan ng Plano ng Diyos

Isang Perpektong Mundo

Ang Kabanalan ay Hindi Napuputol na pakikipagka-isa sa Diyos

Ang Pagsasabuhay ng Kabanalan: Kapag Hindi Ko Nararamdamang Ako ay Banal

Natagpuan Niya ang Sikreto ... Fanny Crosby

Possible ba ang Isang Buhay na Banal?.....Aralin 12

Si Pablo: Isang Taong Ipinagpatuloy ang Kabanalan

Posible ba ang Isang Buhay na Banal?

Posible ba sa Iyo ang Buhay na Banal?Ang Landas patungo sa Kabanalan

Sampung Praktikal na Paraan Upang Linangin ang Pang-araw-araw na Buhay ng
Kabanalan

Natagpuan Mo ba ang Sikreto?

Mga Direksyon para sa Mga Tagapanguna sa klase

Sinusuri ng kursong ito ang doktrina at pagsasabuhay ng banal na buhay. Dapat kang maglaan ng 90-120 minuto para sa bawat sesyon ng klase, karagdagan sa oras para sa paggawa ng mga takdang-aralin sa labas ng klase.

Istraktura ng Aralin

- (1) Sa tuwing darating ka sa tandang , itanong ang mga sumusunod na tanong sa mga ito, at hayaang talakayin ng mga mag-aaral ang sagot. Sikaping tiyakin na ang lahat ng mag-aaral sa klase ay makibahagi sa talakayan. Kung kinakailangan, maaari mong tawagin sa pangalan ang mga mag-aaral.
- (2) Maraming mga talababa ang tumutukoy sa sanggunian ng Banal na Kasulatan. Mangyaring hilingin sa mga mag-aaral na hanapin ang mga talata at basahin ang mga ito habang nasa klase. Maliban kung ipinahiwatig ang kabaligtaran, ang mga talata ng Kasulatan na binabanggit sa mga aralin ay mula sa *English Standard Version* (ESV) ng Biblia.
- (3) Ang bawat aralin ay may kasamang dalawang takdang-aralin.
 - a) Ang unang takdang-aralin ay isang maikling sanaysay sa isang itinalagang paksa. Sa pagpapasiya ng lider ng klase, ang sanaysay na ito ay maaaring isang nakasulat na sanaysay o ipepresenta sa pamamagitan ng pagsasalita.
 - b) Ang pangalawang takdang-aralin ay pagsasaulo ng talata ng Banal Kasulatan. Dapat pagbalik-aralan ang mga ito sa bawat sesyon ng klase. Sa pagtatapos ng kurso, dapat na mabigkas ng mga mag-aaral ang lahat ng mga talata na isinaulo sa panahon ng kurso.
- (4) Ang bawat mag-aaral ay maghahanda ng isang pangwakas na proyekto. Ang proyektong ito ay binubuo ng tatlong pangaral sa paksa ng banal na buhay. Ang mga pangaralg ito ay maaaring tumingin sa alinmang biblikal o praktikal na aspeto ng banal na buhay. Kung maaari, dapat ipangaral ng bawat estudyante ang bawat pangaral at i-rekord ito para sa lider ng klase.

Aralin 1

Ang Kagandahan ng Kabanalan

Mga Layunin ng Aralin

Sa pagtatapos ng araling ito, ang mag-aaral ay dapat:

- (1) Pahalagahan ang kagandahan ng kabanalan ng Diyos at ang kanyang planong gawin tayong banal.
- (2) Tanggihan ang mga maling konsepto ng kabanalan at kilalanin ang mga biblikal na konsepto patungkol sa kabanalan.
- (3) Magkaroon ng kakayahang ipaliwanag sa isang bagong mananampalataya kung ano ang ibig sabihin ng pagiging banal.
- (4) Maisaulo ang 1 Pedro 1:14-16.

Panimula

Ang kabanalan ay isa sa mga pangunahing sentrong tema ng Biblia. Ang mensaheng ito ay ipinakita sa buong Biblia. Sa Banal na Kasulatan, ipinakita sa atin ng Diyos kung sino siya: siya ay isang banal na Diyos. Pagkatapos, ipinakita ng Diyos sa atin kung sino tayo maaaring maging sa pamamagitan ng kanyang biyaya: maaari tayong maging taong banal.

Sa bawat totoong mananampalataya, mayroong kagutuman para sa kabanalan. Bilang mga anak ng Diyos, naghahangad tayong maging katulad niya. Nakalulungkot, marami sa mga modernong Iglesya ang tumanggap na sa maling ideya na imposible ang kabanalan. Sa halip na maghangad na maging katulad ni Kristo, maraming mga nagsasabing sila ay Kristiyano ang piniling manatili sa talunan, sa makasalanang buhay. Sa halip na isang matagumpay na buhay Kristiyano, maraming Kristiyano ang piniling manatili sa “pamamahala ng kasalanan.”

Mahigit sa isang daang taon na ang nakalilipas, sinabi ni John Hyde, isang tanyag na misyonero sa India, “Ang kailangan natin ngayon ay ang muling pagpapanumbalik ng kabanalan.” Kung totoo ito noon, tiyak na totoo ito sa makasalanang mundo ng ika-dalawampu't isang siglo.

Kung ang kabanalan ay napakahalaga sa Diyos, dapat nating itanong, “Ano ang ibig sabihin ng maging banal?” Kung ang kabanalan ay inuutos sa Banal na Kasulatan, kailangan nating itanong, “Posible bang mabuhay nang may kabanalan?”

Sa kursong ito, matututuhan natin kung ano ang ibig sabihin ng Diyos kapag sinasabi niyang, “Magpakabanal kayo, sapagkat Ako ay banal.” Sa ating pagkaunawa sa mensahe ng kabanalan sa Biblia, makikita natin na ang banal na buhay ay posible para sa bawat Kristiyano. Kabilang sa bawat aralin ang tatlong elemento:

1) Pag-aaralan natin ang kahulugan ng mga biblikal na salita tulad ng “banal,” “pagpapabanal,” at “perpekto.” Ang bahaging ito ay isang Biblikal na teolohiya ng kabanalan.

2) Pag-aaralan natin ang mga praktikal na aspeto ng banal na buhay. Matututunan natin ang itinuturo ng Biblia tungkol sa isang banal na buhay, isang dalisay na puso, at isang katulad ni Kristo sa espiritu.

3) Titingnan natin ang buhay ng isang Kristiyano na nagpapakita kung ano ang ibig sabihin ng maging banal. Makikita natin kung paano kumikilos ang isang taong banal sa pang-araw-araw na buhay.

◆ *Bago magpatuloy sa araling ito, basahin nang maingat ang bawat sumusunod na talata at talakayin ang mga tanong. Ipakikilala nito ang ilan sa mga paksang ating pag-aaralan sa mga araling ito.¹*

Levitico 19:2

Ayon sa talatang ito, bakit kailangang maging banal ng Israel?

1 Pedro 1:15-16

Anong uri ng pag-uugali ang dapat taglay ng mga mananampalataya?

1 Corinto 6:9-11

Ano ang mga kasalanang nagawa ng ilang taga-Corinto ayon sa talatang ito?

Ayon sa talatang ito, sa kaninong pangalan nahugasan ang mga taga-Corinto, nabigyang-katarungan at pinabanal (ginawang banal)?

Aling persona ng Trinidad ang nagpabanal sa kanila (tal. 11)?

Bakit sa palagay mo ang mga “pinabanal” na taga-Corinto ay kumikilos pa rin sa “mga makamundo” na mga paraan?

Hebreo 12:14

Ayon sa talatang ito, anong dalawang katangian ang dapat pagsikapan ng mga Kristiyano kung nais nilang makita ang Panginoon?

1 Tesalonica 4:3-8

Tinatawag ng Diyos ang bawat mananampalataya na umiwas sa anong mga kasalanan?

Sa ano tinawag ng Diyos ang kanyang bayan?

¹Ang mga tanong na ito ay kinolekta ni Rev. Timothy Keep.

Apocalipsis 20:6

Ano ang espirituwal na katangian ng mga taong makikibahagi sa unang pagkabuhay na mag-uli?

Ang Kagandahan ng Kabanalan

❖ *Kapag naririnig mo ang isang tao na inilarawan bilang “banal,” anong larawan ang pumapasok sa iyong isip? Ang iyo bang larawan ay positibo o negatibo? Bakit?*

Isang misyonero ang minsang dumalaw sa isang matandang pinunong Aprikano. Ang pinuno ay nagtanong, “Ano ang isang Kristiyano?” Sumagot ang misyonero, “Ang isang Kristiyano ay isang taong hindi nagnanakaw ng mga hayop ng kanyang kaaway. Ang isang Kristiyano ay hindi tatakas na kasama ang asawa ng kanyang kaaway. Ang isang Kristiyano ay hindi pumapatay ng kanyang kaaway.”

Sinabi ng pinuno, “Naiintindihan ko. Ang pagiging isang Kristiyano ay kapareho ng pagiging matanda! Noong bata pa ako, sinalakay ko ang aking kaaway at ninakaw ang kanyang asawa at mga baka. Ngayon ako ay sobrang tanda na upang salakayin ang aking kaaway; Ako ay isang Kristiyano!”

Nakalulungkot, ganito ang tingin ng maraming tao sa mensahe ng banal na buhay. Iniisip nila na ang kabanalan ay isang listahan lamang ng mga kasalanan na dapat maiwasan. Nalampasan nila ang kagandahan ng kabanalan gaya ng itinuro sa Salita ng Diyos.

➡ **Maling mga Ideya ng Kabanalan**

Ang Diyos ay isang banal na Diyos. Ang bayan ng Diyos ay dapat maging banal. Ang mensaheng ito ay sentro ng Biblia. Gayunpaman, maraming mga maling paniniwala tungkol sa kabanalan.

May mga naniniwala na ilang tao lamang ang maaaring maging banal. Hinahati nila ang mga Kristiyano sa dalawang grupo. Ang unang grupo ay Kristiyano sa kanilang mga paniniwala, at tinanggap nila si Kristo bilang kanilang Tagapagligtas, ngunit hindi nila tapat na sinusunod ang Diyos sa kanilang mga aksyon at pag-uugali. Ang ikalawang grupo ay binubuo ng mga Kristiyano na nakarating sa mas mataas na antas - mga pari, pastor, o mga banal. Ayon sa ideyang ito, iilan lamang ang mga Kristiyanong banal.

May mga naniniwala na tayo ay magiging banal sa pamamagitan ng pamumuhay nang hiwalay sa ibang tao. Maraming taon na ang nakalilipas, ang ilang “taong banal” ay nagpunta sa disyerto upang doon mamuhay. Isang tao ang gumugol ng tatlumpu't pitong taon sa isang platform na nakataas sa ibabaw ng lupa. Naniniwala siya na tayo ay magiging banal sa pag-iwas sa ibang tao.

May mga naniniwala na magiging banal lamang tayo kapag tayo ay namatay. Naniniwala sila na hindi natin matutupad ang layunin ng Diyos sa buhay na ito, ngunit tayo ay magiging banal kapag tayo ay namatay. Sa paniniwalang ito, ang kamatayan ay hindi ating kaaway kundi ang ating kaibigan. Sa kamatayan, ay nakamit natin sa wakas ang layunin ng Diyos para sa kanyang bayan.

May mga naniniwala na magiging banal tayo sa pagsunod sa mga alituntunin. Naniniwala sila na magiging banal tayo sa pagbibihis sa isang estilo o sa pamamagitan ng pagsunod sa isang listahan ng “dapat gawin at hindi dapat gawin.” Naniniwala sila na ang kabanalan ay tungkol sa panlabas na itsura, hindi sa isang nabagong puso.

May mga naniniwala na ang katibayan kung ang isang tao ay banal ay kung meron siyang isang espesyal na kaloob ng mga wika o mga himala. Sinusukat nila ang kabanalan hindi sa pamamagitan ng isang banal na buhay, ngunit sa pamamagitan ng mga tanda at kababalaghan.

Sa wakas, maraming tao ang naniniwala na ang kabanalan ay imposible! Naniniwala sila na ang kabanalan ay isang ideya na ibinigay ng Diyos upang hamunin tayo na gawin ang ating makakaya, ngunit hindi ito makatotohanan sa mundong ito. Sa paniniwalang ito, walang makagagawa sa utos ng Diyos na “Maging banal.”

Gayunpaman, ang utos ng Diyos na “Maging banal” ay isang utos na nais niyang sundin natin. Ang Diyos ay isang mabuting Ama; hindi niya iniutos sa atin na gumawa ng isang bagay na imposible sa pamamagitan ng kanyang biyaya. Ang pagiging banal ay pagiging kung ano ang plano ng Diyos sa paglikha sa atin. Sa ating sariling kapangyarihan, ang isang banal na puso ay imposible, ngunit sa kapangyarihan ng Diyos, ang isang banal na puso ay posible para sa bawat mananampalataya. Ang kabanalan ay mula sa biyaya ng Diyos, hindi mula sa ating mga pagsisikap.

◆ *Alin sa mga maling ideya ng kabanalang ito ang pinakakaraniwan sa lugar kung saan ka naglilingkod? Ang kabanalan ba ay nakikitang maganda sa mga Kristiyano sa inyong komunidad?*

➡ Ang Larawan ng Kabanalan sa Biblia

Hindi tulad ng mga negatibong ideya ng kabanalan na nakalista sa itaas, ang Biblia ay nagpapakita ng kabanalan bilang magandang posibilidad para sa mga anak ng Diyos. Isipin nyo ang mga bagay na tinatawag na banal sa Biblia. Wala sa kanila ang pangit at kasuklam-suklam; ang mga ito ay maganda at kaakit-akit.

- Ang banal na katangian ng Diyos ay maganda at maluwalhati.
- Ang mga bagay na banal sa templo ay maganda.

- Ang Israel ay tinawag upang maging banal na bansa na maglalapit ng ibang tao sa Diyos. Ang kanyang kabanalan ay nakakaakit ng mga tao; hindi nito itinataboy ang mga tao.²
- Ang iglesia ay tinatawag upang maging banal na bayan. Siya ay magiging isang magandang babaing ikakasal na inihanda para sa kanyang Kasintahang Lalaki.

Ang bawat isa sa mga larawang ito ay kaakit-akit. Ipinapakita ng Biblia na ang tunay na kabanalan ay hindi abusado at nakakatakot. Sa halip, ito ay ang mapagmahal na regalo ng ating Ama sa langit. Kung nakita natin ang kabanalan para sa kung ano ito, dapat nating lubos na naising magkaroon ng isang banal na puso at banal na buhay. Kung ipinangangaral natin ang kabanalan gaya ng itinuturo ng Biblia, ang ating mga tao ay dapat magnais na magkaroon ng banal na puso at banal na buhay. Ang kabanalan ay isang magandang regalo mula sa mapagmahal na Ama.

Ang Kagandahan ng Kabanalan ay Nakikita sa Orihinal na Nilikha ng Diyos

➡ Nilikha ng Diyos ang isang Perpektong Mundo

Magsimula sa Eden, isang magandang hardin. Isipin mo ang pinakamatamis na prutas na iyong nakain; ang bunga sa Eden ay mas matamis. Isipin mo ang pinakamagandang bulaklak na iyong nakita; ang mga bulaklak sa Eden ay mas maganda. Nilikha ng Diyos ang isang perpektong mundo, isang mundo na walang mga epekto ng kasalanan. Gumawa siya ng mundo na walang sakit, luha, o kamatayan.

Ang pinakamahalaga, nilikha ng Diyos ang isang mundo ng matalik na pagkakaibigan sa pagitan ng Diyos at tao. Walang naghihiwalay sa tao mula sa kanyang Manlilikha. Bawat araw, binibisita ng Diyos sina Adan at Eba. Walang ibang nilalang ang nagkaroon ng pribilehiyong ito. Nilikha ng Diyos ang tao para sa isang espesyal na kaugnayan sa kanyang sarili. Sa Hardin ng Eden, mayroon itong perpektong kapayapaan sa pagitan ng Diyos at ng tao.

➡ Sinira ni Satanas ang Perpektong Mundo ng Diyos

Nais ni Satanas na sirain ang perpektong mundo. Kinamumuhian ni Satanas ang lahat ng nilikha ng Diyos. Higit sa lahat, kinapootan ni Satanas ang malapit na pagkakaibigan sa pagitan ng Diyos at ng tao. Determinado siyang sirain ang relasyon ng pagmamahal at pagtitiwala.

Hindi kaya ni Satanas na direktang wasakin ang tao, kaya ninais niyang sirain ang kaugnayan ng Diyos at ng tao. Alam ni Satanas na ang Diyos ay banal at nilikha ng Diyos ang tao sa

²Maaari mong sabihin, “Ngunit ano ang tungkol sa mga Pariseo? Sila ay itinuturing na ‘banal’ na mga tao, ngunit pinapalis/itinataboy nila ang iba.” Makikita natin sa mga araling ito na ang ‘kabanalan’ ng Pariseo ay hindi tunay na kabanalan. Ang kanilang pagiging matuwid ay isang panlabas na propesyon, hindi tunay na kabanalan.

kanyang larawan. Nais ni Satanang sirain ang banal na larawan ng Diyos sa tao. Ang Banal na Diyos at taong banal ay magkakaroon sana ng hindi sirang relasyon, ngunit maaaring sirain ni Satanang ugnayang ito sa pamamagitan ng pagtukso sa tao na magkasala.

Dumating si Satanang kay Eba sa anyo ng isang ahas. Binatikos ng ahas ang mga utos ng Diyos. Tinanong niya, “Totoo bang sinabi ng Diyos, ‘Hindi mo maaaring kainin ang bunga ng punong kahoy sa hardin?’” Gusto niyang magduda si Eba sa kabutihan ng Diyos. Sumagot si Eba, “Maaari naming kainin ang bunga ng mga puno sa hardin, ngunit sinabi ng Diyos, ‘Huwag mong kakainin ang bunga ng punongkahoy na nasa gitna ng Hardin, ni huwag ninyong hawakan, sapagkat kayo ay mamamatay.’”³

Inakusahan ng ahas ang Diyos na ipinagkakait ang mabuti mula kay Adan at Eba. Sinabi ng ahas, “Hindi ka tiyak na mamamatay. Sapagkat alam ng Diyos na kapag kumain ka nito ay mabubuksan ang iyong mga mata, at ikaw ay magiging katulad ng Diyos, na alam ang mabuti at masama.” Tinutukso ng ahas si Eba na maging mapagmataas: “Ikaw ay magiging katulad ng Diyos.”

Kumain si Eba ng bunga, ibinigay ito kay Adan, at kumain din siya. Alam nina Adan at Eba na nilabag nila ang utos ng Diyos. Nang dumating ang Diyos sa hardin, nahiya sila at nagtago mula sa kanya. Ang malapit na pagkakaibigan sa pagitan ng Diyos at ng tao ay nasira.

➡ Hindi Sinukuan ng Diyos ang Kanyang Nilikha

Dahil sa kanilang kasalanan, pinalayas ng Diyos sina Adan at Eba sa labas ng Hardin ng Eden. Winasak ng kasalanan ang relasyon ng Diyos at ng tao. Sinira ng kasalanan ang larawan ng Diyos sa tao. Ngunit dahil sa kanyang pagmamahal, hindi iniwan ng Diyos ang tao sa kakilakilabot na kalagayan. Maaaring sinabi ng Diyos, “Adam, ginawa mo ang gulong ito. Problema mo na ito! Aalis na ako.” Sa halip, ang isang mapagmahal na Diyos ay naging bahagi ng ating mundo at nagbigay ng lunas para sa ating kasalanan.

Ang lunas na ito ay may kasamang landas patungo sa kapatawaran. Nagbigay ang Diyos ng paraan upang ibalik ang ugnayan sa pagitan ng isang banal na Diyos at ng taong nagkasala. Palaging ipinangangaral ng Iglesya, “Ang mga makasalanan ay maaaring maging matuwid sa Diyos.” Sa pamamagitan ng krus, tayo ay mapapatawad sa ating mga kasalanan.

Ito ay kahangahangang balita! Ngunit kung minsan ay nalilimutan ng iglesya ang isa pang bahagi ng lunas ng Diyos. Ang lunas ng Diyos para sa kasalanan ay hindi lamang isang landas patungo sa kapatawaran kundi isang landas sa pagpapanumbalik. Nagbigay ang Diyos ng isang paraan upang ibalik ang kanyang larawan sa tao.

³Genesis. 3:1-6.

Hindi nasisiyahan ang Diyos na sabihin, “Maaari kang maging malaya mula sa parusa ng kasalanan, ngunit hindi ka magiging malaya mula sa kapangyarihan ng kasalanan.” Hindi! Nagbigay ang Diyos ng paraan sa mga tao upang sila ay maaaring gawing banal. Lumakad ang Diyos sa hardin kasama ng banal na bayan; hindi siya maaaring lumakad kasama ng taong makasalanan. Nais ng Diyos ng kaugnayan sa kanyang bayan, kaya nagbigay siya ng isang paraan upang gawin tayong banal.

Sa buong Banal na Kasulatan, nakita natin ang Diyos ay kumikilos upang gawing banal ang tao kung saan siya maaaring magkaroon ng kaugnayan. Hindi sinasabi ng Diyos, “Alam kong makasalanan ka, ngunit ipipikit ko ang aking mga mata sa iyong kasalanan at magpapanggap na ikaw ay matuwid.” Sa halip, ipinangako ng Diyos na gagawin niyang banal ang kanyang bayan.

Kayo’y gagawin ng PANGINOON na isang banal na bayan para sa kanyang sarili, gaya ng kaniyang ipinangako sa iyo, kung iyong susundin ang mga utos ng PANGINOON mong Diyos, at tatalima ka sa kaniyang mga tuntunin.⁴

Nais ng Diyos na gawing banal ang kanyang bayan. Ito ang layunin ng Diyos para sa kanyang bayan. Ipinapangako ng Diyos na ang kanyang bayan ay “tatawaging Ang Banal na Bayan, Ang Tinubos ng PANGINOON.”⁵

Ang Kagandahan ng Kabanalan ay Nakikita sa Katangian ng Diyos

Dahil sa pagkahulog sa kasalanan, ang tao ay hindi na banal. Agad nating nalimutan ang banal na katangian ng Diyos. Nilikha tayo ng Diyos “sa kanyang larawan.” Ngayon, lumilikha tayo ng mga Diyos sa ating larawan - naninibugho, napopoot, at mapagmalaki.

Ang mga taga-Babilonia ay nagkwento tungkol kay Marduk na naging punong diyos sa pamamagitan ng pagpatay sa kanyang ina. Ang mga Griyego ay nagkwento tungkol kay Zeus nagkaroon ng maraming asawa. Ang mga Romano ay nagkwento tungkol kay Bacchus, ang diyos ng paglalasing at kahalayan.

Ang mga diyos na ito ay hindi banal. Ang mga taong sumamba sa mga diyos na ito ay katulad ng kanilang mga diyos. Ang mga tao ay nagsisinungaling, nagnanakaw, at nanlilinlang tulad ng kanilang mga diyos na nagsisinungaling, nagnanakaw, at nanlilinlang. Ang makasalanang tao ay gumagawa ng makasalanang mga diyos. Dahil dito, nagpapatuloy sa kasalanan ang tao dahil sa mga diyos-diyosan. Tayo ay naging katulad ng mga diyos na sinasamba natin.

Si Jehova ay hindi katulad ng mga maling diyos na ito. Ang Diyos ay banal. Paulit-ulit, ang Banal na Kasulatan ay nagpapatotoo sa kabanalan ng Diyos. Pagkatapos ng pagtawid sa Dagat

⁴ Deuteronomio. 28:9.

⁵ Isaias. 62:12.

na Pula, pinuri ng bayan ng Israel ang kanilang banal na Diyos. Inawit nila, “O Panginoon, Sinong mga diyos ang iyong katulad? Sino ang katulad mo, kahanga-hanga sa kabanalan”⁶

Ang psalmist ay umawit, “Ngunit ikaw ay banal, dinadakila sa mga pagpupuri ng Israel.”⁷Pinuri ng Israel ang Diyos dahil sa kanyang kabanalan. Tinawag ng psalmist ang Diyos na ang “Banal ng Israel.”⁸

Ang mga propeta ay nagpatotoo na ang Diyos ay banal. Tulad ng psalmist, tinawag nila ang Diyos na ang “Banal ng Israel.”⁹Tinawag ni Isaias ang Diyos na ang “Banal ng Israel” dalawampu't anim na beses. Pinarangalan ni Isaias “ang pinakamataas at dakila, Diyos na walang hanggan, na ang pangalan ay Banal.”¹⁰Ang kabanalan ay higit sa isang bahagi ng katangian ng Diyos na para sumumpa ang Diyos “sa pamamagitan ng kanyang kabanalan” ay kapareho ng panunumpa “nang sa pamamagitan niya.”¹¹ Pinatotohanan ni Habakuk na ang Diyos ay “ikaw ay banal, ayaw mong tumingin sa kasamaan.”¹²Alam ng mga propeta na ang Diyos ay banal.

Sa langit, ang pagsamba sa Diyos ay pagdiriwang ng kanyang kabanalan. Ang seraphim ay umaawit, “Banal, banal, banal ang Panginoon ng mga hukbo.”¹³Nakita ni Juan na Tagapaghayag ang apat na nilalang na pumupuri sa Diyos. Sila ay umaawit, “Banal, banal, banal, ang Panginoong Diyos na Makapangyarihan sa lahat, ang Diyos sa nakaraan, sa kasalukuyan at siyang darating!”¹⁴Ang Diyos ay isang banal na Diyos.

Ang Kagandahan ng Kabanalan ay Nakikita sa Plano ng Diyos para sa Kanyang mga Bayan

Nilikha ng isang banal na Diyos ang sangkatauhan para sa kaugnayan sa kanyang sarili, ngunit ang ating kasalanan ay naghihiwalay sa atin mula sa Diyos. Gayunpaman, ang Diyos ay nagnanais na ibalik ang kaugnayan sa nilikha niyang tao. Yamang ang mga taong banal lamang ang maaaring mabuhay sa presensya ng isang banal na Diyos, nagbigay siya ng isang paraan upang gawin tayong banal. Itinuro ng Diyos ang kahulugan ng kabanalan sa mga taong hindi banal. Mayroong dalawang bahagi sa prosesong ito:

- Una, itinuro ng Diyos sa tao ang katangian ng isang banal na Diyos. Sina Marduk, Zeus, at Bacchus ay malakas ngunit imoral. Ipinakilala ng Diyos ang kanyang sarili bilang makapangyarihan at banal.

⁶ Exodo. 15:11.

⁷ Awit. 22:3.

⁸ Awit. 71:22; 78:41; 89:18.

⁹ Isaias. 5:19; 10:20; Jer. 50:29; 51:5; Ezek. 39:7.

¹⁰ Isaias. 57:15.

¹¹ Amos 4:2; 6:8.

¹² Habacuc. 1:13.

¹³ Isaias. 6:3.

¹⁴ Pahayag. 4:8.

- Ikalawa, itinuro ng Diyos sa tao ang katangian ng banal na bayan. Sinabi ng Diyos, “Kayo ay magpakabanal, sapagkat AKO ang PANGINOON na inyong Diyos ay banal.”¹⁵ Dahil ang Diyos ay banal, ang kanyang bayan ay dapat maging banal.

Si Isaias ay nangaral sa isang makasalanang bansa. Winasak ng kasalanan ang kagandahan ng bayan ng Diyos. Mula sa mga piniling bayan ng Diyos, ang Israel ay nahulog sa kahiya-hiyang kalagayan ng isang nasakop na bansa na dinala sa pagkabiha. Hindi na siya maganda; siya ay isang kahiya-hiyang alipin. Ngunit nakita ni Isaias na darating ang araw kung saan ang “katuwiran ng Israel ay lalabas na parang liwanag.” Sa araw na iyon, ang Israel ay “magiging isang magandang korona sa kamay ng Panginoon.”¹⁶

Ang mga taong hindi maunawaan ang mensahe ng kabanalan sa Biblia ay kadalasang naglalarawan ng kabanalan sa mga tuntunin ng ligalismo, mahigpit na mga panuntunan, at mga seryosong mukha. Ito ay hindi isang Biblikal na pagtingin sa kabanalan. Sa halip, upang maging banal ay ang pagpapakita ng kagandahan ng sariling kabanalan ng Diyos. Ang pagiging banal ay nagbibigay ng maligayang kalayaan upang mabuhay sa matalik na kaugnayan sa isang banal na Diyos. Sa Biblia, ang kabanalan ay hindi kailanman isang madilim na termino; ito ay isang termino ng kagalakan at kagandahan!

Sa Biblia, inihahayag ng Diyos ang kanyang banal na katangian. Pagkatapos, tinuturuan ng Diyos ang kanyang bayan kung paano ipamuhay ang isang buhay na banal. At mas mahalaga pa, ipinakilala ng Diyos na bibigyan niya ng kapangyarihan ang kanyang bayan na maging kung ano ang pagkakatawag niya sa atin. Sa pamamagitan ng kanyang biyaya, maaaring gawin ng Diyos ang isang banal na bayan. Hindi binabalewala ng Diyos ang kasalanan sa kanyang mga anak; sa halip, ginagawa niya tayong banal. Ang isang banal na Diyos ay nagnanais na makipag-ugnayan sa isang banal na bayan.

Ano ang Ibig sabihin ng Maging Banal?

Sa pamamagitan ng kanyang Salita, tinuruan ng Diyos ang kanyang bayan kung ano ang ibig sabihin ng maging banal. Nang sinimulan ng Diyos na turuan ang kanyang bayan, wala silang alam tungkol sa kabanalan. Hindi pa sila nakakita ng isang banal na Diyos o isang taong banal. Itinuro ng Diyos ang kahulugan ng kabanalan na katulad ng pagtuturo ng wika sa isang bata.

Kapag nagtuturo tayo sa isang bata, itinuturo natin ang isang upuan at sinasabing, “Upuan.” Itinuturo natin ang isang kotse at sasabihin, “Kotse.” Sa bawat hakbang, ang bata ay natututo ng kahulugan ng mga salita. Natututuhan ng bata ang kahulugan ng salitang “pagmamahal” sa pamamagitan ng karanasan ng pagmamahal sa kanyang ina. Natututuhan ng bata ang kahulugan ng salitang “katarungan” kapag ang isang magulang ay nagbibigay ng matuwid na parusa para sa pagsuway.

¹⁵ Levitico. 19: 2

¹⁶ Isaias. 62:2-3.

Itinuro ng Diyos ang kahulugan ng kabanalan sa parehong paraan. Bilang mga taong nagkasala, hindi natin alam kung ano ang ibig sabihin ng maging banal. Unti-unting inihayag ng Diyos ang kahulugan ng kabanalan sa kanyang bayan sa pamamagitan ng mga salitang naglalarawan at nagpapakita kung ano ang ibig sabihin ng maging banal. Habang binabakas natin ang kahulugan ng salitang kabanalan sa pamamagitan ng Biblia, makikita natin:

- Ang pagiging banal ay pagpapanatili ang isang malapit na kaugnayan sa Diyos

Ang mga Taong banal sa Genesis (mga lalaki tulad nina Enoc at Abraham) ay mga lalaking may malapit na kaugnayan sa Diyos. Sila ay “lumakad kasama ng Diyos.” Sa pagpapakita ng buhay na may kabanalan, ipinahayag ng Diyos na ang isang taong banal ay isang taong may malapit na kaugnayan sa Diyos.

- Ang pagiging banal ay pagpapakita ng larawan ng Diyos

Ang kabanalan ay hindi isang likas na katangian ng tao. Ang kabanalan ay isang katangian ng Diyos lamang. Ang Israel ay tinawag na “maging banal, sapagkat ako ang PANGINOON mong Diyos ay banal.”¹⁷ Ang pagiging banal ay nangangahulugan na maipakita natin ang larawan ng Diyos sa ating buhay. Ang pagiging banal ay nangangahulugang maging katulad ng Diyos.

- Ang pagiging banal ay pagtatalaga nang ating sarili para sa Diyos

Sa unang pagkakataon ang salitang “banal” ay ginagamit sa Biblia, ito ay tumutukoy sa isang araw na itinakda para sa mga espesyal na layunin ng Diyos. Ang Araw ng Pamamahinga ay banal; ito ay nakabukod, o itinakda, mula sa iba pang anim na araw. Tulad ng isang bata na natututo ng kahulugan ng “upuan,” itinuturo ng Diyos ang ikapitong araw at sinabi, “Ito ay banal.”

- Ang pagiging banal ay pagkakaroon ng isang hindi nahahati na puso.

Sa Mga Aklat ng Kasaysayan, ginamit ng Diyos ang salitang “sakdal” upang ilarawan ang mga taong may “hindi nahahati ang puso.” Ang pagiging banal ay nangangahulugang pagiging tapat sa ating pagtatalaga ng sarili sa Diyos. Mahal ng isang pusong banal ang Diyos nang walang kahati.

- Ang pagiging banal ay pamumuhay ng matuwid.

Ang mga propeta ay nangaral sa isang bayang nag-iisip, “Kami ay sumasamba sa templo at nag-aalay ng mga handog. Kami ay banal.” Ipinakita ng mga propeta na hindi sapat ang pagsunod sa mga ritwal. Ang pagiging banal ay nangangahulugang mabuhay nang matuwid tungo sa Diyos at sa iba. Ang mga taong banal ay “makatarungan, at mapagmahal sa kapwa, at lumalakad kasama ng Diyos nang may kababaang-loob.”¹⁸

¹⁷ Levitico. 19:2.

¹⁸ Mica 6:8.

- Ang pagiging banal ay pagkakaroon ng perpektong pagmamahal sa Diyos at sa ating kapwa

Ipinakikita ng mga Ebanghelyo ang buong pagpapahayag ng kabanalan ng Diyos sa buhay ni Hesu-Kristo. May banal na puso si Hesus na ganap na nagpapasakop sa kalooban ng Ama. Si Hesus ay may banal na mga kamay na kumilos sa perpektong pagmamahal sa iba. Ipinakita ni Hesus na ang pagiging banal ay nangangahulugang mahalin ang Diyos at mahalin ang ating kapwa tulad ng ating sarili.

- Ang pagiging banal ay pamumuhay sa kapuspusan ng Banal na Espiritu

Sa Gawa, nakita natin ang halimbawa ng mga Kristiyano na napuspos ng Espiritu ng Diyos. Sa pamamagitan ng kapangyarihan ng Banal na Espiritu, namuhay sila ng isang buhay na banal. Tayo ay banal lamang habang nabubuhay tayo sa kapuspusan ng Banal na Espiritu.

- Ang pagiging banal ay pagiging katulad ni Kristo

Si Hesus ang perpektong halimbawa ng isang banal na puso at banal na mga kamay. Ipinapakita ng Mga Sulat na posible para sa mga karaniwang Kristiyano na sundin ang halimbawa ni Hesu-Kristo. Ang Mga Sulat ay nagbibigay ng mga praktikal na alituntunin para sa pamumuhay ng isang buhay na banal sa araw-araw. Itinuturo sa atin ng mga sulat na ito kung paano mamuhay bilang mga taong katulad ni Kristo.

Dapat tayong maging banal, sapagkat ito ay isang dakilang layunin kung bakit dumating si Kristo sa mundo.

Ang pag-uusap ng mga tao na naligtas mula sa konsensya ng kasalanan nang hindi naligtas mula sa kapangyarihan nito sa kanilang mga puso ay salungat sa patotoo ng lahat ng Kasulatan.

Si Hesus ay isang ganap na Tagapagligtas. Hindi lamang niya inalis ang konsensya ng kasalanan; pinuputol niya ang kapangyarihan nito.

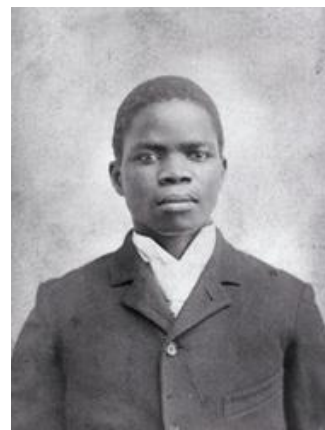
Pakahulugan sa ibang pangungusap mula kay Bishop J.C. Ryle

- Ang kabanalan ay naghahanda sa atin upang makita ang Diyos

Sa Eden, naghanda ang Diyos ng hardin kung saan maaaring mabuhay ang isang taong banal sa perpektong kaugnayan sa ating Ama. Dahil sa kasalanan, tayo ay pinalayas mula sa hardin. Ngunit ang Diyos ay hindi sumuko sa kanyang plano. Sa Apocalipsis, nakita natin na darating ang araw na makikita ng bayan ng Diyos ang kanyang mukha. Walang makasalanan ang makakatingin sa kanya, ngunit naghahanda ang Diyos ng banal na bayan na gugugol sa walang-hanggan sa kanyang presensya. Ito ang layunin ng Diyos para sa kanyang bayan.

Natagpuan Niya ang Sikreto... Samuel Kaboo Morris

Noong 1873, si Samuel Morris ay isinilang sa Liberia, West Africa bilang Prinsipe Kaboo, ang anak ng isang pangulo ng tribo. Nang ang kanyang ama ay natalo sa labanan, si Kaboo ay dinakip upang

ipatubos. Isang araw, nakakita si Kaboo ng isang nakakasilaw na liwanag at narinig ang isang tinig mula sa langit na nagsasabi sa kanya na tumakbo. Ang mga lubid na nakagapos sa kanya ay nahulog sa lupa, at si Kaboo ay tumakbo sa gubat.

Lumakad siya sa gubat sa loob ng ilang araw hanggang siya ay dumating sa lungsod ng Monrovia. Sa lungsod, isang batang lalaki ang nag-imbata kay Kaboo sa iglesya. Nang bumisita si Kaboo sa iglesya, isang misyonero ang nagkukwento ng pagbabalik-loob ni Pablo. Habang sinasabi niya ang tungkol sa nakakasilaw na liwanag at tinig mula sa langit, nakilala ni Kaboo na ito ang tinig na narinig niya sa gubat! Di nagtagal ay tinanggap niya si Kristo bilang kanyang Tagapagligtas at nabinyagan sa pangalan na Samuel Morris.

Sa sumunod na dalawang taon, nagpintura si Samuel Morris ng mga bahay upang suportahan ang kanyang sarili habang pinag-aaralan niya ang Biblia. Siya ay partikular na interesado sa pag-aaral tungkol sa Banal na Espiritu at buhay sa kapangyarihan ng Espiritu. Pagkatapos sabihin sa kanya ng isang misyonero na itinuro na niya sa kanya ang lahat ng alam niya, itinanong ni Morris, “Sino ang iyong guro?” Sinabi niya sa kanya ang tungkol sa isang tagapangaral ng kabanalan sa Amerika na nagnangalang Stephen Merritt. Bagaman walang pera at walang transportasyon, si Morris ay lumakad sa pinakamalapit na daungan upang humanap ng barko patungo sa Amerika. Determinado siyang higit pang matuto tungkol sa pamumuhay sa Espiritu.

Siya ay natulog sa dalampasigan habang naghihintay para sa isang barko. Nang lumapag ang isang barko, hiniling ni Morris sa kapitan na dalhin siya sa Amerika. Tumanggi ang kapitan, ngunit pagkaraan lamang ng maikling panahon, tumakas ang dalawa sa kanyang mga tripulante. Sinabi ng kapitan noon kay Morris na maaari siyang magtrabaho bilang kapalit ng transportasyon patungo sa New York. Sa panahon ng paglalayag, siya ay hindi pinakitunguhan ng maayos ng ibang tripulante at binigyan ng pinakamapanganib na mga gawain sa barko. Gayunpaman, ipinakita ni Samuel ang pagmamahal ni Kristo sa kanyang mga kasamahan sa barko, hanggang, sa oras na dumating ang barko sa New York, ang kapitan at karamihan ng mga tauhan ay nagbalikloob.

Nang dumating si Morris sa New York, natagpuan niya ang misyon ni Stephen Merritt at sinabi niya ang kanyang pagnanais na higit pang matuto patungkol sa Banal na Espiritu. Kinailangan ni Mr. Merritt na pumunta sa isang pagpupulong ngunit iniwan si Morris sa misyon para sa gabing iyon. Nang bumalik siya, natagpuan niya si Samuel na nangunguna sa isang samasamang pananalangin. Sa kanyang unang gabi sa Amerika, pinangunahan ni Samuel Morris ang halos dalawampung tao patungo kay Kristo.

Tinulungan ni Stephen Merritt si Samuel Morris na mag-enroll sa Taylor University upang maihanda siya sa pag-eebanghelyo sa Liberia. Dumating si Morris sa campus sa Indiana nang walang pera, ngunit may lubos na pananampalataya sa ipagkakaloob ng Diyos. Sinabi niya sa pangulo, “Pakiusap bigyan mo ako ng isang silid na walang ibang may nais.” Sa kalagitnaan ng

gabi, naririnig siya ng kanyang mga kapwa mag-aaral na “nakikipag-usap sa aking Ama.” Ang kanyang lubos na pagtitiwala sa Diyos ay nakaimpluwensya sa kampus pati na rin sa mga nakapaligid na iglesya.

Bagaman nagplano si Morris na bumalik sa Liberia, may ibang plano ang Diyos. Sa loob ng dalawang taon mula sa kanyang pagdating sa Taylor University, namatay si Samuel Morris dahil sa pulmonya. Siya ay dalawampung taong gulang lamang, ngunit siya ay may kapayapaan sa plano ng Diyos. Sinabi ni Samuel sa pangulo ng unibersidad, “Hindi ko iyon trabaho. Ito ay sa kanya. Natapos ko na ang trabaho ko. Magpapadala siya ng ibang mas mahusay kaysa sa akin upang gawin ang trabaho sa Africa.”

Ang buhay ni Morris ay nakaapekto sa maraming tao kaya’t daan-daang tao ang naglinya sa mga lansangan para sa prosesyon ng libing. Ang ilang mga kapwa mag-aaral ay nagpunta sa Africa bilang mga misyonero, naglilingkod “bilang pag-ala-ala kay Prinsipe Kaboo.” Sinabi ng presidente ng Unibersidad ng Taylor, “Si Samuel Morris ay mensahero ng Diyos sa Unibersidad ng Taylor. Inisip niya na dumating siya dito upang ihanda ang kanyang sarili para sa kanyang misyon. Sa halip, ipinadala siya ng Diyos upang ihanda ang Unibersidad ng Taylor para sa kanyang misyon sa buong mundo. Ang lahat ng nakakilala sa kanya ay napahanga sa kanyang kahanga-hanga, ngunit simpleng pananampalataya sa Diyos. “

Ngayon, mababasa sa isang pang-ala-alang lapida sa libingan ni Samuel Morris sa Fort Wayne sa Indiana, ang ganito:

Samuel Morris
1873-1893
Prinsipe Kaboo
Nagmula sa Kanlurang Africa
Bantog na Kristiyanong Mistik
Apostol ng Simpleng Pananampalataya
Nagsusulong ng Buhay na Puspos ng Espiritu

Ang maikling buhay ni Samuel Morris ay nagpapakita na ang bawat mananampalataya ay maaaring mabuhay sa kapangyarihan ng Banal na Espiritu. Ang isang banal na puso at isang banal na buhay ay layunin ng Diyos para sa bawat mananampalataya.

Konklusyon: Tinatawag ng Isang Banal na Diyos ang Kanyang Bayan upang maging Banal

Si Dr. John Stott ay isa sa mga tanyag na tagapangaral ng ebanghelyo ng ika-dalawampung siglo. Sa isa sa kanyang mga huling pangaral, nagsalita si Dr. Stott tungkol sa layunin ng Diyos para sa kanyang bayan.¹⁹ Naligtas tayo sa pamamagitan ng biyaya sa pamamagitan ng pananampalataya; tayo ay dinala mula sa kamatayan patungo sa buhay. Bakit? Ang layunin ng Diyos sa pagliligtas sa atin ay upang gawin tayong katulad ni Kristo. Sinabi ni Dr. Stott, “Ang pagiging katulad ni Kristo ay ang kalooban ng Diyos para sa kanyang bayan.”

Ipinakikita ng tatlong teksto sa Bagong Tipan kung paano ang ating paglago sa pagiging katulad ni Kristo dito sa mundo ay naghahanda sa atin sa buhay na kasama ang Diyos. Ang mga tekstong ito ay nagpapakita ng kahalagahan ng kabanalan sa buhay ng mananampalataya.

➡ Ang Roma 8:29 ay tumitingin sa nakaraan at nagpapakita ng walang hanggang layunin ng Diyos para sa kanyang mga anak:

Sapagka't sa simula't simula pa'y alam na ng Diyos kung sino ang sa kanya at sila ay itinakda din niya na maging katulad ng kaniyang Anak, upang siya'y maging panganay sa maraming magkakapatid.

Ang walang hanggang layunin ng Diyos ay upang tayo'y “sumunod sa larawan ng kanyang Anak.” Mula sa pasimula, ang layunin ng Diyos ay upang gawin tayong katulad ni Kristo. Ipinangako sa Roma 8:28 na “Ang lahat ng mga bagay ay para sa ikabubuti ng lahat ng mga umiibig sa Diyos.” Ang pangakong ito ay para sa “mga tinawag ayon sa kanyang layunin.” Ano ang kanyang layunin? Ang itinakdang layunin ng Diyos ay upang gawing kalarawan ni Kristo ang kanyang mga anak. Iniligtas tayo ng Diyos upang gawin tayong banal.

“Ang Diyos ay may isang nakatakdang wakas para sa sangkatauhan - kabanalan. Ang kanyang layunin ay ang paggawa ng mga banal. Dumating siya upang iligtas ang mga tao sapagkat nilikha Niya sila upang maging banal.”

Oswald Chambers

Pinaalalahanan ni Pablo ang mga Kristiyanong nasa Colosas sa kamangha-manghang pagbabago na ginawa ng Diyos sa kanilang buhay: “At kayo, na dati ay nahiwalay sa Diyos at naging kaaway niya dahil sa inyong masasamang gawain, ngayon ay pinagkasundo sa pamamagitan ng kanyang kamatayan.” Sa pamamagitan ng kamatayan ni Kristo, ang mga taong ito na naging “kaaway” ng Diyos ay ngayon ay “pinagkasundo” sa kanya. Pinaalalahanan ni Pablo ang mga mananampalataya sa layunin ng Diyos sa

pagkakasundo sa kanila sa kanyang sarili: “upang iharap kayo ng banal at walang kapintasan at walang batik sa harapan niya.”²⁰

¹⁹ <http://www.langhampartnership.org/2007/08/06/Juan-stott-address-at-keswick/>

²⁰ Col. 1:21-22.

Hindi lang sinabi ni Pablo, “Ikaw ay pinagkasundo sa Diyos upang maaari kang manatili ng walang-hanggan sa langit.” Ito ay napakagandang balita! Ngunit hindi ito ang kumpletong Mabuting Balita. Sinabi ni Pablo, “Ikaw ay pinagkasundo sa Diyos upang ikaw ay maging banal.” Ang layunin ng Diyos ay upang gawing banal at walang kapintasan ang kanyang mga anak.

➡ Ang 2 Corinto 3:18 ay tumitingin sa kasalukuyan nagpapakita kung paano ang layuning ito ay naisasagawa sa buhay ng mananampalataya ngayon:

At dahil naalis na ang takip sa ating isipan, nakikita na natin ang kapangyarihan ng Panginoon. At ang kapangyarihang ito ay mula sa Panginoon, na siyang Banal na Espiritu, ang siyang unti-unting bumabago sa atin hanggang tayo’y maging katulad niya.

Sa pamamagitan ng kapangyarihan ng Banal na Espiritu, tayo ay “binago mula sa isang antas ng kaluwalhatian patungo sa isa pa.” Ang layunin ng Diyos ay naisasakatuparan sa pagbabago ng kanyang mga anak sa pamamagitan ng kapangyarihan ng Banal na Espiritu. Araw-araw, tayo ay ginagawang mas katulad ni Kristo.

➡ Ang 1 Juan 3:2 ay tumitingin sa hinaharapat nagpapakita ng tunay na katuparan ng layunin ng Diyos:

Mga minamahal, mga anak na tayo ng Diyos, at hindi pa naihayag kung magiging ano tayo sa hinaharap. Ngunit alam natin na sa pagbabalik ni Kristo, tayo ay magiging katulad niya; dahil makikita natin kung sino talaga siya.

Ang Aklat ng Apocalipsis ay tumitingin sa araw kung kailan makikita natin nang mukhaan ang Diyos. Sa araw na iyon, tayo ay magiging katulad niya. Ang layunin ng Diyos ay matutupad nang ganap at walang hanggan. Bilang pangwakas, sinabi ni John Stott, “Makakasama natin si Kristo, magiging katulad ni Kristo, magpakailanman.”

Isang Panalangin ng Kabanalan

Tapusin mo ngayon, ang iyong bagong nilikha;
Gawin mong dalisay at walang dungis;
Ipakita sa amin ang iyong dakilang kaligtasan na lubusang naibalik sa amin:
Binbago mula sa luwalhati hanggang sa kaluwalhatian,
Hanggang sa langit kamtin ang aming lugar,
Umawit at ialay an gaming mga korona sa iyong paanan,
Punong puno ng paghanga, pag-ibig at pagpupuri.

-Charles Wesley

Bilang mga Kristiyano, ang paghahangad na makamit ang isang buhay na banal ay naghahanda sa atin para sa araw kung kailan makikita natin ang Diyos at ang kanyang layunin ay natupad sa ating buhay. Ito ay dapat magbigay sa atin ng isang maiging pagnanais tungkol sa ating paglago sa kabanalan. Tayo ay patuloy na binabago araw araw para maging higit na katulad ng kanyang larawan.

Habang tayo ay naghahanap na mas lalong maging katulad niya, tayo ay nakikipagtulungan sa walang hanggang layunin ng Diyos. Ang kabanalan ay walang hanggang layunin ng Diyos para sa bawat mananampalataya. Bilang mga anak ng Diyos, dapat tayong magkaroon ng pagnanasang makita ang layuning ito na maganap sa ating mga puso at buhay.

Aralin 1 sa Isang Pahina

Ang Kagandahan ng Kabanalan

- ✓ Ang kagandahan ng kabanalan ay nakikita sa orihinal na nilikha ng Diyos. Nilikha ng Diyos ang isang perpektong mundo na walang kasalanan.
- ✓ Ang kagandahan ng kabanalan ay nakikita sa katangian ng Diyos. Ang Diyos ay isang banal na Diyos.
- ✓ Ang kagandahan ng kabanalan ay nakikita sa plano ng Diyos para sa kanyang bayan. Kahitnapinsala ng kasalanan ang kalikasan ng tao, hindi sumuko ang Diyos sa kanyang plano para sa kanyang banal na bayan. Upang maibalik ang kaugnayan sa pagitan ng isang banal na Diyos at sangkatauhang nahulog sa kasalanan, itinuro ng Diyos:
 - Anoang katulad ng isang Diyos na banal
 - Anoang katulad ng isang taong banal
- ✓ Maraming mga maling ideya tungkol sa kabanalan. Kabilang dito ang:
 - Ilang tao lamang ang maaaring maging banal
 - Magiging banal tayo sa pamamagitan ng pamumuhay ng nakabukod sa iba pang mga tao
 - Magiging banal lamang tayo kapag tayo ay namatay
 - Magiging banal tayo sa pagsunod sa ilang mga alituntunin
 - Ang katibayan na banal ang isang tao ay nakikita sa isang espesyal na kaloob ng mga wika o mga himala
 - Ang kabanalan ay impossible.
- ✓ Ang katotohanan tungkol sa kabanalan ay simple. Ito ang kahulugan ng pagiging banal:
 - Ang pagiging banal ay ang pagpapanatili ng isang malapit na kaugnayan sa Diyos.
 - Ang pagiging banal ay ang pagpapakita ng larawan ng Diyos
 - Ang pagiging banal ay ang pagbukod para lang sa Diyos
 - Ang pagiging banal ay ang pagkaroon ng hindi nag-aalinlangang puso
 - Ang pagiging banal ay ang pamumuhay ng matuwid
 - Ang pagiging banal ay ang pagkakaroon ng perpektong pagmamahal para sa Diyos at ating kapwa
 - Ang pagiging banal ay ang pamumuhay sa kapuspusan ng Banal na Espiritu
 - Ang pagiging banal ay ang pagiging katulad ni Kristo
 - Ang kabanalan ay paghahanda sa atin upang makita ang Diyos
- ✓ Tatlong teksto sa Bagong Tipan na nagpapakita ng kahalagahan ng kabanalan sa buhay ng mananampalataya.
 - Roma 8:29 ay nagpapakita ng walang hanggang layunin ng Diyos upang hubugin tayo sa larawan ng kanyang Anak

- 2 Corinto 3:18 ay nagpapakita na ang layunin ng Diyos ay nagaganap habang tayo ay nababago araw-araw sa larawan ni Kristo
- 1 Juan 3: 2 ay nagpapakita ng katuparan ng layunin ng Diyos; kapag nakita natin ang Diyos, tayo ay magiging katulad niya

Takdang Aralin

- 1) Isipin mo na sinabi sa iyo ng isang bagong Kristiyano, “Nabasa ko sa Biblia na tinatawag tayo ng Diyos upang maging banal dahil siya ay banal. Iyon ay tila imposible! Ano ang ibig sabihin ng maging banal?” Sumulat ng isang pahinang sagot para sa bagong mananampalataya. Sa susunod mongklase, dapat basahin ng bawat estudyante ang kanilang sagot. Magbigay ng oras upang talakayin ang mga sagot bilang isang klase.
- 2) Simulan ang susunod na sesyon ng klase sa pamamagitan ng pagbigkas sa 1 Pedro 1: 14-16.
- 3) Kasama sa kursong ito ang isang pangwakas na proyekto na ipapasa sa huling araw ng klase. Dapat mong simulan na ngayon ang paggawa sa proyektong ito. Pumunta sa pahina____ sa dulo ng kurso para sa mga detalye tungkol sa proyektong ito.

Paghuukay ng Mas Malalim

Ang mga aklat na ito ang pangunahing pinagmumulan ng mga aralin. Ang mga ito ay malawak na ginagamit sa mga araling ito. Maliban sa tiyak na mga sipi, hindi ko mababanggit ang mga aklat na ito.

Brower, Kent E. and Andy Johnson, ed. *Holiness and Ecclesiology in the New Testament*. Grand Rapids: William Eerdmans, 2007.

Brown, A. Philip, II. *Loving God: The Primary Principle of the Christian Life*. Cincinnati: Revivalist Press, 2005.

Cattell, Everett L. *The Spirit of Holiness* (revised edition). Newberg, OR: Barclay Press, 2015.

Greathouse, William M. *Wholeness in Christ*. Kansas City: Beacon Hill Press, 1998.

Kinlaw, Dennis. *The Mind of Christ*. IN: Francis Asbury Press, 1998.

Kinlaw, Dennis. *This Day with the Master*. Grand Rapids: Zondervan, 2010.

Noble, T.A. *Holy Trinity: Holy People*. Eugene, OR: Cascade Books, 2013.

Oswalt, John N. *Called to Be Holy: A Biblical Perspective*. Nappanee, IN: Ebangel Publishing House, 1999.

Aralin 2

Ang Kabanalan Ay Pakikipag-ugnayan “Paglakad kasama ang Diyos”

Mga Layunin ng Aralin

Sa pagtatapos ng araling ito, ang mag-aaral ay dapat:

- (1) Mapahalagahan ang pagkakaloob ng Diyos para sa pang-araw-araw na relasyon sa kanyang bayan.
- (2) Kilalanin na tayo ay banal sa pamamagitan ng kaugnayan sa Diyos, hindi sa pamamagitan ng pagsisikap ng tao.
- (3) Italaga ang sarili sa paglalaan ng oras sa pagbuo ng pang-araw-araw na relasyon sa Diyos.
- (4) Magkaroon ng kakayahang tulungang lumago sa kanilang relasyon sa Diyos ang ibang mga mananampalataya
- (5) Maisaulo ang 1 Juan 1: 6-7.

Si Abraham: Isang Taong Lumakad Kasama ang Diyos

Isipin mo na ikaw ay 75 taong gulang na naninirahan sa isang bansa ng mga sumasamba sa diyos-diyosan nang biglang marinig mo ang Diyos na nagsasalita! Paano ka tutugon?

Sinabi ng Diyos kay Abraham, “Lisanin mo ang iyong bayan at iyong kamag-anak at ang bahay ng iyong ama at magtungo ka sa lupain na aking ituturo sa iyo.”²¹“Iwanan mo ang lahat at sumunod ka sa akin!” Hindi sinabi ng Diyos kay Abraham kung saan siya dadalhin. Sinabi lang niya, “Sumunod ka sa akin.”

Naniwala si Abraham sa Diyos at sumunod sa Diyos mula sa Ur patungong Haran, at mula sa Haran hanggang Canaan. Naglakbay si Abraham nang higit sa 1,000 milya sa pagsunod sa utos ng Diyos.

Si Abraham ay nagtiwala sa mga pangako na tila imposible. Naniniwala siya na bibigyan siya ng Diyos ng isang anak na lalaki, kahit na si Sarah ay wala na sa edad na magkaanak. Naniniwala siya na ibibigay sa kanya ng Diyos ang lupang

Isang Panalangin para sa Kabanalan

Panginoon, isinusuko ko ang aking sariling mga plano at layunin, Lahat ng aking sariling mga pagnanasa at pag-asa At tanggapin ang Inyong kalooban para sa aking buhay.

Ibinigay ko ang aking sarili, ang aking buhay, ang aking lahat, Lubos sa iyo na maging Iyo magpakailanman.

Puspusin mo ako at tatakan mo ako ng Iyong Banal na Espiritu, Gamitin mo ako sa Iyong naisin, Ipadala mo ako kung saan Mo Nais Gawin ang iyong buong kalooban sa aking buhay Sa anumang paraan ngayon at magpakailanman.

-Betty Stam
Isang Martir sa China

²¹ Gen. 12:1.

pangako, kahit na wala siyang pag-aaring lupa sa Canaan. Naniniwala siya na gagawin siya ng Diyos na isang dakilang bansa, kahit na wala siyang anak.

Si Abraham, isang lalaki mula sa isang paganong lipunan, “ay tinawag na kaibigan ng Diyos.”²²Lumakad siya kasama ng Diyos.

◆ *Hilingin sa tatlong miyembro ng iyong klase na magbigay ng patotoo sa kanilang paglakad kasama ng Diyos sa puntong ito. Paano nagsimula ang paglakad na ito? Anong mga aral ang natutunan mo sa iyong paglalakad?*

Ang Kabanalan sa Limang mga Aklat ni Moises: Paglakad kasama ng Diyos

Ang mga taong banal ay lumalakad kasama ng Diyos; gumugugol sila ng panahon sa Diyos. Habang lumalakad sila kasama ang Diyos, mas lumalago sila na maging katulad niya. Ang pagiging banal ay nangangahulugang lumakad kasama ng Diyos, upang bumuo ng isang malalim na kaugnayan sa Diyos.

Lumakad ang Diyos kasama sina Adan at Eba sa Hardin ng Eden. Matapos masira ng kasalanan ang *ideal* na relasyon, si Adan at Eba ay nagtago mula sa Diyos. Ang pagkakasala ay naghiwalay sa tao mula sa Diyos.

Sinisira ng kasalanan ang kaugnayan sa Diyos; sinisira ng kasalanan ang relasyon sa pagitan ng mga tao; sinisi ni Adan si Eba. Si Adan at Eba ay naghati sa kasalanan, ngunit sinira ng kasalanan ang kanilang relasyon sa isa't isa. Ang layunin ng Diyos sa kanyang mga anak ay lumakad nang may kapayapaan sa kanyang sarili at sa isa't-isa. Ang layunin ni Satanas ay sirain ang ating kaugnayan sa Diyos at sa isa't-isa.

Sinira ng kasalanan ang relasyon sa pagitan ng Diyos at ng tao, ngunit nagbigay ang Diyos ng paraan upang mapanumbalik ang ugnayang ito. Ang mga handog ay nagbibigay ng paraan upang mapanatili ang kaugnayan sa Diyos na banal. Hindi tayo maaaring maging banal sa pamamagitan ng pagsisikap ng tao; magiging banal tayo sa pamamagitan ng kaugnayan sa Diyos na banal.

Sa buong Lumang Tipan, nakita natin ang mga halimbawa ng mga taong banal na lumakad kasama ng Diyos. Hindi na sila lumakad kasama ang Diyos sa isang magandang hardin. Dahil sa kasalanan, ang mga tao ngayon ay lumalakad kasama ang Diyos sa isang madilim na mundo ng kasalanan. Ngunit kahit sa makasalang mundo, posible na lumakad kasama ng Diyos. Ito ang kabanalan.

➡ Ang Paglakad kasama ng Diyos ay Nangangailangan ng Disiplina sa Sarili

²²Santiago 2:23.

Ang isang malapit na paglakad kasama ng Diyos ay nangangailangan ng pagdidisiplina sa sarili natumanggi sa kasalanan. Sa madilim na siglo bago ang Baha, si Enoch ay “lumakad kasama ng Diyos.”²³ Dinisiplina ni Enoch ang sarili na magsabi ng “Hindi” sa tukso.

Si Enoch ay napapalibutan ng parehong mga tukso katulad ng nararanasan ng kanyang kapwa, ngunit ang relasyon ni Enoch sa Diyos ay namamahala sa kanyang tugon sa tukso. Sinasabi ng ibang tao, “Ang kasiyahang ito ay mukhang mabuti; ako ay masisiyahan dito.” Sinabi ni Enoch, “Ang kasiyahang ito ay mukhang mabuti sa aking laman, ngunit mukhang masama ito sa aking Diyos. Hindi ko sasaktan ang aking relasyon sa Diyos para sa pagnanais ng aking katawan.”

Hindi tayo “nagkakamit” ng kabanalan sa pamamagitan ng pagdisiplina sa ating sarili. Ang biyaya ng Diyos lamang ang nagpapabanal sa atin. Naligtas tayo sa pamamagitan ng biyaya; tayo ay pinagiging banal sa pamamagitan ng biyaya. Gayunpaman, ang biyaya ay hindi nangangahulugan na ang disiplina sa sarili ay hindi kinakailangan.

Isinulat ni Dallas Willard, “Ang biyaya ay hindi sumasalungat sa pagsisikap; Ang biyaya ay salungat sa pagkakamit.”²⁴ Ang paglalakad ay nangangailangan ng pagsisikap, ngunit maging ang pagsisikap ay dumating bilang resulta ng biyaya ng Diyos. Ang ating pagsisikap ay hindi dahilan ng pagkakamit ng biyaya ng Diyos; ang ating pagsisikap ay isang masayang tugon sa kanyang biyaya. Bilang mga anak ng Diyos, hindi natin nakakamit ang pabor ng Diyos sa pamamagitan ng ating mga pagsisikap, ngunit kinikilala natin ang pangangailangan ng pagdisiplina sa sarili.

➡ Ang Paglakad kasama ng Diyos ay Nangangailangan ng Pagsunod

Tinawag ng Diyos si Abraham sa lugar na hindi pa niya nakikita. “Kaya nagpunta si Abram, gaya ng sinabi sa kanya ng PANGINOON”²⁵ Si Abraham ay lumakad na kasama ang Diyos sa isang buhay ng pagsunod. Ang pusong banal ay isang masunuring puso:

“Ang panuntunan para sa pag-unawa sa espirituwal na mga bagay ay hindi talino sa pag-iisip, kundi ang pagkamasunurin.”

Oswald Chambers

Dahil sa pananampalataya ay sinunod ni Abraham ang utos ng Diyos na pumunta sa lugar na ipinangako sa kanya. Umalis siya sa bayan niya kahit hindi niya alam kung saan siya pupunta.²⁶

Ang Diyos ay hindi nagbigay ng isang mapa papunta sa Canaan. Hindi niya ibinigay kay Abraham ang mga detalye ng paglalakbay. Tinawag niya si Abraham upang sumunod - at sumunod si Abraham. Ang paglalakad kasama ang Diyos ay nangangailangan ng pagsunod. Ang buhay ng kabanalan ay nangangailangan ng pagsunod.

²³ Gen. 5:24.

²⁴ Dallas Willard, *Hearing God* (Westmont, IL: Inter Varsity Press, 2012), 254.

²⁵ Gen. 12:4.

²⁶ Heb. 11:8.

➡ Ang Paglakad kasama ang Diyos ay May Kasamang Lumalagong Pananampalataya

Nang umalis si Abraham sa kanyang tahanan, walang katibayan para sa mga pangako ng Diyos. Lumakad si Abraham kasama ang Diyos sa isang buhay ng pananampalataya. Habang lumalakad tayo kasama ang Diyos, natututo tayong lubos na magtiwala sa kanya. Lumalalim ang ating pananampalataya habang gumugugol tayo ng panahon sa kanya. Mahalaga ito para kay Abraham dahil nahaharap siya sa isang mas malaking pagsubok kaysa sa pag-lisan mula sa kanyang sariling bayan.

Sa Canaan, tinawag ng Diyos si Abraham upang ihandog ang kanyang anak na si Isaac. Ipinangako ng Diyos kay Abraham na siya ay magiging ama ng isang dakilang bansa. Matapos ang maraming taon, nagkaroon ng isang anak na lalaki sina Abraham at Sara. Ngayon, hiniling ng Diyos kay Abraham na ibigay ang kanyang anak na si Isaac bilang isang handog. Sinasabi ng manunulat ng Hebreo, “Sa pamamagitan ng pananampalataya ni Abraham, ay inihandog niya si Isaac, nang siya ay sinubok.”²⁷

Dahil naglalakad si Abraham kasama ang Diyos, nagtiwala siya sa Diyos. Si Abraham ay lumakad na kasama ang Diyos, kaya nakapagtitiwala siya sa Diyos kahit na hindi niya lubusang maunawaan ang mga utos ng Diyos. Lumakad si Abraham kasama ng Diyos sa isang kaugnayan ng lumalagong pananampalataya.

Ang paglalakad kasama ng Diyos ay nangangailangang pagkatiwalaan natin siya. Kapag tayo ay lumalakad kasama ng Diyos, pinagkakatiwalaan natin siya kahit sa mahihirap na lugar. Pinahihintulutan nating gawin ng Diyos ang nakikita niyang pinakamabuti para sa ating buhay.

Ang prinsipyong ito ay makikita sa buong Banal na Kasulatan. Sa di-maisip na mga pagsubok, natutunan ni Job na maaari siyang magtiwala sa Diyos. Sa pagkatapon, dinala ni Jeremias ang pangako ng Diyos na magdadala siya ng mabuti mula sa trahedyang ito.²⁸ Sa pagdurusa mula sa isang masakit na “tinik sa laman,” natutunan ni Pablo na ang biyaya ng Diyos ay “sapat para sa iyo, sapagkat ang aking kapangyarihan ay nagiging sakdal sa oras ng kahinaan.”²⁹

Ang kuwento tungkol kay Abraham at mga kuwento ng bayan ng Diyos sa pamamagitan ng kasaysayan ay nagtuturo sa atin na ang paglalakad kasama ang Diyos ay nangangailangan ng ganap na pagsunod sa kanyang mga utos at kumpletong pagtitiwala sa kanyang mga pangako. Habang naglalakad tayo kasama niya, lalong lumalaki ang tiwala natin sa kanya.

➡ Ang Paglakad kasama ang Diyos ay isang Eksklusibong Pakikipag-ugnayan

²⁷ Heb. 11:17.

²⁸ Jer. 29:10-14.

²⁹ 2 Cor. 12:9.

“Kung maglakad ako kasama nang mundo, hindi ako makalalakad kasama ang Diyos.”

Dwight L. Moody

Ang larawan ng paglalakad ay pangkaraniwan sa Banal na Kasulatan. Nakalulungkot, madalas lumalakad ang Israel sa kasalanan sa halip na lumakad kasama ng Diyos. Marami sa mga hari ng Israel ang “lumalakad sa kasalanan.” Bumuo sila ng kaugnayan sa kasalanan. “Lumakad si Abijah sa lahat ng kasalanan na ginawa ng kanyang ama.”³⁰Ang iba namang mga hari ay “lumakad sa mga paraan ng kanilang mga ama” sa halip na lumakad kasama ang Diyos. Bumuo sila ng kaugnayan sa kasalanan; hindi sila lumakad kasama ng Diyos.

Ang paglalakad kasama ng Diyos ay isang eksklusibong pakikipag-ugnayan. Ang Diyos ay isang mapanibughuing Diyos.³¹Hindi ka maaaring lumakad ng sabay kasama ang Diyos at ng kasalanan. Itinanong ng Salmista, “O Panginoon, sino ang maaaring manirahan sa iyong tolda? Sino ang maaaring tumira sa iyong banal na burol?” Ano ang mga kinakailangan para sa pamumuhay sa presensya ng Diyos?

Ang taong namumuhay ng tama, walang kapintasan at taos-pusong nagsasabi ng katotohanan sa kanyang puso; hindi naninirang-puri, at hindi nagsasalita o gumagawa ng masama laban sa kanyang kapwa o sa kaniyang kaibigan.³²

Sinabi ni Malakias, “Iniinis ninyo ang Panginoon sa iyong mga salita.”Itinanong ng Israel, “Paano namin siya naiinis?” Sumagot si Malakias, “Sa inyong pagsasabi na mabuti sa paningin ng Panginoon ang lahat ng gumagawa ng masama, at natutuwa Siya sa kanila.”³³Nais ng Israel na maging kaibigan ang Diyos habang nagpapatuloy sa sinasadyang kasalanan. Sa halip, binalaan ni Malakias na ang araw ng paghatol ay darating na parang mainit na apoy. Sa araw na yaon, ang mga gumagawa ng kasamaan ay magiging parang tuyong damo.³⁴Hindi palalagpasin ng isang banal na Diyos ang kasalanan.

Hinatulan ng Diyos ang Israel dahil sa paggawa ng mga kasalanan ng ibang mga bansa sa halip na mamuhay na sumusunod sa kautusan ng Diyos. “Sapagka’t hindi ka lumakad sa aking mga tuntunin, ni sumunod man sa aking mga utos, sahalip sinunod ninyo ang tuntunin ng ibang bansa sa palibot ninyo.”³⁵Hindi maaaring lumakad ang Israel kasama ng Diyos habang lumalakad sila sa kasalanan. Hindi maaaring lumakad ang Israel sa paraan ng Diyos at sa paraan ng kasalanan sa parehong panahon. Kahit na sila ay piniling bayan ng Diyos, pinarusahan sila ng Diyos dahil sa kanilang kasalanan. Hindi sila maaaring lumakad kasama ng Diyos habang lumalakad sa kasalanan.

³⁰ 1 Hari 15:3.

³¹ Exo. 34:14; Deut. 4:24; Josue. 24:19.

³² Awit 15:1-3.

³³ Malakias 2:17.

³⁴ Malakias 4:1.

³⁵ Ezek. 11:12.

Pagsasabuhay ng Kabanalan: Ang Paglakad kasama ang Diyos ay Isang Patuloy na Pakikipag-ugnayan

Habang naglalakad tayo kasama nag Diyos, lumalago tayo sa ating pakikipag-ugnayan sa kanya. Sa Deuteronomio 6, nagbigay si Moises ng isang larawan kung ano ang ibig sabihin ng paglakad kasama ng Diyos. Sinabi niya na dapat ituro ng mga mamamayan ng Israel ang kautusan ng Diyos sa kanilang mga anak. Kailan? Sa lahat ng oras:

Dapat mo itong ituro nang masigasig sa iyong mga anak, at magsalita tungkol sa mga ito kapag umupo ka sa iyong bahay, at kapag naglalakad ka sa daan, at kapag nahihiga ka, at kapag bumabangon ka.³⁶

Ang isang taong lumalakad kasama ang Diyos ay nagpapanatili ng isang hindi nagbabagong pakikipag-ugnayan sa kanya. Walang pagkakaiba sa pagitan ng “normal na buhay” at “buhay sa iglesia.” Ang mga taong banal ay hindi “Mga Kristiyanong pang-Linggo lang” na naglilingkod sa Diyos sa iglesia. Ang mga taong banal ay nagnanais ng isang hindi nagbabago, lumalagong relasyon sa Diyos.

Nang hindi nabigyan ng pag-aalaga ng Israel ang araw-araw, lumalagong relasyon sa Diyos, sila ay madaling nalapit sa ibang mga diyos. Nang maging di-maingat si Solomon sa kanyang paglago tungkol sa pakikipag-ugnayan sa Diyos, kaagad siyang nalapit sa mga huwad na diyos ng kanyang mga asawa.

Maging ang unang iglesia ay naharap sa panganib na ito. Ang iglesia sa Efeso ay sinimulan ni Pablo sa isang kapansin-pansing pagbabagong-buhay. Si Apostol Juan ay nagsilbi bilang kanilang pastor sa loob ng maikling panahon. Si Maria, ang ina ni Hesus, ay nanirahan sa Efeso. Mayroon silang kahanga-hangang kaalaman sa katotohanan ng ebanghelyo. Ngunit sa loob ng isang henerasyon, sinabi ni Juan ang babalang ito:

Ngunit ito ang ayaw ko sa inyo, ang inyong pagmamahal sa akin ngayon ay hindi na katulad ng dati. Kaya alalahanin ninyo kung gaano kayo nanamlay sa pananampalataya; magsisi kayo sa mga kasalanan ninyo, at gawing muli ang dati ninyong ginagawa.³⁷

Ano ang nangyari? Dahil sila ay nagkulang sa pagpapanatili ng kanilang pasyon sa una nilang pagmamahal at dahil nabigo silang magpatuloy sa paglago sa kanilang kaugnayan sa Diyos, ang kanilang pagmamahal ay nanlamig.

Nakita natin ito sa mga ugnayan ng tao. Kaya mo bang isipin ang isang lalaki na nag-asawa ng napakaganda, nagsabit ng isang “sertipiko ng kasal” sa pader, ngunit hindi kailanman gumugol ng oras sa kanyang asawa? Malusog ba ang kanilang kasal? Hindi! Kailangan ng higit pa sa

³⁶ Deut. 6:7.

³⁷ Pahayag 2:4.

isang sertipiko ng kasal upang bumuo ng isang malusog na pagsasama. Ang isang malusog na pagsasama ay lumalago sa pagdaan ng mga taon habang patuloy na lumalago ang dalawang tao sa kanilang pagmamahal sa isa't isa.

Sa parehong paraan, tinawag tayo upang patuloy na lumago sa ating pagmamahal sa Diyos. Ang paglakad kasama ang Diyos ay nangangahulugang patuloy na gumugol ng panahon sa kaniya. Ang paglakad kasama ang Diyos ay nangangahulugang patuloy tayong lumago sa ating kaugnayan sa kanya. Ito ang kahulugan ng pagiging banal.

Ang paglakad ay isang tuloy-tuloy na pagkilos. Nagpapahiwatig ito ng tuloy-tuloy, nagpapatuloy na pakikipag-ugnayan. Ang isang taong banal ay patuloy na lumalago sa kanyang pakikipag-ugnayan sa Diyos. Ang isang pagkakataon ng ating pagsuko sa Diyos ay hindi ang katapusan ng proseso. Ang buhay na banal ay may kasama ng paglakad na nagpapatuloy kasama ang Diyos. Ang ating paglakad kasama ang Diyos ay nagsisimula sa bagong kapanganakan at nagpapatuloy hanggang sa makita natin ang mukha ng Diyos. Ang buhay ng kabanalan ay isang nagpapatuloy na pakikipag-ugnayan.

Sa Bagong Tipan, itinuro ni Hesus sa kanyang mga alagad na ang espirituwal na buhay ay *lubos* na nakasalalay sa pagpapanatili ng kaugnayan sa kanya.

Manatili kayo sa akin, at ako ay mananatili sa inyo. Kung paanong ang sanga ay hindi makapamumunga sa kanyang sarili, maliban kung ito ay nananatiling nakakabit sa puno. Ganoon din naman, hindi kayo makakapamunga kung hindi kayo mananatili sa akin. Ako ang puno ng ubas; at kayo ang aking mga sanga. Ang taong nananatili sa akin at ako rin sa kanya ay mamumunga nang marami. Sapagkat wala kayong magagawa kung hiwalay kayo sa akin.³⁸

Iniisip ng ilang mga Kristiyano ang kanilang pakikipag-ugnayan sa Diyos bilang isang “Panalangin ng isang Makasalanan” na sinusundan ng isang buhay na may kaunting pagbabago. Ang larawan ng Biblia sa pakikipag-ugnayan sa Diyos ay malaki ang pagkakaiba. Ang buhay Kristiyano ay nakakabit sa Puno ng ubas.³⁹ Ang ating espirituwal na buhay ay pinananatili sa pamamagitan ng pang-araw-araw na pakikipag-ugnayan sa Puno ng ubas. Ang isang sanga na hindi nakakabit mula sa puno ay agad na mamamatay; ang isang Kristiyano na hindi nakakabit kay Kristo ay mamamatay.

Ang paglakad kasama ng Diyos ay nangangailangan na gumugol tayo ng panahon kasama niya. Hindi ka maaaring maglakad kasama ang isang tao na walang paggugol ng oras sa kanila! Ang mga taong banal ay gumugugol ng panahon sa Diyos. Minsan ay nagsasakripisyo sila ng mga oportunidad para sa negosyo at libangan upang magkaroon sila ng oras kasama ang Diyos. Nauunawaan nila na walang mas mahalaga kaysa sa kanilang kaugnayan sa Diyos. Tulad ni

³⁸ Juan 15:4-5.

³⁹ Juan 15:1-17.

Maria na nakaupo sa paanan ni Hesus, alam ng mga taong banal na ang “isang bagay na kailangan” ay oras kasama ang Diyos.⁴⁰

Ang mga taong banal ay ginagawang prayoridad ang oras kasama ang Diyos. Alam nila na ang panalangin at Banal na Kasulatan ay mas mahalaga kaysa iba pang mga aktibidad - kahit gawain sa ministryo. Naaalala nila na si Hesus ay madalas na “bumabangon nang maaga” upang manalangin sa kanyang Ama, kaya ginagawa nilang isang kaugalianang paggugol ng oras sa panalangin.

Nauunawaan ng mga taong banal na ang paglakad na kasama ng Diyos ay nangangahulugan ng pagsunod sa kanyang direksyon. Sila ay sensitibo sa kanyang pamumuno. Hindi lamang sila nagtatanong, “Ang gawain bang ito ay makasalanang?” Itinatanong nila, “Mas mailalapit ba ako nito sa Diyos?” Gusto nilang mabigyang lugod ang Diyos sa bawat pasya. Dahil ang mga taong banal ay may banal na puso, sila ay maingat sa pagpapanatili ng kanilang mga kamay malayo sa kasalanan. Nauunawaan nila na ang kaugnayan sa Diyos ay nangangailangan na nakahiwalay tayo mula sa anumang bagay na hindi kasiyasiya sa kanya.

❖ *Ano ang ilang praktikal na paraan upang magkaroon ng mas malalim na pakikipag-ugnayan sa Puno ng ubas? Ano ang tatlong hamon na nakakapigil sa ating pakikipag-ugnayan sa Diyos?*

Natagpuan Niya ang Sikreto...

**Frances Ridley Havergal
(1836-1879)⁴¹**

Ang ama ni Frances Havergal ay isang ministro sa Iglesia ng Inglatera. Sa edad na 14, nagpatotoo si Frances sa pananampalataya kay Kristo. Para sa natitirang bahagi ng kanyang buhay, hinangad ni Havergal na lumakad ng mas malapit sa Diyos. Isinulat niya, “O, upang magawa niya akong isang sisidlang pinabanal at (handa) para sa paggamit ng Panginoon! May mga oras na nararamdaman ko ang ganitong

pagmamahal para sa Kanya na wala akong salita upang ilarawan ito ... ngunit gusto kong lumapit pa rin. Hindi ang pagka-alam sa doktrina, sa halip ay makasama siya, na magbibigay nito. “Habang lumalakad siya kasama ang Diyos, siya ay napapalapit sa Kanya.

Noong 1873, nagpatotoo si Havergal na siya ay “nalinis mula sa lahat ng kasalanan at patuloy na pinagiging banal sa pamamagitan ng nagpapabanal na kapangyarihan ng Espiritu ng Diyos.” Walang anumang bagay na makakahadlang sa paglakad niya kasama ang Diyos. Ang

⁴⁰ Lucas 10:41.

⁴¹ Ang kuwento ni Frances Havergal ay hinango mula kay Wesley L. Duwel, *Heroes of the Holy Life* (Grand Rapids: Zondervan, 2002), p. 80-89.

kanyang panalangin ng pagsuko sa Diyos ay naging isang bantog na himno, “Kunin mo ang aking buhay at hayaan itong itaaga, para sa Iyo, Panginoon.”

Isinuko ni Havergal ang lahat sa Diyos. Ito ang kahulugan ng paglakad kasama ang Diyos. Ito ay upang maging malapit sa kanya na ang lahat ng bagay ay sa kanya. Pagkatapos ng isang buhay na paglakad kasama ang Diyos, ang mga huling salita ni Havergal ay, “Maganda! Kahanga-hanga na maging malapit sa mga pintuan ng langit! Mapalad na kapahingahan! “Isinulat ng kanyang kapatid na ang kanyang mukha “ay sobrang nagagalak, na parang nakikipag-usap siya sa Kanya.”

Si Ms. Havergal ay lumakad kasama ang Diyos; Siya ay isang taong banal. Ang paglakad kasama ng Diyos ay hindi lamang para sa mga taong nabubuhay sa panahon ng Biblia. Maaari kang lumakad kasama ang Diyos ngayon; maaari kang maging banal.”

Kunin mo ang aking buhay at hayaan ito
Itaaga, Panginoon, para sa Iyo.
Kunin ang aking mga sandali at ang aking mga
araw,
Hayaan silang dumaloy sa walang katapusang
papuri.

Kunin ang aking mga kamay at hayaan silang
kumilos
Ayon sa tibok ng Iyong pagmamahal.
Kunin ang aking mga paa at hayaan silang
maging
Maliksi at maganda para sa Iyo.

Kunin mo ang aking tinig at hayaan mo akong
umawit,
Lagi, para lamang sa aking Hari.
Kunin mo ang aking mga labi at hayaan silang
Mapuno ng mga mensahe mula sa Iyo.

Kunin mo ang aking pilak at ginto,
Isang kusing man ay hindi ko ipagkakait.
Kunin mo ang aking pag-iisip at gamitin
Ang bawat lakas ayon sa Iyong naisin.

Kunin mo ang aking kalooban at gawin itong
Sa Iyo,
Hindi na ito magiging akin.
Kunin mo ang aking puso, ito ay Iyong Sarili,
Ito ang magiging Iyong banal na trono.

Kunin mo ang aking pagmamahal,
aking Panginoon, aking ibubuhos
Sa Iyong paanan, ang lahat nitong yaman.
Kunin mo ang aking sarili at Ako’y magiging
Kailanman, tanging sa iyo, lahat para sa Iyo.

Aralin 2 sa Isang Pahina

Ang Kabanalan ay Pakikipag-ugnayan

- ✓ Ang pagiging banal ay nangangahulugang panatilihin ang pakikipag-ugnayan sa Diyos. Ang kabanalan ay paglakad kasama ang Diyos.
- ✓ Ang paglakad kasama ang Diyos ay nangangailangan ng disiplina sa sarili na magsabi ng “hindi” sa mga maling pagnanasa.
- ✓ Ang disiplina sa sarili ay hindi tinatanggi ang kapangyarihan ng biyaya. Naligtas tayo sa pamamagitan ng biyaya; tayo ay pinagiging banal sa pamamagitan ng biyaya.
- ✓ Ang paglakad kasama ang Diyos ay nangangailangan ng ganap na pagsunod sa mga utos ng Diyos. Hindi tayo maaaring lumakad kasama ang Diyos at lumakad sa kasalanan nang sabay.
- ✓ Ang paglakad kasama ang Diyos ay nangangailangan ng lubos na pagtitiwala sa mga pangako ng Diyos.
- ✓ Ang paglakad kasama ang Diyos ay nangangahulugang pagbuo ng hindi nagbabago, pang-araw-araw na pakikipag-ugnayan sa Diyos.
- ✓ Ang isang buhay na banal ay nangangailangan ng pang-araw-araw na pakikipag-ugnayan sa Puno ng ubas. Ang ating espirituwal na buhay ay lubos na nakasalalay sa ating pakikipag-ugnayan sa Diyos.

Takdang Aralin

- 1) Isipinmo na sinabi sa iyo ng isang bagong Kristiyano, “Gusto kong magkaroon ng mas malalim na kaugnayan sa Diyos. Mahal na mahal ko ang Diyos, ngunit mahirap malaman kung paano lumago sa aking kaugnayan sa kanya. Hindi ko makita ang Diyos, kaya parang ang layo niya. Ano ang maaari kong gawin?” Sumulat ng isang pahinang liham upang matulungan mo ang mananampalataya na maunawaan kung paano lumago sa kanyang pakikipag-ugnayan sa Diyos. Sa susunod mong klase, dapat basahin ng bawat mag-aaralang kanilang sagot at magkaroon ng panahon upang talakayin ang mga sagot.
- 2) Simulan ang susunod na sesyon ng klase sa pamamagitan ng pagbigkas sa 1 Juan 1: 6-7.

Aralin 3

Ang Kabanalan ay ang Larawan ng Diyos sa Tao

Mga Layunin ng Aralin

Sa pagtatapos ng araling ito, ang mag-aaral ay dapat:

- (1) Pahalagahan ang plano ng Diyos sa pagpapanumbalik ng kanyang larawan sa tao.
- (2) Kilalanin ang proseso kung saan pinapanumbalik ng Diyos ang kanyang larawan sa atin.
- (3) Pahintulutan ang Diyos na gawin ang kanyang plano para sa pang-araw-araw na pagbabago patungo sa kanyang larawan.
- (4) Isaualo ang 2 Corinto 3: 17-18.

Si Moises: Isang Taong May Nagniningning na Mukha⁴²

Ito ang pinakadakilang araw sa buhay ni Moises. Siya ay lumaki sa palasyo ni Faraon. Nakilala niya ang ilan sa mga pinakamakapangyarihang tao sa mundo. Ngunit ngayon, masasalubong ni Moises ang isa na mas malaki kaysa kay Paraon. Makikilala niya si Jehovah, ang Diyos ni Abraham, Isaac, at Jacob.

Si Moises ay nakipag-usap sa Diyos sa nagliliyab na puno. Nasaksihan niya na dinurog ng Diyos ang hukbo ni Paraon sa Dagat na Pula. Ngunit ngayon, makikita ni Moises ang Diyos nang mas malapit kaysa sa nasusunog na puno o sa Dagat na Pula.

Ngayon, si Moises ay nasa harapan ng presensya ni Jehovah. May isa lamang kahilingan si Moises, “Ipakita mo sa akin ang iyong kaluwalhatian.” Sinabi ng Diyos kay Moises na imposible ito. “Hindi mo makikita ang aking mukha, sapagkat walang tao ang maaaring makakita sa akin at mabuhay.” Ngunit binigyan ng Diyos ng isang espesyal na pabor si Moises:

Tumayo ka rito sa bato malapit sa akin. At habang dumadaan ang kapangyarihan ng aking kaluwalhatian, ipapasok kita sa siwang ng bato at tatakpan kita ng aking kamay hanggang sa makadaan ako. Pagkatapos, tatanggalin ko ang kamay ko at makikita mo ang likod ko, pero hindi ang aking mukha.

Nakita ni Moises ang isang maliit lamang na bahagi ng kaluwalhatian ng Diyos, ngunit nang bumalik siya sa kampo, ang kanyang mukha ay nagniningning. Sa tuwing si Moises ay nasa presensiya ng Diyos, “ang balat ng mukha ni Moises ay nagniningning. At muling ilalagay ni Moises ang tabi ng sa kanyang mukha, hanggang sa pumasok siya upang makipag-usap sa kanya.”⁴³Ang mukha ni Moises ay nagpapakita ng kaluwalhatian ng Diyos. Si Moises ang lalaki na may nagniningning na mukha.

⁴² Exodo 33:17-23.

⁴³ Exodo 34:35.

Nilikha tayo sa larawan ng Diyos; Nilikha tayo upang ipakita ang kaluwalhatian ng Diyos. Bagama't napinsala ng kasalanan ang larawan ng Diyos sa tao, ang Diyos ay naglalayong ibalik ang kanyang larawan sa bawat mananampalataya. Ang pagiging banal ay ang pagiging kamukha ng ating Ama sa langit. Ang layunin ng Diyos ay upang maibalik ang kanyang larawan sa kanyang bayan.

Ang Kabanalan ay ang Larawan ng Diyos na nasa Tao

◆ *Umisip ng isang Kristiyanong modelo ng kabanalan. Anong mga katangian ng ating Ama sa langit ang nakikita mo ba sa buhay ng taong ito?*

Ipinapakita ng Pentateuch na ang Diyos ay isang banal na Diyos. Dahil ang Diyos ay banal, tinawag niya ang kanyang bayan upang maging banal. Tayo ay nilikha upang maging kamukha ng ating Ama sa langit; nilikha tayo upang maging banal. Ang layunin ng Diyos ay hubugin ang kanyang mga anak sa kanyang sariling larawan.

Isang Panalangin para sa Kabanalan

Panginoon, ang aking kaluluwa ay gawin mo

Na maisalamin ka,

Ikaw lamang

Na magliwanag sa akin,

Upang makita ng mga tao

Ang iyong pag-ibig,

Ang iyong biyaya....

- Blanche Mary Kelly

Ang pagkakaroon ng larawan ng iba ay nangangahulugang maging kamukha na taong iyon. Nilikha tayo sa larawan ng Diyos. Hindi ito nangangahulugan na ang Diyos ay may mukha tulad ng sa atin; ito ay nangangahulugan na ang ating mga kaluluwa ay ginawa upang ipakita ang katangian ng Diyos. Nilikha tayo upang maging salamin ng larawan ng Diyos. Tulad ng isang salamin na nagpapakita ng mukha ng isang tao, ginawa tayo upang ipakita ang larawan ng Diyos.

Tayo ay ginawa upang maging dalisay at banal katulad ng Diyos ay dalisay at banal. Ang pagiging banal ay nangangahulugang ipakita ang larawan ng Diyos. Iniutos ng Diyos sa kanyang mga anak, “Magpakabanal kayo.” Bakit?

“Sapagkat ako ay banal. Dapat kang maging katulad Ko.”⁴⁴ Nilikha tayo upang maging isang taong banal; Nilikha tayo upang maging kamukha ng ating Ama sa langit.

➡ Nilikha Tayo sa Larawan ng Diyos

Ang kasukdulan ng kuwento ng paglikha ay ang paglikha ng sangkatauhan “sa larawan ng Diyos.”⁴⁵ Ang lahat ng nilikha ng Diyos ay mabuti, ngunit ang tao lang ang ginawa sa larawan

⁴⁴ Lev. 11:45; 1 Pedro 1:16.

⁴⁵ Gen. 1:27.

ng Diyos. Ginawa ng Diyos ang tao upang maging katulad niya. “pinutungan siya ng Diyos ng kaluwalhatian at karangalan.”⁴⁶

Ang tao ay may walang katapusang halaga dahil ginawa tayo sa larawan ng Diyos. Isinulat ni Pablo na ang tao “ay ang larawan at kaluwalhatian ng Diyos.”⁴⁷Nilikha tayo upang ipakita ang kaluwalhatian ng Diyos.

➡ Ang Larawan ng Diyos sa Tao ay Napinsala sa Pagkakahulog sa Kasalanan

Ang kasalanan ang sumira sa larawan ng Diyos sa tao. Sa Genesis 1, ang tao ay ginawa “sa larawan ng Diyos”; sa Genesis 6, “ang lahat ng tao sa mundo ay lubhang naging masama dahil ang ginagawa nila ay puro kasamaan.”⁴⁸Lubhang lumayo ang tao sa plano ng Diyos kaya’t “ang bawat layunin ng mga kaisipan ng kanilang puso ay laging masama.”⁴⁹

Ang kaluwalhatian ng tao na ibinigay noong panahon ng paglikha ay naging kahihyan. Ipinakita ni Pablo sa kanyang mga sulat kung ano ang mga nawala sa tao sa kanyang pagtalikod sa Diyos patungo sa huwad na Diyos. Dahil sa pagkahulog ng tao sa kasalanan, “ay ipinagpalit nila ang kaluwalhatian ng walang kamatayang Diyos para sa mga diyo diyosan” Bilang resulta, hinayaan sila ng Diyos:

- “sa mga pita ng kanilang mga puso sa karumihan.”
- “sa kahiya-hiyang mga gawain at mga kahalayan.”
- “sa kanilang mga masamang isip.”⁵⁰

Ang lahat ng ito ay bunga ng pagkahulog sa kasalanan. Dahil sa kasalanan, ang kaluwalhatian ng tao ay nabago at naging kahihyan. Ang larawan ng Diyos na nasa tao ay nasira; ang tao ay hindi na kalarawan ng kanyang Manlilikha.

➡ Ang Larawan ng Diyos ay Pinapanunumbalik sa Kanyang Bayan

Gayunpaman, hindi iniwan ng Diyos ang tao nang nag-iisa. Ang mga paghahandog ay isang paraan ng pagbabayad sa parusa ng kasalanan at pagpapanumbalik ng relasyon sa pagitan ng Diyos at tao. Ngunit ang layunin ng Diyos ay mas malalim kaysa sa pagbabayad sa parusa ng ating kasalanan. Ang Diyos ay naglalayong gawing banal ang tao dahil Siya ay banal.

Ang layunin ng Diyos ay hubugin tayo sa kanyang larawan.⁵¹Habang ang kanyang larawan ay pinapanunumbalik sa atin, ang kahihyan ng kasalanan ay nabura at muli nating maipapakita ang kaluwalhatian ng Diyos. Ito ay isa sa mga pangunahing tema ng Biblia:

⁴⁶Awit 8:5.

⁴⁷1 Cor. 11:7.

⁴⁸Gen. 6:12.

⁴⁹Gen. 6:5.

⁵⁰Rom. 1:23-28.

- Ginawa tayo sa larawan ng Diyos (Gen. 1-2).
- Sa pamamagitan ng kasalanan, ang larawan ng Diyos sa tao ay nasira (Gen. 3).
- Simula sa pangako ng Mesiyas sa Genesis 3:15 at nagtatapos sa langit, pinanunumbalik ng Diyos ang kanyang larawan sa tao.

Ipinangako ni Juan na kung mananatili tayo kay Kristo, “maaari tayong magkaroon ng kumpiyansa at hindi tayo mapahiya dahil sa kahihiyan sa kanyang pagbalik.”⁵² Habang tayo ay binabago na maging kanyang larawan, nakamit natin ang kaluwalhatiang nawala sa pagkahulog sa kasalanan. Ang ating kahihiyan ay nabura, at haharapin natin ang kanyang pagbabalik nang may kumpiyansa. Habang lumalago tayo sa larawan ng Diyos, tayo ay pinagiging banal. Kung paanong ang Diyos ay banal, ang kanyang bayan ay pinagiging banal.

➡ Ang Israel ay Tinawag Upang Ipakita ang Larawan ng Diyos

Tinawag ng Diyos ang Israel upang maging isang banal na bayan. Ang kanyang layunin ay upang ibalik ang kanyang larawan sa Israel. Pinili ng Diyos ang Israel bilang kanyang natatanging kinatawan sa ibang mga bansa. Itinakda niya ang Israel bilang kanyang mga piniling tao na magpapakita ng kanyang banal na katangian sa ibang bansa.

Tinawag ng Diyos ang Israel upang maging isang “kaharian ng mga saserdote.” “Ikaw ay magiging isang kaharian ng mga saserdote at banal na bansa.”⁵³ Ang trabaho ng isang saserdote ay maging kinatawan ng Diyos sa mga tao. Ang misyon ng Israel ay ang pagiging kinatawan ng Diyos sa lahat ng bansa. Tinawag ng Diyos ang Israel upang ipakita ang kanyang banal nakatangian sa ibang mga bansa. Upang maisagawa ang misyon na ito, ang Israel ay kailangang maging banal.

Noong tapat ang Israel sa Diyos, ipinapakita niya ang banal na katangian ng Diyos; siya ay naging isang salamin ng kabanalan ng Diyos. Nang lumipat ang Israel sa mga diyos-diyosan, ipinapakita niya ang makasalanang katangian ng mga diyos-diyosan; siya ay naging isang salamin ng mga kasalanan ng mga diyos-diyosan. Noong nabigo ang Israel upang maging katulad ng Diyos, nabigo siya sa kanyang misyon sa mundo.

➡ Ang Iglesia ay Tinatawag na Ipakita ang Larawan ng Diyos

Sa Bagong Tipan, ang iglesia ay tinawag upang maging banal na bayan ng Diyos. Ang iglesia ay tinawag na maging isang “pagkasaserdote” na kumakatawan sa Diyos sa mundo.

Ngunit kayo ay isang piniling lahi, isang maharlikang saserdote, isang banal na bansa, isang bayan para sa kanyang sariling pag-aari, upang maipahayag niyo ang mga

⁵¹ Rom. 8:29.

⁵² 1 Juan 2:28.

⁵³ Exodo 19:6.

kamangha-mangha niyang gawa. Siya ang tumawag sa iyo mula sa kadiliman tungo sa kamangha-mangha niyang kaliwanagan.⁵⁴

Kung paanong pinili ng Diyos ang Israel upang ipakita ang kanyang larawan sa mga bansa, pinili niya ang iglesya upang “sabihin sa iba kung paano (tayo) tinawag ng Diyos mula sa kadiliman papunta sa kanyang dakilang liwanag.” Pinili ng Diyos ang iglesya upang kumatawan sa kanyang katangian sa mga hindi pa nakakakilala sa kanya. Upang gawin ito, dapat magpakita ng iglesya ang larawan ng Diyos. Upang maisagawa ang kanyang misyon, ang iglesya ay dapat maging banal.

Kapag ang iglesya ay tapat sa Diyos, siya ay nagiging kamukha ng Diyos; ipinapakita niya ang banal na katangian ng Diyos. Kapag ang iglesya ay lumipat sa mga diyos-diyosan ng pagiging popular, kayamanan, at kapangyarihan, siya ay nagiging kamukha ng kanyang mga idolo; ipinapakita niya ang makasalanang katangian ng kanyang huwad na mga Diyos. Kapag ang iglesya ay nabigo na maging katulad ng Diyos, nabibigo siya sa kanyang misyon sa mundo.

➡ Ang Larawan ng Diyos ay Pinanunumbalik sa Bawat Mananampalataya

Nilikha tayo upang maging kalarawan ng ating Ama sa langit. Ginawa tayo sa larawan ng Diyos, ngunit ang larawang ito ay nasira sa pagkahulog sa kasalanan. Ang larawan ng Diyos ay nandoon pa rin,⁵⁵ngunit ito ay natatago ng kasalanan.

Isipin mo na ang isang taong naghuhukay sa Tsina ay nakakita ng isang magandang antigong plorera. Sa una, hindi ito mukhang maganda; ito ay nababalutan ng dumi at putik. Maaaring sabihin ng isang tumitingin na, “Itapon mo na iyan. Wala iyang kabuluhan!” Ngunit alam ng dalubhasa na sa ilalim ng dumi ay isang magandang kayamanan.

Ang larawan ng Diyos sa tao ay nasira sa pagkahulog sa kasalan. Ang larawan ng Diyos ay nabalutan ng dumi at putik ng kasalanan. Ngunit pinapanumbalik ng Diyos ang kanyang larawan sa atin. “Sapagkat alam na ng Diyos noon paman kung sino-sino ang kanyang magiging mga anak at sila ay itinalaga niyang maging katulad ng kanyang Anak na si Hesus.”⁵⁶Tulad ng pagiging kamukha ni Hesus sa kanyang Ama, dapat tayong maging katulad ng ating Ama. Ang kabanalan ay “pagiging katulad ng Diyos”; Ang kabanalan ay ang pagpapanumbalik ng larawan ng Diyos sa tao.

⁵⁴ 1 Pedro 2:9.

⁵⁵ Gen. 9:6.

⁵⁶ Rom. 8:29.

Ang *Pieta* ni Michelangelo ay isa sa mga pinakasikat na iskultura sa Italya. Noong 1972, isang taong may sakit sa pag-iisip ang kumuha ng martilyo at hinampas ang sculpture. Ang mga artist ay nagtrabaho nang ilang buwan para maayos ang pinsala. Dahil ang iskulturang ito ay napakahalaga, maingat silang nagtrabaho upang mapanumbalik ang orihinal na larawan. Ngayon, hindi mo na makikita kung saan nasira ang iskultura. Pinanumbalik ng mga artist ang *Pieta* sa orihinal na kagandahan nito.

Sa pagkahulog sa kasalanan, sinira ng kasalanan ang pinakadakilang nilikha ng Diyos. Nasira ng kasalanan ang larawan ng Diyos sa tao. Dahil ang tao ay mahalaga sa Diyos, sinimulan niyang mapanumbalik ang kanyang larawan sa atin. Mula sa pagkahulog sa kasalanan hanggang ngayon, kumikilos ang Diyos sa pamamagitan ng biyaya upang mapanumbalik ang sangkatauhan sa ating orihinal na kagandahan. Ang layunin ng Diyos ay upang mapanumbalik sa atin ang kanyang magandang larawan sa tao.

Maraming tao ang may hindi kumpletong pagkaunawa sa ebanghelyo. Ang kanilang konsepto ng ebanghelyo ay:

- 1) Ako ay isang makasalanan.
- 2) Iniligtas ako ng Diyos.
- 3) Maaari na ako ngayong pumunta sa langit.

Ito ay mabuting balita - ngunit hindi ito ang buong ebanghelyo! Kinikilala ng mabuting balita ng ebanghelyo ang walang hanggang layunin ng Diyos:

- 1) Ako ay isang makasalanan.
- 2) iniligtas ako ng Diyos.
- 3) Pinapanumbalik ngayon ng Diyos ang kanyang larawan sa akin.
- 4) Sa langit, ako “ay magiging katulad niya, sapagkat makikita ko siya bilang siya.”⁵⁷Matutupad ang layunin ng Diyos para sa kanyang bayan.

Hindi ba ito kamangha-mangha? Iniligtas ka ng Diyos *upang magawa kang katulad ng kanyang sarili*. Ito ang kagandahan ng isang buhay na banal. Bilang isang taong banal, pinapanumbalik tayo sa larawan ng Diyos.

Iniligtas ng Diyos ang mga Israelita mula sa Ehipto upang makapamuhay siya na kasama nila sa isang mapagmahal na pakikipag-ugnayan. Hindi pinalaya ng Diyos ang Israel upang mabuhay tulad ng mga Canaanita. Pinalaya niya sila upang maging katulad sila ng kanyang sarili.

Ang umaalingawngaw na katibayan ng presensiya ng Banal na Espiritu sa buhay ng isang tao ay ang hindi maikakailang pagkakatulad ng pamilya kay Kristo Jesus, at sa kalayaan mula sa lahat ng bagay na hindi Niya katulad.

Oswald Chambers

Sa parehong paraan, tayo ay iniligtas upang mabuhay sa matalik na pakikipag-ugnayan sa Diyos at mabago patungo sa kanyang larawan. Iniligtas tayo ng Diyos mula sa ating kasalanan

⁵⁷ 1 Juan 3:2.

upang maging banal tayo na katulad niyang banal. Ginawa tayo upang ipakita ang kanyang kaluwalhatian.

Pagsasabuhay ng Kabanalan: Ang Kabanalan at Personalidad

May mga tao na naniniwala na ang isang taong banal ay magkakaroon ng isang tiyak na uri ng personalidad. Isipin ang iyong sagot sa tanong sa pasimula ng araling ito: “Umisip ka ng isang Kristiyanong nagmodelo ng kabanalan. Anong mga katangian ng ating Ama sa langit ang nakikita mo sa buhay ng taong ito?” Inilarawan mo ba ang mga ito lalo na ayon sa mga tuntunin ng mga katangian ng personalidad? Madalas na ganito ang ating ginagawa!

Gayunman, kapag binabasa natin ang Bagong Tipan, makikita natin na ang lahat ng mga uri ng personalidad ay kinakatawan sa araw ng Pentekostes. Ang lahat ng uri ng mga tao ay napuspos ng Banal na Espiritu. Pagkatapos ng araw ng Pentekostes, ang mga alagad ay hindi biglang nagbago sa ibang uri ng katauhan. Sa halip, kumikilos ang Diyos sa *pamamagitan* ng kanilang likas na personalidad upang magawa ang kanyang mga layunin sa isang bagong paraan.

Si Tomas ay hindi biglang naging isang matalino, positibong tao. Hanggang sa kanyang kamatayan, malamang na tahimik at mahiyain si Tomas. Si Simon Pedro ay hindi biglang naging isang tahimik na taong nakaupo nang hindi mapapansin sa sulok. Kahit na pagkatapos ng Pentekostes, si Pedro ay isang taong may kumpiyansa na nagsasabi, “Panginoon, hindi ko magagawa iyan!”⁵⁸

Nilikha ng Diyos ang bawat isa sa atin na may kakaibang personalidad. Hindi sinisirang pagpapabanal ang mga katangiang ito. Sa halip, habang isinusuko natin ang ating sarili sa Diyos, ang kanyang larawan ay nagniningning sa *pamamagitan* ng ating personalidad.

➡ **Posible Bang Magningning ang Larawan ng Diyos sa Pamamagitan ng Ating Personalidad?**

Paano ito makikita sa pang-araw-araw na buhay? Ang isang “Tipong A” na kalahok, palalabas na tao na sumuko nang buo sa Diyos ay patuloy na magiging isang “Tipong A” na personalidad. Ang isang mahiyaing tao na umiiwas sa mga tao ay patuloy na nahihiya. Gayunman, sa parehong mga kaso, ang isang pinabanal na tao ay pinahihintulutan ang Diyos na “kiskisin ang mga magagaspang na bahagi” ng kanilang personalidad kapag nakita nila ang isang parte na hindi nagpapakita ng larawan ng Diyos.

Hayaan mo akong magbigay ng isang halimbawa. Sina Pastor Greg at Pastor Mark ay may matigas na personalidad. Silang pareho ay may matibay na paniniwala. Parehong mga magandang “tagapagsalita” na maaaring makipagtalo ng mabuti. Parehong nasa posisyon ng

⁵⁸Acts 11:8.

pamumuno. Dahil sa kanilang matibay na paniniwala, ang dalawang lalaking ito ay kapwa maaaring makapinsala sa iba sa kanilang mga salita.

Nakilala ko si Pastor Greg malapit sa dulo ng kanyang buhay. Sinabi niya sa akin, “Hindi ako humihingi ng paumanhin. Hindi mahalaga kung ano ang iniisip ng mga tao tungkol sa sinasabi ko. Kasalanan nila kung hindi nila ako naunawaan. Alam ko na tama ang puso ko!” Kahit na ang puso ni Greg ay taos-puso, ang mga tao sa mga iglesia na kanyang pinagpastoran ay kadalasang nasasaktan sa kanyang mga salita. Hindi niya kailanman ganap na natutunan na hayaang magliwanag ang larawan ng Diyos sa pamamagitan ng kanyang personalidad.

Si Pastor Mark ay isa ding matigas na lider. Gayunpaman, natutunan ni Pastor Mark kung ano ang ibig sabihin ng pagpapakita ng larawan ng Diyos. Natutunan niyang sabihin, “Paumanhin. Masyadong mabigat ang pagkakasabi ko.” Natuto siyang magpakita ng awa kasama ang hustisya. Sinabi ng mga miyembro ni Pastor Mark, “Tinatrato kami ng aming pastor katulad ng ginawa ni Hesus.”

Hindi binabago ng kabanalan ang uri ng iyong personalidad; Ginagawa kang sensitibo ng kabanalan sa tinig ng Banal na Espiritu kapag sinabi ng Espiritu, “Kailangan mong humingi ng paumanhin. Ikaw ay nakapagsalita nang mabigat.”

Kung mayroon kang isang personalidad na umiiwas sa pampublikong mata, ang kabanalan ay hindi ka ginagawang isang palalabas na tao na gusto ang atensyon. Gayunpaman, ang kabanalan ay gagawin kang handa na isantabi ang iyong pag-aalinlangan kapag sinabi ng Diyos, “Gusto Kong lumabas ka at manguna sa sitwasyong ito.”

Nagbigay si Everett Cattell ng tatlong halimbawa na naglalarawan kung paano gusto ni Satanas na baluktutin ang ating likas na mga pagkahilighilig sa isang bagay na nagpapakita ng larawan ng Diyos sa ating buhay.⁵⁹

Example 1: Pagkain

Ang kagutuman ay isang likas na gana. Posible na kumain “para sa kaluwalhatian ng Diyos.”⁶⁰Walang dapat humanap ng espirituwal na karanasan na sisira sa gutom.

Gayunman, sa maraming mga tao, nasira ni Satanas ang ganitong likas na gana at naging katakawan. Sa halip na kumain upang masiyahan ang natural at normal na pangangailangan, ang pagkain ay nagiging isang daan sa pangsariling kasiyahan.

Ang solusyon sa katakawan ay hindi ang alisin ang kagalakan sa pagkain. Ang solusyon ay magkaroon ng pagpipigil sa sarili na pumipigil sa ;ikas na gana sa pagkain bago pa ito maging isang mapanganib o makasalanang gawain.

⁵⁹ Everett L. Cattell, *The Spirit of Holiness* (Newberg, OR: Barclay Press, 2015), pgs 30-35.

⁶⁰ 1 Cor. 10:31.

Example 2: Pagkasensitibo

Pagkatapos ay nagbigay ng mas mahirap na halimbawa si Everett Cattell. Ang sinumang tao na may normal na emosyon ay may ilang antas ng pagiging sensitibo sa mga pananakit at pagdurusa. Ito ay normal at hindi makasalanan. Gayunpaman, kung pinahihintulutan natin ang pagkasensitibong ito na magkaroon ng awa sa sarili, ito ay nagiging isang makasariling saloobin na naglilimita sa ating kakayahan na mabisang maglingkod sa Diyos at upang maipakita ang kanyang larawan sa iba.

Muli, ang solusyon ay hindi upang alisin ang lahat ng emosyonal na pagkasensitibo at maging manhid sa mga salita at pagkilos ng ibang tao. Sa halip, dapat nating matutunan na isuko ang pagkasensitibo sa Diyos at pahintulutan siyang gabayan at kontrolin ang ating tugon sa pananakit.

Example 3: Ang Dila

Marahil ito ang pinakamahirap na halimbawa. Lahat tayo ay dapat gamitin ang dila. Hindi tayo makakapanalangin, “Diyos, pakiusap puksain moang aking dila.” Gayunpaman, ang dila ay hindi maaaring pahintulutang mawalan ng kontrol.

Nagbigay si Cattell ng halimbawa ng isang misyonero na kadalasang tama sa kanyang mga opinyon, ngunit sinasaktan ang iba sa kanyang mga mabibigat na panananalita. Sa isang kapulungan patungkol sa espirituwal na buhay, sinabi niya ang isang bagay na nakasakit sa maraming dumalo. Nang gabing iyon, ipinaalam ng Diyos sa misyonero na ang kanyang dila ay nakasakit sa iba.

Nanalangin ang misyonero at pagkatapos ay pumunta sa pang-umagang pagpupulong. Sinabi niya sa mga tao sa pulong, “Kung ang aking problema ay alak, madali ito. Itatapon ko ang alak at matatapos na ang problema. Ngunit ang aking problema ay ang aking dila. Hindi ko ito mapuputol para sa kaluwalhatian ng Diyos. Ngunit ipinagkatiwala ko ang aking dila sa Diyos, at nagtitiwala ako na tutulungan ako ng Banal na Espiritu na gamitin ito para sa kanyang kaluwalhatian.”

Itinuro ni Rev. Cattell ang dalawang pagkakamali sa mga problema tulad ng dila:

- Ang isang pagkakamali ay nagsasabing, “Ako ay makasalanan at hindi makokontrol ang aking dila. Dapat akong magpatuloy sa pagkakasala gamit ang aking dila dahil hindi sapat ang makapangyarihan ng biyaya ng Diyos upang malunasan ang aking problema.”
- Ang isa pang pagkakamali ay nagsasabing, “Nanalangin ako na gawin nawa ako ng Diyos na banal. Kaya, kokontrolin niya ang aking dila. Hindi ko kailangang gumawa ng anumang bagay upang disiplinahin ang sarili ko. Magtitiwala lamang ako sa Diyos.”

Ang wastong saloobin ay nagsasabi, “Isinusuko ko ang aking puso - at ang aking dila - sa Diyos. Ang aking puso ay dalisay, ngunit alam ko na dapat ko pa ring disiplinahin ang paggamit ko sa aking dila. Kailangan kong maglaan ng panahon upang mag-isip bago ako magsalita. Kailangan kong maglaan ng oras upang manalangin bago ako magsalita. At, kung masyado akong mabilis magsalita, kailangan kong magpakumbaba at magsisi. “Ang isang taong banal ay mabilis na pumupunta sa nasaktan niyang kapatid na may mapagpakumbabang paghingi ng paumanhin.⁶¹

❖ Ano ang isang panganib na bahagi para sa iyo? Isipin ang natural na mga pagnanasa na maaaring humantong sa makasalanang saloobin o pag-uugali. Magbigay ng isang halimbawa kung paano ang ganitong gana o pagnanasa ay minsang nagiging sanhi ng problema. Pagkatapos ay magbigay ng isang halimbawa kung paano ka tinulungan ng Diyos na disiplinahin ang ganitong gana o pagnanasa.

➡ Paano Hinuhubog ng Diyos ang Personalidad ng Isang Banal na Tao?

Habang hinahangad nating ipakita ang larawan ng Diyos sa ating buhay, kumikilos ang Diyos sa maraming paraan upang hubugin tayo sa taong nais niya para sa atin. Tulad ng arkeologo na nakahanap ng isang di-karaniwang plorera sa Tsina at maingat na kinikinis hanggang sa ito ay kuminang, maingat na pinapaganda ng Diyos ang kanyang mga anak hanggang sa tayo ay lumiwanag at sumalamin sa kanyang larawan.

Ano ang ilan sa mga paraan na hinuhubog ng Diyos ang kanyang bayan sa kanyang larawan? Sa simula ng araling ito, nakita natin kung paano ipinakita ni Moises ang larawan ng Diyos. Ang pagtingin sa buhay ni Moises ay nagbibigay sa atin ng ilang mga ilustrasyon kung paano tayo hinuhubog ng Diyos sa kanyang larawan.

Sa simula ng buhay, hindi laging ipinakita ni Moises ang larawan ng Diyos. Ang init ng kanyang ulo ang nagtulak sa kanya na patayin ang isang lalaki at nanganganib na hindi siya mapakinabangan sa kaharian ng Diyos.⁶² Gayunman, hinubog ng Diyos si Moises sa isang lalaking “mas maamo kaysa sa lahat ng tao na nasa ibabaw ng lupa.”⁶³ Madaling masiraan ng loob si Moises,⁶⁴ ngunit hinubog siya ng Diyos sa isang taong matapat na mangunguna sa kanyang bayan sa loob ng apatnapung taon sa disyerto. Paano binago ng Diyos ang katangian ni Moises?

❖ Ginagamit nang Diyos ang kanyang Salita upang hubugin ang kanyang mga anak sa kanyang larawan

⁶¹ Mateo 5:23-24.

⁶² Exodo 2:11-15.

⁶³ Mga Bilang 12:3.

⁶⁴ Exodo 5:22-23.

Ang isa sa mga pinaka-epektibong pamamaraan na ginagamit ng Diyos ay ang kanyang Salita. Habang itinatago natin ang Salita ng Diyos sa ating puso, ginagamit niya ito upang gabayan tayo.⁶⁵ Sa pagtanggap ni Moises sa kautusan ng Diyos ng direktang galing sa kamay ng Diyos, hinuhubog nito ang kanyang pagkaunawa at ang kanyang pagkatao.

Ang mga taong banal ay mga tao ng Salita. Alam nilang sa Salita ng Diyos makikita nila ang katangian ng Diyos. Alam nilang sa Salita ng Diyos matututuhan nila kung paano maisasalamang kanilang pagkatao ang katangian ng Diyos. Wala akong alam na dakilang Kristiyano sa kasaysayan na hindi naging isang mag-aaral ng Salita.

❖ Ginagamit ng Diyos ang mahihirap na kalagayan upang hubugin ang kanyang mga anak sa kanyang larawan

Dahil sa kanyang pagpatay sa isang Egiptio, si Moises ay gumugol ng apatnapung taon sa disyerto. Maraming beses, dapat niyang naisip, “nasayang ko ang aking pagkakataon. Wala akong magagawa nang higit sa pag-aalaga sa mga tupa.” Ngunit ginamit ng Diyos ang apatnapung taon upang hubugin si Moises sa pagiging isang pinuno.

Ang isa sa mga pinaka-nakapagpapalakas ng loob na talala ay mula sa buhay ni Pedro nang hulaan ni Hesus ang kanyang pagkabigo sa pagsubok. Binabalaan ni Hesus si Pedro, “humingi ng pahintulot si Satanas sa Diyos na subukin niya kayong lahat tulad ng pag-aalis ng ipa sa mga trigo....”

Pinalakas Niya ang loob ni Pedro, “ngunit nanalangin ako para sa iyo, na huwag manghina ang iyong pananampalataya.” At pagkatapos, ipinangako niya na mula sa (pansamantalang) pagkabigo ni Pedro, ang Diyos ay magdadala ng kabutihan: “At kapag nagbalik-loob ka na, palakas mo ang pananampalataya ng iyong mga kapatid.”⁶⁶ Ginamit ng Diyos kahit ang nakapipighating kalagayan ng kabiguan ni Pedro upang gawing mas epektibo si Pedro.

Ang mga taong banal ay nagtitiwala sa kalooban ng Diyos sa mahihirap na kalagayan. Naniniwala sila sa Roma 8:28 *dahil* pinagsisikapan nilang ipamuhay ang Roma 8:29. Nangako ang Diyos, “Alam natin na sa lahat ng bagay, kumikilos ang Diyos para sa ikabubuti ng mga umiibig sa kanya, na kanyang tinawag ayon sa kanyang layunin.” Pagkatapos, sinabi niya sa atin ang “layunin” ng Diyos na dinadala sa buhay ng kanyang mga anak : “Sapagkat alam na ng Diyos noon pa man kung sinu-sino ang kanyang magiging mga anak at sila’y itinalaga niyang matulad sa kanyang Anak.”

Hindi lahat ng nangyayari sa isang taong banal ay mabuti! Ngunit lahat ng nangyayari ay “nagtutulungan” upang maisakatuparan ang mabuting layunin ng Diyos - na humuhubog sa atin sa larawan ng kanyang Anak.

⁶⁵Awit. 119:9-11.

⁶⁶Lucas 22:31-32.

- ❖ Gumagamit ang Diyos ng tao upang hubugin ang kanyang mga anak sa kanyang larawan

Maaaring ito ang pinakamahirap sa tatlo. Ginagamit ng Diyos ang mga tao - kadalasang matitigas ang pusong mga tao - upang hubugin tayo sa kanyang larawan. Nang malapit nang umayaw si Moises sa mabibigat na responsibilidad ng pamumuno, ginamit ng Diyos ang kanyang biyenan na si Jetro (na hindi naman isang Israelita) upang payuhan si Moises at naging dahilan ng pagiging mas epektibo niya.⁶⁷

Maaari nating tingnang muli si Simon Pedro. Sa pamamagitan ng kanyang pakikisalamuha kay Juan at sa ibang pagkakataon sa pamamagitan ng pakikipagharap kay Pablo, si Pedro ay higit na nahubog sa larawan ng Diyos. “Sinalungat siya ng harapan”ni Pablo nang mabigo si Pedrong mamuhay ayon sa mga aral na itinuro sa kanya ng Espiritu tungkol sa pagkain kasama ng mga Hentil.⁶⁸Bilang nakatatandang apostol, ito ay tiyak na nakakahiya para kay Pedro. Sumusunod na siya kay Kristo habang pinapatay pa rin ni Pablo ang mga Kristiyano! Ngunit pinahintulutan ni Pedro ang Diyos na kumilos sa pamamagitan ni Pablo upang maging malapit siya sa kung ano ang nais ng Diyos para kay Pedro.

Pinahihintulutan ng mga taong banal na kumilos ang Diyos sa pamamagitan ng ibang tao upang hubugin ang kanilang karakter sa kanyang larawan. Sinasabi ng Kawikaan, “Kung paanong pinatatalas ng bakal ang kapwa-bakal, ang tao nama’y matututo sa kanyang kapwa-tao.”⁶⁹ Ang matalim na dulo ng isang palakol ay pinapatalim sa pamamagitan ng pagkiskis sa palakol sa isa pang bakal. Sa parehong paraan, habang nakikipag-ugnayan ang mga tao sa isa’t isa, ang kanilang mga kasanayan ay pinalalakas.

Ang buhay ng kabanalan ay higit pa sa isang minsanang sandali ng krisis. Ito ay isang araw-araw na pagbabago sa larawan ng Diyos. Habang nagpapasakop tayo sa pagkilos ng Diyos sa ating buhay, patuloy niya tayong hinuhubog sa kanyang larawan. Ito ang praktikal na buhay ng kabanalan.

Natagpuan Niya ang Sikreto...

Frank Crossley

Ang pusong banal ay hindi lang para sa mga pastor o mga misyonero. Nais ng Diyos na baguhin *ang bawat* Kristiyano sa kanyang larawan. Nagpakita si Frank Crossley ng larawan ng Diyos sa ordinaryong buhay. Si Frank Crossley ay hindi isang mangangaral; siya ang may-ari ng Crossley Engines. Hindi siya nanirahan sa isang kwebang nakatago mula sa tukso; nakatira siya sa Manchester, isang malaking *industrial* na lungsod.

⁶⁷ Exodo 18:1-27.

⁶⁸ Gal. 2:11.

⁶⁹ Kaw. 27:17.

Si Frank Crossley ay isang mayamang negosyante noong ika-19 na siglo ng Inglatera. Hindi nagtagal pagkatapos ng kanyang pagbabalik-loob, narinig ni Crossley ang isang batang babae mula sa Salvation Army na nagpapatotoo tungkol sa kapangyarihan ng Banal na Espiritu na nakakapagpabago. Sinabi ni Crossley sa kanyang asawa, “Gusto kong makilala ang Diyos katulad ng pagkaka-alam ng batang babae sa Diyos.” Nang sumunod na gabi ay bumalik siya at nagsimulang hanapin ang isang dalisay na puso.

Pagkatapos gawing dalisay ng Diyos ang kanyang puso sa pamamagitan ng pananampalataya, ninais ni Crossley na gumawa ng higit pa kaysa sa gumawa ng pera. Nagpasya siyang maging isang mangangaral. Nakipag-ugnayan siya kay Heneral William Booth ng Salvation Army, ngunit matalinong pinayuhan ni Booth si Mr. Crossley na ipagpatuloy ang kanyang trabaho bilang isang negosyante. Si Heneral Booth ay naniniwala na si Frank Crossley ay magiging mas epektibo sa paglilingkod sa Diyos sa pamamagitan ng kanyang pagnenegosyo.

Tinanong ni Mr. Crossley, “Paano ko maipapakita ang larawan ng Diyos sa aking pang-araw-araw na buhay? Paano tatratuhin ni Jesus ang aking mga empleyado?” Inilipat niya ang kanyang pabrika sa pinakamahirap na bahagi ng lungsod upang tulungan ang mga nangangailangan. Tinatrato niya ang kanyang mga manggagawa tulad ng mga Kristiyanong kapatid.

Nagpakita si Frank Crossley ng pusong banal sa pamamagitan ng pag-uugaling katulad ng kay Kristo. Araw-araw, isinasalamin ni Mr. Crossley ang larawan ng Diyos sa kanyang pagtrato sa ibang tao. Ang isang karibal na negosyante ay minsang nakipagkita kay Mr. Crossley tungkol sa isang mahirap na kontrata. Nang maglaon ay sinabi niya, “Itrinato ako ni Mr. Crossley katulad ng ginawa ni Hesu-Kristo.” Nakita ng kasamahan niyang negosyante ang larawan ng Diyos sa buhay ni Frank Crossley.

Para kay Frank Crossley, ang pinakamahalagang tanong ay hindi, “Paano ako makakagawa ng mas maraming pera?” Ang pinakamahalagang tanong ay, “Ako ba ay katulad ng aking Ama sa langit?” Dahil dito, naipapakita ni Mr. Crossley ang larawan ng Diyos sa mga taong nasa paligid niya. Ito ay kabanalan.

O Upang Ang Isang Puso Ay Purihin ang Aking Diyos

Charles Wesley

O para sa isang puso na purihin ang aking
Diyos,
Ang isang puso mula sa kasalanan ay
pinalaya,
Isang puso na laging nakakaramdam ng
Iyong dugo
Malayang ibinigay para sa akin.

Ang isang pusong sumuko, masunurin,
maamo,
Ang trono ng dakilang Manunubos ko,
Kung saan naririnig tanging si Kristo upang
magsalita,
Kung saan tanging si Hesus ang naghahari.

Ang isang mapagpakumbaba, mababang-
loob, nagsisisingpuso,
Naniniwala, totoo at malinis,
Kahit ang buhay o kamatayan man ay hindi
maaaring ihiwalay
Mula kay Kristo na nananahan sa kalooban.

Isang puso na sa bawat isipan ay binabago
At puno ng banal na pagmamahal,
Perpekto at tama at dalisay at mabuti,
Isang kopya, Panginoon, sa Iyo.

Aralin 3 sa Isang Pahina

- ✓ Ang pagiging banal ay nangangahulugang maipakita ang larawan ng Diyos.
- ✓ Ang larawan ng Diyos sa sangkatauhan ay napinsala ng pagkahulog sa kasalanan.
- ✓ Ang isa sa mga pangunahing tema ng Biblia ay ang pagpapanumbalik ng larawan ng Diyos sa tao.
- ✓ Ang walang hanggang layunin ng Diyos ay upang mapanumbalik tayo sa kanyang larawan.
- ✓ Kapag ang Israel ay tapat sa Diyos, ipinapakita niya ang kanyang larawan sa mga bansa.
- ✓ Kapag ang iglesia ay tapat sa Diyos, ipinapakita natin ang kanyang larawan sa mundong nakapaligid sa atin.
- ✓ Ang larawan ng Diyos sa atin ay nasira ng kasalanan. Gayunpaman, kumikilos ang Diyos sa buhay ng bawat mananampalataya upang gawin tayong mas katulad Niya.
- ✓ Ang mabuting balita ng ebanghelyo ay:
 - Ako ay isang makasalanan
 - Iniligtas ako ng Diyos
 - Pinapanumbalik ng Diyos ang kanyang larawan na nasa akin
 - Sa Langit, ako ay magiging katulad niya dahil makikita ko siya bilang siya.
- ✓ Kumikilos ang Diyos upang hubugin ang kanyang mga anak sa kanyang larawan. Anuman ang ating pagkatao, nais niyang ipakita ang kanyang sarili sa pamamagitan natin. Ginagamit ng Diyos ang kanyang Salita, ang kalagayan ng buhay, at ang iba pang mga tao upang hubugin tayo sa kanyang larawan.

Takdang Aralin

1) Sumulat ng isang sanaysay na 2-3 pahina sa paksang: “Ang Larawan ng Diyos sa Akin.” Sagutin ang apat na tanong:

- A) Kung titingnan ako ng mga miyembro ng aking pamilya, makikita kaya nila sa akin ang larawan ng Diyos?
- B) Ano ang makikita sa akin ng miyembro ng aking pamilya na hindi katulad ng larawan ng Diyos?
- C) Ano ang tatlong praktikal na hakbang na maaari kong gawin upang ipakita ang larawan ng Diyos sa aking buhay?
- D) Anong mga pangyayari o mga tao ang ginagamit ng Diyos ngayon upang hubugin ako sa kanyang larawan?

2) Simulan ang susunod na sesyon ng klase sa pamamagitan ng pag-sipi sa 2 Corinto 3: 17-18.

Aralin 4

Ang Kabanalan ay Paghihiwalay/Pagbubukod

Mga Layunin ng Aralin

Sa pagtatapos ng araling ito, ang mag-aaral ay dapat:

- (1) Kilalanin ang kahalagahan ng paghihiwalay mula sa kasalanan para sa bawat Kristiyano.
- (2) Ma-appreciate ang pribilehiyo na ibukodpara sa Diyos.
- (3) Bumuo ng praktikal na mga prinsipyo para sa pag-unawa ng pagbubukod ayon sa Biblia.
- (4) Maisaulo ang 2 Corinto 6:16-18.

Si Moises: Isang Taong na Nakatayo sa Banal na Lugar

Habang inaalagaan niya ang mga tupa sa disyerto, nakita ni Moises ang isang puno na umaapoy ngunit hindi natupok. Habang naglalakad si Moises palapit sa kakaibang punong nag-aapoy, narinig niya ang pagtawag ng Diyos, “Moises, Moises!” Sumagot si Moises, “Narito ako.” Nagbabala ang Diyos, “Huwag kang lumapit; alisin mo ang iyong sandalyas sa iyong mga paa, sapagkat ang lugar na iyong kinatatayuan ay banal na lugar.”⁷⁰

Sa sinaunang mundo, ang paglalakad ng walang suot na pangyapak ay nagpapakita ng kababaang-loob at paggalang. Walang sinuman ang maaaring magsuot ng sandalyas sa harapan ni Faraon. Si Moises ay nasa harapan ng isang mas dakila kaysa kay Faraon. Siya ay nasa harapan ng Makapangyarihang Diyos. Si Moises ay nasa banal na lugar.

Ano ang espesyal tungkol sa lugar kung saan nakatayo si Moises? Paano ito naging banal? Mayroon bang nakalagay na bakod na maysignage na may tandang “Banal na Lupa”? Wala. Mayroon bang isang relihiyosong seremonya upang markahan ang lupa bilang banal? Wala.

Ang lugar na ito ay banal lamang dahil ito ay pag-aari ng Diyos. Ihiniwalay ng Diyos ang piraso ng lupain mula sa ibang bahagi ng disyerto at ipinahayag na ito ay banal; “Pinabanal” ng Diyos ang lupa. Ito ay naglalarawan ng isang mahalagang aralin tungkol sa kabanalan. Ang lupaing ito ay banal sapagkat ibinukod ito ng Diyos. Na ang banal ay ibinukod, ihiniwalay, ng Diyos.

Makalipas ang maraming taon, nakipagkita ang Diyos kay Moises sa Bundok Sinai. Muli, ihiniwalay ng Diyos ang isang lupain bilang banal. Sinabi ni Moises sa mga

Isang Panalangin Para sa Kabanalan

Makapangyarihang Diyos,

Nilikha mo kami para sa iyong sarili, at ang ating mga puso ay nababagabag hanggang ito’y makatagpo ng kapahingahan sa Iyo.

Pagkalooban Mo po kami ng dalisay na puso at kapangyarihan ng layunin, na walang makasariling pagnanasa ang makahahadlang sa amin upang alamin ang iyong kalooban at walang kahinaan ang hahadlang sa pagtupad nito.

Augustine ng Hippo

⁷⁰ Exod. 3:5

tao na manatiling malayo sa bundok. Hindi sila maaaring pumunta sa bundok o hipuin ang anumang lugar sa paligid nito dahil ito ay banal. Ang presensya ng Diyos sa bundok ay napakalakas na nagbabala si Moises sa mga tao na ang sinumang humipo sa bundok ay “papatayin.”⁷¹Ang bundok ay pag-aari ng Diyos. Si Moises ay nakatayo sa banal na lugar.

Ang Kabanalan ay Pagbubukod

Ang kabanalan ay isang katangian ng Diyos. Sa Kasulatan, ang salitang “banal” ay tumutukoy sa Diyos o isang bagay na pag-aari ng Diyos. Sa kuwento ni Moises at ng nasusunog na puno, ang lugar ay banal lamang dahil ito ay pag-aari ng Diyos. Ang pagiging banal ay nangangahulugan na inihiwalay para sa Diyos. Maraming halimbawa mula sa Pentateuch ang nagpapakita na ang mga “banal” na mga bagay ay ibinukod sa mga karaniwan o pangkaraniwan.

➡ *Isang Banal na Araw*

Sa unang pagkakataon na ang salitang “banal” ay lumitaw sa Biblia, ito ay hindi tumutukoy sa isang tao, kundi sa isang araw. Sa pagtatapos ng ika-anim na araw ng paglikha, itinakda ng Diyos ang ikapitong araw at ibinukod mula sa anim na araw.

Kaya pinagpala ng Diyos ang ikapitong araw at ginawang banal, dahil sa araw na ito nagpahinga ang Diyos nang matapos niyang likhain ang lahat.⁷²

Ang ikapitong araw ay banal sapagkat ito ay inihiwalay para sa Diyos; hindi na ito na nanatiling pangkaraniwan. Sinabi ni Isaias na ang Araw ng Pamamahinga ay ihiniwalay mula sa lahat ng iba pang mga araw. Ang araw na ito ay hindi “para sa iyong sariling mga paraan” o “iyong pangsariling kasiyahan”; ito ay pag-aari ng Diyos.⁷³Ang Araw ng Pamamahinga ay inihiwalay ng Diyos para sa pagsamba.

Ang katapatan ng Israel sa Araw ng Pamamahinga ay nagpakita ng kanyang katapatan sa Diyos. Ang Diyos na nagbukod ng Araw ng Pamamahinga ang Siyang nagbukod sa Israel.

Iniutos ng PANGINOON kay Moises, “na sabihin niya ito sa mga Israelita, ‘Sundin ninyo ang aking ipinag-uutos tungkol sa Araw ng Pamamahinga, dahil tanda ito ng kasunduan natin hanggang sa susunod pang mga henerasyon. Sa pamamagitan nito, malalaman ninyo na ako, ang PANGINOON, na nagpapabanal sayo.’”⁷⁴

Ang pagiging banal ay pagiging ibinukod ng Diyos at para sa Diyos. Pinabanal ng Diyos ang Araw ng Pamamahinga; Pinabanal ng Diyos ang kanyang bayan.

⁷¹ Exod. 19:12.

⁷² Gen. 2:3.

⁷³ Isa. 58:13.

⁷⁴ Exod. 31:12-13.

➡ *Mga Banal na Bagay*

Ang isang piraso ng lupa na ihiniwalay mula sa ibang lupain ay banal; dahil ito ay pag-aari ng Diyos. Ang isang araw na ibinukod mula sa ibang pang mga araw ay banal; dahil ito ay pag-aari ng Diyos. Ang anumang ihiniwalay o ibinukod para sa Diyos ay banal.

Ang mga damit na isinusuwat ng mga pari ay banal.⁷⁵ Ginawa ang mga ito nang may espesyal na tagubilin mula sa Diyos at pag-aari niya. Ang mga handog na dinala ng mga tao sa tabernakulo ay banal; ito ay ibinukod para sa Diyos.⁷⁶ Ang mga pari ay gumagamit ng espesyal na langis sa pagsamba. Iniutos ng Diyos, “Sabihin mo sa mga Israelita na ito ang banal kong langis ang dapat gamitin pampahid hanggang sa mga susunod pang mga henerasyon.”⁷⁷ Walang ibang maaaring gumamit ng langis na ito; ibinukodito para magamit ng Diyos.

Upang makapagbigay sa tabernakulo, Hiniling ng Diyos na ang bawat mamamayan ng Israel ay magbayad ng buwis na tinatawag na “shekel ng santuario.”⁷⁸ Ang salaping ito ay hindi ginamit para sa pangkaraniwang paggamit. Naniniwala ang maraming iskolar na ito ay isang ganap na iba't ibang barya kaysa sa normal na shekel. Ito ay banal; ito ay pag-aari ng Diyos.

Ang mga muwebles sa tabernakulo ay banal. Inutusan ng Diyos si Moises na ihiwalay ang mga kasangkapang ito mula sa lahat ng iba pang mga materyales. “Italaga mo ang mga bagay na ito para maging napakabanal nito. Ibubukod ang sinumang makakahawak nito.”⁷⁹

Ang bawat bagay ay alin sa dalawa: banal o kaya’y pangkaraniwan.⁸⁰ Ang pagiging karaniwan ay hindi nangangahulugang makasalanan; ito ay nangangahulugan na ang bagay ay hindi ihiniwalay para magamit ng Diyos. Nauunawaan ng Israel ang tatlong posibilidad para sa anumang bagay:

- Hindi Malinis – walang maaaring gumamit nito. Ito ay “mga ipinagbabawal” para sa bayan ng Diyos.
- Malinis – ito ay para sa ordinaryo, pangkaraniwang ginagamit.
- Banal – ito ay ibinukod para magamit ng Diyos. Ginamit *lamang* ito sa paglilingkod sa Diyos.

Bago pumasok ang Israel sa Canaan, nagbigay ang Diyos ng mga tagubilin para sa pagtatanim ng mga puno.

⁷⁵ Exod. 28:2.

⁷⁶ Exod. 28:38.

⁷⁷ Exod. 30:31.

⁷⁸ Exod. 30:13, 24; 38:24-26; Lev. 5:15; 27:3, 25; Bilang 3:47, 50; 7:13.

⁷⁹ Exod. 30:29.

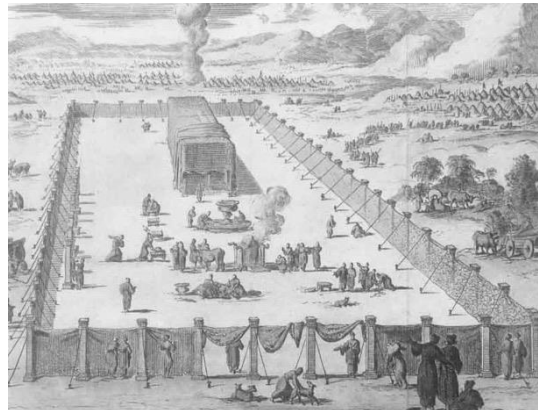
⁸⁰ Maraming salin ang gumamit ng salitang “profane” para sa “karaniwang” mga bagay. Ginagamit ng KJV ang “hindi banal”. Alinman sa dalawang salita ay hindi nangangahulugan na “makasalanan.” Ang mga salitang ito ay nangangahulugan lamang na ang bagay ay hindi “ibinukod” para sa banal na paggamit.

- Sa unang tatlong taon, ang bunga ay “ipinagbabawal para sa iyo; hindi ito dapat kainin. “Ito ay hindi malinis ayon seremonya.
- “Sa ikaapat na taon ang lahat ng bunga nito ay magiging banal, isang handog ng papuri sa Panginoon.” Ang bunga ng ikaapat na taon ay inilalaan para magamit ng Diyos. Ito ay banal.
- Simula sa ikalimang taon, “makakakain ka ng bunga nito.” Ang punungkahoy ay malinis na ngayon at magagamit para sa pangkaraniwang paggamit.⁸¹

➡ *Mga Banal na Lugar*

Ang tabernakulo ay banal sapagkat ito ay itinalaga para sa Diyos. Ang lahat ng bagay sa tabernakulo ay inihiwalay para magamit ng Diyos. Ang lugar kung saan nakikipagkitaang Diyos sa punong saserdote ay tinawag na Dakong Kabanal-banalan.

Nang maglaon, ang templo sa Jerusalem ay naging banal sapagkat ito ay itinalaga para sa paglilingkod sa Diyos. Ang templo ay banal *lamang* dahil ito ay pag-aari ng Diyos. Dahil sa kasalanan ng Israel, nakakita si Ezekiel ng isang pangitain na iniwan ng kaluwalhatian ng Diyos ang templo.⁸² Matapos umalis ang kaluwalhatian ng Diyos, ang templo ay hindi nabanal. Noong 63 BC, pumasok sa Banal na Dakosi Pompey ang Romanong Heneral at nakitangito’y walang ng laman. Dahil hindi na naninirahan ang Diyos doon, ang templo ay hindi na banal.

➡ *Isang Banal na Lipi*

Ang lipi ni Levi ay itinalaga para sa Diyos. Noong gabi bago umalis sa Ehipto ang bayan ng Israel, ang panganay na anak ng bawat pamilya sa lupain ng Ehipto ay pinatay. Ang mga panganay na anak ng mga Israelita ay naligtas sapagkat sinunod nila ang utos ng Diyos na iwisik ang dugo ng isang tupa sa itaas ng pintuan ng bawat bahay.

Inaalala ng Israel ang pagpapalaya mula sa Ehipto sa pamamagitan ng dalawang paraan. Una, ang bawat Hudyang pamilya ay kumakain ng “Hapunan ng Paskuwa” bawat taon. Ipinagdiriwang ng pagsasalo-salo ang paglaya ng Israel mula sa Ehipto.

Ang pangalawang paraan sa pag-alala ng Israel sa pagpapalaya mula sa Ehipto ay mas higit na dramatiko. Upang ipaalala sa Israel na iniligtas Niya ang kanilang mga panganay na anak na lalaki, iniutos ng Diyos:

⁸¹ Lev. 19:23-25.

⁸² Ezek. 10.

Italaga ninyo sa akin ang lahat ng panganay na lalaki. Anuman ang unang magbukas ng sinapupunan sa mga anak ng Israel, maging sa tao at maging sa hayop, ay akin.⁸³

Ang salitang “itinalaga” ay mula sa salitang Hebreo na isinalin sa salitang “pinabanal” o “ibinukod.” Ang panganay na anak ng bawat pamilya ay pag-aari ng Diyos. Pinili ng Diyos ang lipi ni Levi upang kumatawan sa mga panganay na anak ng buong Israel. Ang liping ito ay naglilingkod bilang kinatawan ng buong bansa.

Narito, kinuha ko ang mga Levita mula sa mga anak ng Israel sa halip na ang mga panganay na nagbubukas ng sinapupunan sa mga anak ng Israel. Ang mga Levita ay magiging akin, sapagkat ang lahat ng mga panganay ay akin. Nang araw na aking pinatay ang lahat ng panganay sa lupain ng Egipto, aking itinalaga para sa aking sarili ang lahat na panganay ng Israel, maging tao at ng hayop. Sila'y magiging akin: ako ang PANGINOON.⁸⁴

Sa Exodo 29, itinagubilin ng Diyos ang seremonya para sa pagtatalaga ng mga pari. Ang salitang “banal” ay ginamit nang siyam na beses sa kabanatang ito. Ang mga Levita ay itinalaga bilang kapalit ng panganay; ang lipi ay ganap na pag-aari ng Diyos.

◆ *Bakit mahalaga para sa Diyos na bigyang-diin ang mensahe ng pagbubukod para sa Israel?*

Bakit binigyang diin ni Pablo ang mensaheng ito para sa mga Iglesya sa Corinto (2 Corinto. 6:14-7:1) at Tesalonica (1 Tesalonica. 4-5)?

Bakit mahalaga ang mensaheng ito sa panahon ngayon?

Ang mga halimbawang ito (isang banal na araw, mga banal na lugar, at iba pa) ay nagpapakita na ang pagiging banal ay pagtatalaga para sa Diyos. Tinutulungan tayo nitong maunawaan ang kahulugan ng isang banal na buhay ngayon. Ang isang taong banal ay ganap na pag-aari ng Diyos. Siya ay itinalaga para sa mga layunin ng Diyos. Ang pagiging banal ay pagiging hiwalay sa kasalanan at ibukod para sa *Diyos*.

Ang Pagiging Banal ay pagiging Hiwalay sa Kasalanan

Sapagkat ang Diyos ay banal, ang kanyang bayan ay dapat maging banal. Ang makasalanang tao ay hindi maaaring magkaroon ng kaugnayan sa isang banal na Diyos. Ihinihiwalay ng mga taong banal ang kanilang sarili mula sa anumang bagay na di nakalulugod sa Diyos.

➡ **Ang Banal na Diyos ay Galit sa Kasalanan**

⁸³ Exodo 13:2.

⁸⁴ Mga Bilang 3:12-13.

Ipinakita ng Diyos ang kanyang kabanalan sa baha. Ang daigdig na nilalang ng Diyos ay “napakabuti,” ngunit ang daigdig ay nawasak ng kasalanan. Nang tumingin ang Diyos sa tao, nakita niya ang kasamaan sa puso ng tao.

Nang makita ng Panginoon na ang ginagawa ng mga tao sa mundo ay puro kasamaan lang, at ang palagi nilang iniisip ay masama, nanghinayang siya kung bakit ginawa pa niya ang tao sa mundo. Labis ang kalungkutan niya.⁸⁵

Si Noah at ang kanyang pamilya ay naligtas dahil si Noah ay namuhay ng isang buhay na banal. “Si Noah ay isang matuwid na tao, siya lang ang walang kapintasan sa kanyang henerasyon. Si Noah ay lumakad na kasama ng Diyos.”⁸⁶Nanatili siyang hiwalay sa kasalanan.

Ipinakita ng Diyos ang kanyang kabanalan sa kanyang paghatol kay Nadab at Abihu. Ang pinakamatandang anak ni Aaron ay itinalaga para sa paglilingkod sa Diyos. Nang nilabag nila ang kabanalan ng tabernakulo, “nagpadala ng apoy ang Panginoon at tinupok sila, at sila ay namatay sa harap ng Panginoon.”⁸⁷Hindi isinulat sa Levitico ang mga detalye ng kasalanan ni Nadab at Abihu, ngunit sinabi ng Diyos, “Dapat malaman ng mga lumalapit sa akin na ako ay banal, at dapat akong parangalan ng lahat ng tao.”⁸⁸Dapat pakitunguhan ng mga saserdote ng Diyos ang kanyang tabernakulo bilang banal. Inisip nina Nadab at Abihu na maaari nilang pakitunguhan ang banal sa katulad na paraan ng pakikitungo sa bagay na pangkaraniwan.

Ipinakita ng Diyos ang kanyang kabanalan sa kanyang paghatol kay Moises at Aaron. Sina Moises at Aaron ay hindi nakarating sa Lupang Pangako, “Dahil sa hindi kayo naniwala sa akin [Diyos] na ipapakita ko sa inyo ang aking kabanalan sa harap ng mga Israelita.”⁸⁹Pagkatapos na utusan ng Diyos si Moises na magsalita sa bato upang maglabas ng tubig, pinalo ni Moises ang bato. Hinatulan ng Diyos si Moises dahil hindi niya pinarangalan ang Diyos sa harap ng mga tao.

Dahil ang Diyos ay banal, hindi niya maaaring balewalain ang kasalanan. Sampung beses sa Pentateuch, ang kasalanan ay tinatawag na “kasuklam-suklam sa Panginoon,” isang bagay na kinapopootan ng Diyos. Ang isang banal na Diyos ay napopoot sa kasalanan.

“Si Jesus ay namatay, hindi para ipagkasundo ang tao sa kasalanan, kundi para iligtas sila mula sa kasalanan.”

R.E. Howard

Ang mga Taong Banal ay Napopoot sa Kasalanan

Ang Diyos ay isang Diyos ng kabanalan at isang Diyos ng pagmamahal. Ang kasalanan ng tao ay lumikha ng isang problema. Paano maipagpapatuloy ng isang banal na Diyos angpag buo ng

⁸⁵Gen. 6:5-6.

⁸⁶Gen. 6:9.

⁸⁷Lev. 10:2.

⁸⁸Lev. 10:3.

⁸⁹Mga Bilang 20:12.

isang relasyon sa makasalanang tao? Paano maipapakita ng Diyos ang kanyang pagmamahal sa tao at maging tapat sa kanyang kabanalan sa parehong panahon?

Ibinigay ng Diyos ang kanyang Mga Utos upang tulungan ang kanyang bayan na mamuhay bilang isang taong banal. Ang Mga Utos ay hindi ibinigay upang gawing mahirap para sa atin ang mamuhay; ito ay ibinigay upang matulungan tayong mamuhay sa tamang relasyon sa Diyos. Ang Mga Utos ay nagbibigay sa bayan ng Diyos ng isang modelo ng paghihiwalay mula sa kasalanan. Ang mga taong Banal ay mapoot sa kasalanan tulad ng isang banal na Diyos na napopoot sa kasalanan.

Itinuro ng mga manunulat ng Bagong Tipan na ang paghihiwalay para sa Diyos ay nangangailangan ng paghihiwalay mula sa kasalanan. Itinanonong ni Santiago, “Hindi ba ninyo alam na ang pakikipagkaibigan sa mundo ay pakikipag-away sa Diyos? Samakatuwid ang sinumang nagnanais na maging kaibigan ang sanlibutan ay ginagawa niyang kaaway ng Diyos ang sarili niya.”⁹⁰Hindi ka maaaring maging kaibigan ng Diyos at ng kasalanan sa parehong panahon. Hindi ka maaaring lumakad kasama ng Diyos at kasalanan nang sabay. Ang banal na buhay ay nangangailangan ng paghihiwalay mula sa kasalanan.

Isinulat ni Pablo sa mga taong nag-iisip na ang biyaya ng Diyos ay nagpapahintulot sa kanilang magpatuloy sa sinasadyang kasalanan. Itinatanong nila, “Ngayon, dahil wala na tayo sa ilalim ng Kautusan kundi sa biyaya ng Diyos, nangangahulugan bang magpapatuloy pa rin tayo sa pag-gawa ng kasalanan?”⁹¹Ang sagot ni Pablo ay may diin. “Aba, hindi, hindi talaga! Hindi n’yo ba alam na alipin tayo ng anumang sinusunod natin?”Mayroon lamang dalawang pagpipilian:

Kung ibibigay mo ang iyong sarili sa kasalanan, ang wakas ay kamatayan.

Kung ibibigay mo ang iyong sarili sa Diyos, ang wakas ay katuwiran.⁹²

Hindi mo maaaring ibigay ang iyong sarili parehong sa kasalanan at sa Diyos. Ang mga Kristiyanong na “pinalaya na mula sa kasalanan, ay naging mga alipin ng katuwiran.”⁹³Bilang mga anak ng Diyos, tayo ay dapat maging hiwalay sa kasalanan.

Inilalagay ito ni Pablo sa mga praktikal na termino na nagpapakita ng ating responsibilidad upang maiwasan ang sinasadyang kasalanan. “Sapagka’t kung paanong kayo nang isang beses inihandog ang inyong mga alipin ng kahalayan at sa kawalan ng batas na humahantong sa mas kawalan ng batas, kaya ngayon ipakita ang iyong mga miyembro bilang mga alipin ng katuwiran patungo sa kabanalan.”⁹⁴

⁹⁰ Santiago 4:4.

⁹¹ Rom. 6:15.

⁹² Rom. 6:16.

⁹³ Rom. 6:18.

⁹⁴ Rom. 6:19.

Imposibleng mapanatili ang pakikipagkaibigan sa kasalanan habang namumuhay para sa Diyos. Ang *pagbubukod para sa Diyos* ay nangangailangan ng pagbubukod mula sa kasalanan. Hindi natin mapapanatili ang kaugnayan sa Diyos at kasalanan sa parehong panahon. Nang magkasala sina Adan at Eba, “itinago nila ang kanilang sarili mula sa harapan ng Panginoong Diyos sa gitna ng mga punong kahoy sa Hardin.”⁹⁵Ang pakikipagkaisa sa kasalanan ay nagbubunga ng pagkahiwalay sa Diyos.

Ang kaligtasan ay hindi nagpapalaya sa atin upang mamuhay sa kasalanan. Ang kaligtasan ay nagpapalaya sa atin mula sa kasalanan upang tayo ay maging banal. Ang layunin ng kaligtasan ay upang dalhin ang bayan ng Diyos sa kabanalan. Ang layunin ng Diyos ay iligtas tayo mula sa kasalanan at italaga ang ating sarili sa pakikipag-ugnayan sa Diyos.⁹⁶

Naglakbay ako sa isang bundok sa Taiwan. Sa tabi ng kalsada ay may isang bangin na pababa sa isang ilog. Sa palagay mo ba itinanong ko sa drayber ng bus na ipakita sa akin kung gaano kalapit sa banginang maaari niyang imaneho? Hindi! Hangga't maaari nais kong manatiling malayo mula sa gilid. Sa parehong paraan, ang isang taong banal ay mananatiling malayo sa kasalanan. Sa bawat bahagi ng buhay, ang isang taong banal ay umiiwas sa makasalanang pamumuhay. Ang taong banal ay pinapananatiling malayo ang sarili mula sa kasalanan hangga't maaaari at hangga't maaari ay mas mapalapit sa Diyos.

Inilahad ito ni apostol Pedro: “Kayo ay isang piniling lahi, isang maharlikang pagkasaserdote, isang banal na bansa, isang bayan para sa kanyang sariling pag-aari.” Paano natin ito gagawin? Sa pamamagitan ng pamumuhay ng isang buhay na banal. “Iwasan ang mga hilig ng laman, na nakikipagdigma laban sa iyong kaluluwa. Panatilihin ang iyong pag-uugali sa mga Gentil na kagalang-galang.”⁹⁷Ang buhay na banal ng bayan ng Diyos ay tanda ng pagmamay-ari ng Diyos. Ang mga taong banal ay pinapanatiling malayo ang kanilang mga sarili sa kasalanan sapagkat sila ay “mga tao para sa kanyang sariling pag-aari,” isang taong pagmamay-ari ng Diyos. Nais ng isang taong banal na maging ganap para sa Diyos.

Ipinaalala ni Pablo sa mga mamamayan ng Corinto na “ang mga hindi matuwid ay hindi magmamana ng kaharian ng Diyos.” Inilista niya ang ilan sa mga maihihiwalay: “Ni ang mga sekswal na imoral, ni mga sumasamba sa diyos-diyosan, ang mga mangangalunya, ni mga taong nagsasagawa ng homoseksuwalidad, ni mga magnanakaw, ni ang mga sakim, ni ang mga manglalasing, ni ang mga mapanglait man, o ang mga mandarambong ay hindi magmamana sa kaharian ng Diyos.” Pagkatapos ay pinaalalahanan niya sila, “At ganyan ang ilan sa inyo.”Ang mga Kristiyanong taga-Corinto ay lumaki sa isang masamang kapaligiran at nagsasagawa sa mga kasalanang ito.

⁹⁵ Gen. 3:8.

⁹⁶ Juan N. Oswalt. *Called to Be Holy: A Biblical Perspective*(Nappanee, IN: Evangel Publishing House, 1999), 33.

⁹⁷ 1 Ped. 2:9-12.

Ngunit hindi hinayaan ni Pablo na iwan ang mga Kristiyano sa kalagayang iyon. Hindi niya sinasabi, “Ngayon kayo ay mga Kristiyano - na nagsasagawa ng imoralidad, idolatriya, pangangalunya, homoseksuwalidad, pagnanakaw, kasakiman, paglalasing, atbp.” Sa halip, sinabi ni Pablo, “kayo ay nahugasan na, kayo ay pinabanal, kayo ay nabigyang-katwiran sa pamamagitan ng pangalan ng Panginoong Jesu-Kristo at ng Espiritu ng ating Diyos.”⁹⁸

Nagagalak si Pablo, “Hindi na ikaw ang dating ikaw! Hindi ka na nakagapos sa mga kasalanang iyon. Ikaw ay nahiwalay mula sa kasalanan at ikaw ay nabibilang sa Diyos. “Ang pagiging banal ay dapat kang ibukod mula sa kasalanan *upang* tayo ay maibukod para sa Diyos.

Ang Pagiging Banal ay Pagkakabukod Para sa Diyos

Si Ozias ay isang mabuting hari na “gumawa ng tama sa paningin ng PANGINOON. Inilagay niya ang kanyang sarili upang hanapin ang Diyos. Tinulungan siya ng Diyos laban sa mga Filisteo.”⁹⁹Naging maunlad sa pulitika si Ozias. Pinalawak niya ang teritoryo ng Juda at naibalik ang lupa na nawala sa panahon ng paghahari ng mga mahihinang hari. “Ang kaniyang katanyagan ay kumalat hanggang sa hangganan ng Ehipto, sapagkat siya ay naging napakalakas.”¹⁰⁰

Si Ozias ay isang malakas na hari, ngunit ang kanyang kuwento ay may malungkot na pagtatapos. “Ngunit nang siya’y lumakas, siya’y naging palalo, na siya niyang ikinapahamak. Sapagka’t siya’y hindi tapat sa Panginoon niyang Diyos.”¹⁰¹

Paano naging di-tapat si Ozias? Ano ang nagdala ng hatol ng Diyos kay Ozias? Ang hari ay pumasok sa templo upang maghandog ng insenso sa altar. Nilabag niya ang pagbubukod sa pagitan ng mga karaniwan at banal. Bilang resulta, hinatulan ng Diyos si Ozias. Si Ozias ay naging “isang ketongin hanggang sa araw ng kanyang kamatayan, at sa pagiging isang may ketong ay nanirahan sa isang nakahiwalay na bahay, sapagkat siya ay nahiwalay sa bahay ng PANGINOON.”¹⁰²

Si Haring Ozias ay hindi pumatay, nagnakaw, o nangalunya. Hindi niya sinasamba ang mga idolo o kumunsulta sa mga manghuhula. Nagkasala si Ozias sa paglabag sa mga batas ng paghihiwalay para sa Diyos. Sa kanyang pagmamataas, hinipo ni Ozias ang banal na altar. “Siya ay naging mapagmataas.... Siya ay hindi tapat sa Panginoon niyang Diyos.”

⁹⁸ 1 Cor. 6:9-11.

⁹⁹ 2 Cronica 26:4-7.

¹⁰⁰ 2 Cronica 26:8.

¹⁰¹ 2 Cronica 26:16.

¹⁰² 2 Cronica.26:21.

Si Ozias ay hindi tapat sa Diyos. Itinuro ng Batas sa bayan ng Diyos na dapat silang mabukod mula sa kasalanan. Gayunpaman, ang pagbubukod mula sa kasalanan lamang ay hindi tunay na layunin ng Diyos para sa kanyang bayan. Nilikha tayo ng Diyos para sa kaugnayan sa kanyang sarili. Ang banal na buhay ay pagkabukod para sa Diyos.

Ang Makasaysayang Mga Aklat ay nagbibigay ng maraming mga halimbawa ng mga tao at mga bagay na ibinubukod para sa Diyos. Tulad ng ginawa niya sa nasusunog na puno, itinakda ng Diyos ang isang lugar bilang banal. “At sinabi ng puno ng hukbo ng Panginoon kay Josue, Alisin mo ang iyong mga panyapak sa iyong mga paa: sapagka’t ang dakong iyong kinatatayuan ay banal.”¹⁰³

Nang salakayin ng Israel ang Jericho, iniutos ng Diyos sa kanila na sirain ang lahat ng bagay na “itinakda ng Panginoon para sa pagkawasak. Nguni’t lahat ng pilak, at ginto, at lahat na sisidlang tanso at bakal, ay banal sa Panginoon; ang mga iyan ay isasama sa kabang-yaman ng PANGINOON.”¹⁰⁴ Sa Jericho, ang mga sisidlang ito ay hindi banal; ang mga ito ay naging banal lamang kapag inaangkin sila ng Diyos para sa kanyang sarili.

Iniutos ni David sa mga Levita, “Italaga ninyo ang inyong sarili, kayo at ang inyong mga kapatid, upang inyong mailagay ang kaban ng Panginoon, ang Diyos ng Israel, sa lugar na aking inihanda para dito.”¹⁰⁵ Bago ibinalik ang Kaban sa Jerusalem, ibinukod ng mga Levita ang kanilang sarili para sa mga layunin ng Diyos.

Ang pagbubukod mula sa kasalanan ay hindi ang pangwakas na layunin para sa mga banal na tao. Ang Israel ay ibinukod *mula sa* makasalanang mga bansa sa paligid niya upang siya ay ibinukod *para sa* Diyos bilang kanyang pinakiingatang pag-aari.¹⁰⁶ Sa pagtatalaga ng templo, si Solomon ay nanalangin, “Sapagkat ibinukod mo sila mula sa lahat ng mga bayan sa sanlibutan *upang maging iyong mana*, ayon sa iyong ipinahayag sa pamamagitan ni Moises na iyong lingkod, nang iyong inilabas ang aming mga magulang mula sa Ehipto, Oh Panginoong Diyos.”¹⁰⁷ Ihiniwalay ng Diyos ang Israel mula sa lahat ng iba pang mga bansa upang siya ay mapabilang sa kanya. Ang Israel ay may karangalan na maging “pamana” ng Diyos.”

Nagbabala sa mga taga-Corinto laban sa pakikipagtulungan sa mga di-sumasampalataya, sinipi ni Pablo si Isaias: “Kaya lumabas kayo mula sa gitna nila, at maging hiwalay sa kanila, sabi ng Panginoon, at huwag hawakan ang maruming bagay.”¹⁰⁸ Bilang isang batang Kristiyano, natatandaan ko ang mga pangaral na narinig ko tungkol sa kabanalan at pagbubukod na nagtapos sa talatang ito. Pinayuhan ng mga mangangaral ang bayan ng Diyos upang manatiling “hiwalay sa di-malinis na bagay.”

¹⁰³ Josue 5:15.

¹⁰⁴ Josue 6:17, 19.

¹⁰⁵ 1 Cronica 14:12.

¹⁰⁶ Lev. 20:26 at Exodo 19:5.

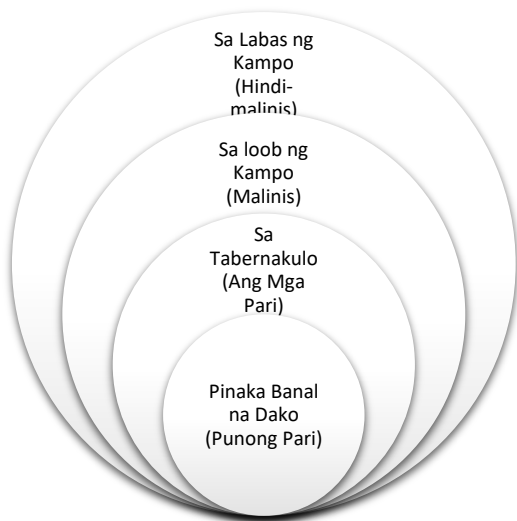
¹⁰⁷ 1 Hari 8:53.

¹⁰⁸ 2 Cor. 6:17-18.

Ang mensahe ng pagbubukod ay kadalasang negatibo. Gayunpaman, ang talata ay patuloy na may magandang pangako! Tayo ay binukod mula sa kasalanan upang tayo ay maibukod para sa Diyos. Nagpatuloy si Paul sa isang pangako: “Ako ay tanggapin mo, at ako ay magiging isang ama sa iyo, at ikaw ay magiging mga anak na lalaki at babae sa akin, sabi ng Panginoong Makapangyarihan.”

Ang pagbubukod mula sa lahat na marumi ay hindi nag-aalis sa atin ng kagalakan. Sa halip, naibubukod tayo mula sa kasalanan *upang magkaroon tayo ng kagalakan ng paglalakad kasama ng Diyos*. Ang mga Kristiyano ay dapat ibukod mula sa kasalanan upang lubos tayong mapabilang sa Diyos. Ang mga banal na tao ay maligaya na manatiling malayo sa kasalanan dahil alam nila na ang pagbubukod mula sa kasalanan ay nagpapahintulot sa kanila na lumakad sa isang matalik na kaugnayan sa kanilang makalangit na Ama.

Ang prinsipyong ito ay makikita sa mga batas tungkol sa pagkain at damit. Bakit sinabi ng Diyos, “Huwag kumain ng ilang pagkain” o “Huwag magsuot ng ilang uri ng material”? Ang mga batas na ito ay mga bagay na aral upang turuan ang Israel na siya ay ibinukod para sa Diyos. Ang mga batas na ito ay minarkahan ang Israel bilang isang bansa na pag-aari ng Diyos. Sinabi ng Diyos sa Israel, “Ikaw ay mahalaga sa aking mga mata, at pinarangalan, at minamahal kita.”¹⁰⁹ Napakagandang larawan! Ang Israel ay hindi itinakda sa Diyos bilang kaparusahan; siya ay inilaan para sa karangalan at pagmamahal. Ang Israel ay ang “kayamanang pag-aari ng Diyos sa lahat ng mga tao.”¹¹⁰

Ang ideyang ito ay inilalarawan sa tabernakulo. Ang mga taong marumi ay nanatili “sa labas ng kampo.” Ang mga malinis ay “nasa loob ng kampo.” Sa gitna ng kampo, ang mga saserdote ay naghandog ng mga hain “sa tabernakulo.” Tanging ang mataas na saserdote ang pumapasok sa Kabanal-banalang Lugar. Ang kaayusan na ito ay nagbigay sa mga tao ng isang ukol sa matang paalala na ang pagbubukod *mula sa kasalanan* ay nagpapahintulot sa atin *na mabukod para sa Diyos*. Ito ay nagpakita sa mga tao kung ano ang ibig sabihin ng maging malapit sa banal na

presensya ng Diyos.

Habang sinusunod ng mga tao ang mga batas ng paghihiwalay, natutunan nila na dapat tayong maging banal

Walang detalye sa ating buhay ang hindi mahalaga sa Diyos.

Oswald Chambers

¹⁰⁹ Isaías. 43:4.
¹¹⁰ Exodo. 19:5.

sa bawat bahagi ng buhay. May kapangyarihan ang Diyos sa lahat ng bahagi ng buhay.

Ang Levitico 17-26 ay tinatawag na “Kodigo ng Kabanalan.” Itinuro ng Kodigo ng Kabanalan sa Israel kung paano mamuhay bilang isang banal na bansa. Mula sa pinakamaliit na detalye hanggang sa pinakamalaking alituntunin, ang mga batas na ito ay kinasihan ng kabanalan ng Diyos. Ipinakita nila sa Israel kung paano maging banal sa isang makasalanang mundo. Itinuro nila sa Israel kung paano hihiwalay mula sa kasalanan. Higit sa lahat, itinuro nila na ang Israel ay dapat ibukod para sa “PANGINOON mong Diyos, na naglabas sa iyo mula sa lupain ng Ehipto.”¹¹¹

Sa Levitico 20, sinabi ng Diyos, “Magiging banal kayo para sa akin, sapagkat ako ang PANGINOON ay banal at ibinukod kayo mula sa mga bayan, upang ikaw ay maging akin.”¹¹² “Ibinukod Kita mula sa mga tao.” Bakit? “Upang ikaw ay maging akin.” Ito ay *pagbubukod para sa Diyos*.

Ang salitang Hebreo na isinalin na “pagbubukod” sa Levitico 20:26 ay ginamit sa Genesis 1: 4 nang “hatiin” o “pinaghiwalay” ng Diyos ang liwanag mula sa kadiliman. Hindi mo maaaring pagsamahin ang liwanag at kadiliman; sila ay magkasalungat. Kinailangan ng Diyos ang kumpleto at buong paghihiwalay mula sa makasalanang mga bansa sa palibot ng Israel.

Tinawag ng Diyos ang kanyang bayan upang maging ganap na hiwalay sa kasalanan. Bakit? *Upang maaari silang maging ganap sa kanya*. Ipinakikita ng mga batas na ito na ang lahat ng bahagi ng buhay ay pag-aari ng Diyos. Para sa isang taong banal, ang buong buhay ay nasa kapangyarihan ng Diyos. Ang pagiging banal ay nangangahulugan na ihihiwalay para sa Diyos ang lahat ng bahagi ng buhay. Tayo ay nabukod mula sa kasalanan upang tayo ay mapabilang sa Diyos.

◆ *Alin ang tila mas mahirap – ang ibukod mula sa kasalanan o ang mabukod mula sa Diyos? Bakit?*

Ang Pagsasabuhay ng Kabanalan: “Nasa Mundo, Ngunit Hindi Kabilang sa Mundo”

➡ Ang Biblical na Pagbubukod ay Nagbibigay ng Patotoo sa Mundo

Ipinanalangin ni Hesus na ang kanyang mga alagad ay nasa sanlibutan, ngunit hindi kabilang sa mundo. Hindi hinayaan ni Daniel na “dungisan ang kanyang sarili ng pagkain ng hari, o ng alak na kanyang ininom.”¹¹³ Sa buong kasaysayan, ang mga mamamayan ng Diyos ay nanatiling

¹¹¹ Lev. 19:36.

¹¹² Lev. 20:26.

¹¹³ Dan. 1:8.

hiwalay sa mga kasalanan ng kanilang lipunan. Pinayagan nito ang bayan ng Diyos na maging saksi sa kanilang mundo.

Ang Israel ay tinawag upang maging isang “bansa ng mga pari,” isang bansang banal na maglalapit sa ibang mga bansa sa Diyos.¹¹⁴ Nang tapat ang bayan ng Israel sa Diyos, natapos niya ang misyon na ito. Sinabi ni Rahab, “Ang pagkatakot sa iyo na bumaba saamin... nalusaw ang aming mga puso, at walang espiritu na naiwan sa sinumang tao dahil sa iyo.” Bakit? Dahil ang Israel ay isang makapangyarihang bansa na may isang mahusay na hukbo? Hindi! Sapagkat, “ang PANGINOON mong Diyos, siya ay Diyos sa kalangitan sa itaas at sa lupang nasa ilalim nito.”¹¹⁵ Kapag ang Israel ay nahiwalay para sa Diyos, siya ay patotoo sa lahat ng mga bansa.

Nakita natin ang prinsipyong ito sa buhay ni Jose. Dahil ihiniwalay ni Jose ang kanyang sarili mula sa mga kasalanan ng Ehipto, si Jose ay naging patotoo kay Faraon. “Makakakita ba tayo ng isang taong katulad nito, na kinakasihan ng Espiritu ng Diyos?”¹¹⁶ Kung namuhay si Jose tulad ng mga Ehipsiyo, hindi siya kailanman bibigyan ng pagkakataong maging patotoo sa harap ni Paraon.

Nanalangin si Hesus na ang kanyang mga tagasunod ay nasa mundo, ngunit hindi sa paraan, ng mundong ito. Ang talatang ito ay kadalasang mali ang pagkakaunawa ng mga Kristiyanong gustong mamuhay nang maingat, ng maka-Diyos na pamumuhay. Mali nilang iniisip na ang pagiging “sa mundong ito” ay ang kasamaan na dapat tiisin ng bayan ng Diyos sa daan patungong langit.

Gayunpaman, pagkatapos na magalak para sa kanyang mga tagasunod na “hindi sila sa mundong ito,” nanalangin si Hesus, “Kung paanong isinugo mo ako sa sanlibutan, kaya’t ipinadala ko sila sa mundo.”¹¹⁷ Nanalangin si Hesus na ang kanyang mga tagasunod ay maglilingkod nang epektibo *sa mundo*. Ipinanalangin ni Hesus na hindi tayo magiging “maka sanlibutan” habang tayo ay ipinadala “sa mundo.” Sa pananatiling hiwalay sa kasalanan, matutupad natin ang ating panawagan na baguhin ang mundo. Bilang mga anak ng Diyos, maaari tayong maging asin at liwanag sa isang makasalanang mundo.

Alam ng mga apostol na ang isang banal na buhay ay isang patotoo sa mundo. Tinawag ni Pedro ang mga mananampalataya na mamuhay nang maka-Diyos bilang patotoo sa mga di-sumasampalataya:

¹¹⁴ Exodo. 19:6

¹¹⁵ Josue 2:9-11.

¹¹⁶ Gen. 41:38.

¹¹⁷ Juan 17:16-18.

Palaging hayaan ang iba na makita kang kumilos nang maayos, kahit na maaari ka pa ring akusahan ng paggawa ng mali. Pagkatapos, sa araw ng paghatol, igagalang nila ang Diyos sa pamamagitan ng pagsasabi sa mabubuting bagay na kanilang nakita.¹¹⁸

Sumulat si Pablo kay Tito, ang pinuno ng iglesia sa isla ng Creta. Ang mga taong ito ay mananampalataya na napalilibutan ng mga pagano. Sinabi ni Pablo kay Tito na ang mga Kristiyano ay kailangang mabuhay “upang sa lahat ng bagay ay mapaganda nila ang doktrina ng Diyos na ating Tagapagligtas.”¹¹⁹ Habang nabubuhay ang mga Kristiyano sa banal na buhay, ang kanilang pag-uugali ay “magpaganda” sa ebanghelyo. Ang pag-uugali ng mga banal na tao ay gagawing kaakit-akit ang ebanghelyo sa ating mundo.

Tinawag ni Pablo ang mga Kristiyano sa Filipos sa isang maka-Diyos na buhay. Dapat silang manatiling bukod mula sa kasalanan. Dapat silang maging “walang kapintasan at walang sala, mga anak ng Diyos na walang kapintasan *sa gitna ng isang baluktot at baluktot na henerasyon, na kasama mo, ikaw ay nagliliwanag bilang mga ilaw sa sanlibutan.*”¹²⁰

Habang namumuhay nang may kabanalan ang bayan ng Diyos, tayo ay “nagliliwanag bilang mga ilaw sa mundo.” Ang buhay ng mga anak ng Diyos ay dapat magbigay ng maliwanag na patotoo sa isang madilim na mundo. Ang paghihiwalay sa kasalanan ay hindi isang legal na pagtatangka na “makakuha ng kaligtasan.” Ang pagbubukod mula sa kasalanan ay nagbibigaydaan sa atin upang matupad ang panawagan ni Hesus na maging “liwanag ng sanlibutan” at “asin ng mundo.”¹²¹ Ang mga banal na kamay ay isang makapangyarihang saksi sa ating mundo.

➡ Mga Prinsipyo ng Biblical na Pagbubukod

Para sa maraming mga tao ang “pagbubukod mula sa mundo” ay isang listahan ng mga dapat gawin at hindi dapat gawin. Kadalasan ang paghihiwalay ay tinukoy sa pamamagitan ng isang listahan ng mga alituntunin. Maraming mga tao ang nagpapahiwatig ng pagbubukod sa pamamagitan ng isang listahan ng mga damit na hindi nila dapat isinusuot, mga lugar na hindi nila dapat pinupuntahan, at mga pinaglilibangan kung saan hindi sila sumasali.

Totoong totoo na ang mga taong banal ay hindi magsusuot ng ilang mga bagay o pumupunta sa ilang mga lugar. Nais ng isang taong banal na mapaluguran ang Diyos sa bawat aspeto ng buhay. Gayunpaman, ang pagbukod sa kasalanan at pagbukod para sa Diyos ay higit pa sa isang listahan ng mga patakaran.

Ang isang problema sa pagtukoy ng pagbubukod sa pamamagitan lamang ng isang listahan ng mga patakaran ay ang pagbabago sa mga tuntunin sa paglipas ng panahon, madalas na may

¹¹⁸ 1 Pedro. 2:12.

¹¹⁹ Tito. 2:10.

¹²⁰ Filipos. 2:15.

¹²¹ Mateo. 5:13-14.

maliit na paliwanag. Ang isang iglesya ay nagmamarka ng paghihiwalay sa pamamagitan ng isang hanay ng mga alituntunin; Ang isa pang iglesya ay nagmamarka ng pagbubukod nito sa pamamagitan ng isa pang hanay ng mga patakaran. Ang isang mas mahusay na diskarte ay upang tukuyin ang mga Biblical na prinsipyo na totoo sa *lahat ng oras at sa lahat ng kultura*.

Bilang mga Kristiyano, dapat ipakita ng ating pamumuhay ang ating pagsuko sa Salita ng Diyos at sa patnubay ng Espiritu Santo. Kung hinahangad nating maging mga mamamayan na nakabukod para sa Diyos bilang “isang bayan para sa kanyang sariling pag-aari,”¹²² handa tayong sundin ang pagtuturo ng kanyang Salita.

Bagaman ang Biblia ay hindi direktang tumutukoy sa maraming aspeto ng modernong buhay, nagtatatag ito ng mga alituntunin na gagabay sa atin. Ano ang mga prinsipyo na dapat gumabay sa pamumuhay ng isang taong banal?

- Ang Prinsipyo ng Pagiging Disente

Ang prinsipyo ng pagiging disente ay nagpapatunay na ang ating pananamit at pag-uugali ay dapat iginagalang ang Diyos at dapat iwasan ang lahat ng nakakahiya sa kanyang mga mata. Ang ating damit at asal ay ginagabayan ng ating pagnanais na luwalhatiin ang Diyos.

Sa buong Biblia, nakakahiya ang kahubaran. Pagkatapos nilang magkasala, nahiya si Adan at Eba dahil “nalaman nilang sila ay hubad.”¹²³ Kaya “iginawa nila ang kanilang mga sarili ng damit mula sa dahon.” Nang masalubong sila ng Diyos sa hardin, gumawa Siya ng mas kumpletong “mga damit mula sa mga balat ng hayop at sinuotan sila.”¹²⁴

Sa buong natitirang bahagi ng Kasulatan, ang kahubaran ay tanda ng kahihyan.¹²⁵ Ginamit ng mga propeta ang kahubaran bilang simbolo ng paghatol ng Diyos.¹²⁶ Bilang bayan ng Diyos, dapat ipakita ng ating kasuotan na pinarangalan natin ang pamantayan ng Diyos ng pagiging disente. Dapat nating ikahiya ang kahubaran na isang simbolo ng kahihyan sa mga propeta ng Diyos. Ang ating pananamit ay dapat isang damit na kumakatawan sa isang banal at dalisay na mga mamamayan ng Diyos.

Kabilang sa pagiging disente sa Biblia ang pagkakaiba sa pagitan ng mga kasarian. Bagaman hindi tinukoy ng Biblia ang tiyak na mga damit na isinusuot ng mga Israelita, inutusan ng Diyos ang kanyang bayan na mapanatili ang pagkakaiba ng kasarian sa pagitan ng kanilang damit.¹²⁷

¹²² 1 Pedro. 2:9.

¹²³ Gen. 3:7.

¹²⁴ Gen. 3:21.

¹²⁵ Halimbawa, ang kahubaran ay isang simbolo ng paghatol ng Diyos (Hos. 2:3; Ezek. 23:29).

¹²⁶ Isa. 20:1-4; Hos. 2:3; Ezek. 23:29.

¹²⁷ Deut. 22:5.

Itinuturo ng Bagong Tipan na ang ating paggagayak ay dapat ipakita na tayo ay bayan ng Diyos. Tinutukoy ni Pablo ang dalawang uri ng pagpapaganda:

Ang mga kababaihan ay dapat magpaganda ng kanilang sarili sa kagalang-galang na damit, na may kahinhinan at pagpipigil sa sarili, hindi sa may buhok na nakatali ¹²⁸at may ginto o perlas o mahal na kasuutan, kundi sa kung ano ang angkop para sa mga babae na nagpapahayag ng kabanalan - na may mabubuting gawa.¹²⁹

Ipinagbabawal ni Pablo ang pagpapalamuti ng mga estilo ng buhok, alahas, at damit. Kasabay nito, pinuri ni Pablo ang paggayakan ng “kagalang-galang na damit” na “angkop para sa mga kababaihan na nagpapahayag ng kabanalan.” Ito ang kagandahan ng “mabubuting gawa” na dapat hanapin ng mga Kristiyano.

Ang pagtuturo ni Pablo ay nagpapakita ng kaugnayan sa pagitan ng panlabas na kagandahan at ng panloob na espiritu. Sa seksyong ito ng sulat ni Pablo kay Timoteo, sinasagot niya ang panalangin sa iglesia. Sinabi niya kay Timoteo kung paano dapat manalangin ang mga Kristiyano. Sinasagot niya ang mga alalahanin para sa bawat kasarian.

Isinulat ni Pablo na dapat manalangin ang mga tao “nang walang galit o pag-aaway.” Hindi tayo dapat pumasok sa presensya ng Diyos sa diwa ng galit. Isinulat ni Pablo na ang mga kababaihan ay dapat manalangin na may espiritu ng kahinhinan at pagpapasakop; ito ay makikita kahit na sa damit at gayak. Hindi tayo dapat pumasok sa presensya ng Diyos nang may pagmamalaki at kaluwalhatian sa sarili. Ang mga banal na tao ay may isang kahinhinan na nakikita sa lahat ng bahagi ng buhay.

Ibinigay ni Pedro ang parehong relasyon sa pagitan ng panlabas na hitsura at ang panloob na espiritu.

Huwag hayaan ang iyong paggagayak na maging panlabas - ang pagtitirintas ng buhok at ang paglalagay ng gintong alahas, o ang damit na iyong isusuot - ngunit ang iyong pag-adorno ay ang nakatagong katauhan ng puso sa hindi lilipas na kagandahan ng isang magiliw at tahimik na espiritu, na sa paningin ng Diyos ay napakahalaga. Ito ang paraang ginagamit kung paano ang mga banal na babae na umaasa sa Diyos ay ginagayakan ang kanilang sarili, sa pamamagitan ng pagpapasakop sa kanilang sariling mga asawa....¹³⁰

¹²⁸ Ang salitang “nakatirintas” kung minsan ay nakalilito sa mga mambabasa. Kabilang sa mga kakaibang ayos ng buhok sa panahon ni Pablo ang tirintas ng buhok. Ang kanyang panuntunan ay “Ang mga babae ay dapat mapalamutian ng kahinhinan, hindi ng magagarbong paggagayak.”

¹²⁹ 1 Tim. 2:9-10.

¹³⁰ 1 Pedro 3:3-5.

Tulad ni Pablo, kinilala ni Pedro ang dalawang uri ng paggagayak sa sarili. Ipinagbabawal niya ang *panlabas* na paggagayak ng masalimuot na estilo ng buhok, alahas, at damit. Pagkatapos, iniuutos niya ang panloob na paggagayak ng “isang magiliw at tahimik na espiritu, na sa paningin ng Diyos ay napakahalaga.” Ang mga taong may kabanalan ay higit na nagpapahalaga sa pagiging “mahalaga sa paningin ng Diyos” kaysa sa pagtanggap ng pagsang-ayon ng mundong ito. Ganito “ang ginagamit ng mga banal na babaeng umaasa sa Diyos upang magpaganda.”

Bilang mga Kristiyano, dapat ipakita ng ating libangan na tayo'y nabukod mula sa kasalanan at nakahiwalay para sa Diyos. Sinasabi sa atin ni Pablo na dapat punuin ng mga Kristiyano ang ating isipan ng mga bagay na magiging higit na katulad ni Kristo.

Sa wakas, mga kapatid, anuman ang totoo, anuman ang marangal, anuman ang makatarungan, anuman ang dalisay, anuman ang kaibig-ibig, anuman ang kapuri-puri, kung may anumang kahusayan, kung may anumang bagay na karapat-dapat sa papuri, pag-isipan ang mga bagay na ito.¹³¹

Bilang banal na mga tao, ang bawat bahagi ng buhay ay kinokontrol ng Diyos. Habang binabasa mo ang Levitico, nakikita mo na walang masyadong maliit upang maging karapat-dapat sa Diyos. Ang lahat ay mahalaga sa kanya! *Hindi* ito dahil ang Diyos ay malupit na gustong kontrolin ang bawat bahagi ng buhay. Ito ay dahil ang Diyos ay isang mapagmahal na Ama na nagmamalasakit sa bawat aspeto ng buhay ng kanyang mga anak. Hindi gusto ng ating makalangit na Ama na ang kanyang mga anak ay magsuot ng damit na hindi nagpaparangal sa katawan na kanyang buong pagmamahal na nilalang. Hindi nais ng ating makalangit na Ama na mapupuno ng kaniyang mga anak ang kanilang mga isip ng kasiyahan na nagbibigay ng inspirasyon sa makasalanan at kahiya-hiyang mga saloobin. Tayo ay “isang bayan para sa kanyang sariling pag-aari,” at nagmamalasakit siya sa bawat aspeto ng ating buhay.

❖ *Isabuhay ang prinsipyo ng pagiging mahinahon sa iyong kultura. Anong bahagi (kapwa sa damit at pamumuhay) ang isang hamon para sa pagpapanatili ng pagiging mahinahon sa ating mundo?*

- Ang Prinsipyo ng Pagiging Katiwala

Ang prinsipyo ng pagiging katiwala ay nagpapatunay na ang lahat ng nasa atin ay pag-aari ng Diyos. Bilang mga anak ng Diyos, gagamitin namin ang aming pera at mga mapagkukunan sa paraang nagpaparangal sa kanya.

Noong ikalabing walong siglo, ang ilang mga Kristiyano ay sumunod sa isang mahigpit na code ng damit. Tinanggihan nila ang anumang dekorasyon sa damit. Hindi sila nagsuot ng mga makintab na mga butones sa mga damit; ang mga lalaki ay hindi nagsusuot ng mga kurbata;

¹³¹Filipos 4:8.

Nagsuot sila ng mga damit na ginawa lamang ng kulay-abo na tela. Ang kanilang anyo ay napakahinahon.

Gayunpaman, ipinangaral ni John Wesley ang isang pangaral tungkol sa pananamit kung saan nagreklamo siya na ang ganitong hitsura ng kababaang-loob ay panlabas lamang. Habang ang mga damit ay simple lang, binabalewala ng ilang mga Kristiyano ang prinsipyo ng pangangasiwa. Naglalakbay sila mula sa London papuntang Paris upang bilhin ang pinakamahal na materyales para sa kanilang damit. Oo, binili nila ang kulay-abo lamang na tela-ngunit bumili sila ng mamahaling tela upang ipakita ang kanilang kayamanan. Sila ay mahinhin, ngunit hindi sila mabuting tagapangasiwa ng salapi ng Diyos.¹³²

Sinabi ni Wesley na ang maging hiwalay sa mundo ay nangangahulugang pagiging isang mabuting tagapangasiwa ng salapi na ibinibigay sa atin ng Diyos. Ipinangaral niya na ang isang banal na tao ay hindi dapat mag-aaksaya ng pera sa mga damit na nagastos. Posibleng magsuot ng katamtamang damit ngunit maging maaksaya sa ating mga pagpipilian. Sinabi ni Pablo na ang ating kagandahan ay hindi dapat maging “mahal na damit.”¹³³

Ang prinsipyo ng pangangasiwa ay hindi nangangahulugang palaging binibili ang pinakamurang bagay. Minsan ang mas magandang kalidad ng damit na nagkakahalaga ng higit pa ay tatagal nang mas matagal. Ang ilang mga iglesia ay nakapagtipid ng \$100 sa pamamagitan ng pagkakabit ng murang pagtutubero - at pagkatapos ay gumastos ng maraming daang dolyar upang ayusin ang mga tagas! Iyon ay hindi wastong pangangasiwa.

Ang prinsipyo ng pangangasiwa ay nagsasabi, “Kami ay mga katiwala ng salapi na ipinagkatiwala sa atin ng Diyos. Dapat nating gamitin ito nang matalino. Tayo ay mga tagapangasiwa ng talento na ibinigay sa atin ng Diyos. Dapat nating gamitin ito para sa kanyang kaluwalhatian. Ang lahat ng ginagawa namin ay dapat magparangal sa kanya.”

◆Isabuhay ang prinsipyo ng wastong pangangasiwa sa inyong kultura. Paano magiging mabuting katiwala ng mga resources mula sa Diyos ang inyong iglesia?

○ Ang Prinsipyo ng Pagpipigil

Ang prinsipyo ng pagpipigil ay nagpapatunay na hindi natin hahayaan ang “mga bagay” (kahit na mabubuting bagay) na kontrolin ang ating buhay. Isa sa mga hamon para sa pamumuhay “sa” ngunit hindi “ng” sa mundo ay na tayo ay nasa mundo! Maraming mga bagay sa ating mundo na maaari at kasiya-siya. Ang banal na buhay ay nangangailangan ng pagpipigil o pag-moderate kahit sa mabubuting bagay.

¹³² Juan Wesley, “On Dress” from *The Works of Juan Wesley*, (Grand Rapids: Baker Books, 1996).

¹³³ 1 Tim. 2:9.

Ang pagkain ay isang halimbawa. Ang kagutuman ay isang likas na gana; ito ay hindi makasalan. Sinulat ni Pablo na dapat tayong kumain “sa kaluwalhatian ng Diyos.”¹³⁴ Ang pagkain ay hindi makasalan. Gayunpaman, kung ako ay isang matakaw na walang pagpipigil sa sarili, hindi ako kumakain sa kaluwalhatian ng Diyos. Ang mundo ay kumakain para sa kasiyahan sa sarili; kung ako ay walang hanggan sa aking mga gawi sa pagkain, ako ay “sa mundo.” Sa halip, kumakain ako “para sa kaluwalhatian ng Diyos.” Nangangahulugan ito na magkakaroon ako ng pagpipigil sa sarili habang nasisiyahan sa mabuting pagkain na inilalaan ng Diyos para sa akin.

Ipinilit ng mga taga-Corinto na maaari pa silang makagawa ng sekswal na imoralidad dahil sila ay espirituwal na mga anak ng Diyos at ang katawan ay hindi na mahalaga. Sinabi nila, “Ang pagkain ay para sa tiyan at ang tiyan para sa pagkain.” May ideya sila mula sa kanilang kultura na ang katawan ay pinahihintulutan na makamit ang anumang nais nito.

Tumugon si Pablo sa pamamagitan ng pagbanggit sa mga turo ng mga taga-Corinto at pagkatapos ay tinatanggi ang mga maling ideya sa likod ng kanilang pagtuturo. “Lahat ng bagay ay matuwid sa akin, *ngunit hindi ako maaaring kontrolin ng anumang bagay*. 'Ang pagkain ay para sa tiyan at ang tiyan ay para sa pagkain' - *at pupuksain ng Diyos ang dalawang ito*.”¹³⁵ Ipinagpatuloy niya, “Hindi ba ninyo alam na ang inyong mga katawan ay mga miyembro ni Kristo?” Si Pablo ay nagtapos, “Hindi na sa inyo ang inyong sarili, kayo ay binili na may isang presyo. Kaya luwalhatiin mo ang Diyos sa iyong katawan.”

Ang prinsipyo ni Pablo ay ito - kahit na ang mga bagay na naaayon sa batas ay hindi dapat makakontrol sa atin. May awtoridad ang Diyos sa lahat ng aspeto ng buhay ng mga Kristiyano, maging ang ating katawan. *Ang lahat* ng ginagawa natin ay dapat magdulot ng karangalan sa Diyos. Kinakailangan nito na mamuhay tayo nang may kahinahunan at pagpipigil sa sarili.

Paano ito makikita sa pang-araw-araw na buhay? Nangangahulugan ito ng pagpipigil sa sarili sa kung ano ang kinakain at iniinom natin. Nangangahulugan ito ng pagpipigil sa sarili sa ating libangan. Bilang isang banal na tao, hindi ako “pinapangunahan ng kahit ano.” Kahit na ang isang perpektong walang-sala na aliwan ay mali (para sa akin) kung ito ay kokontrol sa akin. Ang prinsipyo ng pagpipigil ay nagtuturo ng pagpipigil sa sarili sa lahat ng bahagi ng buhay.

Hayaan akong magbigay ng isang personal na halimbawa. Sa akin lamang ang halimbawang ito. Hindi ito isang panuntunan para sa inyo! Ginagamit ko ang halimbawang ito upang maipakita kung paano nauugnay ang mga prinsipyong ito sa mga personal na kahinaan at pagkakaiba ng personalidad.

¹³⁴ 1 Cor. 10:31.

¹³⁵ 1 Cor. 6:12-20.

Binili ko ang isang bagong computer na may isang simpleng laro na tinatawag na “Tetris.” Walang mali sa laro. Ito ay hindi marahas o, malibog, o makasalanang sa anumang paraan. Ito ay isang simpleng palaisipan. Gayunpaman, nalaman ko sa lalong madaling panahon na ako ay “dominado” sa pamamagitan ng larong ito. Gusto kong umupo sa trabaho - at sa lalong madaling panahon simulan ang paglalaro ng laro. Sasabihin ko, “Magpahinga ako mula sa pagtatrabaho at paglalaro ng Tetris.” Makaraan ang tatlong minuto, sasabihin ko, “Gusto kong tapusin ang isa pang laro.” Pagkalipas ng isang oras, naglalaro pa rin ako. Panghuli, ipinaalala sa akin ng Diyos ang prinsipyo ng pagpipigil. “Lahat ng bagay ay matuwid sa akin,” ngunit hindi ako dapat dominado ng anumang bagay.”

Dahil dito, nalaman ko na dapat kong tanggalin ang Tetris mula sa aking computer. Ito ba ay isang “tuntunin” ng Biblia? Hindi! Hindi isinama ng Biblia ang salitang Tetris kahit saan! Ngunit para sa akin, ang prinsipyo ng pagpipigil ay nangangahulugan ng pag-iwas sa isang laro na makakontrol sa akin.

Ang mga prinsipyo ay mas malawak kaysa sa mga panuntunan. Walang pagtuturo sa Biblia laban sa Tetris. Kung Tetris ang iyong paboritong laro, hindi mo na kailangang isuko ito dahil sa akin. Ngunit para sa akin, dahil sa aking kahinaan, ang Tetris ay isang silo. Kung nais nating mabuhay ng banal na buhay, hihilingin natin sa Diyos, “Paano ako nakapamumuhay sa isang paraang nakalulugod sa iyo?”

◆ *Isabuhay ang prinsipyo ng pagpipigil sa iyong kultura. Anong mga lugar ang isang hamon para sa pagpapanatili ng biblikal na balanse sa iyong buhay?*

- Ang Prinsipyo ng Kaangkupan

Nang si Timoteo, anak ng isang Griyegong ama at isang Hudyang ina, ay sumama kay Pablo at Silas sa kanilang paglalakbay bilang misyonero, hiniling ni Pablo na tuliin si Timoteo para sa epektibong ministryo.¹³⁶ Nauna rito, tinanggihan ni Pablo na tuliin si Tito, isang nagbalik-loob na Griyego.¹³⁷ Ang magkakaibang tugon ni Pablo sa mga sitwasyong ito ay nagtuturo ng mahalagang prinsipyo para sa ministryo.

Sa kaso ni Tito, tumayo si Pablo para sa katotohanan na tayo ay naligtas sa pamamagitan ng biyaya sa pamamagitan ng pananampalataya. Kung pipilitin ang isang nagbalik-loob na Hentil na sundin ang batas ng Judio ay magpapahina sa mensahe ng kalayaan ng Kristiyano. Nanindigan nang matatag si Pablo laban sa mga nagnanais na tuliin si Tito.¹³⁸ Sa Mga Gawa 15, kinikilala ng Iglesya ng Jerusalem na hindi kinakailangan ang pagtutuli para sa mga nagbalik-loob na mga Gentil.

¹³⁶ Mga Gawa 16:3.

¹³⁷ Galacia 2:3.

¹³⁸ Galacia 2:1-6.

Sa Gawa 16, hiniling ni Pablo kay Timoteo na magpatuli. Bakit? Hindi para sa kapakanan ng kaligtasan, kundi alang-alang sa epektibong ministeryo sa mga sinagoga.

 Basahin ang 1 Corinto 9:19-23

Inilalarawan ni Pablo ang ganitong prinsipyo sa Corinto. Para sa kapakanan ng ebanghelyo, handa si Pablo na magsakripisyo sa mga lugar na walang kinalaman sa prinsipyo ng Biblia. Hindi niya ikokompromiso ang mga paniniwala sa Biblia, ngunit isinakripisyo niya ang kanyang mga kalayaan para sa ministeryo.

Ito ay nagpapahiwatig ng isang mahalagang prinsipyo para sa mga Kristiyanos. Ang ilang mga bagay ay maaaring naaangkop sa isang sitwasyon at hindi sa iba. Para sa kapakanan ng epektibong ministeryo, ang isang pinuno ay maaaring isuko ang ilang “kalayaan” sa mga lugar na hindi nakasasakit ng damdamin sa kanyang sariling mga paniniwala. Ang mga ito ay hindi mga lugar ng pagtuturo sa Biblia, ngunit ang mga lugar ng pansariling paniniwala at kultural na nakasanayan.

Si Gary ay isang misyonero sa Africa. Nagpatubo si Gary ng isang buong balbas. Sa kanyang bansa, ang isang balbas ay isang simbolo ng edad at awtoridad. Ang pinuno ng isang tribo ay laging may mahabang balbas. Dahil sa kanyang balbas, may paggalang kay Gary ang mga taong sinisikap niyang maabot sa ebanghelyo. Mayroon siyang balbas dahil sa prinsipyo ng pagiging angkop.

Si Rick ay isang misyonero sa Asya. Sa bansa ni Rick, ang isang balbas ay nauugnay sa pagiging pabaya at walang pag-iingat sa personal na hitsura. Sa lalong madaling panahon pagkatapos lumipat sa bansang ito, nakita ni Rick na ang kanyang balbas ay naglilimita sa kanyang pagiging epektibo. Inahit niya ang kanyang balbas dahil sa prinsipyo ng pagiging angkop.

Tama ba o mali ang balbas? Hindi! Pareho nilang natutunan na sundin ang alituntunin ng pagiging angkop - ano ang pinakamainam para sa kalagayan kung saan inilalagay ako ng Diyos?

◆ Nakakita ka ba ng mga lugar kung saan ang prinsipyo ng pagiging angkop ay nangangailangan sa iyo na isakripisyo ang iyong personal na kalayaan upang maabot ang mga tao sa paligid mo para kay Kristo?

- Ang Prinsipyo ng Responsibilidad: Kanino Ako Mananagot?

Madalas kong tanungin ang mga estudyante ko sa kolehiyo, “Mas gusto mo ba ang mga panuntunan o prinsipyo para sa iyong handbook o aklat-alituntunin ng dormitoryo?” Karaniwang sasabihin nila, “Mas gusto namin ang mga prinsipyo!”

Pagkatapos ay itanong ko, “Alin ang mas madaling sundin: isang tuntunin na nagsasabing, 'Ang mga ilaw ay dapat mapatay sa hatinggabi' o isang alituntunin na nagsasabing, 'Naghahanda ka para sa ministryo. Matulog ng maaga at sapat para sa maayos na pahinga at maging handa na magpokus sa pagaaral sa un among klase sa umaga. “? Ang mga mag-aaral sa lalong madaling panahon mapagtanto halos palaging tapusin na ang isang prinsipyo ay nangangailangan sa amin upang mag-isip ng higit pa kaysa sa isang simpleng itim at puting patakaran mas madaling mailapat kaysa sa isang prinsipyo!

Ang mga prinsipyo ay maaaring maging mahirap. Ang isa sa mga susi ay napagtatanto na sumasagot tayo sa Diyos tungkol sa pagbubukod. Hindi ka maaaring magkaroon ng itim at puting tuntunin na nagsasabing, “Ang _____ gramo ng pagkain kada araw ay mapagpipigil. Higit pa sa roon ay katakawan na. “Iyan ay imposible! Sa halip, dapat kong tandaan na responsable ako sa Diyos para sa pagpipigil sa sarili.

Ang isang tao na nasa trabaho sa opisina ay nangangailangan ng magagandang kasuutan; ang ibang tao ay magiging isang di-mabuting katiwala kung bibili siya ng magandang kasuutan na isusuot lang niya sa bukid!

Maaaring magbigay ang Diyos ng iba't ibang paniniwala sa iba't ibang tao batay sa kanilang ministryo, sa kanilang pinagmulan, at kahit ang mga kasalanan na kung saan sila ay madaling matukso. Hindi tayo lahat magkatulad; hindi tayo magiging magkatulad. Ang ating mga kapatid ay maaaring magkaroon ng magkakaibang pamumuhay. Hangga't ang pagkakaiba ay hindi sumasalungat sa mga aral ng Banal na Kasulatan, ang mga pagkakaibang ito ay maaaring maging tanda ng kalayaan ng Biblia.

Dahil dito, dapat kong alalahanin ang dalawang bagay:

- 1) Hindi ko dapat hatulan ang puso ng ibang tao. Dapat silang sumagot sa Diyos para sa kanilang pagkabukod mula sa mundo.¹³⁹
- 2) Dapat kong hatulan ang sarili kong puso. Dapat kong sagutin ang Diyos para sa aking pagkabukod mula sa mundo.

Natagpuan Niya ang Sikreto...

Count Zinzendorf at ang mga Moravian

Noong ikalabing walong siglo, isang grupo ng mga Kristiyano ay tumakas sa Alemanya upang makatakas sa pag-uusig sa Moravia. Nanirahan sila sa arian ng Count Nikolaus von Zinzendorf, na naging pinuno nila. Sa loob ng ilang taon, mahigit 300 Moravian ang nanirahan sa estado na ito sa Herrnhut.

¹³⁹ Rom. 14:4.

Ang mga Moravian ay nakatuon sa tunay na kabanalan. Nabuhay sila ng mga buhay na ginabayan ng mga prinsipyo ng Kasulatan. Sila ay kilala para sa kanilang maingat na pag-aaral ng Biblia at pangako sa panalangin. Noong 1727, nagsimula ang mga Moravian ng isang pulong ng panalangin na nagpatuloy na dalawampu't apat na oras sa isang araw sa loob ng higit sa isang daang taon!

Ang mga Moravian ay naghangad na maging ganap sa Diyos. Ano ang naging resulta ng pangakong ito sa isang buhay na nakabukod? Ginamit sila ng Diyos sa isang makapangyarihang paraan.

Ang mga Moravian ay may malaking impluwensya sa ibang mga Kristiyano. Ang misyonerong Moravian, si Peter Boehler, ay mahalaga sa pagbabalik-loob nina John at Charles Wesley. Ilang linggo pagkatapos ng katiyakan ni John Wesley sa kaligtasan sa isang kapilya ng Moravian sa Aldersgate Street, naglakbay siya sa Herrnhut upang matuto nang higit pa tungkol sa espirituwal na karanasan ng mga tapat na mananampalataya. Mula kina Wesley hanggang kay William Carey, ang mga nakatalagang Kristiyano ay naiimpluwensyahan ng pagsusulong ng kabanalan ng mga Moravian.

Ang mga Moravian ay nagdala ng isang malakas na ebanghelistikong patotoo sa buong mundo. Sa loob ng anim na buwan ng pagsisimula ng 1727 pulong ng panalangin, 24 na miyembro ng Moravian ang nagboluntaryo para sa serbisyo ng misyonero - noong panahong halos hindi kilala ang mga misyon sa ibang bansa sa mga iglesyang Protestante. Noong ikalabing walong siglo, mahigit 300 misyonero ang ipinadala mula sa maliit na grupo ng nakabukod na mga Kristiyano. Ang ilan sa pinakamaagang misyonerong Protestante ay ipinadala ng mga Moravian. Ang mga Kristiyano na nahiwalay para sa Diyos ay maaaring gamitin ng Diyos upang baguhin ang kanilang mundo.

Ang himno na “Gusto ko ng isang Prinsipyo sa Kalooban” ay nagbubuod sa mga prinsipyo ng paghihiwalay na itinuro ng mga Moravian. Ang isang banal na tao ay nagpapanatili ng budhi na sensitibo sa mga babala ng Diyos.

Gusto ko ng isang Prinsipyo sa Kalooban

Charles Wesley

Gusto ko ng isang prinsipyo sa kaloob
ng maingat, banal na takot,
isang pakiramdam na sensitibo sa
kasalanan,
isang sakit na nararamdaman.
Gusto ko ang unang diskarte sa
pakiramdam
ng pagmamataas o maling pagnanais,
upang mahuli ang libot ng aking kalooban,
at pawiin ang nagniningas na apoy.
Mula sa iyo na hindi na ako malihis,

hindi na ang iyong kabutihan ay
nagdadalamhati,
bigyan mo ako ng malasakit ng anak,
panalangin ko,
bigyanng sensitibong budhi.
Simbilis ng mansanas ng iyong mata,
Oh Diyos, gawin sa aking budhi;
gisingin mo ang aking kaluluwa kapag
malapit na ang kasalanan,
at panatilihin itong gising pa rin.

Aralin 4 sa Isang Pahina

- ✓ Ang pagiging banal ay nangangahulugan na ibinukod o maging sa Diyos. Kabilang sa mga halimbawa ang:
 - Isang Banal na Araw
 - Mga Banal na Bagay
 - Mga Banal na Lugar
 - Isang Banal na Tribo
- ✓ Ang pagiging banal ay nangangahulugan na *ibubukod mula sa kasalanan*. Dahil napopoot ang Diyos sa kasalanan, ang mga pinabanal ng Diyos ay napopoot sa kasalanan.
- ✓ Ang pagiging banal ay nangangahulugan na *ibubukod para sa Diyos*. Ang layunin ng pagbubukod mula sa kasalanan ay pagbubukod para sa Diyos.
- ✓ Ang mga banal na tao ay mananatiling malayo sa kasalanan. Upang mabuhay nang malapit sa Diyos ay nangangahulugan na mabuhay tayo nang malayo sa kasalanan.
- ✓ Ang Banal na buhay ay naghanda sa Israel bilang isang saksi sa sanlibutan. Ang mga banal na buhay ay naghahanda ng mga Kristiyano upang sumaksi sa sanlibutan.
- ✓ Ang Biblikal na pagbubukod ay nagsisimula sa puso.
- ✓ Ang mga Prinsipyo ng pagbubukod mula sa sanlibutan ay kinabibilangan ng:
 - Ang Prinsipyo ng Pagiging Disente
 - Ang Prinsipyo ng Pagiging Katiwala
 - Ang Prinsipyo ng Pagpipigil
 - Ang Prinsipyo ng Kaangkupan
 - Ang Prinsipyo ng Responsibilidad

Takdang Aralin

- 1) Pumili ng isang isyu kung saan ang paghihiwalay ay mahirap para sa mga Kristiyano sa iyong lipunan. Gamit ang mga prinsipyo sa kabanatang ito, magsulat ng sanaysay na 1-2 na pahina na nagpapahiwatig kung paano maaaring ihiwalay ang mga Kristiyano mula sa kasalanan at ihiwalay para sa Diyos tungkol sa isyu na iyong pinili.
- 2) Simulan ang susunod na sesyon ng klase sa pamamagitan ng pagbigkas sa 2 Corinto 6: 16-18.

Aralin 5

Ang Kabanalan ay Isang Pusong Hindi Nag-aalinlangan

“Maging Perpekto”

Mga Layunin ng Aralin

Sa Pagtatapos ng Araling ito, ang mag-aaral ay dapat:

- (1) Nauunawaan na ang termino sa Lumang Tipang “perpekto” na tumutukoy sa isang pusong hindi nag-aalinlangan.
- (2) Makita ang espirtual na panganib ng isang pusong nag aalinlangan.
- (3) Sumuko na walang pasubaling “Oo”sa Diyos.
- (4) Kabisaduhin ang Awit 86:11-12.

Si Caleb: Isang Tao na may Pusong Hindi Nag-aalinlangan

Ang bayan ng Israel ay handa na pumasok sa Canaan. Dinala sila ng Diyos sa disyerto, at sila ay isang maikling paglalakbay na lamang mula sa Lupang Pangako. Nagpadala si Moises ng labindalawang espiya upang pag-aralan ang lupain. Pagkaraan ng apatnapung araw, ang mga tiktik ay bumalik na may magagandang ubas at mga ulat ng mga kahanga-hangang bagay sa Canaan. Ngunit, sinabi nila, ang mga Cananeo ay malalakas at nakatira sa malalaking lungsod. Tila kami tulad ng mga grasshoppers sa tabi nila!

Tanging dalawang espiya, sina Josue at Caleb, ay naniniwala sa pangako ng Diyos na tagumpay. Sinabi ni Caleb, “Umakyat tayo nang sabay-sabay at sakupin ito, sapagkat magagawang mapagtagumpayan natin ito.”¹⁴⁰ Nakita ni Josue at Caleb ang kaparehong lupain ng iba pang mga espiya. Nakita nila ang mga lunsod na may malalaking pader. Nakita nila ang mahusay na mga mandirigma.

Ngunit nakita ni Josue at Caleb ang isang bagay na hindi nakikita ng iba pang mga espiya - nakita nila na ang Diyos na nagdala ng Israel mula sa Ehipto ay dadalhin ang Israel sa Canaan. Nakita nila na ang Diyos na nagwawasak ng hukbo ni Paraon ay sisira ang mga pader ng Jericho. Nakita nila na ang Diyos ni Abraham ay ang Diyos ni Moises. Sinabi ng Diyos na si Caleb ay “may ibang espiritu at lubos na sumunod sa akin.”¹⁴¹

Dahil hindi sila naniwala sa kanya, hinatulan ng Diyos ang matatandang henerasyon na mamatay sa ilang. Pagkaraan ng apatnapung taon, pumasok ang Israel sa Canaan, at oras na hatiin ang lupain. Si Caleb ay mahigit na walumpung taong gulang. Sinabi niya kay Josue, “Ako ay malakas pa rin ngayon tulad noong ako ay sa araw na isinugo ako ni Moises Kaya ibigay mo ngayon sakin ang bundok na ito. “Oo, may mga malakas na lungsod at

¹⁴⁰ Num. 13:30.

¹⁴¹ Num. 14:24.

makapangyarihang mga mandirigma. Ngunit may pagtitiwala si Caleb sa mga pangako ng Diyos. “Aking palalayasin sila gaya ng sinabi ng Panginoon.”¹⁴²

Ano ang ibinigay ni Caleb sa gayong pagtitiwala? Isang di-ganap na puso. Sinabi ni Caleb, “lubos kong sinusunod ang Panginoon kong Diyos.”¹⁴³ Nagtiwala si Caleb sa Diyos nang buong puso niya. Si Caleb ay isang lalaki na may pusong hindi nag-aalinlangan.

Ang Perpektong Puso ay isang Pusong Hindi Nag-aalinlangan

Ang Mga Aklat ng Kasaysayan ay nagsasabi ng malubhang kabiguan ng Israel na tuparin ang pagkatawag ng Diyos sa kanyang bayan. Ipinapakita ng Mga Aklat ng Kasaysayan kung paano gumala-gala ang Israel mula sa plano ng Diyos. Ang Israel ay tinawag upang kumatawan sa Diyos sa ibang mga bansa. Sa halip, lumipat siya sa mga huwad na Diyos. Dahil sa kanyang kabiguan, ang Israel ay natalo at dinala sa pagkatapon. Ang kanyang kaluwalhatian ay naging kahihyan.

Kasama ang mga trahedyang larawan ng kawalang-katapatan, ipinakikita ng Pangkasaysayang mga Libro ang mga banal na taong matapat na naglingkod sa Diyos. Bagaman marami sa Israel ang hindi tapat sa Diyos (Mga Hukom), isang kabataang biyuda na Moabita ay tapat (Ruth). Kahit na sa pagkatapon (2 Mga Hari), isang batang babaeng Judio ang sumunod sa tawag ng Diyos at iniligtas ang kanyang mga tao (Esther). Sinunod ng mga taong ito ang Diyos nang buong puso nila. Sila ay banal.

Itinuturo ng Mga Makasaysayan na Aklat na dapat maging banal ang ibig sabihin ng paglilingkod sa Diyos na may kumpetensyang katapatan. Ang kabanalan ay hindi nangangahulugang perpektong pagganap. Ang ibig sabihin ng kabanalan ay upang maglingkod sa Diyos na may di-ganap na puso.

Ang mas lumang mga pagsasalin ng Lumang Tipan ay ginamit ang salitang “perpekto” upang isalin ang salitang Hebreo na *shalem*. Ang *Shalem* ay may ideya na “maging ganap.” Upang maging perpekto ay maging kumpleto. Upang maging banal ay nangangahulugang ganap na pag-aari sa Diyos.

Ang *Shalem* ay may kaugnayan sa salitang Hebreo para sa kapayapaan, *shalom*. Upang maging perpekto bago ang ibig sabihin ng Diyos ay maging kapayapaan sa kanya (“lubos na totoo sa PANGINOON”).¹⁴⁴ Ang magkaroon ng isang “sakdal na puso” ay magkaroon ng puso na “kumpleto” o “walang pinagkasunduan,” isang puso na may isang katapatan lamang. Tingnan natin ang ilang mga halimbawa ng salitang “perpekto” o “walang pinagkasunduan” sa Historical Books.

¹⁴² Josh. 14:11-12.

¹⁴³ Josh. 14:8.

¹⁴⁴ 1 Kings 8:61.

➡ *Ang isang Hukbo na may Hindi Nag-aalinlangang Layunin*

Matapos mamatay si Saul, pinutungan ng mga tribo sa hilaga si Isboset bilang hari habang sinundan ni Juda si David. May dalawang taon na digmaang sibil kung saan pinamunuan ni David ang Juda laban sa mga tribo sa hilaga. Pagkaraan ng dalawang taon, pinatay si Isboset ng kanyang sariling mga kapitan. Nagkakaisa ang hukbo sa korona kay David bilang hari sa buong Israel. Ang bansa ngayon ay nagkakaisa sa ilalim ng isang hari.

Ang lahat ng mga ito, ang mga lalaking mandirigma, na nakabalangkas sa pakikipagbaka, ay dumating sa Hebron nang buong puso upang gawing hari si David sa buong Israel. Gayundin, ang lahat ng iba pang Israel ay may iisang isip upang gawing hari si David.¹⁴⁵

Ang hukbo “ay dumating sa Hebron na may buong puso (*shalem*) upang gawing hari si David.” Ang mas lumang mga pagsasalin ay gumagamit ng pariralang “may isang perpektong puso.”¹⁴⁶“Perpekto” ay hindi nangangahulugan na walang sinuman sa hukbo ang nagkasala. Nangangahulugan ito na ang bansa ay “ganap na tapat” kay David. Nagkakaisa sila sa ilalim ng isang hari. Sa talatang ito, ang *shalem* ay hindi isang relihiyosong termino; ito ay isang pampulitikang termino. Ang ibig sabihin ni *Shalem* ay magkaroon ng hindi nahahating katapatan sa hari.

➡ *Isang Altar na may mga Hindi Tapyas na mga Bato*

Nang dumating ang Israel sa Lupang Pangako, nagtayo si Josue ng altar sa Bundok Ebal. Itinayo ni Josue ang altar “ng mga bato na hindi tinapyas (*shalem*), na hindi pa ginamitan ng sinumang tao ng bakal na kasangkapan” (Josh 8:31). Ang “Hindi Tinapyas” ay ang parehong salita bilang “buo” o “perpekto.” Ang pagiging *shalem* ay dapat na hindi nahahati.

➡ *Isang Pusong Hindi Nag-aalinlangan*

Sa pagtatalaga ng templo, tinawag ni Solomon ang bayan ng Israel upang maglingkod sa Diyos na may di-nahahating puso. “Kaya nga ang iyong puso ay maging tunay (*shalem*) sa Panginoon na ating Diyos, na lumalakad sa kaniyang mga panuntunan at sumusunod sa kaniyang mga utos, gaya sa araw na ito.”¹⁴⁷¹⁴⁸

Ito ang parehong salita na ginamit upang ilarawan ang nagkakaisang hukbo sa ilalim ni David. Ito ay ang parehong salita na ginagamit upang ilarawan ang hindi tinapyas na mga bato. Tinawag ni Solomon ang Israel sa di-nahahating katapatan sa Diyos. Kung taglay ng bayan ng Israel ang di-nahahating puso, sila ay “lalakad sa kanyang mga batas at susundin ang kanyang mga utos.” Ang isang taong may di-nahahating puso ay buong pusong sumusunod sa Diyos.

¹⁴⁵ 1 Cronica 12:38.

¹⁴⁶ King James Version (KJV).

¹⁴⁷ 1 Hari 8:61.

¹⁴⁸

Mga Nag-aalinlangang Puso at mga Hindi Nag-aalinlangang Puso

Ang kasaysayan ng mga hari ng Israel ay nagpapakita na ang Diyos ay tumatawag sa kanyang mga tao upang paglingkuran siya na may pusong walang pag-aalinlangan. Hinahanap ng Diyos ang mga banal na tao. Hinahanap ng Diyos ang mga pusong walang pag-aalinlangan.

➡ *Si Haring Solomon: Isang Nag-aalinlangang Puso*

Sa pagtatalaga ng templo, tinawag ni Solomon ang Israel upang maglingkod sa Diyos na may di-nahahating puso. Nakalulungkot, hindi sinunod ni Solomon ang sarili niyang payo. “Sapagka’t nang matanda na si Solomon, ang kaniyang mga asawa ang naglayo sa kaniyang puso sa Diyos patungo sa ibang mga Diyos, at ang kaniyang puso ay hindi lubos na totoo (*shalem*) sa Panginoon niyang Diyos, na gaya ng puso ni David na kaniyang ama.”¹⁴⁹

Ang puso ni Solomon ay nahati. Nais niyang sumamba sa Diyos ng Israel habang sumasamba sa ibang mga Diyos. Hindi ka maaaring maging tapat kay Jehova at sa ibang mga Diyos. Hindi sinasabi ng may-akda ng 1 Mga Hari na inabandona ni Solomon ang pagsamba kay Jehova. Nagpatuloy si Solomon sa paghahandog ng mga hain sa templo, ngunit nahati ang kanyang puso. Sinikap niyang maglingkod sa Diyos na may hating puso.

➡ *Si Haring David: Isang Pusong Hindi Nag-aalinlangan*

Sa 1 Hari 11: 4, mababasa natin ang pananaw ng Diyos sa mga puso nina David at Solomon. Ang puso ni David ay hindi nahahati. Ang puso ni Solomon ay nahati. Mula sa pananaw ng tao, maaari nating isaalang-alang ang pangangalunya at pagpatay ni David na mas malala kaysa sa pagtalikod ni Solomon. Bakit sinasabi ng manunulat ng Mga Hari na ang puso ni David ay “lubos na totoo” sa Panginoon?

Isang Panalangin para sa Kabanalan

Nawa’y mamatay ako sa aking sarili

Nang sa iyo ako ay mabuhay;

Nawa’y mawala ang lahat sa akin

Nang ako’y managana sa iyo;

Nawa’y mawalan ako ng halaga sa aking sarili

upang ang lahat sa akin ay maging sa iyo.

- Erasmus

Ang pagkakaiba ay ang tugon ni David sa kasalanan. Nang harapin ng propeta si David, agad na nagsisi si David. Hindi ipinagtanggol ni David ang kanyang sarili. Sa halip, ipinahayag niya sa Diyos, “Laban sa iyo, sa iyo lamang, ako ay nagkasala at nagawa ang masama sa iyong paningin.”¹⁵⁰ Naglingkod si David sa Diyos na may di-nahahating puso. Ang kanyang puso ay *shalem*. Ang kanyang puso ay hindi nahahati.

¹⁴⁹ 1 Hari 11:4.

¹⁵⁰ Awit 51:4.

Ipinakikita ng Awit 86 ang kagutuman ni David sa isang di-nahahating puso. Sa Awit 86, si David ay nanalangin para sa pagpapalaya mula sa mga kaaway na nagsisikap na patayin siya. Sa gitna ng panalangin ito, ang sigaw ni David, “Magkaisa ang aking puso na matakot sa iyong pangalan.”¹⁵¹ Si David ay nanalangin para sa isang di-nag-aalinlangang puso. Hinahangad ni David na maglingkod sa Diyos nang may sakdal na puso.

➡ *Si Haring Asa: Isang Nag-aalinlangang Puso*

Si Asa ay naluklok sa trono ng Juda sa 910 B.C. Siya ay nakatalaga kay Jehova; sinira niya ang mga altar sa mga huwad na Diyos; sinira niya ang mga mataas na dako na ginamit para sa pagsamba sa mga diyos-diyosan. Nang salakayin ng taga-Etiopiya heneral na si Zera ang Juda ng isang malaking hukbo, si Asa ay humiling sa Diyos para sa pagpapalaya:

O PANGINOON, walang gaya mo na tumutulong, sa pagitan ng mga makapangyarihan at mahina. Tulungan mo kami, O PANGINOON na aming Diyos, sapagkat kami ay umaasa sa iyo, at sa iyong pangalan ay humaharap kami laban sa maraming tao. O PANGINOON, ikaw ang aming Diyos; huwag nawang manaig sa iyo ang tao.¹⁵²

Sinagot ng Diyos ang panalangin ni Asa. “Kaya’t tinalo ng Panginoon ang mga taga-Etiopia sa harap ni Asa at sa harap ng Juda.”¹⁵³ Nagtiwala nang lubos si Asa sa Diyos, at binigyan siya ng Diyos ng malaking tagumpay.

Dalawampung taon ang lumipas, at hinarap ni Asa ang isang bagong pagsubok. Sa pagkakataong ito, nagbanta si Baasha, ang hari ng mga tribo sa hilaga, sa Juda. Sa kanyang takot, nagpasya si Asa na bumuo ng isang alyansang pangmilitar sa ibang bansa. Lumagda siya ng kasunduan kay Ben-Hadad, ang pinuno ng Syria. Sa halip na magtiwala sa Diyos lamang, nagtiwala si Asa sa isang paganong pinuno.

Bilang tugon, ipinaalaala ni Propeta Hanani kay Asa ang kanyang nakaraang tagumpay laban sa malaking hukbo ng mga Etiope. Pinaalalahanan niya si Asa na nang “umasa ka sa PANGINOON, ibinigay niya sila sa iyong kamay.” Bakit ginawa ito ng Diyos? Sapagkat “ang mga mata ng PANGINOON ay tumakbo pabalik-balik sa buong lupa, upang magbigay ng matibay na suporta sa mga taong walang kapintasan (*shalem*) patungo sa kanya.”¹⁵⁴

Nang lubos na nagtiwala si Asa sa Diyos, binigyan siya ng Diyos ng malaking tagumpay. Ngunit ngayon ay umaasa si Asa sa isang pinuno ng Siria. Sapagkat hindi na pinagkakatiwalaan ni Asa ang Diyos lamang, hindi na siya ililigtas ng Diyos mula sa panganib. Binabalaan ni Hanani na magkakaroon ng mga digmaan si Asa sa kabuuan ng kanyang paghahari.

¹⁵¹ Awit 86:11.

¹⁵² 2 Cronica 14:11.

¹⁵³ 2 Cronica 14:12.

¹⁵⁴ 2 Cronica 16:9.

Ang huling mga taon ng paghahari ni Asa ay isang simpleng anino ng maliwanag na pangako ng kanyang mga unang taon. Sa huli sa buhay, nagkasakit si Asa, ngunit “kahit sa kanyang sakit ay hindi niya hinanap ang Panginoon.”¹⁵⁵

Ang paghahari ni Asa ay mas mahusay kaysa sa maraming iba pang mga hari. Hindi kailanman inabandona ni Asa ang pagsamba kay Jehova, ngunit ang kanyang puso ay hindi nakabahagi sa Diyos. Nabigo siyang lubos na magtiwala sa Diyos. Dahil dito, hindi nakamit ni Asa ang pinakamabuti sa Diyos.

Ang buhay ni Asa ay isang makapangyarihang ilustrasyon ng panganib ng isang nahahating puso. Sa unang kuwento, nagtiwala si Asa sa Diyos. Sa pangalawang kuwento, patuloy siyang naglingkod bilang pinuno ng bayan ng Diyos, ngunit ang kanyang puso ay hindi perpekto. Sa halip na lubos na nagtitiwala sa Diyos, pumirma siya ng kasunduan sa kaaway ng Diyos. Si Asa ay may hating puso.

➡ *Si Haring Amaziah: Isang Pusong Nag-aalinlangan*

Ipinakita ni Amaziah ang panganib ng isang nahahating puso. Nagsimula ang pamumuno ni Amazias sa dakilang pangako: “Ginawa niya ang tama sa paningin ng Panginoon.”¹⁵⁶ Tulad ni Asa, si Amazias ay maayos na nagsimula.

Gayunpaman, ang parehong Mga Hari at Cronica ay nagbabala ng panganib. Sinabi ng may-akda ng Mga Hari na ginawa ni Amazias kung ano ang tama, “gayon pa man ay hindi katulad ni David na kaniyang ama.” Sinabi ng may-akda ng Mga Cronica na ginawa ni Amazias ang tama, “ngunit hindi ng buong puso.” Hindi niya inalis ang “matataas na dako”. Dahil dito, ang mga tao ay patuloy na nagsakripisyo sa mga huwad na Diyos. Ang isang pinuno na may isang pusong nag-aalinlangan ay nag-aakay sa bayan sa kaguluhan.

Tulad ni Asa, natagpuan ni Amaziah na ang paglilingkod sa Diyos nang may pusong nag-aalinlangan ay nagdudulot ng problema. Bagama't nagsimulang mabuti ang paghahari ni Amazias, sumamba siya sa ibang pagkakataon sa mga Diyos ng Edom. Sa paghatol, pinahintulutan ng Diyos ang hilagang kaharian na talunin si Amazias. Ang pangako ng maagang paghahari ni Amaziah ay hindi kailanman natupad sapagkat siya ay may nahahating puso. Ang puso ni Amaziah ay hindi perpekto.

¹⁵⁵ 2 Cronica 16:12.

¹⁵⁶ 2 Mga Hari 14:3; 2 Cronica 25:2.

Ang Pagsasabuhay ng Kabanalan: Ang Kabanalan ay Nagsisimula sa Puso

Nagsalita si Hesus sa mga lider ng relihiyon na napakaingat tungkol sa panlabas na anyo, ngunit hindi maingat tungkol sa puso.

Sa aba ninyo, mga eskriba at mga Fariseo, mga mapagpaimbabaw! Nagbibigay kayo ng ikapu ng yerbabuena at ng anis at ng komino, nguni't napabayaang ang mas mabibigat na usapin ng batas: katarungan at awa at katapatan. Ang mga ito ang dapat ninyong ginawa, nang hindi pinababayaang ang iba. Mga bulag na gabay, pinapansin ninyo ang isang kulisap ngunit nilululon ang isang kamelyo! Sapagkat nililinis ninyo ang labas ng tasa at plato, ngunit sa loob ay puno kayo ng kasakiman at pagmamataas sa sarili.¹⁵⁷

Maingat na sinusunod ng mga lider ng relihiyon ang mga ritwal ayon sa batas, ngunit hindi nila sinusunod ang pangangalaga sa mas mahalagang batas sa loob. Hinatulan ni Hesus ang kanilang huwad na relihiyon. “Inaalís mo ang isang kulisap (ikaw ay maingat sa mga maliliit na bagay), ngunit nilulon mo ang isang kamelyo (binabalewala mo ang malalaking problema).” Nagsisimula sa puso ang kabanalan.

Upang maging banal, dapat tayong ibukod mula sa kasalanan. Gayunpaman, ang kabanalan ay higit pa sa paghihiwalay mula sa kasalanan. Lumayo tayo sa kasalanan sapagkat tayo ay bayan ng Diyos. Nagsisimula ang kabanalan sa puso. Kung iniisip natin ang panlabas na paghihiwalay mula sa kasalanan, maaari nating sabihin:

“Ako ay banal dahil hindi ako nagsusuot ng _____.”

“Ako ay banal dahil hindi ako pumupunta sa _____.”

“Ako ay banal dahil hindi ako nanonood ng _____.”

Kapag inaangkin natin na tayo’y banal dahil sa ginagawa o hindi natin ginagawa, maaari tayong maging katulad ng mga Pariseo. Sinabi ng mga Pariseo, “Kami ay mga banal na tao. Tingnan kung paano kami humihiwalay!” Ikinuwento ni Hesus ang tungkol sa isang Pariseo na nanalangin, “Diyos, nagpapasalamat ako sa iyo na hindi ako katulad ng ibang mga tao, mga mangingikil, hindi makatarungan, mga mangangalunya, o kahit na katulad ng maniningil ng buwis na ito. Nag-aayuno ako nang dalawang beses sa isang linggo; Nagbibigay ako ng mga ikapu sa lahat ng nakukuha ko.”¹⁵⁸ Tinukoy ng Pariseong ito ang kabanalan sa pamamagitan ng kanyang mga aksyon: “Hindi ako naninirang-puri; makatarungan ako; Nag-aayuno ako; Nag-iikapu ako. Inaangkin niya na Siya ay banal, ngunit ang kanyang puso ay hindi banal.

Ipinagmamalaki ng mga Pariseo ang kanilang pagkabukod mula sa mundo, ngunit ang kanilang mga puso ay hindi banal. Sinabi ni Hesus, “Sapagkat kayo ay tulad ng pinaputing mga

¹⁵⁷ Mateo 23:23-24

¹⁵⁸ Lucas 18:11-12

libingan, na sa labas ay maganda, ngunit sa loob ay puno ng kalansay at lahat ng karumihan.”¹⁵⁹ Sa labas, ang mga Pariseo ay hiwalay; sa loob, sila ay makasalan.

◆ *Alin ang mas madaling sukatin – panlabas na hitsura o pang loob na kabanalan?*

Alin ang mas madali mapeke – panlabas na hitsura o pang loob na kabanalan?

Alin ang malamang na mas binibigyan natin ng pansin – panlabas na hitsura o pang loob na kabanalan?

➡ *Isang Halimbawa mula kay Hezekiah*

Nagsisimula ang kabanalan sa puso, hindi sa panlabas na mga panuntunan. Ang mga batas ng paghihiwalay ay mahalaga para sa pagtuturo na ang Diyos ay nangangailangan ng isang banal na tao. Ngunit ang Diyos ay palaging higit na nababahal tungkol sa mga puso ng kanyang mga tao kaysa tungkol sa mga ritwal.

Ang isang kuwento mula sa muling pagbabalik-loob ni Hezekias ay naglalarawan ng prinsipyong ito. Matapos malinis ang templo, muling itinatag ni Hezekias ang Paskuwa. Inanyayahan niya ang bansa na “pumaroon sa bahay ng Panginoon sa Jerusalem upang ipagdiwang ang Paskuwa ng Panginoon, ang Diyos ng Israel.” Ang mga mensahero mula kay Hezekias ay naglakbay sa Israel na nag-aanyaya sa bansa sa seremonyang ito. Sa maraming mga lugar, ang mga tao “ay tinawanan sila nang may pag-uyam at panlilibak. Gayunman, ang ilang mga tao ng Aser, ng Manases, at ng Zebulun ay nagpakumbaba at pumaroon sa Jerusalem.”¹⁶⁰

Nang magsimula silang patayin ang mga kordero ng Paskuwa, marami sa kapulungan na hindi nagpakabanal sa kanilang sarili.” Dahil ang bansa ay matagal nang walang pagsamba sa templo, ang mga tao ay marumi at hindi handang tuparin ang Paskuwa. Ano ang gagawin ng mga pari? Pinahintulutan ng Diyos ang mga tao na sundin ang Paskuwa dahil hinangad ng kanilang mga puso ang Diyos, *kahit na hindi pa sila malinis.*

Ang karamihan ng mga tao, marami sa kanila mula sa Efraim, Manases, Isacar, at Zebulun, ay hindi nilinis ang kanilang sarili, gayunman kumain sila ng Paskua nang hindi ayon sa itinakda. Sapagka't idinalangin sila ni Ezechias, na sinasabi, Ipagpaumanhin ng mabuti ng Panginoon ang bawa't naguutos ng kaniyang puso na hanapin ang Diyos, ang Panginoon, ang Diyos ng kaniyang mga magulang, nguni't hindi ayon sa mga tuntunin ng kalinisan sa santuwaryo. At narinig ng Panginoon si Hezekias at pinagaling ang mga tao.¹⁶¹

¹⁵⁹ Mateo 23:27

¹⁶⁰ 2 Cronica 30:1, 10-11.

¹⁶¹ 2 Cronica 30:18-20.

Hinahanap ng Diyos ang walang-alinlangang puso na nauukol sa kanya. Kahit na hindi masusunod ng mga tao ang mga ritwal ng paghihiwalay, hinahanap ng Diyos ang mga puso na nakalaan upang hanapin ang Diyos.

➡ *Itinatalaga ng Mga Banal na Tao ang kanilang Puso sa Diyos*

Ang kabanalan ay *laging* nagsisimula sa Diyos. Anuman ang banal ay sa kanya. Pinabanal ng Diyos ang Araw ng Pamamahinga, ang lupa sa umaapoy na maliit na puno, ang panganay ng Israel, ang tabernakulo, ang altar, at ang mga Levita. Inaangkin ito ng Diyos para sa kanyang sarili. Sila ay ginawang banal sa pamamagitan ng presensya ng Diyos.

Ang kabanalan ay nagsisimula sa Diyos, ngunit tinatawag tayo ng Diyos upang itatalaga natin ang ating sarili sa kanya. Kung babasahin lamang natin ang mga talata kung saan sinabi ng Diyos na “Pababanalin Ko kayo,” maaari nating ipasiya na ang pagpapakabanal ay isang gawa *lamang* ng Diyos. Gayunpaman, ipinakikita ng Biblia na ang kabanalan ay nangangailangan ng tugon mula sa tao.

Ang Exodo 19 ay nagbibigay ng isang halimbawa. Inutusan ng Diyos si Moises, “Pumunta ka sa bayan at pabanalin mo sila.” Kaya, “itinalaga ni Moises ang mga tao.” Itinalaga ni Moises ang mga tao para sa mga layunin ng Diyos. Nang maglaon, sinabi ng Diyos, “Ang mga saserdote na lumalapit sa Panginoon ay magpapakabanal sa kanilang sarili.”¹⁶² Ang mga pari ay inutusang maglagay ng kanilang sarili para sa mga layunin ng Diyos. Dapat silang maging banal; dapat nilang ihiwalay ang kanilang sarili para sa Diyos.

Maaari lamang tayong magamit ng Diyos pagkatapos na pahintulutan natin Siya na ipakita sa atin ang malalim, nakatagong mga lugar ng ating pagkatao. Hindi natin nakikilala ang inggit, katamaran, o pagmamataas sa loob natin kapag nakita natin ito. Ngunit ibubunyag ni Jesus sa atin ang lahat ng ating pinananatili sa ating sariling kalooban bago nagsimulang kumilos ang Kanyang biyaya.

—Oswald Chambers

Ang isang hindi nagaalinlangang puso ay may dalawang aspeto:

1) Ipinapangako ng Diyos na ihiwalay ang kanyang mga tao: “Ako, ang Panginoon, ikaw ay pababanalin ko.”¹⁶³ Ginagawang banal ng Diyos ang kanyang mga tao.

2) Iniutos ng Diyos sa kanyang mga tao na ihiwalay ang kanilang sarili: “Iwasan ang inyong sarili, at maging banal, sapagkat ako ay banal.”¹⁶⁴

Inilalaan natin ang ating sarili bilang *tugon sa biyaya ng Diyos*. Ang mga banal na tao ay kusang naglalaan ng kanilang sarili sa Diyos. Ibinibigay nila ang kanilang sarili *nang walang* pag-aalinlangan sa Diyos.

¹⁶²

¹⁶³ Exodo 31:13

¹⁶⁴ Lev. 11:44; 20:7

Sa Levitico 20, ang utos na “Paglalaan ng inyong sarili” ay sinusundan ng pangako, “Ako ang Panginoon na nagpapabanal sa inyo.” Ito ay ang parehong salitang Hebreo sa dalawang mga talata. Ito ay maaaring isalin sa ganito: “Italaga ninyo ang inyong sarili Ako ang Panginoon na nagbukod sa inyo.”¹⁶⁵

Ang pagpapabanal ay nagsasangkot ng *parehong* gawa ng Diyos at ng ating tugon. Hindi tayo nagiging banal sa pamamagitan ng ating sariling mga pagsisikap, ngunit hindi rin natin sinasabi, “Kung nais ng Diyos na maging banal ako, gagawin Niya akong banal kahit hindi ako tumugon.” Tumutugon tayo sa biyaya ng Diyos sa pamamagitan ng pagpapasakop sa ating sarili sa kanya. Ang isang di-nahahating puso ay nangangailangan ng buong pagtatalaga.

Ang kabanalan ay nagmumula lamang sa Diyos. Gayunpaman, tinawag tayo ng Diyos na ipasakop ang ating sarili sa kanya. Tayo ay pinapagiging banal habang nagpapasakop tayo sa tawag ng Diyos. Isinulat ni Pablo, “Namamanhik ako sa inyo, mga kapatid, sa pamamagitan ng mga kaawaan ng Diyos, upang iharap ang inyong mga katawan bilang isang buhay na sakripisyo, banal at katanggap-tanggap sa Diyos, na siyang inyong espirituwal na pagsamba.”¹⁶⁶ Tinawag tayo ni Pablo upang lubos na isuko ang ating sarili sa mga layunin ng Diyos. Sapagkat ipinapangako ng Diyos na siya ay magpapabanal sa atin, kailangan nating isuko ang ating sarili. Ang kabanalan ay parehong isang utos (“ipagkatiwala ang inyong sarili”) at isang pangako (“pababanalin ko kayo”).

➡ *Ang Mga Banal na Tao ay nagsasabi ng Kumpletong “Oo” sa Diyos*

Ang buhay ni Solomon, Asa, at Amaziah ay nagpapakita ng mga panganib ng isang nahating puso. Ang nahahating puso ay hindi layunin ng Diyos para sa kanyang bayan. Ang isang banal na puso ay isang hindi nahahating puso. Kaya, ano ang ibig sabihin ng magkaroon ng isang di-nahahating puso? Ano ang ibig sabihin ng magkaroon ng puso na *shalem* o “perpekto”?

Ang mga Kristiyano ay tinawag upang maging tagapaglingkod ng Diyos. Ang trabaho ng isang alipin ay gawin kung ano ang hinihiling sa kanya ng kanyang amo. Ang isang mabuting alipin ay hindi nagtatanong, “Ito ba ang aking pinili?” Ang isang mabuting lingkod ay kusang gumagawa ng ipinag-uutos ng kaniyang panginoon. Ang trabaho ng isang lingkod ay upang sabihin ang isang kumpleto at walang kundisyong “Oo.”

Sa katulad na paraan, ang isang tao na naglilingkod sa Diyos na may di-nahahating puso ay kusang tumutugon ng “Oo” sa tawag ng Diyos. Ito ay isang di-nahahating puso. Tinawag ni Moises ang Israel upang maglingkod sa Diyos na may di-nahahating puso:

“Sinabi ko na ang walang hanggang “Oo.” Huwag mong itulot na ako’y lumington pa.”

-Elisabeth Elliot

At ngayon, Israel, ano ang ipinagagawa sa iyo ng PANGINOON

¹⁶⁵ Lev. 20:7-8, New Living Translation

¹⁶⁶ Rom. 12:1.

mong Diyos, kundi matakot ka sa PANGINOON mong Diyos, lumakad ka sa lahat ng kanyang mga landas, ibigin siya, upang paglingkuran ang PANGINOON mong Diyos ng buong puso mo at ng iyong buong kaluluwa, at ingatan mo ang mga utos at mga palatuntunan ng Panginoon, na aking iniutos sa iyo ngayon sa iyong kabutihan?¹⁶⁷

Bilang isang estudyante sa kolehiyo, isinulat ni Elisabeth Elliot sa kanyang talaarawan, “Panginoon, sinabi ko ang walang hanggang ‘Oo’. Huwag mong hayaan, ngayong inilagay ko na ang aking kamay sa araro, na muling lumigon pa. Tuwirin mo ang daan ng Krus sa aking harapan. Bigyan mo ako ng pag-ibig, upang wala nang puwang para sa isang naliligaw na pag-iisip o hakbang.”¹⁶⁸ Si Elliot ay may di-nahahating puso; siya ay perpekto sa mata ng Diyos.

Sa mga taon kasunod ng panalangin, napaharap sa maraming hamon si Elisabeth Elliot. Ang kanyang asawa, si Jim Elliot, ay napatay noong 1956 habang sinusubukang mag-ebanghelyo sa tribo ng Huaorani sa Ecuador. Nang maglaon ay naging misyonero si Elisabeth sa mismong mga taong pumatay sa kanyang asawa. Tanging ang isang tao na nagsabi na ng “walang hanggang Oo” ang maaaring pumunta bilang isang misyonero sa mga pumatay sa kanyang asawa.

Ang isang banal na tao ay naglilingkod sa Diyos nang may hindi nahahating puso. Sinabi ng isang banal na tao ang “walang hanggang Oo” sa Diyos. Ang ibig sabihin nito ay isang kumpletong pagsuko sa Diyos. Kapag alam ng isang banal na tao ang kalooban ng Diyos, handa siyang sumunod. Ang kanyang puso ay hindi nahahati; siya ay nabibilang sa Diyos. Ang banal na tao ay nagsasabing “Oo” sa Diyos sa isang sandali ng buong pagsuko.

Ang isang banal na tao ay *patuloy* na nagsasabi ng “Oo” araw-araw. Matapos sabihin ni Elisabeth Elliot “ang walang hanggang Oo”, patuloy siyang nakaharap sa mga desisyon. Maraming beses nang muli niyang sinabi, “Oo, Panginoon.” Ang ilang mga Kristiyano ay naniniwala na ang “isang beses para sa lahat na ‘oo’ ay mag-aalis ng lahat ng mga pagsubok sa iyong pangako sa hinaharap. Ang isang beses para sa lahat ng pagsuko ay mahalaga, ngunit si Satanas ay patuloy na susubukin ang iyong pangako. Muli at muli, patuloy mong sasabihin, “Oo, Panginoon. Ang buhay ko ay sa iyo.” Ito ang nagpapatuloy na “Oo” ng banal na buhay.

¹⁶⁷ Deut. 10:12-13.

¹⁶⁸ Elisabeth Elliot, *Passion and Purity* (Old Tappan, NJ: Fleming H. Revell Co., 1984), 25.

Natagpuan Niya ang Sikreto...

George Muller¹⁶⁹

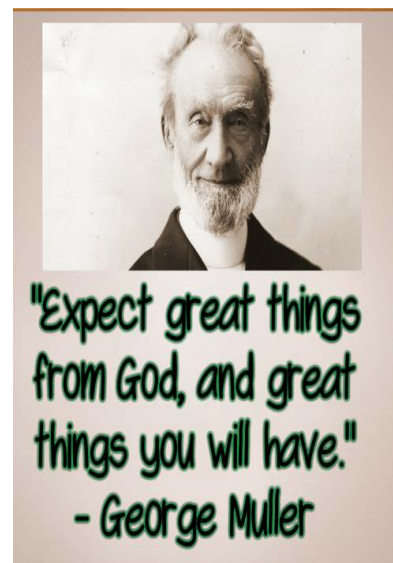
Si George Muller ay isang dakilang Kristiyano sa ikalabinsiyam na siglo. Nagtayo siya ng limang malalaking mga bahay-ampunan at inaalagaan ang higit sa 10,000 ulila. Nangalap si Muller ng milyun-milyong dolyar upang suportahan ang kanyang mga bahay-ampunan at ibigay sa iba pang mga misyonero. Hanggang sa siya ay mamatay, si Muller ay nakapagbigay ng edukasyon para sa 122,000 bata, naipamahagi ang halos 2,000,000 Biblia, at mahigit sa 100 milyong mga libro at mga polyeto. Ginawa niya ito nang hindi kailanman humihingi ng pera sa kahit kaninong tao. Determinado siyang sa Diyos lamang humingi ng tulong.

Nang tawagin ng Diyos si Muller na itayo ang kanyang mga ampunan, si Muller ay may limampung sentimos lamang sa kanyang bulsa! Tinugon ni Muller ang tawag ng Diyos sa ganap na pagtitiwala sa ipagkakaloob ng Diyos. Si Muller ay may limampung sentimo lamang - ngunit ibinigay niya ito sa Diyos at nagtiwala sa Diyos para sa lahat ng iba pa. Makalipas iyon, nagpatotoo si Muller na ang mga ulila ay hindi kailanman napalampas ang pagkain; Ibinigay ng Diyos ang bawat pangangailangan.

Si Muller ay namuhay sa masamang pamamaraan bilang isang kabataang lalaki, siya rin ay gumugol ng panahon sa bilangguan sa edad na labing-anim. Gayunpaman, sa edad na dalawampu, ibinigay ni George Muller ang kanyang buhay kay Kristo. Sa sumunod na maraming taon, nakaranas si Muller ng mga panahon ng espirituwal na tagumpay ngunit kinikilala rin ang mga panahon ng pakikibaka. Sa wakas, sa edad na dalawampu't apat, si Muller ay dumating sa “lubos at buong pagsuko ng puso. Lubusan kong ibinigay ang aking sarili sa Panginoon.”

Sa edad na pitumpung taong gulang, nagsimulang maglakbay si Muller sa ibang bansa upang mangaral. Sa pagitan ng edad na pitumpu at walumpu't pito, naglakbay siya sa apatnapu't dalawang bansa at nangaral sa higit sa 3,000,000 katao.

Sa huling bahaging kanyang buhay, si George Muller ay tinanong kung ano ang lihim sa kanyang buhay ng paglilingkod. Sumagot siya, “May isang araw na namatay ako sa aking sarili (ang aking mga opinyon at mga hinahangad), sa pag-apruba o hindi pag-apruba ng mundo, at maging sa pagsang-ayon o pagsisi ng aking mga kaibigan. Simula noon, hinangad ko lamang ang pag-apruba ng Diyos. “Si George Muller ay may di-nahahating puso. Siya ay sakdal sa paningin ng Diyos.

¹⁶⁹ Adapted from Roger Steer, *Spiritual Secrets of George Muller* (PA: OMF Books, 1985) and J. Gilchrist Lawson, *Deeper Experiences of Famous Christians* (IN: Warner Press, 1911).

Aralin 5 sa Isang Pahina

- ✓ Upang maging banal ay nangangahulugan na magkaroon ng isang hindi nag-aalinlangang puso.
- ✓ Ang salitang Hebreo na *shalem* ay nangangahulugang “hindi nababahagi.” Ang salitang ito ay may kaugnayan sa *shalom*, na nangangahulugang “kapayapaan.” Para magkaroon ng “perpekto” o “di-nahahati” na puso ay magkaroon ng puso na may iisang katapatan.
- ✓ Ipinakita nina Solomon, Asa, at Amaziah ang panganib ng isang nahahating puso. Nabigo ang bawat isa sa kanila na lubos na bigyang kaluguran ang Diyos dahil nahati ang kanilang mga puso.
- ✓ Ang Kabanalan ay nagsisimula sa puso. Hinatulan ni Hesus ang mga nagmamalasakit sa panlabas na ritwal na walang dalisay na puso.
- ✓ Dapat nating ganap na italaga ang ating sarili sa Diyos. Pinabanal ng Diyos ang kanyang bayan. Tinatawag ng Diyos ang kanyang bayan upang italaga ang kanilang mga sarili bilang tugon sa kanyang biyaya.
- ✓ Ang mga banal na tao ay nagsasabi ng kumpletong “Oo” sa Diyos. Tulad ng isang mapagmahal na lingkod, handa nilang sabihin ang oo sa kanilang panginoon.
- ✓ Matapos nating sabihin ang “walang hanggang Oo,” dapat nating patuloy na sabihing “Oo” araw-araw.

Takdang Aralin

- 1) Maghanda ng isang pangaral sa “Pamumuhay na may Pusong Hindi Nag-aalinlangan.” Maaari kang bumuo ng iyong sariling balangkas, o maaari mong gamitin ang sumusunod na balangkas:
 - A) Isang biblikal na halimbawa ng nag-aalinlangang puso
 - B) Ang mga panganib ng pamumuhay na may nag-aalinlangang puso
 - C) Ang gamot para sa isang nag-aalinlangang puso
- 2) Simulan ang susunod na sesyon ng klase sa pamamagitan ng pagbigkas sa Awit 86: 11-12.

Aralin 6

Ang Kabanalan Ay Katwiran

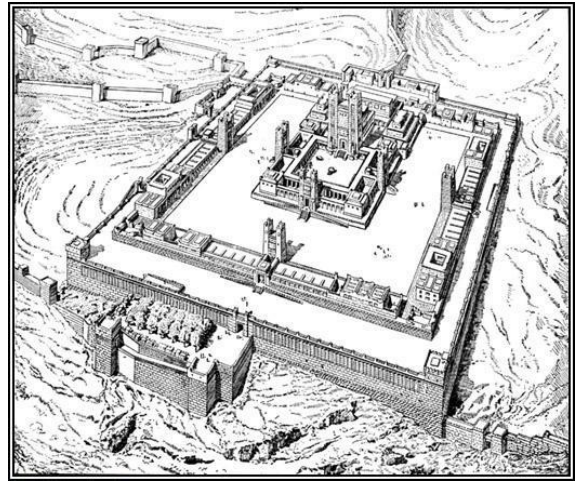
Mga Layunin ng Aralin

Sa pagtatapos ng araling ito, ang mag-aaral ay dapat:

- (1) Makita na ang panloob na katuwiran ay dapat na maipakita sa panlabas na pag-uugali.
- (2) Isabuhay ang mga prinsipyo ng kabanalan sa praktikal na mga etikal na pagpapasya.
- (3) Suriin ang iyong personal na etika.
- (4) Isaulo ang Mikas 6:8.

Si Ezekiel: Isang Lalaking Nakita ang Plano ng Diyos para sa Hinaharap

Ang Israel ay hindi na isang banal na bansa. Sinamba niya ang mga idolo; inapi niya ang mahihirap; nilapastangan niya ang Araw ng Pamamahinga. Bilang paghatol, hinayaan ng Diyos ang kanyang mga tao sa pagkatapon. Pinayagan niya ang hukbo ng Babilonia na lupigin ang Jerusalem at sirain ang templo. Yamang hindi na banal ang bayan ng Diyos, hindi na niya tinanggap ang kanilang pagsamba. Sapagkat ang bayan ng Diyos ay hindi na hiwalay sa kasalanan, hindi na niya tinanggap ang kanilang pagsamba.

Gayunpaman, ang Diyos ay mayroon pa ring layunin para sa kanyang baya. Sampung taon pagkatapos ng pagkawasak ng templo, nagbigay ang Diyos ng pangitain kay Ezekiel, isang propeta na naninirahan sa pagkabihag malapit sa Babilonia. Nakita ni Ezekiel ang plano ng Diyos para sa hinaharap.

Sa paningin ni Ezekiel, natapos na ang pagkatapon; ang paghatol ay natapos; nagbalik na ang presensya ng Diyos. Ang templo ay puno ng kaluwalhatian ng Diyos. Hinugasan ng Diyos ang kanyang bayan sa pamamagitan ng tubig at nilinis ang mga ito mula sa panlabas na kalikuan. Inalis niya ang “pusong bato” at binigyan sila ng isang “bagong puso at isang bagong diwa.” Tinupad niya ang kanyang pangako: “Ilalagay ko ang aking Espiritu sa iyong kalooban, at palalakaran ka sa aking mga tuntunin at maging maingat sa pagsunod sa aking mga panuntunan.” Ang Israel ay banal, sa loob at sa labas.

Nakakita si Ezekiel ng templo na nagpapala sa lahat ng bansa. Dumadaloy ang sariwang tubig mula sa isang naibalik na templo patungo sa Dagat na Patay. Ang mga puno ay nagbigay ng prutas para sa pagkain at mga dahon para sa pagpapagaling. Ang kagandahan ng Eden ay naibalik.

Ang pinaka-maluwalhating bahagi ng pangitain ay ang huling pangungusap: “At ang pangalan ng lunsod mula sa panahong iyon ay magiging, Ang PANGINOON Ay Naroon” (Ezekiel 48:35). Ang layunin ng Diyos para sa kanyang mga tao ay natupad: ang banal na bayan ay naninirahan sa presensya ng isang banal na Diyos! Isang araw sa hinaharap, ang Diyos ay darating sa isang banal na bayan sa isang banal na lungsod.

❖ *Talakayin ang mga panlabas na ebidensya na ang isang tao ay banal. Anong mga panlabas na aksyon ang dapat nating asahan mula sa isang tao na ang puso ay banal?*

Ang Problema ng mga Propeta: Ang Israel ay Hindi Matuwid

Dinala ng mga propeta ang mga pagsasakdal ng Diyos laban sa isang bansa na sumira sa tipan. Sa mga Aklat ng Mga Propeta, tulad ng sa Pentateuch, ang salitang “banal” ay tumutukoy sa isang bagay na nauukol sa Diyos at itinakda sa kanya. Ang Jerusalem at ang templo ay banal dahil ang mga ito ay pag-aari ng Diyos.

➡ Ang Diyos ay Banal

Dalawampu't isang beses, binanggit ni Isaias ang “Ang Banal ng Israel.” Ang mga serapim ay umawit:

“Banal, banal, banal ang PANGINOON ng mga hukbo;
ang buong lupa ay puno ng kaniyang kaluwalhatian!”¹⁷⁰

Ang Diyos ay ang Diyos na “nagpapakita ng kanyang sarili na banal sa katuwiran.”¹⁷¹ Nakita ni Ezekiel ang isang araw kung kailan ibubunyag ng Diyos ang kanyang kabanalan sa lahat ng mga bansa. “Ipakikita ko ang aking kadakilaan at ang aking kabanalan at ipakilala ang aking sarili sa paningin ng maraming bansa. At kanilang malalaman na ako ang PANGINOON.”¹⁷²

Ipinakikita ng mga hatol ng Diyos ang kanyang banal na katangian. Nagbabala si Micah na dahil sa kasalanan ng Israel, “ang Panginoon ay nanggagaling sa kanyang lugar, at bababa at lalakad sa mga matataas na dako ng mundo.”¹⁷³ Hinuhusgahan ng Diyos ang Israel sapagkat ang isang banal na Diyos ay hindi maaaring pahintulutan na hindi maparusahan ang kasalanan.

Ang pagliligtas ng Diyos sa Israel ay nagpapakita na siya ay banal. Tinubos ng Diyos ang Israel hindi dahil siya ay nararapat na iligtas, kundi alang-alang sa kanyang banal na pangalan sa mga bansa.

¹⁷⁰ Isaias 6:3.

¹⁷¹ Isaias 5:16.

¹⁷² Ezek. 38:23.

¹⁷³ Micah 1:2-3.

Ganito ang sabi ng Panginoong Diyos: Hindi dahil sa inyo, Oh sangbahayan ni Israel, na ito’y aking gagawin, kundi dahil sa aking banal na pangalan, na inyong nilapastangan sa mga bansa na inyong pinanggalingan. At ipagtatanggol ko ang kabanalan ng aking dakilang pangalan, na nilapastangan sa mga bansa, at iyong nilapastangan sa gitna nila.¹⁷⁴

Hindi pinahihintulutan ng Diyos na ang kanyang banal na pangalan ay mapahiya dahil sa kasalanan ng Israel. Ipinangako niya na ibabalik ang Israel sa lupain upang ipakita ang kanyang kabanalan sa harap ng ibang mga bansa.

Ganito ang sabi ng Panginoong Diyos: Pagka aking pinisan ang sangbahayan ni Israel sa mga bayan na kanilang pinangalatan, at ipakilala ko ang aking kabanalan sa kanila sa paningin ng mga bansa, kung magkagayo’y tatahan sila sa kanilang sariling lupain na aking ibinigay sa aking lingkod na si Jacob.¹⁷⁵

Ito ay isang kahanga-hangang pangako. Ipinangako ng Diyos na ipakita ang kanyang kabanalan sa pamamagitan ng pagtubos sa Israel at pagdadala sa kanyang tahanan. Ipinangako ng Diyos na ipahayag ang kanyang kabanalan sa mismong mga tao na ipinadala niya sa pagkatapon. Sa Diyos ang kabanalan.

➡ *Ang Israel ay Hindi Banal*

Yamang ang kabanalan ay pag-aari ng Diyos, tayo ay banal lamang kapag tayo ay nabubuhay na may kaugnayan sa isang banal na Diyos. Ipinahayag ng mga propeta na ang Israel ay hindi na banal sapagkat siya ay nabubuhay ayon sa kanyang makasalanang mga pagnanasa kaysa sa pamumuhay sa isang masunurin at mapagmahal na kaugnayan sa Diyos.

Sa Isaias, sinabi ng Diyos na Siya ay nahiwalay sa Judah dahil sa kanilang kasalanan. Tinanggihan ng Diyos ang Israel dahil tumanggi silang mabuhay nang matuwid.

Ang kanilang mga gawa ay gawa ng kasamaan, at ang mga gawa ng karahasan ay nasa kanilang mga kamay. Ang kanilang mga paa ay tumatakbo sa kasamaan, at sila ay matulin upang magbubo ng walang salang dugo; ang kanilang mga kaisipan ay mga kaisipan ng kasamaan; ang pagkawasak at pagkasira ay nasa kanilang mga landas.¹⁷⁶

Inutusan ng Diyos si Jeremias na ibaon ang isang linong damit-panloob. Ang puting lino ay isang simbolo ng kadalisayan. Ibinaon ni Jeremias ang damit-panloob hanggang sa nasira ng putik at dumi ang tela. Ito ang sumisimbolo sa kahalayan ng Juda. Pinili ng Diyos ang Juda

¹⁷⁴ Ezek. 36:22-23.

¹⁷⁵ Ezek. 28:25.

¹⁷⁶ Isa. 59:6-7.

upang maging isang mabuting bayan. Sa halip, ang bayan ng Diyos ay namuhay nang makasalan. ¹⁷⁷

Sa Ezekiel, hinatulan ng Diyos ang Israel bilang isang bansa ng mga rebeldeng matitigas ang ulo “na nagrebelde laban sa akin.” ¹⁷⁸ Sa halip na sundin ang isang banal na Diyos, ang Israel ay naninirahan tulad ng paganong mga bansa. “Sapagka’t hindi ka lumakad sa aking mga palatuntunan, ni sumunod man sa aking mga kahatulan, kundi gumawa ka ayon sa mga tuntunin ng mga bansang nasa palibot mo.” ¹⁷⁹ Ang Israel ay hindi na matuwid.

Sa panahon ng Pagkakatapon, ipinahayag ni Daniel na ang bayan na napili upang igalang ang Diyos sa harap ng mga bansa ay karapat-dapat na sa “bukas na kahihyan.” ¹⁸⁰ Bakit?

Lahat ng Israel ay lumabag sa iyong kautusan at lumihis, tinanggihan na sundin ang iyong tinig. At ang sumpa at panunumpa na nakasulat sa Batas ni Moises na lingkod ng Diyos ay ibinuhos sa amin, sapagkat kami ay nagkasala laban sa kanya. ¹⁸¹

Hinatulan ng mga minor na propeta ang Israel dahil sa kanyang kasalanan. Inakusahan ni Hosea ang Israel ng “panunumpa, pagsisinungaling, pagpatay, pagnanakaw, at pangangalunya.” ¹⁸² Nangaral si Micah sa mga tao na “napopoot sa mabuti at nagmamahal sa kasamaan.” ¹⁸³

Si Zephaniah ay isang inapo ni Hezekias. Siya ay kabilang sa isa sa pinakamakapangyarihang mga pamilya sa Juda, ngunit hindi siya nag-atubili na sisihin ang mga pinuno ng Juda para sa kanyang kasalanan.

Ang kanyang mga opisyal sa loob niya ay umaatungal na mga leon; ang kanyang mga hukom ay mga lobo sa gabi na walang iniwan hanggang sa umaga. Ang kanyang mga propeta ay pabagu-bago, mga manlilinlang; nilapastangan ng kaniyang mga saserdote ang banal; ginagawa nila ang karahasan sa kautusan. ¹⁸⁴

Mula sa kanyang mga opisyal sa pulitika hanggang sa kanyang mga lider ng relihiyon, ang Israel ay nagkasala laban sa batas ng Diyos. Ano ba ang naging problema? Nakalimutan ng Israel na ang kabanalan ay mas malalim kaysa ritwal ng relihiyon. Pinapalitan ng Israel ang tunay na katuwiran ng mga walang kabuluhang mga seremonya.

¹⁷⁷ Jer. 13:1-11.

¹⁷⁸ Ezek. 2:3-4

¹⁷⁹ Ezek. 11:12.

¹⁸⁰ Dan. 9:7.

¹⁸¹ Dan. 9:11.

¹⁸² Hos. 4:2.

¹⁸³ Micah 3:2.

¹⁸⁴ Zeph. 3:3-4.

Ang Kabanalan ay Higit kaysa sa Mga Ritwal at Propesyon

Ang isang layunin ng Batas ay magturo sa Israel na siya ay pag-aari ng Diyos. Sa kasamaang palad, madaling nakalimutan ang Israel ang tunay na kahulugan ng Batas. Sinunod ng mga tao ang tamang ritwal, ngunit ang kanilang mga puso ay hindi banal. Ang bansang ito na itinakda ng Diyos upang mailarawan ang Kanyang imahen, ngayon ay hindi na malinis. Itinuro ng Mga Aklat ng mga Propeta na ang maging banal ay nangangahulugang maging matuwid sa loob at sa labas.

Si Ezekiel ay dinala sa Babilonia noong 597 B.C. Nang si Ezekiel ay tatlumpung taong gulang, ang Diyos ay nagsimulang makipag-usap sa propeta sa pamamagitan ng serye ng mga pangitain. Nakita ni Ezekiel ang mga matatanda ng Juda na sumasamba sa mga diyos-diyosan sa Banal na Lugar.¹⁸⁵Inutusan ng Diyos ang mga anghel na magdala ng paghatol hanggang sa ang mga korte sa templo ay puno ng mga bangkay. Ang kaluwalhatian ng Diyos ay umalis sa templo.¹⁸⁶Ang templo at ang mga ritwal nito ay walang kabuluhan dahil ang mga tao ay hindi banal.

➡ *Ang Buhay na Banal ay Higit Kaysa sa Mga Rituwal*

Sinabi ng Israel na maging banal, ngunit siya ay makasalanan at marumi. Sinunod ng mga tao ang mga ritwal ng kabanalan, ngunit hindi sila namumuhay nang matwid. “Pinabayaan nila ang PANGINOON, hinamak nila ang Banal ng Israel, sila ay lubos na nahiwalay.”¹⁸⁷Sinunod ng mga tao ang wastong mga ritwal, ngunit sila ay nabubuhay na makasalanan. Ang mga propeta ay nangaral na ang mga ritwal ay walang kabuluhan kung ang mga tao ng Israel ay nabubuhay na makasalanan. Ang kabanalan ay higit pa sa mga kapistahan at sakripisyo.

Sinabi ni Isaias na di tinganggap ng Diyos ang mga sakripisyo ng Juda sapagkat hindi siya namuhay nang matuwid.

Huwag nang magdala ng walang kabuluhang mga handog Hindi ko matitiis ang kasamaan at matahimik na pagtitipon. Ang iyong mga bagong buwan at ang iyong mga takdang kapistahan ang kinapopootan ng aking kaluluwa; sila ay naging isang pasanin sa akin; Ako ay pagod ng pagdadala sa kanila¹⁸⁸

Nakatayo sa harapan ng templo, sinabi ni Jeremias, “Huwag kang magtiwala sa mga mapanlinlang na salita: 'Ito ang templo ng PANGINOON, ang templo ng PANGINOON, ang templo ng PANGINOON.'”¹⁸⁹Ang templo ay hindi na banal. Bakit? Sapagkat ang mga sumasamba ay hindi namumuhay nang matuwid. Nagbabala ang Diyos, “Kahit na nag-aayuno sila, hindi ko diringgin ang kanilang daing, at bagaman nag-aalay sila ng handog na sinusunog

¹⁸⁵Ezek. 8.

¹⁸⁶Ezek. 10.

¹⁸⁷Isa. 1:4.

¹⁸⁸Isa. 1:13-14.

¹⁸⁹Jer. 7:4.

at handog na butil, hindi ko tatanggapin ang mga ito.”¹⁹⁰ Ang Diyos ay nangangailangan ng higit sa mga walang-kahulugang mga ritwal.

Sinabi ng Diyos kay Hosea, “Nais kong matibay na pagmamahal at hindi pagsasakripisyo, ang kaalaman sa Diyos sa halip na mga handog na sinusunog.”¹⁹¹ Naghandog ang Israel ng mga sakripisyo ngunit sinira ang kanyang tipan sa Diyos. Ang isang handog na sinusunog nang may hindi matuwid na pamumuhay ay walang kahulugan. Kahit na sa kabila ng mga sakripisyo ng Israel, “aalalahanin ng Diyos ang kanilang kasamaan at parurusahan ang kanilang mga kasalanan.”¹⁹² Bakit?

Walang katapatan o matatag na pagmamahal, at walang kaalaman sa Diyos sa lupain; may pagmumura, pagsisinungaling, pagpatay, pagnanakaw, at pangangalunya; nilalabag nila ang lahat ng hanggahan, at patuloy ang pagdanak ng dugo.¹⁹³

Si Amos ay nangaral sa hilagang kaharian sa maikling panahon bago ito sinakop ng Asiria. Nag-alok si Amos ng huling pagkakataon para sa pagsisisi. Hinarap ni Amos ang Israel sa kanyang kasalanan. Ang nag-aangking “bayan ng Diyos” ay nagkasala ng bawat kasalanan mula sa mga kahila-hilakbot na panlipunang kawalang-katarungan hanggang sa kahiya-hiyang mga gawaing sekswal. Ang mayayamang Israelita ay nagpataw ng di-makatarungang multa at ginamit ang pera upang bumili ng alak para sa pagdiriwang na panrelihiyon.¹⁹⁴ Dahil ang kanilang pamumuhay ay makasalanan, ang kanilang pagsamba ay walang kahulugan. Sinabi ng Diyos:

Aking kinapopootan, hinahamak ko ang iyong mga kapistahan, at hindi ako nalulugod sa iyong mga matahimik na kapulungan. Bagaman inihahandog ninyo sa akin ang inyong mga handog na susunugin at mga handog na mga butil, ay hindi ko tatanggapin; at ang mga handog ninyong mga pinatabang hayop para sa kapayapaan, ay hindi ko titingnan. Alisin mo sa akin ang ingay ng iyong mga awit; sa tono ng iyong mga alpa ay hindi ako makikinig.¹⁹⁵

Kahit pagkatapos ng pagpapatapon, sinubukan ng Judah na ipalit ang ritwal sa lubos na pagsunod. Noong 516 BC, sinimulang muling itayo ng mga tao ang templo. Bagaman gumagawa sila ng gawain sa relihiyon, ang kanilang buhay ay hindi dalisay. Ipinaalaala ni Haggai sa mga tao na ang isang saserdote na humipo ng bangkay ay nagiging marumi. Sa katulad na paraan, ang karumihan na sanhi ng kasalanan ng mga tao ay nagparumi rin sa

¹⁹⁰ Jer. 14:12.

¹⁹¹ Hos. 6:6.

¹⁹² Hos. 8:13.

¹⁹³ Hos. 4:1-2.

¹⁹⁴ Exod. 22:26; Amos 2:8.

¹⁹⁵ Amos 5:21-23.

kanilang gawain sa templo.¹⁹⁶Ang mga ritwal na walang katuwiran ay mga kilos na walang laman; ang kabanalan ay higit pa sa ritwal.

Nagbabala muli si Malakias na tinanggihan ng Diyos ang pagsamba ng Juda. “Wala akong kasiyahan sa iyo, sabi ng PANGINOON ng mga hukbo, at hindi ako tatanggap ng handog sa iyong kamay.”¹⁹⁷Tumanggi ang Diyos na tanggapin ang mga handog ng Juda dahil sa kasalanan ng mga tao.

Ang mga Mga Aklat ng mga Propeta ay malinaw na nagsasalita: ang kabanalan ay higit pa sa ritwal. Ang isang taong hindi namumuhay nang matuwid na buhay ay hindi banal. Hindi natin maaaring sambahin ang Diyos nang may maruming kamay.

➡ *Ang Buhay na Banal ay Higit pa kaysa sa Propesyon ng Pangalan ng Diyos*

Tinanggihan ng Diyos ang mga taong nag-angkin ng kanyang pangalan dahil ayaw nilang talikuran ang kanilang mga kasalanan. Sa Bagong Tipan, nagbabala si Hesus:

Hindi lahat na nagsasabi sa akin, “Panginoon, Panginoon,” ay papasok sa kaharian ng langit, kundi ang gumagawa ng kalooban ng aking Ama na nasa langit. Sa araw na iyon maraming magsasabi sa akin, “Panginoon, Panginoon, hindi ba kami nagpropesiya sa iyong pangalan, at nagpalayas ng mga demonyo sa iyong pangalan, at gumawa ng maraming makapangyarihang gawa sa iyong pangalan?” At pagkatapos ay sasabihin ko sa kanila, “Hindi ko kayo kilala; lumayo kayo sa akin, kayo na mga manggagawa ng kasamaan.”¹⁹⁸

Isang Panalangin Para sa Kabanalan

Pinakamapagmahal na Panginoon,
Bigyan mo ako ng matatag na puso;
Bigyan mo ako ng di nalulupig na puso;
Bigyan mo ako ng isang matuwid na puso;
Bigyan mo ako ng pang-unawa upang makilala kita; tiyaga upang hanapin ka, at katapatan upang yakapin ka.

-Sinipi kay Thomas Aquinas

Ang kabanalan ay higit pa sa pagpapahayag ng pangalan ng Diyos. Ang kabanalan ay nasa loob ng katuwiran na nakikita sa panlabas na pag-uugali. Inaasahan ng Diyos ang isang banal na puso at banal na mga kamay.

Ngayon, tulad noong araw ni Jeremias, ang Diyos ay nagsasalita sa mga pastor na nagtatayo ng mga magagarang mansyon mula sa mga handog ng mga mahihirap. “Sa aba nila na nagtatayo ng kaniyang bahay sa pamamagitan ng kalikuan, at ng kaniyang mga silid sa itaas sa pamamagitan ng kawalang-katarungan.”¹⁹⁹

¹⁹⁶ Hag. 2:10-14.

¹⁹⁷ Malakias 1:10.

¹⁹⁸ Mateo 7:21-23.

¹⁹⁹ Jeremias 22:13.

Ngayon, tulad ng araw ni Amos, nagsasalita ang Diyos sa mga musikero ng iglesia na namumuhay nang makasalanan. “Alisin mo sa akin ang ingay ng iyong mga awit; sa tono ng iyong mga alpa ay hindi ako makikinig.”²⁰⁰

Ngayon, tulad ng sa araw ni Micah, ang Diyos ay nagsasalita sa mga negosyante na nagsasabing pangalan ni Hesus habang nagdaraya ng mga mamimili. “Sinabi niya sa iyo, O tao, kung ano ang mabuti; at ano ang hinihiling ng Panginoon sa iyo, kundi ang gumawa ng hustisya, at magmahal ng kabutihang-loob, at maglakad nang may kababaang-loob sa iyong Diyos.”²⁰¹

Ang kabanalan ay higit sa ritwal o propesyon. Ngayon, tulad ng araw ng mga propeta, hinahanap ng Diyos ang matuwid na asal.

Ang Kabanalan ay Katwiran

Ang isang banal na puso ay nakikita sa matuwid na asal. Ang isang banal na puso ay makikita sa banal na mga kamay. Hindi maaaring angkinin ng Israel na sila’y banal na bayan habang nabubuhay ng di-matuwid na buhay.

Sapagkat ang Diyos ay isang matuwid na Diyos, ang kanyang bayan ay dapat maging matuwid. Ang bayan ng Diyos ay dapat magkaroon ng katangian ng kanilang Diyos. Ang mga sumasamba sa mga diyos-diyosan ay nagsasagawa ng moral na katangian ng kanilang mga idolo; ang mga sumasamba kay Jehova ay dapat magkagayon sa moralidad ni Jehova. Ang layunin ng Diyos ay lumikha ng isang matuwid at banal na mga tao.

Inilarawan ni Isaias ang katangian ng Diyos. Ang Panginoon ay mataas, sapagka’t siya’y nananahan sa kaitaasan; pupunuin niya ang Sion ng katarungan at katuwiran.²⁰² Sa parehong mensahe, inilarawan ni Isaias ang taong matuwid na maaaring mabuhay sa presensya ng Diyos.

Sino sa atin ang makapananahanan ng sunog? Sino sa atin ang maaaring manirahan sa mga walang hanggang pag-ulong? Siyang lumalakad ng matuwid at nagsasalita ng matuwid, na nagtatakwil sa pakinabang ng mga pang-aapi, na naguusik ng kaniyang mga kamay, baka sila’y magsisitanggap ng suhol, na humihinto ng kaniyang mga tainga mula sa pakikinig ng dugo, at pinipihit ang kaniyang mga mata sa pagtingin sa kasamaan.²⁰³

Tanging isang tao na may matuwid at makatarungan na katangian ng Diyos ang maaaring mabuhay sa presensya ng Diyos. Ang mga banal na tao ay kumikilos katulad ng Diyos; isinasalamin nila ang likas na katangian ng isang banal na Diyos.

²⁰⁰ Amos 5:23.

²⁰¹ Micah 6:8.

²⁰² Isa. 33:5.

²⁰³ Isa. 33:15.

➡ *Ang Kabanalan Ay Pang-loob na Katuwiran: Ang Puso*

Nagsisimula ang tunay na katuwiran sa puso. Alam ng mga propeta na ang mga ritwal ng Batas ay hindi sapat sa kanilang sarili. Ang panlabas na pagsunod nang walang panloob na katuwiran ay humahantong sa pagpapaimbabaw. Ang katuwiran ay nagsisimula sa puso.

Tinanggihan ng Israel ang Batas sapagkat tinanggihan niya ang Diyos na nagbigay ng Batas. Ang pagsuway ay nagsisimula sa puso. Sinira ng Israel ang mga utos ng Diyos dahil “ang kanilang puso ay sumunod sa kanilang mga diyos-diyosan.”²⁰⁴ Nakita ng Diyos na “ang kanilang puso ay huwad.”²⁰⁵

Ang pagsuway ay nagsisimula sa puso; ang katuwiran ay nagsisimula sa puso. Nagsalita ang Diyos sa pamamagitan ni Isaias, “Makinig ka sa akin, ikaw na nakakaalam ng katuwiran, ang mga tao na ang puso ay aking kautusan.”²⁰⁶ Yaong mga nakakaalam ng katuwiran ay yaong mga may kautusan ng Diyos sa kanilang puso.

Tinatanaw nina Jeremias at Ezekiel ang araw kung kailan itatatag ang kautusan ng Diyos sa mga puso ng bayan ng Diyos.

Sapagka't ito ang tipan na aking gagawin sa sangbahayan ni Israel pagkatapos ng mga araw na ito, sabi ng Panginoon: ilalagay ko ang aking kautusan sa loob nila, at aking isusulat sa kanilang mga puso. At ako ay magiging kanilang Diyos, at sila ay magiging aking bayan.²⁰⁷

At bibigyan ko sila ng isang puso, at isang bagong espiritu ang ilalagay ko sa loob nila. Aking aalisin ang pusong bato sa kanilang laman, at bibigyan sila ng pusong laman, upang sila'y magsilakad sa aking mga palatuntunan, at tuparin ang aking mga tuntunin, at tutuparin nila ito. At sila ay magiging aking bayan, at ako ay magiging kanilang Diyos.²⁰⁸

Ang katuwiran ay nagsisimula sa puso. Si Joel ay nanawagan sa mga tao na magsisi hindi lamang sa mga panlabas na gawain. Ang pag-aayuno at pag-iyak ay dapat magmula sa isang pusong nagsisisi.

“Gayon ma'y ngayon”, sabi ng Panginoon, “bumalik ka sa akin ng buong puso, na may pag-aayuno, na may iyan, at may pagdadalamhati; at isipin ang iyong mga puso at hindi ang iyong mga kasuutan.” Siya ay mapagbiyaya at maawain, mabagal sa pagkagalit, at masagana sa matibay na pag-ibig; at siya ay hindi nagpapahamak.²⁰⁹

²⁰⁴ Ezek. 20:16.

²⁰⁵ Hos. 10:2.

²⁰⁶ Isa. 51:7.

²⁰⁷ Jer. 31:33.

²⁰⁸ Ezek. 11:20.

²⁰⁹ Joel 2:12-13.

Ang mga panlabas na pagpapakitang-tao ay hindi sapat. Ang katuwiran ay dapat magsimula sa puso.

➡ *Ang Kabanalan Ay Pang-labas na Katuwiran: Ang Mga Kamay*

Sa Mga Aklat ng mga Propeta, ang moral na pag-uugali ay ang pangsukat sa kabanalan. Ang kabanalan ay nangangailangan ng matuwid na pagkatao at asal. Ang isa sa pinakasimpleng paglalarawan sa Lumang Tipan tungkol sa isang matuwid na buhay ay nagmula sa Mikas. Tinukoy ni Micah ang mga inaasahan ng Diyos para sa kanyang mga tao.

Sinabi niya sa iyo, O tao, kung ano ang mabuti; at ano ang hinihiling ng PANGINOON sa iyo kundi ang gumawa ng katarungan, at magmahal ng kabaitan (awa), at lumakad nang may pagpapakumbaba kasama ng iyong Diyos?²¹⁰

Ito ang kahulugan ng pamumuhay ng isang matuwid na buhay: katarungan at awa sa ibang tao, at kapakumbabaan patungo sa Diyos. Sa mga Aklat ng mga Propeta ang katarungan, habag, at kababaang-loob ay tumutukoy sa isang matuwid na buhay.

○ *Ang Katuwiran Ay Katarungan at Awa Sa Ibang Tao*

Gusto ng ilang tao na paghiwalayin ang puso at ang mga kamay. Sinasabi nila, “Ang aking puso ay banal, ngunit ang aking mga kamay ay makasalan. Gustung-gusto ko ang Diyos sa aking puso, ngunit hindi ko makapamumuhay ng isang matuwid na buhay.” Hindi pinapayagan ng mga Aklat ng mga Propeta ang paghihiwalay na ito. Ang isang banal na puso ay makikita sa panlabas na katuwiran. Ang dalisay na puso ay magreresulta sa tamang asal. Ang banal na mga tao ay may mga banal na kamay.

Tinukoy ni Zacarias ang katuwiran bilang tamang asal sa iba.

Ganito ang sabi ng PANGINOON ng mga hukbo, “Ibigay ninyo ang tunay na kahatulan, inyong ipakita ang kagandahang loob at awa sa isa't isa, huwag ninyong apihin ang babaing balo, at ang mga ulila, ang taga ibang lupain, o ang dukha, at huwag kayong mag-isip ng masama laban sa iba sa inyong puso.”²¹¹

Si Amos ay nangaral sa isang bansa na nakalimutan ang katuwiran. Ang Israel ay naging “katarungan sa masama at itinaon ang katuwiran sa lupa.” Ano ang solusyon sa lubos na pagtalikod sa relihiyon ng Israel? “Ang hustisya ay hayaang umagos na parang tubig, at ang katuwiran ay gaya ng walang-katapusang pagdaloy ng batis.”²¹²

Ibinahagi ni Isaias ang pagmamahal ni Amos para sa katuwiran. Ang unang mensahe ni Isaias ay tumatawag sa Judah sa isang matuwid na buhay:

²¹⁰ Micah 6:8.

²¹¹ Zech. 7:10.

²¹² Amos 5:7,24.

Hugasan ang inyong sarili; gawing malinis ang inyong sarili; alisin mo ang kasamaan ng iyong mga gawa mula sa harap ng aking mga mata; itigil ang paggawa ng masama, pag-aralan ninyong gumawa ng mabuti; pairalin ang katarungan, itigil ang pang-aapi; dalhin mo ang hustisya sa walang ama, ipagtanggol ang mga balo.²¹³

Nagsalita ang Diyos sa pamamagitan ni Jeremias upang tawagin ang Juda sa katarungan at katuwiran.

Ganito ang sabi ng PANGINOON, Pairali ninyo ang katarungan at ipagtanggol ninyo ang mga naaapi. At huwag kang gumawa ng masama o karahasan sa dayuhan, sa mga ulila, at sa babaing balo. Huwag kayong papatay ng walang kasalanan sa lugar na ito.²¹⁴

Ang pamantayan ng Diyos para sa kanyang bayan ay katarungan, katuwiran, at awa. Kinailangan ng Diyos ang kanyang bayan na mamuhay nang matuwid, upang kumilos tulad ng pagkilos ng Diyos.

○ *Ang Katuwiran Ay Kapakumbabaan Patungo sa Diyos*

Hinahanap ng Diyos ang mga taong nagtatrato sa iba na may katarungan at awa; ito ang dapat na saloobin natin sa ating kapwa. Tinitingnan ng Diyos ang mga taong lumalakad sa harap niya nang may kapakumbabaan; ito ang dapat nating maging saloobin sa Diyos.

Sumamba ang Juda sa mga diyos-diyosan “sa isang mataas at matayog na bundok.” Sumagot ang Diyos sa pamamagitan ng pagpapaalala sa Juda na siya lamang ang Nag-iisang tunay na naninirahan sa mataas na dako.

Sapagka't ganito ang sabi ng Isa na mataas at itinaas, na nananahan sa kawalang-hanggan, na ang pangalan ay Banal: “Ako ay naninirahan sa mataas at banal na lugar, at gayundin sa kanya na may pagsisisi at mapagpakumbabang espiritu, upang buhayin ang diwa ng mababa, at upang muling buhayin ang puso ng nagsisisi.”²¹⁵

Naaabot natin ang mataas at matayog na Diyos sa pamamagitan ng isang magsisisi at mapagpakumbabang espiritu. Kalakip ng pagiging matuwid ang pagiging mapagpakumbaba patungo sa Diyos. Ito ang tunay na kabanalan.

Si Hosea ay nangaral sa isang bansang tumalikod sa Diyos. Alam ng propeta na tatanggihan ng bansa ang kanyang mensahe. Ngunit kahit na ang bansa ay tumangging magsisi, nagtapos si Hosea na may paanyaya sa mga indibidwal na Israelita na humahanap sa Diyos. Bagaman maaaring tanggihan ng bansa ang Diyos, ang matuwid na tao ay maaari pa ring lumakad sa mga daan ng Diyos. Pararangalan ng Diyos ang taong nagpaparangal sa kanya. Pagpapalain ng Diyos ang taong lumalakad sa katuwiran.

²¹³ Isa. 1:16-17.

²¹⁴ Jer. 22:3.

²¹⁵ Isa. 57:7, 15.

Sinuman ang matalino, unawain niya ang mga bagay na ito; sinumang marunong, dapat niya itong mabatid; sapagka't ang mga daan ng Panginoon ay matuwid, at ang matuwid ay lumalakad sa kanila.²¹⁶

Ang Pagsasabuhay ng Kabanalan: Ang Etika ng isang Buhay na Banal

Nagsisimula ang kabanalan sa puso, ngunit nakikita ito sa panlabas na pag-uugali. Sa pagtatalaga ng templo, hinamon ni Solomon ang mga tao, “Kaya’t ang iyong puso ay maging lubos na totoo sa PANGINOON na ating Diyos, na lumalakad sa kanyang mga batas at sumusunod sa kanyang mga utos, tulad ng ginagawa ninyo sa araw na ito.”²¹⁷ Ang panloob na kabanalan ay nagbubunga ng panlabas na kabanalan; kung ikaw ay banal sa pang-loob, ikaw ay mabubuhay nang matuwid sa pang-labas.

Ang mga propeta ay sumalungat sa mga sinaunang Israel na nagtuturo na hindi dapat sundin ng bayan ng Diyos ang kautusan ng Diyos. Tinututulan ng mga propeta ang mga nasa iglesia ngayon na nagtuturo na hindi maaaring lubos na matugunan ng Kristiyano ang mga hinihiling ng Diyos para sa banal na pamumuhay.

Maraming mga mangangaral ngayon ang nagtuturo, “Sinabi ng batas ng Diyos na mamuhay nang matuwid, ngunit alam niya na hindi mo matutupad ang kanyang batas.” Hindi iyon ang mensahe ng mga propeta. Sinabi ng mga propeta, “Sinabi ng batas ng Diyos na mamuhay nang matuwid; ito ang hinihiling ng Diyos. Ang bayan ng Diyos ay susunod sa batas ng Diyos.”

Ang isang halimbawa mula sa Kautusan ni Moises ay magpapakita kung paano nakakaapekto ang isang banal na puso sa ating pang-araw-araw na pagkilos. Sinabi ng Diyos, “Huwag mong aapihin ang iyong kapwa o nakawan mo siya. Ang sahod ng isang upahan ay hindi dapat mananatili sa iyo buong gabi hanggang sa umaga.”²¹⁸ Sa sinaunang mundo, ang isang manggagawa ay binabayaran sa pagtatapos ng bawat araw. Walang mga checking account o credit card. Ang bayad sa Lunes ay ibinibili ng pagkain para sa araw ng Martes. Ang pagtangga na bayaran ang isang manggagawa sa bawat araw ay magpapahirap sa kanila na bumili ng pagkain. Sinabi ng Batas, “Bayaran mo ang iyong mga manggagawa sa katapusan ng bawat araw. Ang isang matuwid na mangangalakal ay haharapin nang may katarungan ang kanyang mga manggagawa.”

Nakita natin ang diin sa katuwiran, katarungan, at awa sa mga Propeta. Ang mga Pangkalahatang mga Liham sa Bagong Tipan ay nagbabahagi ng parehong mensahe. Ito ay nakikita nang malinaw sa sulat ni Santiago. Isinulat ni Santiago sa mga nag-aangkin na bayan ng Diyos, ngunit hindi namumuhay nang matuwid. Ipinakikita niya na ang tunay na kabanalan ay nakikita sa matuwid na pamumuhay.

²¹⁶ Hosea 14:9.

²¹⁷ 1 Hari 8:61.

²¹⁸ Lev. 19:13.

- ✓ Ang mga banal na tao ay gumagawa ng higit pa kaysa sa nagpapahayag ng kabanalan; maka-Diyos ang kanilang pamumuhay. “Ngunit maging tagatupad ng salita, at hindi tagapakinig lamang, pagkat dinadaya ninyo ang inyong sarili.”²¹⁹
- ✓ Ang mga banal na tao ay nagpapakita ng pakikiramay sa mga ulila at mga babaing balo. “Ang relihiyon na dalisay at walang dungis sa harap ng Diyos at Ama, ay ito: damayan ang mga ulila at mga babaing balo sa kanilang kapighatian, at ingatan ang sarili na huwag mahawa sa kasamaan ng mundong ito.”²²⁰
- ✓ Ang mga banal na tao ay walang kinikilingan maging ito’y mga mayaman o mahihirap. “Ngunit kung nagpapakita ka ng pagtatangi, nagkakasala ka at nahatulan ng batas bilang mga lumalabag.”²²¹
- ✓ Kinokontrol ng mga banal na tao ang kanilang pananalita. “At kung ang sinuman ay hindi natitisod sa kanyang sinasabi, siya ay isang perpektong tao, na makapipigil din sa kanyang buong katawan.”²²²
- ✓ Ang mga banal na mangangalakal ay tumatrato sa kanilang mga manggagawa nang may katarungan. “Sumisigaw laban sa inyo ang upa na hindi ninyo ibinigay sa mga gumapas sa inyong bukirin. Umabot sa langit; sa pandinig ng Panginoong Makapangyarihan sa lahat ang mga hinaing ng mga mang-aani na inyong inapi.”²²³

Ang kabanalan ay nangangahulugan ng walang dungis na paglakad ng mga paa, walang-bahid na pakikipag-usap gamit ang dila, walang malay na pag-iisip - bawat detalye ng buhay sa ilalim ng pagsusuri ng Diyos.

Oswald Chambers

Binabago ng kabanalan kung paano tayo nabubuhay sa bawat bahagi ng ating buhay, kabilang ang ating negosyo at karera. Ang banal na tao ay namumuhay nang matuwid. Kung tayo ay banal sa harap ng Diyos, kikilos tayo nang maayos sa harap ng iba. Ang mensahe ng mga propeta at mga apostol ay malinaw: ang isang banal na puso ay bumabago sa ating mga aksyon. Ang mga banal na tao ay mabubuhay nang matuwid sa lahat ng bahagi ng buhay. Ang layunin ng Diyos ay makahubog ng mga taong matuwid sa kanilang puso at sa kanilang pang-araw-araw na buhay.

Ano ang larawan ng katuwiran sa pang-araw-araw na buhay? Ano ang hitsura ng kabanalan sa ating pang-araw-araw na pakikipag-ugnayan sa mundo sa ating paligid? Tingnan natin ang ilang mga halimbawa sa tunay na buhay. Ang lahat ng ito ay nagmula sa mga taong nagsasabing sila ay banal. Binago ang mga pangalan. Nakalulungkot, totoo ang mga kuwento.

²¹⁹ Santiago 1:22.

²²⁰ Santiago 1:27.

²²¹ Santiago 2:9

²²² Santiago 3:2

²²³ Santiago 5:4.

Si Pastor Tom ay isang manggagawa. Ang kanyang trabaho bilang manggagawa ay sumusuporta sa kanyang ministryo bilang isang pastor ng iglesia ng kabanalan. Bumili si Tom ng isang kasangkapan sa halagang P1,000.00. Ginamit niya ito para sa pagtatayo ng bahay at pagkatapos, hindi na niya kailangan ang kasangkapan. Nang handa na siyang ibenta ang kasangkapan, sinabi niya sa bumibili, “Noong bago ito, binili ko ito sa halagang P2,000.00. Ibibenta ko ito sa iyo sa halagang P1,500.00.”

Sinabi ni Pastor Tom, “Iyon ay magandang negosyo. Tumubo ako sa pamamagitan ng pagpapalaki ng orihinal na presyo na aking binayaran. Walang kailangang makaalam. Tatal, gagamitin ko ang pera para sa gawain ng Diyos.” Sinabi ng Diyos, “Ang banal na tao ay tapat sa kanilang pakikitungo sa negosyo.” Sumulat si Pablo:

Huwag kayong magsisinungaling sa isa't isa, yamang hinubad na ninyo ang inyong lumang pagkatao at ang mga gawi nito at ngayo'y nagbihis na ng bagong pagkatao.²²⁴

Si Jane ang sekretarya para sa isang negosyo. Nang dumalaw ang kanyang pastor sa kanyang bahay, sinabi niya, “Kung kailangan po ninyo ng anumang mga gamit sa opisina, maaari ko itong ibigay sa iyo. Mag-uwi ako ng mga lapis, papel, at iba pang mga bagay mula sa trabaho. Walang sinuman ang nakapapansin.”

Sinabi ni Jane, “Maliit na bagay lamang.” Sinasabi ng Diyos, “Ang mga banal na tao ay tapat kahit sa maliliit na bagay.” Isinulat ni Pablo na ang mga “nilikha ayon sa wangis ng Diyos sa tunay na katuwiran at kabanalan” ay mabubuhay sa isang bagong paraan:

Huwag nang magnanakaw ang magnanakaw, kundi hayaan siyang magtrabaho, gumawa ng tapat na gawa sa kanyang sariling mga kamay, upang magkaroon siya ng isang bagay na ibabahagi sa sinumang nangangailangan.²²⁵

Nagpapatakbo si Bill ng isang negosyo. Dapat siyang magtabi ng mga rekord at magbayad ng mga buwis sa pagtatapos ng taon. Noong nakaraang taon, kumita si Bill ng P50,000.00 sa kanyang negosyo, ngunit nang magbayad siya ng kanyang mga buwis, nag-ulat siya ng tubo na P40,000.00. Kung minsan nagbabayad siya ng suhol sa isang opisyal ng gobyerno upang makakuha ng magandang kontrata.

Sinabi ni Bill, “Alam ko kung paano ang takbo ng negosyo sa aking bansa. Kailangan kong “maglagay ng 'grasa sa mga gulong” para sa aking kumpanya. Bukod doon, nagbabayad ako ng ikapu at ginagamit ang aking pera para sa mabubuting layunin. Sinasabi ng Diyos, “Ang mga banal na tao ay tapat sa kanilang pakikitungo sa gobyerno.” Isinulat ni Pablo sa mga mamamayan ng Imperyong Romano:

Hayaan ang bawat tao na sumailalim sa namamahalang mga awtoridad.²²⁶

²²⁴ Col. 3:9.

²²⁵ Efeso 4:24, 28.

Hindi nalulugod si Linda sa kanyang trabaho. Gusto niyang gugulin ang kanyang oras na nagtatrabaho para sa iglesia. Sa halip, may trabaho siyang paglilinis ng mga bahay para sa mga mayayaman. Binabayaran siya sa trabaho mula 8:00 a.m. hanggang 5:00 p.m., ngunit madalas siyang dumarating nang huli at umaalis nang maaga. Sinabi ni Linda sa kanyang pastor, “Mas gugustuhin kong mag-ukol ng oras sa pagdarasal sa umaga at magtrabaho nang huli. Mas gugustuhin kong umalis sa trabaho nang maaga at pumunta sa iglesia sa gabi. Wala akong pakialam tungkol sa pagtatrabaho sa buong oras na binabayaran ako upang magtrabaho.”

Sinabi ni Linda, “Hindi naman malalaman ng amo ko kung hindi ako nagtatrabaho sa buong oras.” Sinabi ng Diyos, “Ang mga taong banal ay tapat sa kanilang pag-uugali sa trabaho. Ibinibigay nila ang kanilang pinakamahasag sa lahat ng lugar kung saan inilalagay ng Diyos ang mga ito.” Sumulat si Pablo:

Mga alipin, sundin ninyo ang lahat ng iyong mga panginoon sa lupa, may nakakikita man o wala, gumawa kayo, hindi para kalugdan ng mga tao kundi dahil sa kayo’y tapat at may takot sa Panginoon. Anuman ang inyong ginagawa, gawin ninyo nang magaan sa kalooban na waring hindi sa tao kayo naglilingkod kundi sa Panginoon. Nalalaman ninyong gagantimpalaan kayo ng Panginoon; tatanggapin ninyo ang inilaan niya sa kanyang mga anak. Sapagka’t si Kristo ang Panginoong pinaglilingkuran ninyo.”²²⁷

Si Arthur ay isang misyonero. Minamahal niya ang Diyos at nagsusumikap, ngunit ang kanyang dila ay matalim! Maraming beses, ang mga tao sa paligid niya ay nasasaktan sa pamamagitan ng kanyang masasakit na mga salita.

Sabi ni Arthur, “Sinasabi ko lang kung ano ang iniisip ko! Kailangan mong tanggapin kung ano ang paraan ko.” Sinabi ng Diyos, “Pinipigilan ng banal na tao ang kaniyang dila.” Isinulat ni Santiago:

At ang dila ay isang apoy, isang mundo ng kalikuan Sa pamamagitan nito ay pinaparangalan natin ang ating Panginoon at Ama, at sa pamamagitan nito ay isinusumpa natin ang mga taong ginawa sa wangis ng Diyos. Mula sa parehong bibig ay nagmumula ang pagpapala at pagmumura. Mga kapatid ko, ang mga bagay na ito ay hindi dapat maging gayon.²²⁸

◆ *Sa iyong kultura, ano ang mga bahagi ng tukso sa etika para sa mga Kristiyano? Saang bahagi pinakanatutukso ang mga Kristiyano na ipakita ang kawalang*

²²⁶ Rom. 13:1.

²²⁷ Col. 3:22-24.

²²⁸ Santiago 3:6-10.

katapatan sa kanilang pang-araw-araw na buhay? Paano tinutugunan ng mensahe ng isang banal na buhay ang bahaging ito ng tukso?

(A Charge to Keep I Have)
Isang Tungkuling Meron Ako Na Dapat Kong Tuparin

Charles Wesley

Isang tungkuling kailangan kong tuparin
Isang Diyos na dapat luwalhatiin,
Iligtas ang isang kaluluwang di-mamamatay
At ihanda ito para sa Langit
Upang maglingkod sa kasalukuyang
panahon
Tuparin ang pagkatawag sa akin:
O nawa'y lahat kong lakas ay ibuhos
Sa paggawa ng kalooban ng aking
Panginoon!

A charge to keep I have,
A God to glorify,
A never-dying soul to save,
And fit it for the sky.
To serve the present age,
My calling to fulfill:
O may it all my powers engage
To do my Master's will!

Sandatahan mo ako ng malasakit,
Upang mamuhay sa Iyong Paningin;
At ang Iyong lingkod, Panginoon ay ihanda
Isang mahigpit na pagsusulit ang ibibigay!
Tulungan mo akong magmasid at
manalangin
At sa Iyo lamang umaasa,
May katiyakan, kapag ang tiwala ko'y
nawawala.
Ako'y mamamatay sa walang hanggan.

Arm me with jealous care,
As in Thy sight to live;
And O Thy servant, Lord, prepare
A strict account to give!
Help me to watch and pray,
And on Thyself rely,
Assured, if I my trust betray,
I shall forever die.

Natagpuan Niya ang Sikreto... Chiune Sugihara

Si Chiune Sugihara ay isang Kristiyanong Hapon na nagtrabaho para sa Ministryong-Banyaga o Foreign Ministry sa Manchuria. Noong 1939, ipinadala siya sa Lithuania upang maglingkod bilang konsul ng Hapon. Doon niya nakilala ang isang babaeng Judio at narinig kung paano pinangangasiwaan ng gobyerno ng German Nazi ang mga Hudyo.

Nakipag-ugnayan si Sugihara sa kanyang gobyerno na humihingi ng pahintulot na magbigay ng bisa sa mga Hudyong tumatakas mula sa

Alemanya at Poland. Tinanggihan ng gobyerno ng Hapon ang kahilingan ni Sugihara.

Noong tag-araw ng 1940, alam ni Sugihara na dapat niyang ipakita ang katarungan at awa. Sinabi niya sa kanyang asawa, “Ayaw kong sumuway sa aking pamahalaan. Ngunit hindi ko *maaaring suwayin* ang Diyos. Dapat kong sundin ang aking budhi.”

Nagsimulang magbigay si Sugihara ng sulat-kamay na visa upang makalabas para sa mga takas. Tinataya na iniligtas niya ang buhay ng halos 10,000 na Hudyo na sana ay papatayin ni Hitler. Nang maglaon, nahuli si Sugihara ng hukbo ng Rusya at nanatili ng labing walong buwan sa isang bilangguan sa Russia. Nang siya ay palayain mula sa bilangguan at ipinadala pabalik sa Japan, tinanggal siya sa tungkulin ng Ministryong-Banyaga o Foreign Ministry dahil sinuway niya ang kanilang mga utos.

Matapos matanggal sa trabaho, wala nang hanapbuhay si Sugihara. Nahirapan siya maging sa pagbili man lang ng pagkain ng kanyang pamilya. Nang ang mga kaapu-apuhan ng mga Hudyo na iniligtas niya sa nagdaang panahon ay hinanap siya, itinanggi ng pamahalaang Hapon na nagtrabaho siya sa kanila. Sa wakas, noong 1968, natagpuan ng isang nakaligtas na Judio si Sugihara at dinala siya sa Israel.

Nakatanggap si Sugihara ng maliit na pagkilala sa lupa para sa kanyang mga sakripisyo, ngunit sinunod niya ang Diyos dahil siya ay matuwid. Alam ni Sugihara na ang isang anak ng Diyos ay dapat na mamuhay nang matwid. Hindi niya maaaring balewalain ang paghihirap ng mga nakapaligid sa kanya. Alam niya na ang pagiging matuwid ay ang gumawa ng hustisya, mahalín ang awa, at lumakad nang may pagpapakumbaba sa Diyos. Ipinamuhay ni Chiune Sugihara ang isang banal na buhay.

Aralin 6 sa Isang Pahina

- ✓ Upang maging banal ay maging matuwid, parehong sa loob at sa labas.
- ✓ Pinahintulutan ng Israel ang panlabas na ritwal at propesyon upang palitan ang tunay na katuwiran.
- ✓ Kung walang matuwid na buhay, ang mga relihiyosong ritwal at propesyon ay walang kabuluhan.
- ✓ Ang katuwiran ay dapat na sa pang-loob - dapat itong maging pagsunod mula sa puso.
- ✓ Dapat maging pang-labas ang katuwiran-dapat itong makaapekto sa kung paano natin tinatrato ang mga nakapaligid sa atin.
- ✓ Ang mga propeta ay nagturo na ang Diyos ay nangangailangan ng tatlong bagay sa isang taong matuwid:
 - Katarungan tungo sa ibang tao
 - Awa tungo sa ibang tao
 - Kapakumbabaan tungo sa Diyos
- ✓ Inulit ng mga Liham sa Bagong Tipan ang mensahe ng matuwid na pamumuhay. Ang isang banal na tao ay dapat na mabuhay ng isang etikal at matuwid na buhay.

Takdang Aralin

- 1) Sumulat ng isang sanaysay na 2-3 pahina sa “Pagiging Matuwid sa Mundo Ngayon.” Kumuha ng isang lugar na kung saan ang etikal na kasalanan ay karaniwang tinatanggap at ipinapakita kung ano ang itinuturo ng Biblia tungkol sa lugar na ito ng kasalanan. Magbigay ng praktikal na pagtuturo para sa mga taong iyong pinaglilingkuran.
- 2) Simulan ang susunod na sesyon ng klase sa pamamagitan ng pagbigkas sa Mikas 6: 8.

Aralin 7

Ang Kabanalan ay Pagmamahal sa Diyos

Mga Layunin ng Aralin

Sa pagtatapos ng araling ito, ang mag-aaral ay dapat:

- (1) Pinahahalagahan ang kagandahan ng isang mapagmahal na kaugnayan sa Diyos.
- (2) Sundin ang modelo ni Hesus bilang isang ganap na nagmahal sa Ama.
- (3) Kilalanin na ang pag-ayon sa sanlibutan at ligalismo ay kapwa mga sintomas ng parehong sanhing ugat.
- (4) Isaulo ang Marcos 12: 29-31.

Si Job: Isang Tao na Nagmahal sa Diyos

Nawala ang lahat kay Job. Ang kanyang kayamanan ay nawala. Ang kanyang mga anak ay namatay sa isang bagyo. Ang kanyang kalusugan ay nawasak. Siya ay nakaupo sa isang tumpok ng abo nang nagkakaskas ng mga bukas na mga sugat gamit ang isang pirasong basag na palayok. Sinabi sa kanya ng kanyang asawa na sumpain ang Diyos at mamatay. Inakusahan siya ng mga kaibigan niya ng mga kasamaan. Yaong mga nagparangal sa kanya sa nakaraang panahon ngayon ay nililibak siya.

Sa kanyang pagdurusa, hindi nanalangin si Job, “Diyos, ibalik ang aking kayamanan” o kahit na “Diyos, pagalingin mo ang aking katawan.” Sa halip, sumigaw siya, “O, alam ko kung saan ko siya matatagpuan, upang ako ay makarating kahit sa kanyang upuan!”²²⁹ Nanangis si Job sapagkat hindi niya makita ang Diyos na lubos niyang kilala. “Narito, nagpapatuloy ako, ngunit wala siya roon, at paatras, ngunit hindi ko siya nakikita; sa kaliwang kamay kapag siya ay nagtatrabaho, hindi ko siya nakikita; bumaling siya sa kanang kamay, ngunit hindi ko siya nakikita.”²³⁰

Naaalala ni Job ang mga araw “nang ang pagkakaibigan ng Diyos ay nasa aking tolda.”²³¹ Ngunit ngayon:

Inilagay ako ng Diyos sa putik, at ako'y naging parang alabok at abo. Ako'y sumigaw sa iyo para sa tulong at hindi ka sumasagot sa akin; Tumayo ako, at tinitingnan mo lang ako. Ikaw ay naging malupit sa akin; sa kapangyarihan ng iyong kamay ay inuusig mo ako.²³²

²²⁹ Job 23:3.

²³⁰ Job 23:8-9.

²³¹ Job 29:4.

²³² Job 30:19-21.

Ito ay ang sigaw ng isang tao na nararamdaman ang pagtataksil mula sa kanyang pinakamalapit na kaibigan. Ito ay ang sigaw ng isang tao na nagmahal sa Diyos.

Ang kuwento ni Job ay hindi nagtatapos sa kawalan ng pag-asa. Matapos magsalita ang Diyos mula sa ipoipo, tumugon si Job, “Narinig ko ang tungkol sa iyo sa pandinig ng tainga, ngunit ngayon nakikita ka ng aking mata.”²³³Hindi naaliw si Job dahil sa pagbabalik ng kanyang mga ari-arian, kalusugan, o pamilya, kundi ng pagbabalik ng presensya ng Diyos. Naaliw si Job nang makita niya ang Diyos. Ang yaman, kalusugan, at pamilya ni Job ay naibalik sa kalaunan, ngunit hindi ito ang susi sa ginhawa ni Job. Si Job ay isang banal na tao; minamahal ni Job ang Diyos.

Ang Kabanalan sa Poetic na mga Libro: Pagmamahal sa Diyos

◆ *Ano ang ibig sabihin ng pag-ibig sa Diyos? Paano magiging tunay na nagmamahal sa Diyos ang iyong mga prayoridad para sa iyong oras at pera? Paano maaapektuhan ng pag-ibig sa Diyos ang iyong pananaw sa kanyang mga utos?*

Ang aklat ng Job at ang Mga Awit ay uulit sa mensahe na nakita natin sa Limang mga Aklat ni Moises: ang kabanalan ay relasyon sa Diyos. Tayo ay banal *lamang* habang nabubuhay tayo sa kaugnayan sa Diyos. Ang pagiging banal ay nangangahulugang ganap na mahalin ang Diyos.

Si Enoc, Noe, at Abraham ay banal sapagkat lumakad sila kasama ng Diyos. Sa katulad na paraan, si Job at si David ay banal dahil lumakad sila kasama ng Diyos. Ang Aklat ng Job ay nagkukuwento tungkol sa isang tao na nagmahal sa Diyos nang husto. Ang Aklat ng Mga Awit ay naglalaman ng mga panalangin at mga awit ng isang tao na ang pinakadakilang kagalakan ay matalik na pakikisama sa Diyos.

➡ Ang Mga Banal na Tao ay Nagagalak sa Diyos

Ang mga banal na tao ay nagagalak sa Diyos; natatagpuan nila sa Kanya ang kanilang pinakamalalim na kagalakan. Ang kumukontrol na pagnanais ng isang banal na tao ay ang mabigyang kaluguran ang Diyos.

Isang Panalangin para sa Kabanalan

Diyos ko,
Dalangin ko na lubos kitang makilala at mahalin
ka upang ako’y magalak sa iyo.
Hayaan ang aking isip na magbulay-bulay sa
iyong kabutihan.
Hayaang magsalita ang aking dila tungkol dito.
Hayaan ang aking puso’y mabuhay para dito.
Hayaan ang aking kaluluwa’y magutom para
dito.
Hayaan ang aking buong katauhan ay naisin ito,
hanggang sa pumasok ako sa iyong kagalakan.

-Anselmo ng Canterbury

Sa mga sumusukat sa kabanalan sa pamamagitan ng isang listahan ng mga “gagawin at hindi dapat gawin,” ito ay tila simple. Maraming tao ang nag-iisip ng kabanalan bilang tungkulin

²³³ Job 42:5.

lamang, sa halip na kasiyahan. Ipinakikita ng Kasulatan na ang mga banal na tao ay nalulugod sa Diyos. Walang higit na ninanas si Job kundi ang pagpapanumbalik ng kanyang kaugnayan sa Diyos. Nagpatotoo si David sa kagalakan ng isang matalik na kaugnayan sa Diyos. Natagpuan niya ang kanyang pinakamalalim na kagalakan sa Diyos.

Nagtuturo ako sa isang lungsod kung saan ang inuming tubig ay hindi ligtas. Isang mainit na araw, nakalimutan kong dalhin ang aking salaan ng tubig. Nang matapos ang aking klase, iisa lamang ang nasa isip ko, “Kailangan ko ng tubig!” Kung papipiliin mo ako: P100 o isang baso ng malinis na inuming tubig, siguradong pipiliin ko ang tubig. Dahil tunay na ako’y nauuhaw, ang tubig ay mas mahalaga kaysa sa anupamang bagay.

Nang gabing iyon, tinanong ko ang aking sarili, “Nauuhaw ba ako para sa Diyos katulad ng pagkauhaw ko ngayon para sa tubig? Mas mahalaga ba siya sa akin kaysa sa anumang bagay sa mundong ito?”

Si David ay nauuhaw sa Diyos. “Tulad ng pagkauhaw ng isang usa para sa dumadaloy na mga batis, gayon din nauuhaw ang kaluluwa ko para sa iyo, O Diyos. Ang aking kaluluwa ay nauuhaw sa Diyos, para sa Diyos na buhay.”²³⁴Inihambing ni David ang kanyang pagnanais sa Diyos sa uhaw ng isang tumatakbong usa. Ang pinakananais ng usa ay ang tubig; Ang pinakadakilang pagnanais ng banal na tao ay ang matalik na kaugnayan sa Diyos. Ang isang banal na tao ay “nagugutom at nauuhaw sa katuwiran.”²³⁵

Pinaghahambing ng mga salmo ang mga kaluguran ng mga makasalanan sa kasiyahan ng isang banal na tao. Ang mga makasalanan ay nagagalak sa digmaan; sila ay nalulugod sa mga kasinungalingan; gustung-gusto nila ang pagmumura.²³⁶Sa kabaligtaran, natatagpuan ng mga banal na tao ang “kalubusan ng kagalakan” sa presensya ng Diyos; gustung-gusto nila ang “bahay ng Diyos at ang lugar kung saan naninirahan ang iyong kaluwalhatian.”²³⁷Tinutukoy ng salmista, “Walang anuman sa lupa ang gusto ko bukod sa iyo.”²³⁸Natutuklasan ng mga banal ang kanilang pinakamalalim na kaluguran sa Diyos.

Ipinakikita ng Awit 63 ang kagandahan ng pagninilay sa Diyos. Si David ay tumatakas mula kay Saul. Ang kanyang buhay ay nasa panganib. Sa sitwasyong iyon, ano ang iisipin mo? Matutukso ako na “pagbulayan” ang panganib. Sinabi ni David, “Naaalaala ko kayo sa aking higaan at binubulay-bulay kayo sa mga oras ng gabi.” Kahit nasa panganib, ang mga kaisipan

²³⁴Awit 42:1-2.

²³⁵Mateo 5:6.

²³⁶Awit 68:30; 62:4; 109:17.

²³⁷Awit 16:11; 26:8.

²³⁸Awit 73:25.

ni David ay nasa Diyos. Natagpuan niya ang pagmumuni-muning ito bilang nakasisiya tulad ng “mataba at masaganang pagkain.”²³⁹

Ang mang-aawit ng Mga Awit ay nalulugod sa Diyos; siya ay may pag-ibig sa Diyos. Ang mga taong banal ay nagagalak sa Diyos. Isaalang-alang ng ilang sandali: Ano ang nakauuhaw sa iyo? Nagagalak ka ba sa Diyos?

➡ Ang Mga Banal na Tao ay Nagagalak sa Batas ng Diyos

Ang banal na tao ay nalulugod sa kautusan ng Diyos. Ipinakikita ng Mga Awit na ang batas ng Diyos ay hindi isang banta sa kanyang mga tao; Gustung-gusto ng mga banal na tao ang kautusan ng Diyos. Sinabi ni David, “Nagagalak akong gawin ang iyong kalooban, O Diyos ko.”²⁴⁰Hindi siya nahirapang sundin ang Diyos; natagpuan niya ang kagalakan sa pagsunod sa Diyos.

Ang kagalakan sa batas ng Diyos ay tumatakbo sa lahat ng mga Awit. Ang tema ng Awit 119 ay Salita ng Diyos. Pakinggan ang kagalakan ni David:

Buksan mo ang aking mga mata, upang makita ko ang kagila-gilalas na mga bagay mula sa iyong kautusan.²⁴¹

Ang kautusan ng iyong bibig ay mas mabuti kaysa sa libu-libong ginto at pilak.²⁴²

Dumating nawa sa akin ang iyong awa, upang ako'y mabuhay; sapagka't ang iyong kautusan ay kaluguran ko.²⁴³

Oh kung paano ko mahal ang iyong batas! Ito ang aking pagmumuni-muni sa buong araw.²⁴⁴

Naghahangad ako sa iyong kaligtasan, O PANGINOON, at ang iyong kautusan ay aking kagalakan.²⁴⁵

Ang batas ng Diyos ay nagpapakita ng pagmamahal ng Diyos. Ang lupa, Oh Panginoon, ay puspos ng iyong kagandahang-loob; Ituro mo sa akin ang iyong mga panuntunan.”²⁴⁶Ipinakikita ng Diyos ang kanyang pagmamahal sa pamamagitan ng kanyang kautusan:” Pakitunguhan mo ang iyong lingkod ayon sa iyong kagandahang-loob at turuan mo ako ng iyong mga panuntunan.”²⁴⁷Ang mga banal na tao ay nalulugod sa kautusan ng Diyos sapagkat alam nila na ang kautusan ng Diyos ay nagpapakita ng pag-ibig ng Diyos.

²³⁹Awit 63:5-6.

²⁴⁰Awit 40:8.

²⁴¹Awit 119:18.

²⁴²Awit 119:72.

²⁴³Awit 119:77.

²⁴⁴Awit 119:97.

²⁴⁵Awit 119:174.

²⁴⁶Awit 119:64.

²⁴⁷Awit 119:124.

Sinabi ni Moises na ang pagkamasunurin ng Israel sa kautusan ng Diyos ay magpapanibugho sa ibang mga bansa sa kanilang karunungan!

Panatilihin mo sila at gawin mo sila, sapagkat iyon ang magiging iyong karunungan at kaunawaan sa paningin ng mga tao, na, kapag narinig nila ang lahat ng batas na ito, sasabihin nila, “Tunay na ang dakilang bansang ito ay isang marunong at maunawaing bayan.”²⁴⁸

Tinanong ni Moises, “At anong dakilang bansa ang naroon, na may mga batas at mga tuntunin na matuwid katulad ng lahat ng kautusang ito na inilagay ko sa harap mo ngayon?”²⁴⁹Hindi inalipin ng kautusan ng Diyos ang Israel; Pinagpala ng batas ng Diyos ang Israel.

Naisip namin na anumang hindi kasiya-siya ang aming tungkulin! Gayun ba ang espiritu ng ating Panginoon? “*Nagagalak akong gawin ang Inyong kalooban, O Diyos ko.*”

Oswald Chambers

Ngayon, karaniwan na marinig ang mga mangangaral na nagtuturo na ang batas ng Diyos ay isang mabigat na pasanin na hindi masunod. Sinasabi ng ilang mga Kristiyano na ang batas ng Diyos ay isang “tudlaan” na walang makakaabot. Gayunpaman, si Moises, si David at iba pang mga banal sa Lumang Tipan ay nagalak sa batas ng Diyos. Naniniwala sila na ito ay isang kagalakan upang

igalang ang pangalan ng Diyos at ang Araw ng Pamamahinga ng Diyos. Ayaw nilang yumukod sa mga huwad na diyos-diyosan.

Hindi sila naniniwala na magiging mas maligaya sila kung nilapastangan nila ang kanilang mga magulang, pumapatay at nangangalunya, o nagnakaw at nagsinungaling. Alam nila na mas mainam na maging kontento kaysa sa pagnasaan kung ano ang pagmamay-ari ng kanilang kapwa. Ang batas ng Diyos ay hindi isang pasanin. Ibinigay ng Diyos ang kanyang batas mula sa isang pusong may pag-ibig. Ang batas ang gumagabay sa mga banal na tao sa kanilang kaugnayan sa isang banal na Diyos. Ang batas ng Diyos ay kasiya-siya sa kanyang mga tao.²⁵⁰

Inihahayag ng kautusan ng Diyos ang katangian ng Diyos. Kung minamahal natin ang Diyos, mamahalin natin ang kanyang batas. Ipinahayag ng salmista, “Ang iyong mga patotoo ay kahanga-hanga; kaya’t iniingatan sila ng aking kaluluwa.”²⁵¹Hindi sinabi ni David, “Ang iyong kautusan ay mahirap, subalit susubukan kong sumunod.”Hindi; Sinabi ni David, “Ang batas ng Diyos ay kahanga-hanga!”

Ang mga banal ay nalulugod sa kautusan ng Diyos. Minamahal ng salmista ang kautusan ng Diyos dahil alam niya na ang batas ay higit pa sa isang listahan ng mga alituntunin; Ipinahayag ng kautusan ng Diyos ang katangian ng Diyos.

²⁴⁸ Deut. 4:6.

²⁴⁹ Deut. 4:8.

²⁵⁰ Adapted from Dennis F. Kinlaw, *This Day with the Master* (Grand Rapids: Zondervan, 2004).

²⁵¹ Awit 119:129.

Basahin ang Mga Awit 111 at 112

Ang Mga Awit 111 at 112 ay magkatambal na awit. Sama-sama, ipinakikita nila ang kahalagahan ng kautusan ng Diyos para sa banal na tao. Inilarawan sa Awit 111 ang karakter ng Diyos: Ang Diyos ay matuwid, mabait, at maawain.

Nagsimula ang Awit 112, “Mapalad ang tao na natatakot sa PANGINOON, na lubos na nalulugod sa kanyang mga utos!” Ang taong nalulugod sa mga utos ng Diyos ay pagpapalain. Paano? Siya ay magiging katulad ng Diyos. Siya ay magiging “mapagbiyaya, maawain, at matuwid.” Ito ang parehong katangian na naglalarawan sa Diyos sa Awit 111. Sa ating kaluguran sa kautusan ng Diyos, tayo ay nagiging higit na katulad ng Diyos.

Ang Pentateuch ay nagtuturo na ang isang banal na tao ay sumasalamin sa larawan ng Diyos. Ang Mga Awit 111 at 112 ay nagpapakita na ang isang tao na nalulugod sa kautusan ng Diyos ay nabago sa larawan ng Diyos. Ang taong nalulugod sa kautusan ng Diyos ay nagiging katulad ng Diyos.

Kung tunay na mahal natin ang Diyos, tutuparin natin ang kautusan ng Diyos. Itinanong ni David, “Sino ang aakyat sa burol ng Panginoon? At sino ang tatayo sa kanyang banal na lugar? “(Awit 24: 3). Sino ang maaaring mabuhay sa presensya ng Diyos? Isang taong may “malinis na kamay at isang dalisay na puso.”²⁵² (Awit 24: 4). Ang pamumuhay sa presensya ng Diyos ay nangangailangan ng pagsunod sa kautusan ng Diyos. Ipinakikita ng Mga Aklat ng Tula na hinihingi ng Diyos ang pagsunod sa mga nag-aangking nagmamahal sa kanya.

Ipinakikita rin ng Aklat ng Tula na ang Diyos ay ginagawang possible ang matapat na pagsunod. Ito ang pangako ng Diyos sa mga nagmamahal sa kanya.

Ang kuwento ni Job ay nagsisimula, “May isang lalaki sa lupain ng Uz na ang pangalan ay Job, at ang lalaking iyon ay walang kapintasan at matuwid, may takot sa Diyos at tumalikod sa kasamaan.”²⁵³ Nang akusahan ng kasalanan ni Elipaz si Job, tumugon si Job:

Ang aking paa ay tumahimik sa kaniyang mga hakbang; Ako ay nag-iingat ng kanyang daan at hindi lumihis. Hindi ako humiwalay sa kautusan ng kaniyang mga labi; Aking tinatangkilik ang mga salita ng kaniyang bibig na higit sa aking bahagi ng pagkain.²⁵⁴

Maaaring magtanong ang isang tao, “Paano sasabihin ni Job na hindi niya nilabag ang mga utos ng Diyos? Ang bawat tao’y nagkakasala araw-araw.” Tumugon si Job, “Mahal ko ang Diyos at nagagalak ako sa maingat na pagsunod sa kanya.” Naglakad si Job nang malapit sa Diyos. Iningatan niya ang “utos ng kanyang mga labi.” Posible ba ang isang banal na buhay? Sumagot

²⁵² Awit 24:3-4.

²⁵³ Job 1:1.

²⁵⁴ Job 23:11-12.

si Job, “Oo.” Alam ni Job na ginagawang possible ng Diyos ang matapat na pagsunod sa mga umiibig sa kanya.

Ang banal na buhay ay hindi batay sa ating sariling lakas; ito ay mula sa pang-araw-araw na pagtitiwala sa Diyos. Si Job ay walang kapintasan hindi dahil di-karaniwan ang kanyang disiplina. Siya ay walang kapintasan dahil sa kanyang matalik na paglakad kasama ng Diyos. Naintindihan ni Job na hinihiling ng Diyos ang tapat na pagsunod *at* ginagawang posible ng Diyos matapat na pagsunod.

Ang katotohanang ito ay may malaking epekto sa pang-araw-araw na buhay ng mananampalataya. Hinihiling ng Diyos na ang kanyang mga tao ay maging banal *at* ginagawang banal ng Diyos ang kanyang mga tao. Sa pamamagitan niya na tayo ay ginawang banal at dalisay. Hinihingi ng Diyos ang kabanalan at ang Diyos ay nagbibigay ng kabanalan. Ang Diyos ay nagbibigay ng lahat ng bagay na hinihiling ng kanyang Salita.

➡ Ang mga Nagagalak sa Diyos ay Tumatanggap ng Nais ng Kanilang Puso

Ipinakikita ng Awit 37 ang resulta ng kasiyahan sa Diyos. “Magalak ka sa PANGINOON, at ibibigay niya sa iyo ang mga hangarin ng iyong puso.”²⁵⁵

Iniisip ng ilang mga mambabasa na ang Awit 37: 4 ay nagtuturo, “Kung naglilingkod ako sa Diyos, ibibigay niya sa akin ang anumang hinihiling ko. Gagawin Niya akong mayaman.”Hindi nangangaral sa David ng ebanghelyo ng kasaganaan na nagsasabing,” Nais ng Diyos na ang kanyang mga anak ay maging mayaman.” Sinabi ni David ang isang bagay na mas mahalaga: “Kung ang iyong pinakamalalim na hangarin ay ang Diyos, ibibigay ng Diyos ang kanyang sarili sa iyo.” Kung nais mo ang Diyos, matatanggap mo ang Diyos.

Kung sumusunod ka sa Diyos upang makatanggap ka ng kalusugan, kayamanan, at katanyagan, ikaw ay mabibigo sa pamamagitan ng mensahe ng Awit 37:4. Kung susundin mo ang Diyos para sa mga materyal na pagpapala, ikaw ay mabibigo kapag nakita mo na ang iyong gantimpala ay ang Diyos!

Para sa isang taong makasarili, ang pagtanggap sa Diyos ay hindi isang malaking gantimpala. Ang taong makasarili ay hindi nagnanais sa Diyos. Ngunit para sa isang taong nagnanais sa Diyos, ang Awit 37: 4 ay isang dakilang pangako. Sa banal na tao, ang Diyos ang pinakadakilang kaloob na posible.

Sa mga nagnanais sa kanya, ang Diyos ay nagbibigay ng malalim na ugnayan sa kanyang sarili. Ang kagalakan sa Diyos ay hindi laging nagdudulot ng pinansiyal na pagpapala o kalayaan mula sa pagdurusa. Ang mga taong nalulugod sa Diyos ay maaaring kinasusuklaman ng isang

²⁵⁵Awit 37:4.

kaaway. Ang mga banal ay madalas na nagdurusa. Gayunman, natuklasan nina David at Job na kahit sa panahon ng pagdurusa, pinararangalan ng Diyos ang mga nagagalak sa kaniya.

Ang kabanalan ay pagmamahal sa Diyos. Ang mga banal na tao ay nagagalak sa Diyos; bilang tugon, malayang ibinibigay ng Diyos ang kanyang sarili sa mga nagugutom at nauuhaw sa kanya.

Ang Kabanalan sa Mga Ebanghelyo: Pagmamahal sa Diyos

Isang nagtuturo sa relihiyon ang nagtanong kay Hesus, “Guro, anong gagawin ko upang magmana ng buhay na walang hanggan?” Itinuro ni Hesus ang Batas ni Moises. “Ano ang nasusulat sa Kautusan? Paano mo ito binabasa?”

Sinipi ng abugado ang Deuteronomio 6: 5 at Levitico 19:18. Ang mga Kasulatan ay nagbubuod sa Batas. “Mamahalin mo ang Panginoon mong Diyos ng buong puso mo, at ng buong kaluluwa mo, at ng buong lakas mo, at ng buong pag-iisip mo, at ang iyong kapwa na gaya ng iyong sarili.” Sumagot si Hesus, “Sumagot ka nang wasto; gawin mo ito, at mabubuhay ka.”²⁵⁶ Ang kabanalan ay perpektong pagmamahal.

Makalipas ang ilang buwan, si Hesus ay nasa Jerusalem. Ang isang eskriba ay nagtanong, “Aling utos ang pinakamahalaga sa lahat?”²⁵⁷ Ang mga Pariseo ay nakapaglista ng 613 na mga batas mula sa Lumang Tipan. Madalas nilang pinagtatalunan kung aling batas ang pinakamahalaga. Tumugon si Hesus:

Ang pinakamahalaga ay, “Dinggin mo, O Israel: Ang Panginoon nating Diyos, ang Panginoon ay iisa. At mahalin mo ang Panginoon mong Diyos nang buong puso mo at ng iyong buong kaluluwa at ng buong isip mo at ng iyong buong lakas. Ang pangalawa ay ito: “Mahalin mo ang iyong kapwa gaya ng iyong sarili.” Walang iba pang utos na mas mahalaga kaysa sa mga ito.”²⁵⁸

Tinukoy ni Hesus ang kabanalan bilang pag-ibig sa Diyos at pagmamahal sa iba. Ang tunay na kabanalan ay ipinapahayag sa pamamagitan ng pag-ibig. Lumalago tayo sa kabanalan habang lumalago tayo sa pag-ibig na tulad ng kay Kristo. Ang pagiging banal ay ang pag-ibig gaya ng pagmamahal ni Hesus; ito ay perpektong pag-ibig.

Sa Aralin 5, nakita natin na ginagamit ng mga manunulat ng Lumang Tipan ang salitang “perpekto” upang tumukoy sa isang puso na hindi nahahati. Upang maging perpekto ay dapat na hindi nahahati ang katapatan ng isang tao sa pangako niya sa Diyos. Ginagamit ng mga manunulat ng Bagong Tipan ang salitang “perpekto” sa katulad na paraan. Iniutos ni Hesus sa kanyang mga tagasunod na “maging sakdal.”²⁵⁹ Sa mga Ebanghelyo, nakita natin na upang

²⁵⁶ Lucas 10:25-28.

²⁵⁷ Marcos 12:28.

²⁵⁸ Marcos 12:29-31.

²⁵⁹ Mateo. 5:48.

maging perpekto ay magkaroon ng isang walang humpay na pag-ibig sa Diyos at sa ating kapwa. Upang maging perpekto ay umibig nang walang pag-aalinlangan. Ito ay perpektong pag-ibig.

Ang mensahe ng perpektong pag-ibig ay hindi bago sa mga Ebanghelyo. Ipinaalaala ni Hesus sa Israel na palaging hinihiling ng Diyos ang pag-ibig sa Diyos at pagmamahal sa ating kapwa. Ipinakikita ng Deuteronomio 6 na ang pag-ibig ang pundasyon ng Batas. Ang pagsunod nang walang pag-ibig ay humahantong sa ligalismo. Itinuro ni Hesus na upang maging banal dapat ibigin ang Diyos. Kung minamahal natin ang Diyos, susundin natin siya. Ang pagiging banal ay pagmamahal sa Diyos nang buong puso mo.

Ang pag-ibig sa Diyos ay higit pa sa damdamin. Tinukoy ni John Wesley ang pag-ibig sa Diyos:

....upang magkaroon ng kasiyahan sa kanya, magalak sa kanyang kalooban, patuloy na pagnanais na mapaluguran siya, hanapin at matagpuan ang ating kaligayahan sa kanya, at kauhawan sa araw at gabi ang mas lubos na kasiyahan sa kanya.²⁶⁰

Binabago ng pag-ibig sa Diyos ang buong direksyon ng ating buhay. Ang kasiyahan sa Diyos ay nagiging ating pinakamataas na ambisyon at ang ating pinakamalaking kagalakan. Ipinakita ni Hesus kung ano ang ibig sabihin ng ganap na pag-ibig sa Diyos. Sa Hesus, nakikita natin ang banal na pag-ibig na hinahangad ng Diyos para sa bawat Kristiyano.

➡ Ipinakita ni Hesus ang Perpektong Pag-ibig para sa Diyos sa Kanyang Buhay

Nagpakita si Hesus ng perpektong pagmamahal para sa kanyang Ama. Si Hesus ay namuhay sa masayang pagsuko sa kalooban ng kanyang Ama. Hindi ito ang ipinatutupad na pagpapasakop ng isang alipin; ito ay ang mapagmahal na pagpapasakop ng isang anak.

Ang pagtukso ay nagpapakita ng pagmamahal ni Hesus sa Ama. Bago simulan ang kanyang paglilingkod sa publiko, hinarap ni Hesus ang pagtukso sa ilang. Ang bawat pagtukso ay nakatuon sa pagsira sa kaugnayan ng Ama at ng Anak.

Tinukso ni Satanas si Hesus na laktawan ang Ama at magbigay ng tinapay para sa kanyang sarili. Tinukso ni Satanas si Hesus na talikuran ang pagsamba sa Ama upang makakuha ng awtoridad sa mga kaharian ng mundo. Tinukso ni Satanas si Hesus upang subukin ang Ama sa pamamagitan ng pagtalon mula sa tuktok ng templo.²⁶¹ Ang bawat pagtukso ay isang pagsubok sa pagmamahal ni Hesus sa Ama. Tumugon si Hesus sa pagpapakita ng lubos niyang tiwala sa kanyang makalangit na Ama.

²⁶⁰ Juan Wesley, "On Love." <http://wesley.nnu.edu/Juan-wesley/the-pangarals-of-Juan-wesley-1872-edition/pangaral-139-on-love>.

²⁶¹ Lucas 4:1-12.

Sa halip na maging tinapay ang bato, binanggit ni Hesus ang Deuteronomio 8: 3: “Nasusulat, ‘ang tao ay hindi mabubuhay sa pamamagitan ng tinapay lamang.’” Ipinaalaala ni Moises sa Israel na ang Diyos ay naglaan ng mana sa disyerto; Maaaring magtiwala ang Israel sa mapagmahal na pagkakaloob ng kanilang Ama. Sa katulad na paraan, pinagkakatiwalaan ni Hesus ang mapagmahal na probisyon ng Ama.

Sa halip na yumukod kay Satanas, binanggit ni Hesus ang Deuteronomio 6:13; “Dapat mong sambahin ang Panginoon mong Diyos, at siya lamang ang paglilingkuran mo.” Dahil minamahal niyang ganap ang Diyos, tinanggihan ni Hesus ang tukso na yumukod kay Satanas.

Sa halip na subukan ang kanyang Ama sa pamamagitan ng paglukso mula sa taluktok ng templo, binanggit ni Hesus ang Deuteronomio 6:16: “Sinasabi, ‘Huwag mong ilagay sa pagsubok ang Panginoon mong Diyos.’” Sapagkat lubos niyang minahal ang Diyos, tumanggi si Hesus na subukan ang pangako ng proteksyon ng Ama.

Ang paglilinis ng templo ay nagpapakita ng pagmamahal ni Hesus sa Ama. Kahit na bata pa, mahal ni Hesus ang “bahay ng aking Ama.”²⁶² Mahal niya ang kanyang Ama, kaya mahal niya ang bahay ng kanyang Ama.

Nang makita ni Hesus ang di-tapat na mga negosyante sa templo, tumugon siya nang may matuwid na galit.

Gumawa siya ng panghagupit na lubid, at ipinagtabuyan palabas ang mga mangangalakal, pati mga baka at tupa. Isinabog niya ang salapi ng mga namamalit at ipinagtataob ang kanilang mga hapag..²⁶³

Bakit nagalit si Hesus? Dahil nilalapastangan ng mga mangangalakal na ito ang bahay ng kanyang Ama: “Huwag ninyong gawing palengke ang bahay ng aking Ama.”²⁶⁴ Mahal ni Hesus ang kanyang Ama at tumugon nang galit na galit sa kawalang respeto sa bahay ng kanyang Ama.

Si Hesus ay may normal na emosyon ng tao. Sa harap ng kasamaan, nadama niya ang galit - ngunit hindi siya nagkasala.²⁶⁵ Hindi pinawi ng kabanalan ang damdamin ni Hesus. Sa halip, dahil siya ay banal, ang damdamin ni Hesus ay nagpapakita ng damdamin ng kaniyang Ama. Nagalit si Hesus sa mga bagay na ikinagalit ng kanyang Ama.

Ang pagpapasakop ni Hesus ay nagpapakita ng pagmamahal niya sa Ama. Sa kanyang mensahe ng pamamaalam, itinuro ni Hesus ang kanyang pagsunod bilang patotoo sa kanyang pagmamahal sa Ama. “Gagawin ko ang iniutos sa akin ng Ama, upang malaman ng mundo na

²⁶² Lucas 2:49.

²⁶³ Juan 2:15.

²⁶⁴ Juan 2:16.

²⁶⁵ Marcos 3:5; Efeso 4:26.

mahal ko ang Ama.”²⁶⁶Ipinakita ni Hesus ang kanyang pagmamahal sa Ama sa pamamagitan ng handang pagsuko sa kalooban ng Ama. Ito ay perpektong pag-ibig.

Kahit sa panghuling pagsubok, si Hesus ay masunurin sa kalooban ng Ama. Alam ni Hesus na magtitiis siya ng isang kahiya-hiyang pagsubok na sinundan ng hindi mailarawan ng isip na sakit sa krus. Siya ay mahihiwalay mula sa Ama dahil sa kasalanan ng tao. Si Hesus ay nanalangin, “Ama, kung kalooban mo, alisin mo ang tasang ito mula sa akin.”²⁶⁷Hinarap ni Hesus ng Nazaret ang pinakahuling pagsubok ng pagpapasakop sa Ama.

Sa kanyang pagiging tao, nanalangin si Hesus para sa pagkakatatubos. Ngunit sa kanyang pigiging tao, ipinakita ni Hesus ang kanyang pagnanais na magpasakop sa Ama. “Gayunpaman, hindi ang aking kalooban, kundi ang sa iyo,” ay nagpapakita si Hesus ng ganap na pag-ibig sa Ama sa pamamagitan ng kanyang pagsuko sa kalooban ng Ama.

Ang buhay ni Jesus ay nagbibigay ng isang modelo ng perpektong pag-ibig. Ang pagiging banal ay ang pag-ibig sa Diyos tulad ng pagmamahal ni Jesus sa kanyang Ama.

➡ Itinuro ni Hesus sa Kanyang Mga Tagasunod na Lubusang Mahalin ang Diyos

Ang pagmamahal sa Diyos ay higit pa sa damdamin. Ito ay isang pangmatagalang pangako na bumabago sa mga pangunahing prioridad ng ating buhay. Tinukoy ni Hesus ang pag-ibig sa ganitong paraan:

“Hindi maaaring maging tagasunod ko ang sinumang umiibig sa kanyang ama at ina, at asawa at mga anak, mga kapatid, at maging sa sarili niyang buhay nang higit sa akin. Ang sinumang hindi magpasan ng sariling krus at sumunod sa akin ay hindi maaaring maging alagad ko.”²⁶⁸

Para sa mga Hudiyong guro, ang salitang “mapoot” ay nangangahulugan ng “mas mababang pag-ibig kaysa sa ibang bagay.” Ang tagasunod ni Hesus ay dapat umibig kay Hesus ng higit kaninoman, maging ang sarili niya. Iyan ang ibig sabihin ng pag-ibig sa Diyos - pag-ibig sa Diyos higit sa lahat.

Sinabi ni Hesus, “Walang lingkod na makapaglilingkod sa dalawang panginoon, sapagkat kapopootan niya ang isa at mamahalin ang isa, o siya ay magiging tapat sa isa at ikahihiya ang isa.”²⁶⁹ Kung mahal mo ang Diyos, siya ang pangunahin sa lahat ng bagay sa buhay.

Itinuro ni Hesus na ang tapat at handang pagsunod ay nagpapakita ng pagmamahal. “Sinuman ang tumatanggap ng aking mga utos at pinapanatili ang mga ito, siya ang nagmamahal sa akin.” Ang gantimpala para sa mapagmahal na pagsunod ay isang matalik na

²⁶⁶ Juan 14:31.

²⁶⁷ Lucas 22:42.

²⁶⁸ Lucas 14:26-27.

²⁶⁹ Lucas 16:13.

kaugnayan sa Diyos. “At ang umiibig sa akin ay mamahalin ng aking Ama, at mamahalin ko siya at ipakikita ko ang aking sarili sa kanya.”²⁷⁰

Pagkalipas ng maraming taon, naalaala ni Juan ang mga salita ni Hesus sa silid sa itaas. Isinulat ni Juan, “Sinuman ang tumutupad sa kanyang salita, sa kanya tunay na ang pag-ibig ng Diyos ay nagiging ganap.”²⁷¹ Ang kabanalan ay perpektong pag-ibig sa Diyos. Ang mga banal na tao ay kusang nagpapasakop sa kalooban ng Ama. Sinusunod ng mga banal na tao ang modelo ng pagkamasunurin ni Hesus.

Kapag minamahal natin ang Diyos, natutuwa tayong sundin ang kanyang kalooban. Kapag lubos na mahal natin ang Diyos, kusang loob nating ipapasakop ang ating kalooban sa kalooban ng ating Ama. Kapag minamahal natin ang Diyos nang perpekto, nananalangin tayo tulad ni David:

O Diyos, ako’y siyasatin, alamin ang aking puso! Subukin mo ako ngayon, kung ano ang aking nais; At kung ako ay hindi tapat, ito’y iyong nababatid at akayin mo ako sa landas patungo sa buhay na walang hanggan!²⁷²

Ang perpektong pagmamahal ay nagbibigay sa atin ng matinding pagnanais na bigyang lugod ang ating makalangit na Ama. Tinatanggihan natin ang anumang bagay na makagagambala sa ating kaugnayan sa kanya. Ang kabanalan ay perpektong pag-ibig sa Diyos.

➡ Ang Kaugnayan sa pagitan ni Hesus at ng Ama ay isang Huwaran para sa mga Kristiyano

📖 Basahin ang Juan 17

Nagbigay si Hesus ng larawan ng kabanalan sa kanyang Panalangin ng Punong Saserdote. Sa Juan 17, nanalangin si Hesus para sa kanyang sarili, para sa kanyang mga disipulo, at pagkatapos ay para sa lahat ng mga mananampalataya. Ipinakita ni Hesus na ang kanyang matalik na kaugnayan sa Ama ay ang huwaran para sa kaugnayan ng mga Kristiyano at ating Ama.

Nanalangin si Hesus para sa kanyang sarili (Juan 17: 1-5). Sa pagharap sa kamatayan, nagagalak si Hesus na natapos niya ang gawain na ipinagagawa sa kanya ng Ama: “Pinarangalan kita sa lupa, nang matapos ko ang gawaing ibinigay mo sa akin.”

Sa dulo ng panalanging ito, sinabi ni Hesus, “Itinatalaga ko ang aking sarili.” Ang salitang Griego na isinalin na “magpakabanal” ay ang salitang isinalin na “nagpabanal” sa parehong talata kasunod nito. Nanalangin si Hesus:

²⁷⁰ Juan 14:21.

²⁷¹ 1 Juan 2:5.

²⁷² Awit 139:23-24.

Pabanalin (*hagiaz*) sila sa katotohanan; ang iyong salita ay katotohanan. Tulad ng pagsusugo mo sa akin sa mundo, kaya ko sila sinusugo sa mundo. At alang-alang sa kanila ay aking itinalaga (*hagiaz*) ang aking sarili, upang sila rin ay mapabanal (*hagiaz*) ang aking sarili, upang sila rin ay mapabanal (*hagiaz*) sa katotohanan.²⁷³

Hagiaz ay maaaring nangangahulugan ng “upang gawing banal” o “upang italaga at ibukod.” Dahil walang kasalanan si Hesus, hindi niya kailangang gawing banal. Sa panalanging ito, ang “pagpabanal” ay nangangahulugang “upang italaga at ibukod.” Ibinukod ni Hesus ang kaniyang sarili upang matapos ang gawain na ibinigay sa kaniya ng Ama. Inilaan ni Hesus ang kanyang sarili sa gawain na ibinigay sa kanya ng Ama.

Nanalangin si Hesus para sa kanyang mga alagad (Juan 17: 6-19). Nanalangin si Hesus na ang mga alagad ay mapabanal sa katotohanan. “At alang-alang sa kanila ay itinalaga ko ang aking sarili, upang sila ay maging banal sa katotohanan.” Kung paanong ibinukod si Hesus para sa paglilingkod sa mundo, nanalangin siya na ang mga disipulo ay itatakda rin para sa paglilingkod. Ang kaugnayan ng Anak at Ama ay isang modelo para sa kaugnayan ng mga disipulo at ng Ama. Habang sinusunod ng mga disipulo ang huwaran ni Hesus, inilaan sila upang ibahagi ang kanyang katotohanan sa mundo.

Nanalangin si Hesus para sa lahat ng mga mananampalataya (Juan 17: 20-26). Nanalangin si Hesus para sa lahat ng “mga taong maniniwala sa akin.” Nanalangin siya na ang lahat ng mga Kristiyano ay magbabahagi ng pagkakaisa na taglay niya at ng Ama. Ipinanalangin ni Hesus na tayo ay “maging ganap na isa.” Ito ang parehong salita na ginamit sa Mateo 5:48: “Maging perpekto, tulad ng iyong Amang nasa langit.” Ang salitang ito ay nagpapahiwatig ng pagkatupad ng isang layunin. Ang layunin ay perpektong pag-ibig, ang pag-ibig na nakikita sa loob ng Trinidad.

Tayo bilang mga mananampalataya ay iniimbitahan na makibahagi sa banal na pag-ibig ng Ama at ng Anak. Nanalangin si Hesus “na ang pagmamahal mo (ang Ama) sa akin ay maging sa kanila rin, at ako sa kanila.” Ang pag-ibig sa pagitan ni Hesus at ng Ama ang huwaran para sa bawat mananampalataya. Ito ang ibig sabihin ng maging banal: upang magkaroon ng perpektong pagmamahal na ginawa ni Hesus.

Ang Pagsasabuhay ng Kabanalan: Minamahal Ko Ba ang Diyos?

May tanong si George para sa kanyang pastor.

“Pastor, gusto kong maging banal. Tulad ni Abraham, gusto kong maging kaibigan ng Diyos. Ngunit may problema. Ginagawa ko ang ilang bagay na alam kong mali. Mahal ko ang Diyos, ngunit ayaw ko Siyang sundin. Maaari ba akong maging kaibigan ng Diyos kung hindi ko siya sinusunod?”

²⁷³ Juan 17:19.

Sinagot ni Hesus ang tanong ni George mahigit 2,000 taon na ang nakararaan. “Kung mahal mo ako, tutuparin mo ang aking mga utos.”²⁷⁴ Hindi sinasabi ng Diyos, “Kung mahal mo ako, maaari kang manatili sa sinasadyang kasalanan.” Sa halip, sinabi ni Hesus, “Kung mahal mo ako, tutuparin mo ang aking mga utos.” Nagpatuloy si Hesus, “Ang sinumang hindi umiibig sa akin ay hindi tumutupad ng aking mga salita.”²⁷⁵

Sinasabi ng ilang nag-aangking Kristiyano ang kanilang pag-ibig sa Diyos habang patuloy silang namumuhay sa sinasadyang kasalanan. Sa mga taong ito, ang pagmamahal sa Diyos ay isang emosyon lamang. Sinasabi nilang mahal nila ang Diyos, ngunit hindi ito bumabago sa kanilang buhay. Gayunpaman, ang pagmamahal sa Diyos ay higit pa sa damdamin o pakiramdam. Ang pagmamahal sa Diyos ay nangangailangan ng kusang pagsunod sa kanyang mga utos.

Si Sally ay may tanong para sa kanyang pastor.

“Pastor, gusto kong maging banal. Tulad ni Job, nais kong maging walang kapintasan at matuwid. Ako ay maingat tungkol sa pagsunod sa bawat utos. Ngunit may problema. Hindi ko talaga minamahal ang Diyos. Sinusunod ko siya dahil sa takot na magagalit siya kung sumuway ako. Sumunod ako sa Diyos, ngunit hindi ko siya minamahal. Maaari ba akong maging banal kung hindi ko minamahal ang Diyos?”

Sinagot ni Hesus ang tanong ni Sally mahigit 2,000 taon na ang nakararaan. Si Hesus ay nagbigay ng mensahe sa Iglesya sa Efeso. Pinuri niya ang kanilang mabubuting gawa at nakaugaliang doktrina. Pinuri niya sila dahil sa kanilang katapatan sa harap ng pag-uusig. Ngunit, sinabi niya, “Mayroon akong ipinagdaramdam laban sa inyo, na inabandona ninyo ang inyong pag-ibig noong una.” Seryoso na tinukoy ni Hesus ang kanilang kakulangan ng pag-ibig, kaya’t siya ay nagbanta na “aalisin ang iyong ilawan mula sa lugar nito” kung hindi sila magsisi at mabawi ang kanilang unang pag-ibig.²⁷⁶

May mga Kristiyano ay naniniwala na makukuha nila ang pabor ng Diyos sa pamamagitan ng pagsunod, ngunit ang kanilang pagsunod ay hindi sinasamahan ng pagmamahal. Naniniwala sila na ang kabanalan ay isang bagay ng pagsunod sa isang listahan ng mga patakaran. Nakalimutan nila na ang ugat ng kabanalan ay ang pag-ibig sa Diyos.

Sa puso, sina George at Sally ay kapwa may parehong ugat ng problema; sinuman sa kanilang dalawa ay hindi tunay na nagmamahal sa Diyos. Ang kawalan ng pagmamahal ni George sa Diyos ay nakikita sa pag-ayon niya sa sanlibutan. Sinasabi ng kamunduhan, “Mahal ko ang mundong ito kaysa sa pag-ibig ko sa Diyos.”

²⁷⁴ Juan 14:15.

²⁷⁵ Juan 14:24.

²⁷⁶ Pahayag 2:2-5.

Ang kakulangan ng pagmamahal ni Sally sa Diyos ay nakikita sa ligalismo. Sinasabi ng ligalismo, “Sinusunod ko ang Diyos hindi dahil sa pag-ibig kundi dahil sa pagnanais na tumanggap ng pabor mula sa Diyos.” Wala sa mga ito ang naguudyok ng pagmamahal para sa Diyos. Ang sagot kapwa sa pag-ayon sa sanlibutan at sa ligalismo ay pareho—ang pag-ibig sa Diyos.

➡ Ang Sagot sa Pagka-makamundo: Pagmamahal sa Diyos

Ano ang ibig sabihin ng pagiging makamundo? Maraming beses, tinutukoy natin ang kamunduhan sa pamamagitan ng isang estilo ng damit, isang uri ng libangan, isang pagnanais para sa pampublikong pag-apruba, pagpapakita, o iba pang panlabas na palatandaan. Ang mga ito ay maaaring mga *sintomas* ng kamunduhan, ngunit ang pagiging makamundo ay mas malalim. Ito ang kailangang itanong upang bigyang kahulugan ang pagiging makamundo: “Ano ang nagdudulot sa akin ng tunay na kagalakan?”

Ang pagiging “makamundo” ay kasiyahan sa daigdig na ito. Ang isang makamundong tao ay naghahanap ng tunay na katuparan mula sa mundong ito. Ang pagiging makamundo ay ang pagpapahalaga sa mga bagay ng mundong ito nang higit sa mga bagay ng Diyos.

Nakita ni Lot na ang Lambak ng Jordan ay natutubigan nang mabuti. “Pinili Niya ang lambak na napakaganda sa kanyang mga mata.”²⁷⁷Si Lot ay makamundo; Nagagalak siya sa mga kasiyahan sa mundong ito.

Inabandona ni Demas ang kaniyang ministryo dahil natagpuan niya ang kaluguran sa mundong ito. Isinulat ni Pablo, “Para sa Demas, *sa pag-ibig sa mundong ito*, ay iniwan ako at pumunta sa Tesalonica,” isang maunlad na lunsod.²⁷⁸Si Demas ay makamundo; mahal niya ang mundong ito.

Natatagpuan ng isang makaDiyos ang kaniyang pinakamalalim na kaluguran sa Diyos. Isinulat ng salmista, “At walang anuman sa mundo na nais ko bukod sa iyo.”²⁷⁹Ang Salmista ay makaDiyos; minamahal niya ang Diyos.

Ang sagot sa kamunduhan ay hindi isang hanay ng mga patakaran. Ang sagot sa kamunduhan ay pag-ibig sa Diyos. Isang ika-19 na siglo ang Scottish na pastor, si Thomas Chalmers, ay nangaral ng isang pangaral sa “Ang Ekspulsibong Kapangyarihan ng Bagong Pagmamahal” Sinabi ni Rev. Chalmers na mayroong dalawang bagay na dapat nating gawin kung gusto nating pigilan ang pagmamahal sa mundo.

- 1) Dapat nating hubarin ang isang bagay. Dapat nating kilalanin ang kahungkagan ng mundong ito. Habang nakikita natin ang kawalang-kabuluhan sa mga bagay ng

²⁷⁷ Gen. 13:10-11.

²⁷⁸ 2 Tim. 4:10.

²⁷⁹ Awit 73:25.

mundong ito, ang ating pagmamahal sa mundong ito ay humihina. Ngunit iyon mismo ay hindi sapat.

- 2) Dapat nating palitan ang bagay na iyon. Dapat nating palitan ang pagmamahal sa mundong ito ng isang mas higit na kaibig-ibig. Kapag nagkaroon tayo ng pagmamahal sa Diyos, inaalis ng ating bagong pag-ibig ang lumang pag-ibig sa mundo.

Ang lunas sa pagmamahal sa mundong ito ay ang pagmamahal sa Diyos. Sinabi ni Hesus ang isang talinghaga tungkol sa isang mangangalakal na nagbenta ng lahat ng pag-aari niya upang bumili ng isang mahalagang perlas.

Muli, ang kaharian ng langit ay tulad ng isang mangangalakal na naghahanap ng mga magagandang perlas. Nang matagpuan niya ang isang perlas na may malaking halaga, umuwi at ibinenta ang lahat ng mayroon siya at binili ito.²⁸⁰

Isipin mo kung sinabi mo sa mangangalakal na ito, “Nalulungkot ako para sa iyo! Nakakalungkot na kailangan mong ibenta ang napakarami mong ari-arian.” Tatawa lamang sa iyo ang mangangalakal! Sasabihin niya. “Isang sakripisyo? Hindi ako nagsasakripisyo; bibili ako ng isang perlas na may napakalaking halaga. Ang mga bagay na ibinibenta ko ay *walang halaga* kung ihahambing sa magandang perlas na ito.” Ang negosyante ay nakatagpo ng isang bagong pagmamahal. Siya ay nahulog sa pag-ibig sa isang bagay na nag-alis sa kanyang lumang pag-ibig.

Ang sagot sa kamunduhan ay matutong umibig sa Diyos. Ang pag-ibig sa Diyos ay mag-aalis ng ating pagmamahal sa salapi, sa palakpak, sa pagpapakitang-gilas, at sa lahat ng bagay na ginagamit ng mundo upang akitin ang bayan ng Diyos. Gustung-gusto ng mga banal na tao ang Diyos - at ang pagmamahal na iyon ay nag-aalis ng pagmamahal sa mundong ito.

○ Ang Sagot sa Ligalismo: Pagmamahal sa Diyos²⁸¹

Kapag taimtim nating ninanais na mabuhay ng isang banal na buhay, matutukso tayong lumampas sa prinsipyo ng Biblia ng “Kristiyanong Kalubusan” at nagiging ligalistikong “perpeksiyonismo.”

Ang “Kristiyanong Kalubusan” ayon sa Biblia ay isang puso ng lubos na pag-ibig sa Diyos. Ang kasakdalan ng Kristiyano ay nagpapakita ng isang puso na nagsisikap upang mapaluguran ang Diyos sa bawat bahagi ng kanyang buhay. Kinikilala nito na kahit na ang matapat na puso ng pag-ibig ay hindi maaaring magdala sa atin sa isang antas ng perpektong pagganap. Tayo ay limitado sa pamamagitan ng ating kahinaan bilang tao. Ang isang banal na tao ay hindi kusang susuway sa batas ng Diyos, ngunit ang pinakabanal na tao ay patuloy na umaasa sa biyaya ng

²⁸⁰ Mateo 13:45.

²⁸¹ Adapted from Juan N. Oswalt, “Dangers to Holiness: Perfectionism and Legalism.” <https://www.gbs.edu/dangers-to-holiness-perfectionism-and-legalism/>

Diyos sa mga bahagi na hindi natin sinasadyang magkulang sa lubos na mga pamantayan ng tama at mali ng Diyos.

Ang “Perfectionism,” sa kabilang banda, ay umaakay sa atin na asahan ang perpektong pagganap sa bawat bahagi ng buhay. Ang pagiging perpekto ay nakatuon sa akin at sa pagganap ko bilang isang banal na tao sa halip na tumuon kay Jesus at sa kanyang kapangyarihan sa buhay ko.

Ang Perpeksiyonismo ay madalas na humantong sa isang ligalistik na pagsisikap upang “matamo” ang pabor ng Diyos sa pamamagitan ng paghihiwalay. Kadalasan ay sumusukat sa kabanalan sa pamamagitan ng isang listahan ng mga bagay na hindi ko ginagawa (hindi ako naninigarilyo, hindi umiinom ng mga inuming nakalalasing, hindi ako nagsusuot ng mga damit na hindi nababagay) o mga bagay na ginagawa ko (nag-aayuno ako, nananalangin ako, nagbibigay sa iglesya.)

Tulad ng nakita natin sa Aralin 4, *nais* ng isang taong banal na manatiling hiwalay sa anumang bagay na hindi nakalulugod sa Diyos. Ang pagsasabing, “Mahal ko ang Diyos nang buong puso” at pagkatapos ay mamumuhay ng isang buhay na nagnanais na masiyahan ang makamundong mga pagnanasa ay mali.

Gayunpaman, hindi natin dapat pahintulutan ang ating pagnanais para sa isang hiwalay na puso at hiwalay na buhay upang patnubayan tayo sa isang punto ng paniniwala na masusukat natin ang ating kaugnayan sa Diyos sa pamamagitan ng isang listahan ng “dapat gawin at hindi dapat gawin.” Ang kabanalan ay pangunahing matter ng puso at isang relasyon ng pag-ibig sa Diyos. Ang kaugnayan na iyan ay nagbibigay inspirasyon sa ating pagnanais na mabuhay ng may kabanalan, hiwalay na buhay para sa Diyos. Ang kabaligtaran ay hindi gagana: Ang isang hiwalay na buhay na nakatuon sa sarili ay hindi kailanman nagbibigay ng inspirasyon sa isang relasyon ng pag-ibig sa Diyos.

Dapat nating hangarin na maging perpekto katulad ng iniutos ng Diyos. Hindi tayo maghangad nang pabor ng Diyos sa pamamagitan ng pagiging perpekto. Ang perpektong puso ay isang puso na lubos na nagmamahal sa Diyos.

◆ *Alin ang mas malaking tukso sa iyong iglesya, kamunduhan o ligalismo? Talakayin kung paano ang isang malalim na pag-ibig sa Diyos ay maaaring magbigay ng tamang sagot sa alinman sa mga problemang ito. Talakayin ang mga praktikal na hakbang para mapalakas ang pagmamahal sa Diyos sa mga taong iyong pinagmiministeryohan.*

- Ang Susi sa Isang Buhay na Banal: Pagmamahal sa Diyos

Mahal natin ang Diyos kung lubusan lamang natin siyang sinusunod. Lubos nating sinusunod ang Diyos kung tunay lamang natin siyang mahal. Bilang mga anak ng Diyos, maaari tayong

kumilos sa paglilingkod sa Diyos bilang isang tungkulin. Maaari nating maabot ang punto kung saan nalulugod tayo sa paglilingkod sa kanya. Ang kagalakang ito ay darating lamang sa pamamagitan ng pagmamahal. Ang isang bata na sumusunod sa kanyang mga magulang dahil lamang sa takot o tungkulin ay hindi kailanman nakakatagpo ng kagalakan sa pagsunod. Ang isang bata na sumusunod dahil sa pagmamahal ay nahahanap ang pagkamasunurin bilang isang kagalakan.

Kapag pinag-aaralan ng isang bata ang byolin, dapat siyang magsanay araw-araw. Sa simula, ang pagsasanay ay maaaring maging tungkulin sa halip na isang kagalakan. Ngunit kung ang bata ay maging isang mahusay na byolinista, dapat niyang maabot ang punto kung saan ang pag-tugtog ng byolin ay higit pa sa isang tungkulin. Ito ay dapat na isang kasiyahan. Ang tungkulin ay kapag ang isang bata ay nagsasanay dahil ang kanyang ina ay nagsabi, “Dapat kang magsanay.” Ang kagalakan ay kapag ang isang bata ay tumutugtog dahil siya ay nasisiyahan sa pagtugtog. Ang totoong byolinista ay natutuwa sa tungkulin ng pagsasanay.

Totoo rin ito sa ating espirituwal na buhay. Binabasa ng isang taong banal ang Salita ng Diyos bilang isang espirituwal na disiplina, ngunit siya rin ay nalulugod sa Salita ng Diyos. Ang pagiging masunurin sa Diyos ay nagiging tungkulin *at* kasiyahan.

Isipin ang kaibahan kapag pinaglilingkuran natin ang Diyos dahil sa kagalakan, sa halip na tungkulin. Ang pagiging masunurin ay nagiging kagalakan, hindi isang pasanin. Ang panalangin, Salita ng Diyos, at mga disiplina ng buhay Kristiyano ay nagiging kagalakan. Ito ang kahulugan ng pagmamahal sa Diyos. Ang mga taong banal ay sumusunod na may kagalakan dahil mahal nila ang Diyos.

Si George Croly, isang ikalabing siyam na siglo na pari ng Anglican, ay nanalangin na ang Diyos ay “alisin siya” mula sa pagmamahal sa sanlibutan at puspusin siya ng isang dalisay na “banal na pagnanais” para sa Diyos. Ang himno na ito ay nananatiling isang makapangyarihang panalangin para sa bawat Kristiyano na naghahangad na mahalin ang Diyos ng perpekto, walang pag-aalinlangan, at may pagmamahal

Espiritu ng Diyos, Bumaba Sa Aking Puso

George Croly

Espiritu ng Diyos, bumaba sa aking puso;
alisin ito mula sa sanlibutan;
sa pamamagitan ng lahat ng pagkilos ng
pulso nito;
pahintuin ang aking kahinaan,
makapangyarihang gaya mo,
at pagandahin ako sa iyo kung ano ang
dapat kong mahalin.

Turuan mo akong mahalin bilang
minamahal ng iyong mga anghel,
isang banal na pagnanasa na pinupunan
ang lahat ng aking frame;
ang bautismo ng bumaba mula sa langit na
Kalapati,
ang aking puso ay isang dambana, at ang
iyong pagibig ay ang apoy

Natagpuan Niya ang Sikreto...

John Sung

Si John Sung ay isa sa mga pinakatanyag na ebanghelista ng ikadalawampung siglo. Siya ay anak ng isang pastor ng Methodist sa Fujian Province, China, at naging isang Kristiyano sa edad na siyam.

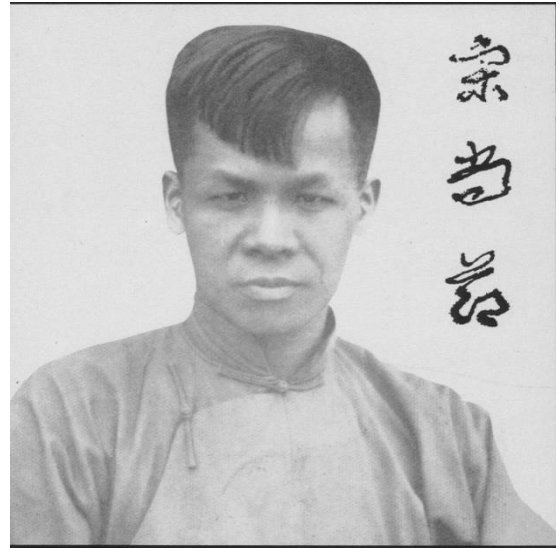
Si Sung ay dumating sa Estados Unidos upang mag-aral sa edad na labinsiyam. Isang magaling na mag-aaral, natapos ni John Sung ang kanyang bachelor's, master's, at PhD degrees sa kemika sa anim na taon lamang. Sa kasamaang palad, sa panahong ito, sinimulan ni Sung na mag-alinlangan sa mga aral ng Biblia na natutuhan niya mula sa kanyang ama.

Nagpasya si Sung na maglaan ng isang taon sa Union Theological Seminary upang humanap ng mga sagot sa kanyang mga katanungan. Sa halip na magbigay ng mga sagot, ang mga liberal na propesor sa Union ay lalong nagpahina sa pananampalataya ni Sung.

Noong 1926, pumasok si John Sung sa isang serbisyo sa Harlem. Nang gabing iyon, isang labinlimang taong gulang na batang babae ang nagpatotoo tungkol sa pagbabago na ginawa ng Diyos sa kanyang buhay. Sinimulan ni Sung na maghanap ng isang nabagong relasyon sa Diyos. Ang mga propesor ng seminaryo ay kumbinsido na si John Sung ay may sakit sa pag-iisip at ang pangulo, si Henry Sloan Coffin, ay dinala at ipinasok si Sung sa hospital ng mga baliw. Sa kanyang 193 araw sa asylum, binasa ni John Sung ang buong Biblia ng apatnapung beses.

Kasunod ng kanyang paglaya, bumalik si John Sung sa China. Alam ni Dr. Sung na makakakuha siya ng posisyon sa pagtuturo sa anumang prestihiyosong unibersidad ng China. Gayunpaman, sa barko, tinawag ng Diyos si Sung sa isang mas malalim na pagsuko ng kanyang buhay. Isang araw, bilang isang simbolo ng kanyang pagsuko at bilang isang paraan upang masira ang anumang relasyon sa isang tungkulin sa pagtuturo, tinipon ni Dr. Sung ang kanyang mga diploma at akademikong mga parangal at inihagis sila sa dagat.

Dumating si John Sung sa China hindi bilang “Dr. John Sung, Propesor ng Kemika” ngunit bilang “John Sung, Lingkod ng Diyos.” Si Sung ay nagsimulang mangaral at nagkaroon ng makapangyarihang ebanghelistikong ministeryo. Tinataya ng mga mananalaysay na mahigit sa isang daang libong tao ang napagbalik loob sa ministeryo ni John Sung sa pagitan ng kanyang pagbabalik sa China noong 1927 at ang kanyang kamatayan noong 1944 sa edad na apatnapu't isa.

Ang buhay ni John Sung ay nagpapakita na ang pagmamahal sa Diyos ay higit sa emosyon. Dahil sa kanyang pagmamahal sa Diyos, isinuko ni Dr. Sung ang kanyang ambisyon para sa isang prestihiyosong pagtuturo sa isang unibersidad sa China at sumagot sa tawag ng Diyos na mangaral. Dahil sa kanyang pag-ibig sa Diyos, isinuko ni John Sung ang ginhawa nang isang may mataas na bayad na posisyon at nanirahan sa isang simpleng buhay, kumakain ng pagkain ng isang magsasaka. Dahil sa kanyang pagmamahal sa Diyos, si John Sung ay gumugol ng oras bawat araw sa panalangin at pag-aaral ng Biblia. Ang kanyang buhay ay nasakop ng kanyang pagmamahal sa Diyos, at dahil sa pagmamahal na iyon, ginamit ng Diyos si John Sung upang ilapit ang libu-libong tao kay Kristo.

Aralin 7 sa Isang Pahina

- ✓ Upang maging banal ay dapat mahalín ang Diyos
- ✓ Ang mga taong banal ay natatagpuan ang kanilang pinakamalaking kagalakan sa Diyos.
- ✓ Dahil alam nila na ang utos ng Diyos ay sumasalamín sa kanyang pag-ibig, ang mga taong banal ay nagagalak sa mga utos ng Diyos.
- ✓ Ang mga nagagalak sa Diyos ay natatagpuan na ang Diyos ay ibinigay ang kanyang sarili para sa kanila.
- ✓ Nagbigay si Hesus ng perpektong modelo para sa ibig sabihin ng pagmamahal sa Diyos.
- ✓ Ang sagot sa kamunduhan ay isang malalim na pagmamahal sa Diyos.
- ✓ Ang sagot sa ligalismo ay isang malalim na pagmamahal sa Diyos.

Takdang Aralin

1) Isipin na sinabi sa iyo ng isang bagong Kristiyano, “Gusto kong magkaroon ng mas malalim na kaugnayan sa Diyos. Mahal ko ang Diyos, ngunit mahirap malaman kung paano lumago sa aking kaugnayan sa kanya. Hindi ko makita ang Diyos at sa gayon siya ay tila malayo. Ano ang maaari kong gawin? “Sumulat ng isang 1-2 pahinang liham kung saan tinutulungan mo ang mananampalatayang ito na maunawaan kung paano lumago sa kanyang relasyon sa Diyos. Magsama ng mga praktikal na hakbang sa pagbabasa ng Banal na Kasulatan, pagbuo ng buhay-panalangin, at pagbabahagi ng iyong pananampalataya. Sa iyong susunod na pagtitipon ng klase, dapat basahin ng bawat mag-aaral ang kanilang sagot at magkaroon ng panahon upang talakayin ang mga sagot.

2) Simulan ang susunod na sesyon ng klase sa pamamagitan ng pag-sipi sa Markos 12: 29-31.

Aralin 8

Ang Kabanalan Ay Pagmamahal sa Iyong Kapwa

Mga Layunin ng Aralin

Sa pagtatapos ng araling ito, ang mag-aaral ay dapat:

- (1) Makilala si Hesus bilang modelo ng kabanalan.
- (2) Mapahalagahan ang kahulugan ng pagiging perpekto sa Biblia.
- (3) Makapagpasya sa patuloy na pag-unlad sa perpektong pag-ibig.
- (4) Gumawa ng mga praktikal na hakbang upang maipakita ang pagmamahal sa kapwa sa parehong mga Kristiyano at di-Kristiyano.
- (5) Kabisaduhin ang Mateo 5: 43-48.

Si Hesus: Ang Modelo ng Perpektong Pagmamahal

Habang naglalakad si Hesus sa tabi ng Dagat ng Galilee, nadaanan niya ang isang maniningil ng buwis. Dahil nagtrabaho siya para sa mga Romano, si Levi ay iniwasan ng mga Tagapagturong Judio. Sa pagkagulat ni Levi, sinabi ni Hesus, “Sumunod ka sa akin.” Ang ibang mga tagapag-turo ay nakikita lamang ang isang maniningil ng buwis; Nakita ni Hesus ang isang tao na dapat mahal.

Nang maglaon, kumain si Hesus kasama ng isang grupo ng mga maniningil ng buwis at mga makasalanang sa tahanan ni Levi. Nagulat ang mga Pariseo. Si Hesus ay dapat na maging banal; bakit siya gumugol ng oras kasama nang makasalanang? Sumagot si Hesus, “Ang mga taong mabuti ay hindi nangangailangan ng isang manggagamot, kundi ang mga may sakit. Hindi ako naparito upang tawagin ang matuwid, kundi ang mga makasalanang.”²⁸²

Ang halimbawa ni Hesus ay nakakagugulat para sa kanyang panahon. Ang mga Pariseo

Isang Panalangin para sa Kabanalan

Panginoon,

Gawin mo akong instrumento
ng Iyong kapayapaan.
Kung saan may galit,
hayaan mo akong maghasik ng pagmamahal;
Kung saan may nasaktan,
turuan mo kaming magpatawad;
Kung saan may pagdududa,
turuan mo kaming manampalataya;
Kung saan may kapighatian,
bigyan mo kami ng pag-asa;
Kung saan may kadiliman,
bigyan mo kami ng liwanag
Kung saan may kalungkutan,
Bigyan mo kami ng kagalakan

O Banal na Guro,

pagbigyan mo ako nang hindi ako maghanap
Upang maging kaaliwan,
tulad ng mga nang-aaliw;
Upang maging pang-intindi,
tulad ng pag-kakaunawa;
Upang mahalin tulad ng nag-mahal.

Sapagkat sa pagbibigay tayo ay makakatanggap;
Sa pagpapatawad tayo patatawarin din;
Sa kamatayan tayo ay isisilang sa buhay na walang
hanggan.

-St. Francis of Assisi

²⁸² Markos 2:17.

ay itinuturing na mga pinakabanal na tao noong panahon ni Hesus. Sinabi nila, “Kami ay banal, kaya't kami ay lumayo sa mga makasalanang.” Sinabi ni Hesus, “Ako'y banal, kaya't gumugol ako ng panahon kasama nang mga makasalanang.”

Nagagalak si Hesus sa paggugol ng panahon kasama nang mga makasalanang. Habang sumusunod sila kay Hesus, ang makasalanang tao ay nagiging mga banal na tao. Nagbigay si Hesus ng isang modelo ng banal na pagmamahal na nagpapabago sa mundo. Ang kabanalan ay perpektong pagmamahal sa Diyos at perpektong pagmamahal sa mga tao. Ang tunay na kabanalan ay binabago ang ating mundo.

Ang Kabanalan sa Panahon ni Hesus

❖ *Paano sinusukat nang mga tao sa panahon mo ang kabanalan? Paano naiiba ang pamantayang ito sa kung paano nabuhay si Hesus?*

Ano ang paniniwala ng mga taong nabuhay noong panahon ni Hesus tungkol sa kabanalan? Paano nila inaasahang mamuhay ang isang taong banal? Habang nakikita natin ang sagot sa mga tanong na ito, mauunawaan natin kung bakit ang mga tao ay lubhang nagulat sa buhay at pagtuturo ni Hesus.²⁸³

➡ Ano ang mga Pinaniniwalaan ng mga Tao sa Panahon ni Hesus

Alam ng mga tao noong panahon ni Hesus na ang Diyos ay isang banal na Diyos. Alam nila na ang bayang ng Diyos ay dapat maging banal. Ang isang banal na Diyos ay naguutos sa kanyang bayan na maging banal. Ipinadala ng Diyos ang Israel sa pagkakatapon sapagkat ang kanyang bayan ay hindi banal.

Alam ng mga tao noong panahon ni Hesus na ang kabanalan ay nag-rerequire ng paghihiwalay mula sa lahat na di-malinis. Ang pagtawag ng Lumang Tipan na maging banal ay naguutos sa bayan ng Diyos na lumayo mula sa lahat ng kasalanang.

Alam ng mga tao noong panahon ni Hesus ang pangako ng Diyos na susulat ng isang bagong tipan sa puso ng kanyang mga mamamayan. Ipinangako ng Diyos na magbibigay siya sa kanyang mga tao ng isang “bagong puso” at isang “bagong espiritu” na magpapahintulot sa kanila na panatilihin ang tipan.²⁸⁴ Ang mga tao noong panahon ni Hesus ay naghihintay na matupad ang pangakong ito.

Alam ng mga tao noong panahon ni Hesus na ang banal na Diyos ay tumutupad sa kanyang mga pangako. Ang Diyos ay tapat sa kanyang tipan. Kahit na nasira ng Israel ang tipan,

²⁸³ Marami sa mga material na ito ay hango/base sa Kent Brower, *Holiness in the Gospels* (Kansas City: Beacon Hill Press, 2005).

²⁸⁴ Ezek. 36:26.

nanatiling tapat ang Diyos. Naniniwala ang mga Judio na ang kaluwalhatian ng Diyos ay babalik sa Israel kung ang kanyang bayan ay banal.

➡ Ano ang mga Kasanayan ng mga Tao noong Panahon ni Hesus

Naniniwala ang mga relihiyosong tao noong panahon ni Hesus sa mga prinsipyong ito, ngunit nabigo silang mamuhay ayon sa pamantayan ng Diyos para sa tunay na kabanalan. Wala silang mga banal na puso.

Ang mga pinunong pari ay naniniwala sa templo. Naniniwala sila na kung maayos ang pagsasagawa ng mga sakripisyo, ang kaluwalhatian ng Diyos ay babalik. Sumagot si Hesus, “Humayo ka at alamin kung ano ang ibig sabihin nito, hinahangad ko ang awa, at hindi sakripisyo.”²⁸⁵Ipinakita ni Hesus na hindi sapat ang mga ritwal lamang.

Ang mga Essene ay naniniwala na sila ay maaaring maging banal sa pamamagitan ng pamumuhay na nakabukod sa ibang mga tao. Lumipat sila sa mga komunidad ng Dead Sea. Sumagot si Hesus, “Sinasabi ko sa iyo, magkakaroon ng higit na kagalakan sa langit sa isang makasalanan na nagsisisi kaysa sa siyamnapu’t siyam na taong matuwid na hindi nangangailangan ng pagsisisi.”²⁸⁶ Hindi ako naparito upang tawagin ang matuwid, kundi mga makasalanan.”²⁸⁷Hinipo ni Hesus ang mga ketongin; kumain siya kasama ng mga makasalanan. Ipinakita niya na maaari tayong maging banal sa isang makasalanang mundo.

Sinunod ng mga Pariseo ang mga detalye ng Kautusanna panlabas, ngunit binale-wala nila ang karumihan sa kalooban. Inihambing ni Hesus ang mga Pariseo sa mga libingan na “na maganda ang hitsura sa panlabas, ngunit sa loob ay puno ng mga buto ng patay na tao at lahat ng karumihan. Sa gayo’y sa labas mo ay lalong magmukhang matuwid sa iba, ngunit sa loob mo ay puno ng pagpapaimbabaw at kawalan ng pagsunod sa kautusan.”²⁸⁸Ipinakita ni Hesus na ang kabanalan ay dapat magsimula sa puso. Hindi ka maaaring magkaroon ng mga banal na kamay kung ang iyong puso ay hindi banal.

Ang mga taong ito sa panahon ni Hesus ay nasiyahan na sa mga ritwal sa halip na tunay na kabanalan. Sa halip na mahalín ang Diyos, sinukat nila ang kabanalan sa pamamagitan ng mga regulasyon. Sa halip na mahalín ang kanilang daigdig, itinayo ng Israel ang mga pader upang maiwasan ang maralitang mundo. Ipinakita ni Hesus na ang isang taong banal ay nagmamahal sa Diyos at nagmamahal sa kanyang kapwa.

²⁸⁵ Mateo. 9:13.

²⁸⁶ Lukas 15:7.

²⁸⁷ Mateo. 9:13.

²⁸⁸ Mateo. 23:27-28.

Ang Buhay ni Hesus ay Isang Modelo ng Kabanalan

Kapag binabasa natin ang tungkol sa kabanalan sa Lumang Tipan, maaari tayong matukso na sabihin, “Nakagagagawa iyan ng magandang teorya, ngunit ano ang magiging hitsura nito sa totoong buhay?” Dumating si Hesus upang ipakita sa atin kung ano ang itsura ng kabanalan sa pang-araw-araw na buhay. Ipinakita ng talaan ng angkan ni Lucas na si Hesus ay “anak ni Adan, ang anak ng Diyos.”²⁸⁹ Kapag tiningnan natin si Hesus, ang anak ni Adan, nakikita natin ang perpektong modelo ng isang banal na tao. Ang mga Ebanghelyo ay nagpapakita ng kabanalan sa buhay ni Hesus ng Nazareth.

➡ Ang Kabanalan ay Paglakad kasama ng Diyos

Kay Hesus, nakita natin ang modelo ng kaugnayan ng tao sa Diyos. Ipinakita ng buhay panalangin ni Hesus ang kaniyang matalik na kaugnayan sa kaniyang Ama. Si Hesus ay madalas na lumayo mula sa mga tao upang mapag-isa sa kanyang Ama. Sa kanyang sangkatauhan, si Hesus ay humingi ng isang malapit na kaugnayan sa kanyang makalangit na Ama. Lumakad siya kasama nang Diyos.

Marahil ang pinakadakilang larawan ng relasyon ni Hesus sa Ama ay nakikita sa kanyang sigaw mula sa krus. Nang dinala niya ang ating mga kasalanan sa krus, “si Hesus ay sumigaw ng malakas na tinig, na nagsasabi, ‘*Eli, Eli, lema sabachthani?*’ ibig sabihin, ‘Diyos ko, Diyos ko, bakit mo ako pinabayaan?’”²⁹⁰ Sa unang pagkakataon, ang malapit na pagsasama sa pagitan ng Ama at ng Anak ay nasira. Sa pagdadala sa ating kasalanan, naranasan ni Hesus ang kadiliman ng nasirang relasyon sa Ama..

Ipinakita ni Jesus ang matalik na kaugnayan sa Diyos. Ang kabanalan na iminungkahi ni Abraham at David ay natupad sa buhay ni Jesus ng Nazareth

➡ Ang Kabanalan ay Pagbubukod

Ang pagiging banal ay nangangahulugang ibukod mula sa kasalanan at itataga para sa Diyos. Sa kanyang sangkatauhan, si Hesus ay nagpakita ng pagbubukod mula sa kasalanan. Siya ay “walang nagawang kasalanan.”²⁹¹ Ang disipulo na pinakamalapit kay Hesus sa panahon ng kanyang ministeryo sa lupa ay nagpatotoo, “Sa kaniya ay walang kasalanan.”²⁹²

Sa kanyang sangkatauhan, ipinakita ni Hesus ang pagiging hiwalay para sa Diyos. Siya ay namuhay ng may kusang pagsunod sa Ama. Ipinatotoo ni Hesus, “Siyang nag sugo sa akin ay

²⁸⁹ Lukas 3:38.

²⁹⁰ Mateo. 27:46.

²⁹¹ 2 Corinto. 5:21.

²⁹² 1 Juan 3:5.

kasama ko. Hindi niya ako iniwang mag-isa, dahil palagi kong ginagawa ang nakalulugod sa kanya.”²⁹³ Si Hesus ay itinalaga ang sarili para sa Kanyang Ama.

➡ Ang Kabanalan ay ang Larawan ng Diyos

Ang pagiging banal ay upang ipakita ang larawan ng Diyos. Kapag tinitingnan natin si Hesus, nakikita natin ang perpektong larawan ng Ama. “At ang Salita ay nagkatawang tao at nanirahan na kasama natin, at nakita natin ang kanyang kaluwalhatian, kaluwalhatian bilang tanging Anak mula sa Ama, puno ng biyaya at katotohanan.”²⁹⁴ Nang hilingin ni Felipe kay Hesus na “ipakita mo sa amin ang Ama,” sumagot si Hesus, “Ang nakakita sa akin ay nakakita narin sa Ama.”²⁹⁵ Kay Hesus, nakita natin ang perpektong larawan ng Diyos.

➡ Ang Kabanalan ay Hindi Nag-aaalinlangang Puso

Ang isang taong banal ay may hindi nag-aaalinlangang puso; siya ay lubusang tinalaga ang sarili para sa Diyos. Sa Hardin ng Gethsemane, nanalangin si Hesus, “Ama, kung ibig mo, alisin mo ang kopang ito mula sa akin. Gayunpaman, hindi ang aking kalooban, kundi kalooban mo, ang mangyari.”²⁹⁶ Ang puso ni Hesus ay lubusang nagpapasakop sa kalooban ng Ama. Ipinakita ni Hesus kung ano ang ibig sabihin ng pagkakaroon ng hindi nag-aaalinlangang puso.

➡ Ang Kabanalan ay Katuwiran

Ang tunay na kabanalan ay nangangailangan ng matuwid na asal. Ang isang taong banal ay minarkahan ng may katarungan, may awa, at mapagpa-kumbaba. Sa buhay ni Hesus, nakikita natin ang perpektong halimbawa ng katuwiran.

Ang tunay na larawan ng katarungan ay nakikita noong si Hesus ay nagdala ng poot ng Diyos sa krus. Hindi itinakwil ni Hesus ang katarungan ng parusa ng kasalanan; Sa halip, binayaran niya ang parusa para sa atin.

Nagpakita si Hesus ng awa sa kanyang paggamot sa mga ketongin, kababaihan, mga bata, at mahihirap. Nagpakita siya ng awa sa babaeng nakuha sa pangangalunya, kay Zacchaeus, at sa magnanakaw sa krus. Paulit-ulit na tumugon si Hesus nang may awa sa mga tinanggihan ng iba.

Mahigit 700 taon bago ang kapanganakan ni Hesus, inilarawan ni Isaias ang kapakumbabaan ng Mesiyas. “Wala siyang katangian o kagandahan na dapat tayong tumingin sa kanya, at

²⁹³ Juan 8:29.

²⁹⁴ Juan 1:14.

²⁹⁵ Juan 14:9.

²⁹⁶ Lukas 22:42.

walang kagandahan na dapat nating siyang hangarin.”²⁹⁷Si Isaias ay nagpropesiya, “Hindi siya hihiyaw nang malakas o itataas ang kanyang tinig, o marinig ito sa lansangan; ang marupok na tamboy ay hindi niya babaliin, niangmitsa na bahgyang nagniningas ay hindi niya papatayin.”²⁹⁸

Ipinakita ni Hesus ang kanyang misyon ng hustisya, awa, at kapakumbabaan sa kanyang unang pampublikong pangaral. Sa sinagoga sa Nazareth, binasa niya ang propesiya ni Isaias tungkol sa darating na Lingkod:

Ang Espiritu ng Panginoon ay nasa akin, sapagkat itinalaga niya ako upang ipahayag ang mabuting balita sa mga dukha. Isinugo niya ako upang ipahayag ang kalayaan sa mga bihag at panumbalikinang paningin ng mga bulag, upang ipagtanggol ang mga naaapi, upang ipahayag ang taon ng paglingap ng Panginoon.²⁹⁹

Nakita ni Isaias ang “taon ng pabor ng Panginoon,” isang panahon ng katarungan para sa lahat ng tao. Ipinahayag ni Hesus na siya ay dumating upang tuparin ang pangakong ito: “Ngayon natupad ang Kasulatan na ito sa iyong pandinig.”³⁰⁰Ang ministeryo sa lupa ni Hesus ay naglaan ng isang halimbawa ng katuwiran.

Ang Kabanalan sa mga Ebanghelyo: Pagmamahal sa Ating Kapwa

Sa Aralin 7, nakita natin na upang maging banal ay ang pagmamahal sa Diyos nang walang pag-aaalinlangan o walang kahati. Ang pagiging banal ay dapat ding mahalín ang ating kapwa. Ibinigay ni Hesus ang dalawang utos na ito, “Mahalin mo ang Diyos” at “Mahalin mo ang Iyong Kapwa” bilang buod ng lahat ng kautusan.³⁰¹

Ang tunay na pagmamahal sa Diyos ay laging nagdudulot ng pagmamahal tungo sa ibang tao. Kung minamahal natin ang Diyos, mamahalin natin ang mga taong minamahal ng Diyos. Ang kabanalan ay hindi kailanman nag-iisa; isang buhay na banal ay ipinapamuhay na may kaugnayan sa ating kapwa. Ang kabanalan ay perpektong pagmamahal sa Diyos *at* perpektong pagmamahal sa ibang tao. Ang perpektong pagmamahal sa Diyos ay hindi maaaring ihiwalay sa pagmamahal sa ating kapwa.

Inilahad ito ni Hesus sa ganitong paraan: “Sinasabi ko sa iyo ang totoo, nang ginawa ninyo ito sa pinakahamak sa aking mga kapatid, para na rin ninyo itong ginawa sa akin.”³⁰²Inugnay ni Juan ang pagmamahal natin sa Diyos sa pagmamahal natin sa ating kapwa:

²⁹⁷ Isaias. 53:2.

²⁹⁸ Isaias. 42:2-3.

²⁹⁹ Lukas 4:18-19, mula sa Isaias. 61:1-2.

³⁰⁰ Lukas 4:21.

³⁰¹ Markos 12:29-31.

³⁰² Mateo. 25:40.

Kung may nagsasabing, “Mahal niya ang Diyos,” at napopoot naman sa kanyang kapatid, siya ay isang sinungaling; Sapagka't kung ang kapatid niya mismo na kaniyang nakita ay hindi niya mahal, paano pa kaya niya magagawang mahalin ang Diyos na hindi niya nakikita. Kaya ito ang utos na ibinigay sa atin ni Kristo: ang taong nagmamahal sa Diyos ay dapat ding magmahal sa kanyang kapatid.³⁰³

Sa ugat nito, ang kasalanan ay pagiging makasarili. Sa hardin, ipinangako ni Satanas kay Eba na siya ay “magiging katulad ng Diyos.”³⁰⁴ Sa Babel, ang tao ay determinadong “gumawa ng isang pangalan para sa ating sarili.”³⁰⁵ Laban sa mga hangarin ng Diyos, hiniling ng Israel ang isang hari upang siya ay maging “katulad ng lahat ng mga bansa.”³⁰⁶ Sa bawat kaso, ang kasalanan ay pagiging makasarili.

Kung ang kasalanan ay pagiging makasarili, kung gayon ang kabanalan (ang kabaliktaran ng kasalanan) ay magsasama ng iba pang nakasentro. Kung ang kasalanan ay nagpapahintulot sa atin na maghanap para sa ating sariling kabutihan, kung gayon ang kabanalan ay magdudulot sa atin na hanapin ang kabutihan para sa ibang tao. Kung ang kasalanan ay pagmamahal sa sarili, ang kabanalan ay pagmamahal sa ibang tao. Ang pagiging banal ay ang pagmamahal sa ibang tao. Ang utos na madalas na paulit-ulit sa Bagong Tipan ay ang utos na magmahalan. Ito ay paulit-ulit na hindi bababa sa limampu't limang beses.

Itinuro ni Hesus na ang kabanalan ay lubos na pagmamahal sa ibang tao. Ipinakita ni Hesus na ang isang taong banal ay naglalapit sa mga makasalanan sa isang banal na Diyos sa pamamagitan ng buhay na may banal na pagmamahal.

Ang pagsunod sa utos ng Diyos na “maging banal, sapagkat ako ang Panginoon mong Diyos ay banal” ay nangangailangan sa ating mahalin ang ating kapwa. Nagpakita si Hesus ng perpektong pagmamahal sa iba at tinuruan niya ang kanyang mga tagasunod na mahalin ang iba nang perpekto.

➡ Ipinakita ni Hesus ang Perpektong Pagmamahal para sa Ibang Tao

Sa simula ng ministeryo ni Hesus, nagpadala si Juan na Tagapag Bautismo ng mga tagasunod upang magtanong, “Ikaw ba ang darating, o hahanapin pa ba namin ang iba?”³⁰⁷ Ang isang Pariseo ay inaasahan na tutugon si Hesus sa pagturo sa kanyang hiwalay na buhay at matalinong pagtuturo. Sa halip, itinuro ni Hesus ang kanyang mapagmahal na paglilingkod sa iba:

Bumalik kayo kay Juan at sabihin sa kanya ang nakita at narinig ninyo: nakakakita ang mga bulag, nakakalakad ang mga lumpo, gumagaling ang mga ketongin, nakakarinig

³⁰³ 1 Juan 4:20-21.

³⁰⁴ Gen. 3:5.

³⁰⁵ Gen. 11:4.

³⁰⁶ 1 Samuel. 8:5.

³⁰⁷ Lukas 7:19.

ang mga bingi, muling nabubuhay ang mga patay, at ipinapangaral sa mga mahihirap ang Magandang Balita.³⁰⁸

Ang isang pagsisiyasat sa mga himala ni Hesus ay nagpapakita ng kanyang perpektong pagmamahal sa iba. Hiniling ng isang Romanong senturion kay Hesus na pagalingin ang kanyang lingkod. Karamihan sa mga rabbi o tagapagturo na Hudyo ay tinanggihan ang kanyang kahilingan. Hindi lamang pinagaling ni Hesus ang alipin, pinuri niya ang pananampalataya ng Gentil na ito.³⁰⁹

Kahit na ang kanyang mga himala ay nagdala ng pagsalungat, si Hesus ay kumilos dahil sa pagmamahal. Nang lumapit sa kanya ang isang lumpo na babae, pinagaling niya siya sa Araw ng Pamamahinga. Kahit na wala sa Kautusan ang pumigil sa pagpapagaling na ito, hindi pinahintulutan ng mga Pariseo ang kagalingan sa Araw ng Pamamahinga. Dahil sa pagmamahal, binalewala ni Hesus ang galit ng mga lider ng relihiyon.³¹⁰

Nagpakita si Hesus ng pagmamahal kahit nasa mga taong nahihirapan bilang bunga ng kanilang sariling mga pagkakasala. Nagpakita si Hesus ng pagmamahal sa isang babaing Samaritana na namuhay ng isang imoral na pamumuhay.³¹¹ Pinrotektahan niya ang isang babae na nahuli sa pangangalunya. Hindi itinatanggi ni Hesus ang kanyang kasalanan; iniutos niya siyang “maaari kanang umalis, at mula ngayon ay huwag ka na muling magkasala.”³¹² Alam ni Hesus na ang kabanalan ay nangangailangan ng paghihiwalay mula sa kasalanan, ngunit alam din niya na ang perpektong pagmamahal ay mas malakas kaysa sa kapangyarihan ng kasalanan.

Ilang oras bago ang kanyang kamatayan, nagpakita si Hesus ng pagmamahal para sa ibang tao. Si Malchus, ang lingkod ng mataas na punong pari, ay sinamahan ang kanyang panginoon upang arestuhin si Hesus sa hardin ng Gethsemane. Nang tagain ni Simon Pedro ang tainga ni Malchus, sinaway ni Hesus si Pedro at pinagaling si Malchus.³¹³ Ipinakita ni Hesus kung ano ang ibig sabihin na mahalín ang iyong kaaway.

Tulad noong si Hesus ay nakapako sa krus, ang isang magnanakaw ay humingi ng awa. Ang magnanakaw na ito ay nararapat na mamatay; siya ay isang marahas na kriminal. Si Hesus, na nagdurusa hindi para sa kanyang sariling mga kasalanan kundi para sa mga kasalanan ng lahat ng tao, ay nangako ng awa sa isang malapit ng mamatay na magnanakaw.³¹⁴ Sa kabila ng kanyang sariling paghihirap, mahal ni Hesus ang isang tao na tila hindi kanais-nais.

³⁰⁸ Lukas 7:22.

³⁰⁹ Mateo. 8:5-13.

³¹⁰ Lukas 13:10-21.

³¹¹ Juan 4.

³¹² Juan 8:11.

³¹³ Mateo. 26:50-52.

³¹⁴ Lukas 23:39-43.

➡ Tinuruan ni Hesus ang Kanyang mga Tagasunod na Mahalin ng Perpekto ang Ibang Tao

Tinuruan ni Hesus ang kanyang mga tagasunod kung ano ang kahulugan ng prepektong pagmamahal. Ipinakita ni Hesus na ang perpektong pagmamahal ang pamantayan ng buhay sa kaharian ng Diyos.

Itinuro ni Hesus ang Perpektong Pagmamahal sa Pangaral sa Bundok.³¹⁵ Ang utos na “Ikaw ay dapat na maging perpekto sapagkat ang iyong Ama sa langit ay perpekto” ay ang sentro ng Pangaral sa Bundok. Ang utos na ito ay sinundan ng isang serye ng mga halimbawa ng pagmamahal sa ibang tao. Upang maging “perpekto, tulad ng iyong ama sa langit na perpekto” ay upang mabuhay ang isang buhay ng may hindi nahahati na pagmamahal sa iba.

Kung ang kabanalan ay nangangahulugan lamang ng pagkakahiwalay mula sa panlabas na kasalanan, ang mga Pariseo ang pinakabanal sa mga tao. Sila ay tinatawag na “Ang Mga Nakahiwalay.” Ipinakita ni Hesus na higit pa kaysa sa paghihiwalay ng mga Pariseo ang kinakailangan. “Maliban kung ang iyong katuwiran ay humigit sa mga eskriba at mga Pariseo, hindi kayo makakapasok sa kaharian ng Diyos.”³¹⁶

Kabaligtaran sa maling katuwiran ng mga Pariseo, ipinakita ni Hesus na ang mga mamamayan ng kaharian ng Diyos ay mga taong mapagmahal. Ang panlabas na pag-uugali na hindi tumutugma sa panloob na kabanalan ay pagpapaimbabaw, hindi kabanalan. Dapat tayong magkaroon ng banal na puso at banal na kamay.

Ang isang taong may perpektong pagmamahal ay higit pa sa pagsunod sa kautusan, “Huwag kang papatay.” Ang pagmamahal ay naghahanap ng pagkakasundo sa isang kapatid na nasaktan ang damdamin. Ang lalaking may perpektong pagmamahal ay higit na sumusunod sa mga kautusan, “Huwag kang mangalunya.” Ang pagmamahal ay tumangging tumingin man lang sa isang babae upang bigyang-kasiyahan ang makasariling mga pagnanasa.

Ang isang taong may perpektong pagmamahal ay hindi humingi ng dahilan para sa diborsyo. Mahal niya ang kanyang asawa na sapat upang hanapin ang kanyang pinakamahasag na interes. Ang isang taong may perpektong pagmamahal ay nagsasalita ng katotohanan nang walang mga butas. Ang isang taong may perpektong pagmamahal ay hindi naghahangad ng paghihiganti.

Ganito ang pagtatapos ni Hesus:

Ibigin ninyo ang inyong mga kaaway at ipanalangin ninyo ang mga umuusig sa inyo, Kung gagawin ninyo ito, magiging tunay na anak kayo ng inyong Amang nasa langit. Sapagkat hindi lamang sa mabubuting tao niya pinasisikat ang araw kundi pati na rin sa

³¹⁵ Mateo. 5-7.

³¹⁶ Mateo. 5:20.

masasama. At hindi lang matutuwid ang binibigyan niya ng ulan kundi pati na rin ang mga hindi matuwid.³¹⁷

Ang pagmamahal tulad ng pagmamahal ng Diyos ay ang mahalin ang iyong kaaway. Hindi pinababa ni Hesus ang mga kahilingan ng kabanalan; *pinataas* niya ang mga kahilingan ng kabanalan. “Dapat humigit ang iyong katuwiran” sa panlabas na katuwiran ng mga eskriba at mga Pariseo.³¹⁸ Sa halip na pag-aayos para sa panlabas na pag-uugali lamang, binabago ng Diyos ang puso. Kapag nagmamahal ka gaya ng pagmamahal ng Diyos, ikaw ay “perpekto, dahil ang iyong Amang nasa langit ay perpekto.”

Itinuro ni Hesus ang Perpektong Pagmamahal sa Talinghaga ng Mabuting Samaritano.³¹⁹ Nagtanong ng isang abugado ng relihiyon kay Hesus, “Guro, anong gagawin ko upang magmana ng buhay na walang hanggan?” Sumagot si Hesus sa pamamagitan ng pagtatanong, “Ano ang nasusulat sa Kautusan?” Alam ng abugado ang tamang sagot: “Mahalin mo ang Panginoon mong Diyos ng iyong buong puso at ng iyong buong kaluluwa at ng iyong buong lakas at ng iyong buong pag-iisip, at mahalin mo ang iyong kapwa gaya ng iyong sarili.”

Hindi nais ng abugado na harapin ang mga pangangailangan ng pagmamahal. Naghahanap siya ng isang dahilan upang maiwasan na isabuhay ang kanyang doktrina. “Ngunit, nagnanais siyang mapawalang-sala ang kanyang sarili, ay nagsabi kay Hesus, ‘At sino ang aking kapwa?’” Sumagot si Hesus gamit ang isang talinghaga tungkol sa mabuting Samaritano.

Itinuro ni Hesus na responsibilidad natin na mahalin ang ating kapwa hindi lamang sa mga salita, kundi sa mga aksyon. Tulad ng mabuting Samaritano, ang Kristiyano na lubos na nagmamahal ay naghahangad ng pagkakataong maglingkod sa iba - kahit sa isang kaaway. Kung mahal natin ang ating kapwa, hahanapin natin ang mga pagkakataong maglingkod. Itinanong ni Santiago:

Halimbawa, walang maisuot at walang makain ang isang kapatid, at sasabihin mo, “Pagpalain ka ng Diyos at hindi ka sana ginawin at magutom,” pero hindi mo naman siya binigyan ng kailangan niya, may nagawa ba itong mabuti? ³²⁰

Ang perpektong pagmamahal ay nakikita sa mga aksyon, hindi sa mga salita lamang. Ang mga taong banal ay nagmamahal katulad ng pagmamahal ni Hesus. Ang magmamahal ng perpekto ay pagmamahal ng may pagsasakripisyo.

Itinuro ni Hesus ang Perpektong Pagmamahal sa pamamagitan ng Paghuhugas ng mga Paa ng Kanyang mga Disipulo.³²¹ Noong gabi bago ang pag-aresto sa kanya, itinuro ni Hesus ang isa sa kanyang pinakadakilang aral tungkol sa perpektong pagmamahal. Habang kumakain sila sa

³¹⁷ Mateo. 5:44-45.

³¹⁸ Mateo. 5:20.

³¹⁹ Lukas 10:25-37.

³²⁰ Santiago 2:15-16.

³²¹ Juan 13:1-20.

pag-alaala ng Paskuwa, nagsimulang magtalo ang mga alagad kung sino sa kanila ang pinakadakila.

Tumugon si Hesus, “Sapagka’t sino ba ang mas mataas, ang pinaglilingkuran o ang naglilingkod? Siyempre, ang pinaglilingkuran. Ngunit naglilingkod ako sa inyo kahit na ako ang Panginoon ninyo.”³²²Pagkatapos ay kumuha siya ng isang tuwalya at nagsimulang hugasan ang mga paa ng mga alagad, ang gawain ng isang alipin. Lumuhod si Hesus at hinugasan ang mga paa ng bawat tao sa silid - kahit na ang mga paa ni Judas.

Nang tapos na siya, tinanong ni Hesus, “Naiintindihan nyo ba kung ano ang ginawa ko sa inyo?” Nais niyang ituro sa mga alagad na naghahanap sa posisyong ito ang mahalagang aral:

Tinatawag ninyo akong Guro at Panginoon, at tama kayo, sapagkat iyan nga ang totoo. Kung ako nga, ang iyong Panginoon at Guro, ay hinugasan ang inyong mga paa, dapat ay ganoon din ang gawin ninyo sa isa’t isa. Sapagka’t binigyan ko kayo ng isang halimbawa, upang gawin mo rin ang ginawa ko sa iyo.³²³

Sa huling mga oras na kasama ang kanyang mga disipulo, itinuro ni Hesus na ang perpektong pagmamahal ay mapagpakumbaba. Ang perpektong pagmamahal ay hindi naghahanap ng posisyon; Ang perpektong pagmamahal ay naghahanap ng mga pagkakataon para sa paglilingkod. Ang kabanalan ay perpektong pagmamahal.

Isang Buhay ng Perpektong Pagmamahal

Sinabi ni Hesus, “Kaya dapat kayong maging perpekto, katulad na ang iyong Amang nasa langit ay perpekto.”³²⁴Maraming tao ang tumutugon, “Walang sinuman ang perpekto!” Gayunpaman, hindi natin pwedeng hindi pansinin ang utos ni Hesus, “Maging perpekto.” Ano ang ibig sabihin niya? Posible ba na sundin ng mga ordinaryong Kristiyano ang utos ni Hesus?

➡ Ano ang Kahulugan ng “Maging Perpekto”?

Dalawang bagay ang tumutulong sa atin na maunawaan ang kahulugan ni Hesus. Una, tingnan ang kahulugan ng salitang Griego na isinaling “sakdal” sa Mateo 5:48. Ang ibig sabihin ng *Teleios* ay “maging kumpleto.” Ang *Teleios* ay nagmula sa isang pangngalan na nangangahulugan na “goal” o “layunin.” Upang maging perpekto ay nangangahulugang maabot ang isang layunin.

Ipinakikita ng Lumang Tipan na ang isang perpektong tao ay may pusong hindi nag-aalinlangan sa Diyos. Ang ideyang ito ay nagpapatuloy sa Bagong Tipan. Ang layunin ng Diyos para sa kanyang bayan ay “lubos na pagmamahal,” pagmamahal mula sa isang walang pag-

³²² Lukas 22:27.

³²³ Juan 13:13-15.

³²⁴ Mateo. 5:48.

aalinlangang puso. Sa ating sariling lakas ay possible ba ang perpektong pagkilos? Hindi. Ang perpektong, walang kahating pagmamahal sa Diyos ay posible? Sinabi ni Hesus, “Oo.”

Pangalawa, tingnan ang konteksto ng Mateo 5:48. Ipinakikita ng mga talata bago at pagkatapos ng Mateo 5:48 na upang maging perpekto ang pagmamahal sa Diyos at sa ating kapwa ay kinakailangang may perpektong pagmamahal. Ang utos ni Hesus ay nagbubuod ng isang buhay ng pagmamahal tungo sa Diyos at sa ating kapwa.

Ang utos na “Ikaw ay dapat na maging perpekto” ay sumusunod sa mga halimbawa ng pagmamahal sa ating kapwa sa Mateo 5: 21-47. Sa halip na pagpatay, pangangalunya, diborsyo, nasirang mga panata at paghihiganti, ang mga taong banal ay namumuhay sa pagmamahal. Ang huling sa mga utos na ito ay “Mamahalin mo ang iyong mga kaaway at ipanalangin mo ang mga umuusig sa iyo.”³²⁵ Ang mga taong banal ay mahal ang mga nagnanais na gumawa sa kanila ng masama. Ang pagiging perpekto ay nangangahulugang magmamahal katulad ng pagmamahal ng Diyos.

Pagkatapos agad ng utos na ito, nagbigay si Hesus ng mga halimbawa kung ano ang ibig sabihin ng tunay na pagmamahal sa Diyos sa Mateo 6: 1-18. Ang mga mapagkunwari ay nagbibigay sa mga dukha upang makatanggap ng karangalan mula sa mga tao; ang mga nagmamahal sa Diyos ay lubos na nagbibigay upang makita ng “iyong Ama na nakikita sa mga lihim.”

Ang mga mapagkunwari “ay ibig na tumayo at manalangin sa mga sinagoga at sa mga sulok ng lansangan, upang sila ay makita ng iba.” Yaong mga umiibig ng perpekto sa Diyos ay “pumapasok sa silid at isasara ang pinto at mananalangin sa iyong Ama ngpalihim.” Ang mga mapagkunwari ay mabilis na pinabibilib ang ibang tao; “pinasasama nila ang kanilang mga mukha upang ang kanilang pag-aayuno ay makita ng iba.” Ang mga nagmamahal ng perpekto sa Diyos ay nagnanais na makita lamang “ng iyong Ama na nakakakita ng mga lihim.”

Iniutos ni Pablo sa mga mananampalataya sa Colosas na mamuhay ng isang buhay na banal. Inilarawan niya ang isang buhay ng pagmamahal at kapatawaran:

Kaya nga, bilang mga banal at minamahal na pinili ng Diyos, dapat kayong maging mapagmalasakit, maganda ang kalooban, mapagpakumbaba, mabait at mapagtiis, Magpasensiyahan kayo kung may hinanakit kayo kaninuman, at mangagpatawaran kayo sa isa't isa....³²⁶

Ang rurok ng listahang ito ay pagmamahal. “Higit sa *lahat*, magmahalan kayo dahil ito ang magdudulot ng tunay na pagkakaisa.”³²⁷ Upang maging perpekto ay upang “magmahal.” Nang sabihin ni Hesus “Maging perpekto,” iniutos niya sa atin na “magkaroon” pagmamahal para sa

³²⁵ Mateo. 5:44.

³²⁶ Colosas. 3:12-13.

³²⁷ Colosas. 3:14.

Diyos at para sa ating mga kapwa. Ang perpektong pagmamahal ay pagmamahal mula sa isang walangkahating puso.

➡ Gaano ka Perpekto ang Perpektong Pagmamahal?

Sa pangkaraniwang paggamit, minsan ay ginagamit natin ang salitang “perpekto” sa isang ganap na kahulugan. Ginagamit natin ang “perpekto” upang mangahulugan ng isang bagay na hindi maaaring mapabuti o tumaas. Kung iniisip natin ang “sakdal” bilang ganap na antas ng tagumpay, susukatin natin ang kabanalan sa pamamagitan ng ating mga gawa. Tulad ng mga Pariseo, titingnan natin ang kabanalan bilang isang sukatan.

Maraming tao ang kumukuha ng ganitong paraan sa banal na buhay. Tulad ng mga Pariseo, mayroon silang listahan ng mga kahon upang suriin. Kung ang lahat ng mga kahon ay minarkahan, sila ay “perpekto.”

- ☐ “Tinutupad ko ba ang mga utos?”
- ☐ “Nagsusuot ba ako ng tamang damit?”
- ☐ “Sinasabi ko ba ang mga tamang salita?”

Sa Biblia, ang salitang “sakdal” ay hindi lubos. Hindi nito tinatanggi ang paglago. Si Job ay “perpekto,”³²⁸ ngunit lumago siya sa kanyang kaugnayan sa Diyos sa pamamagitan ng mga karanasan na naranasan niya.

Sa Biblia, ang maging “perpekto” ay nangangahulugang “maging ganap” sa bawat yugto ng paglago. Ang manunulat ng Hebreo ay sumulat sa mga Kristiyano na hindi perpekto para sa kanilang yugto ng paglago. Nabigo silang lumago sa espirituwal na kaganapan.

Dapat mga tagapagturo na sana kayo dahil matagal na kayo sa pananampalataya, ngunit hanggang ngayon ay kailangan pa kayong turuan ng mga panimulang aralin tungkol sa salita ng Diyos. Kailangan mo ng gatas, hindi ng matigas na pagkain, sapagkat ang lahat ng namumuhay sa gatas ay walang kaalaman sa salita ng katuwiran, dahil siya ay isang bata. Ngunit ang matigas na pagkain ay para sa mga mature (*teleios*), para sa mga may kapangyarihan ng pag-intindi bunga ng tuloy-tuloy na pagsasanay na makilala ang mabuti mula sa kasamaan.³²⁹

Ang sumulat ng Hebreo ay hindi nagpanukala na ang mga ganap (o perpekto) na mga mananampalataya ay hindi na nangangailangan ng espirituwal na pagkain! Pinagtutulakan Niya sila patungo sa kaganapan sa gulang, upang makakain sila ng espirituwal na pagkain na angkop para sa kanilang espirituwal na gulang. Upang maging perpekto ay pagiging maayos

³²⁸ Job 1:1.

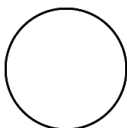
³²⁹ Hebreo. 5:12-14.

na paglago para sa ating yugto ng karanasan bilang isang Kristiyano. Ang pagiging perpekto ay nangangahulugan na tayo ay kumpleto at buo; tayo ay nagiging kung ano ang nilalayon ng Diyos para sa atin.

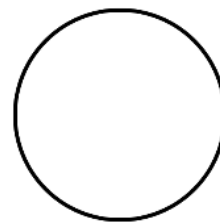
Sa halip na isang kahoy na panukat, ang larawan ng Biblia ng “pagiging perpekto” ay isang bilog. Ang bilog ay perpekto; hindi ito maaaring gawing mas pabilog. Gayunpaman, ang isang perpektong bilog ay maaaring maging mas malaki; ang isang perpektong bilog ay maaaring lumago at palawakin. Ito ay perpekto, ngunit ito ay lumalaki pa rin.

A perfect circle

A perfect circle

A perfect circle

Ang isang taong banal ay puno ng perpektong pagmamahal para sa Diyos at sa kanilang kapwa. Habang tayo'y nagiging ganap, ang ating kapasidad para sa pagmamahal ay lumalaki. Lumalawak ang bilog. Habang nagmature tayo, ang ating pagmamahal ay “lalo pang lumago, na may karunungan at lahat ng pag-unawa.”³³⁰ Sa bawat yugto ng paglago, sinasabi ng Diyos, “Ang taong ito ay nagmamahal sa akin na may isang perpektong pagmamahal. Sila ay mga banal.”

Ang isang tao na lumalakad na kasama ng Diyos ng apatnapung taon ay mas maunawaan kung paano magpapakita ng pagmamahal sa kanilang kapwa kaysa isang tao na lumakad kasama ng Diyos ng isang taon. Ngunit ang parehong tao ay maaaring ibigin ang kanilang kapwa mula sa isang ganap na puso. Ang parehong tao ay maaaring magpakita ng perpektong pagmamahal.

Kapag ang isang limang taong gulang na bata ay gumuhit ng larawan para sa kanyang ama, sinabi niya, “Salamat! Ito ay perpekto!” Hindi niya sinasabi na ang kanyang likhang sining ay hindi na maaaring maging mas mahusay. Sa kanyang pagiging labinlimang taong gulang, ang parehong batang ito ay gumuhit ng isang mas mahusay na larawan.

“Ito ay Perpekto!” na nangangahulugang, “Ang larawang ito ay nagmula sa mapagmahal na puso. Ito ay tama para sa kanyang yugto ng pagiging ganap.”

³³⁰Filipos. 1:9.

Ang perpektong pagmamahal ay hindi isang pamantayan ng pagkilos. Ang perpektong pagmamahal ay hindi nahahating pagmamahal sa Diyos at sa ibang mga tao. Ang perpektong pagmamahal ay pagsunod sa halimbawa ni Hesus, ang isang dumating upang ipakita ang perpektong pagmamahal sa pang-araw-araw na buhay.

➡ Posible ba ang Perpektong Pag-ibig para sa Ordinaryong Mananampalataya?

Ang ikalabimpitong siglong mga Puritano ay nagsaad ng isang mahalagang prinsipyo ng pagbibigay-kahulugan sa Biblia. Sinabi nila na ang mga kautusan ng Biblia ay “mga natatagong pangako.” Ang mga Puritano ay nagbigay-kahulugan na ang mga kautusan ng Biblia ay *pangakong naikubli*. Ang isang kautusan ng Biblia ay nagpapahiwatig ng isang pangako ng Biblia. Kung nag-uutos ang Diyos ng isang bagay, gagawin niyangposible ang pagsunod. Ang hinihiling ng Diyos sa kanyang bayan, gagawin niya sa kanyang bayan.

Isipin ang isang ama dito samundo na nagbibigay sa kanyang anak ng isang imposibleng utos. “Anak, kung gusto mong maging kalugud-lugod sa akin, dapat kang tumakbo ng isang milya sa loob ng dalawang minuto.” Sa isang sandali, maaaring subukan ng anak na makamit ang layuning ito, ngunit imposible ang inaasahan ng kanyang ama. Sa kalaunan ang anak ay mawalan ng pag-asa o naging mapait ang damdamin. Ito ba ay isang mabuting ama? Hindi.

Ang Diyos ay isang mabuting Ama. Hindi niya hahayaang mabigo ang kanyang mga anak ng isang imposibleng utos. Nang inutusan tayo ni Hesus na “maging perpekto katulad ng inyong Ama sa langit na perpekto,” binibigyang kakayahan niya tayo na sundin ang kanyang utos.

Ang Pangaral sa Bundok ay nagpapakita ng buhay sa kaharian ng Diyos. Ito ay hindi isang bagong kautusan na nagdudulot ng higit na pagkaalipin kaysa sa lumang kautusan. Ito ay hindi isang listahan ng mga hindi maaabot na mga ideya upang ipakita sa atin kung gaano tayo kalayo mula sa mga hinihinging pagtugon ng Diyos. Ito ay isang larawan ng pang-araw-araw na buhay sa kaharian ng Diyos. Hindi sinasabi ni Hesus na, “Ito ang aking utos, ngunit hindi ka maaaring makasunod!” Sa halip, sinabi ni Hesus, “Magiging ganito ka.”

Kung titingnan natin ang utos ni Hesus sa pamamagitan ng pagtingingamit ang kakayahan ng tao, ito ay imposible. Sa lakas ng tao, hindi natin matutupad ang utos ng Diyos na maging perpekto. Sa lakas ng tao, hindi natin kayang “mahalin mo ang Panginoon mong Diyos nang iyong buong puso at ng iyong buong kaluluwa at ng iyong buong isip.” Gayunpaman, sa lakas ng Diyos, maaari nating sundin ang mga utos ng Diyos. Ang perpektong pagmamahal ay posible sa pamamagitan ng biyaya ng Diyos.

Isang binatang mayaman ang nagtanong, “Guro, anong dapat kong gawing mabuti upang magkaroon ng buhay na walang hanggan?” Sumagot si Hesus sa pamamagitan ng paglilista ng mga utos: “Huwag kang papatay; Huwag kang makikiapid; Hindi ka dapat magnakaw; Huwag

kang sasaksi ng hindi totoo; Igalang mo ang iyong ama at ina; Mamahalin mo ang iyong kapwa gaya ng iyong sarili.”³³¹

Nang sabihin ng binata, “Ang lahat ng ito ay tinupad ko,” si Hesus ay nagdagdag ng isa pang utos. “Kung nais mong magiging perpekto, humayo ka, ibenta mo ang iyong ari-arian at ibigay sa mahihirap, at magkakaroon ka ng kayamanan sa langit; bumalik ka, at sumunod ka sa akin. “Ang pagiging perpekto ay nangangahulugang mahalin si Hesus nang higit kaysa ari-arian.

Ang binata ay “umalis na sobrang lungkot, sapagkat siya ay maraming ari-arian.” Ang binatang mayaman ay hindi perpekto ang pagmamahal sa kanyang kapwa; hindi niya ibebenta ang kanyang mga ari-arian at ibibigay sa mahihirap. Hindi niya lubos na minamahal ang Diyos; hindi niya iiwan ang kanyang bahay upang sumunod kay Hesus. Ang binatang ito ay may nahahating puso. Nais niya ang Diyos, ngunit nais din niya ang kanyang “maraming ari-arian.”

Nang makita nila ang mga kinakailangan upang maging tagasunod, ang mga alagad ay “lubhang nagtaka” at nagtanong, “Sino ang maaaring maligtas?” ang tugon ni Hesus sa tanong, “Ang pagiging perpekto ba ay posible para sa mga ordinaryong mananampalataya?” Sinabi ni Hesus, “Sa tao ito ay imposible, ngunit sa Diyos ang lahat ng bagay ay posible.”

Sa lakas o kakayanan ng tao, ang perpektong pagmamahal sa Diyos at sa ating kapwa ay imposible. Ngunit “sa Diyos ang lahat ng bagay ay posible.” Hindi pinapahirapan ng isang mapagmahal na Ama ang kaniyang mga anak sa pagbibigay nang mga utos na hindi kayang matupad. Ang mga kautusan ng Kasulatan ay may kasamang biyaya upang sundin ang mga utos. “Maging perpekto kayo katulad nang inyong Ama sa langit na perpekto” ay hindi isang ligalistik na samahan upang itaboy ang mga Kristiyano sa kawalan ng pag-asa. Ito ay isang biyayang pangako na maaaring gawin ng Diyos sa atin na isang bagay na hindi natin magagawa sa ating sarili.

Posible bang sundin ang utos ni Hesus na maging perpekto? Ayon sa Pangaral sa Bundok, ang sagot ay isang masayang “Oo!” Para maging perpekto sa kaharian ng Diyos ay pagkaroon ng pusong may perpektong pagmamahal. Upang maging perpekto sa kaharian ng Diyos ay pagkaroon ng di nag-aalinlangang pagmamahal para sa Diyos at sa ating kapwa. Posible ba ito? Ayon kay Hesus, ang perpektong pagmamahal ay posible at kinakailangan. Ang perpektong pagmamahal ay ang layunin ng Diyos para sa kanyang bayan.

³³¹ Mateo. 19:16-26.

Ang Pagsasabuhay ng Kabanalan: Paano Tinutupad ng Pagmamahal ang Kautusan?

Sinabi ni Huang, “Mahal ko ang Diyos nang aking buong puso. At mahal ko ang *karamihan* sa ibang mga tao. Ngunit hindi ko kayang mahalin ang mga ma-iitim na tao. Sa tingin ko lahat ng mga ma-iitim ay tamad.”

Tumugon ang kaibigan ni Huang, “Ngunit dapat mahalin ng mga Kristiyano ang lahat! Hindi maaaring hatulan ng mga Kristiyano ang ibang tao nang hindi makatarungan.” Sumagot si Huang, “Sa palagay ko ang Diyos ay hindi interesado sa mga maliit na bagay katulad nito. Hindi ba normal na iwasan ang mga taong naiiba kaysa sa atin?”

Sinabi ng Diyos, “Ang mga taong Banal ay tinatrato ng maayos ang lahat ng tao – kabilang ang mga iba sa atin - na may habag at awa.”

Kung tinutupad ninyo ang utos nang Diyos ayon sa Kasulatan, “Mahalin mo ang iyong kapwa tulad ng pagmamahal mo sa iyong sarili.” Mabuti ang ginagawa ninyo. Ngunit kung nagpapakita kayo ng pagtatangi sa tao, kayo ay nagkakasala, at ayon sa Kautusan dapat kayong parusahan, dahil nilabag nyo ang utos na ito.³³²

Ang isang sukatan ng iyong pag-uugali ay kung paano mo tinatrato ang mga taong walang magagawa para sa iyo. Madaling magpakita ng paggalang at karangalan sa mga taong nasa posisyon upang gantimpalaan tayo ng pera, trabaho, o awtoridad. Ang pagmamahal ay nagpaparangal sa mga walang magagawa para sa atin: ang mga mahihirap, matatanda, bata, at iba pa na walang posisyon. Ang “utos ng Diyos” ng pagmamahal ay nakakaapekto sa kung paano natin tinatrato ang lahat. Ang pagmamahal ay tinutupad ang kautusan.

➡ Tinutupad nang Pagmamahal ang Kautusan

Ang tema ng perpektong pagmamahal ay nakasentro sa mensahe ng isang buhay na banal. Sa Aralin 7, nakita natin na ang pagmamahal para sa Diyos ay higit pa sa isang damdamin. Binabago ng pagmamahal para sa Diyos ang buong focus ng ating buhay. Ngayon ay nais nating paluguran ang Diyos nang higit pa kaysa sa nais natin na masiyahan ang ating sarili. Sa katulad na paraan, ang pagmamahal para sa ating kapwa ay ginagalaw ang ating pagtuon ng pansin mula sa ating sarili patungo sa iba.

Sumulat si Pablo sa Iglesya sa Roma:

Huwag kayong manatiling may utang kaninuman, maliban sa utang ng pagmamahalan. Sapagkat ang nagmamahal sa kapwa ay tumutupad sa Kautusan. Ang mga kautusang, “Huwag kng mangangalunya, huwag kang papatay, huwag kang magnanakaw, huwag kang mag-iimbot.” At ang iba pang mga utos ay napapaloob sa iisang utos: “Mahalin mo

³³² James 2:8-9.

ang iyong kapwa gaya ng pagmamahal mo sa iyong sarili.” Ang taong nagmamahal ay hindi gumagawa ng masama sa kanyang kapwa. Kaya kung nagmamahalan tayo, tinutupad natin ang buong Kautusan.³³³

Bawat Kristiyano ay may utang, utang ng pagmamahal. Tinitiyak sa atin ni Pablo na kung matugunan natin ang obligasyon ng pagmamahalan, natutugunan natin ang lahat ng iba pang mga obligasyon ng kautusan. Kung mahal natin ang ibang tao, hindi tayo mangangalunya, papatay, magnakaw, mag-imbot, atbp. Ang mga obligasyon ng kautusan ay matutupad kapag mahal ko ang aking kapwa bilang aking sarili.

Sa dulong mga kabanata ng Roma, ipinakita ni Pablo kung paano natutupad ng pagmamahal ang kautusan. Ang mga napuspos ng pagmamahal ng Diyos:

- Naglilingkod sa katawan ni Kristo sa halip na sa kanilang sarili (Roma 12: 3-5)
- Hinahatulan ang kasamaan at pinanghahawakan ang mabuti (Roma 12: 9)
- Makipagkumpetensya sa pagpapakita ng karangalan sa iba (Roma 12:10)
- Nangangalaga sa mga pangangailangan ng iba (Roma 12:13)
- Mamuhay ng may kapayapaan kasama ang iba, maging ang kanilang mga kaaway (Roma 12: 14-21)
- Magpasakop sa awtoridad na namamahala (Roma 13: 1-7)
- Igalang ang mga paniniwala ng ibang mga mananampalataya (Roma 14: 1-23)
- Tumulong sa mga pangangailangan ng kanilang kapwa katulad ng ginawa ni Kristo (Roma 15: 1-3)

Ang pagmamahal para sa Diyos ay binabago ang oryentasyon ng ating puso mula sa ating sarili patungo sa Diyos. Ang pagmamahal sa ating kapwa ay binabago ang oryentasyon ng ating puso mula sa ating sarili patungo sa ibang tao. Parehong bahagi ito kung ano ang ibig sabihin ng pagiging isang taong banal.

Ibinuod ni John Wesley ang kahulugan ng pagiging perpektong Kristiyano:

Ang pagmamahal ay ang pinakamataas na kaloob ng Diyos; kapakumbabaan, pagiging mahinahon, mapagtiis na pagmamahal. Ang lahat ng mga pangitain, mga pahayag, o mga regalo ay maliit na bagay kumpara sa pagmamahal. Walang mas mataas sa relihiyon; kung hinahanap mo ang anuman maliban sa higit na pagmamahal, ikaw ay naghahanap ng malayo sa marka, naliligaw ka mula sa maharlikaang daan.

At kapag nagtatanong ka sa iba, “Natanggap mo ba ito o ang pagpapalang iyon?” Kung ang ibig mong sabihin ay higit pang pagmamahal, nagkakamali ka; inililigaw mo sila mula sa daan, at inilalagay ang mga ito sa maling layunin. Tiyakin mo nga sa iyong puso, na mula sa sandaling iniligtas ka ng Diyos mula sa lahat ng kasalanan, hindi ka na

³³³ Roma. 13:8-10.

magnanais nang higit pa sa rito, ngunit higit pa sa pagmamahal na inilalarawan sa 1 Corinto 13. Hindi ka na hihigit pa kaysa sa rito.³³⁴

➡ Pagmamahal sa ating Kapwa Kristiyano

Ipapakita ng dalawang parte ng buhay kung ano ang itsura at kung gaano kaperpekto ang pagmamahal kaugnayan sa ibang mga Kristiyano.

- Ang pagmamahal ay nirerespeto ang mga paniniwala ng iba pang mga Kristiyano

Sa pagsulat sa mga Kristiyano sa Corinto, binigyang pansin ni Pablo ang isyu ng kalayaan ng Kristiyano. Paano ako dapat tumugon sa ibang mananampalataya na maaaring nasaktan sa espirituwal dahil sa aking kalayaan? Sumulat si Pablo sa “matitigas” na mga Kristiyano na nagsabing, “Alam namin na ang mga diyos-diyosan ay walang halaga. Ang pagkain ng pagkaing inihandog sa mga diyos-diyosan ay walang anumang ibig-sabihin sa atin.” Tumugon si Pablo:

Mag-ingat ka na ang iyong karapatang ito ay hindi maging isang katitisan sa mahihina. Sapagkat kung may makakita sa iyo na may kaalaman ay kumakain sa templo ng diyos-diyosan, hindi ba siya mahihikayat, kung mahina ang kanyang budhi upang kumain ng pagkaing inihandog sa mga diyos-diyosan? At sa gayon ay sa pamamagitan ng iyong kaalaman ang taong mahihina ay nawasak, ang kapatid na dahilan ng kamatayan ni Kristo. Kaya’t kung nagkakasala ka laban sa iyong mga kapatid at sinasasktan ang kanilang budhi habang ito ay mahina, nagkakasala ka laban kay Kristo. Kaya’t kung ang pagkain ay nakatitod sa aking kapatid, hindi na ako kakain ng karne, baka ako’y makatitod sa aking kapatid.³³⁵

Ititigil ni Pablo ang pagkain ng karne para sa natitirang bahagi ng kanyang buhay kaysa maging sanhi ng pagkahulog sa kasalanan ng isang mahinang kapatid. Ang ibig sabihin ng perpektong pag-ibig ay higit na pagmamalasakit para sa kaligtasan ng isa pang Kristiyanong kapatid kaysa sa kanyang sariling mga karapatan. Nang maglaon, sinabi ni Pablo, “tinitis natin ang anuman kaysa maglagay ng isang balakid sa daan ng ebanghelyo ni Kristo.”³³⁶

Sinabi ng mga taga-Corinto, “Malaya tayong gawin ang anumang nais nating gawin. Hindi natin dapat isaalang-alang ang mga pangangailangan ng ibang mananampalataya.” Sinabi ni Pablo, “Malaya akong maglilingkod sa mga pangangailangan ng ibang mananampalataya. Hindi ako alipin ng aking sariling mga pagnanasa at mga karapatan. Malaya akong mahalin ang iba.” Ito ang perpektong pag-ibig na nais ng Diyos na ibigay sa bawat Kristiyano.

Basahin ang Roma 14

³³⁴ Adapted from Juan Wesley, *A Plain Account of Christian Perfection* (Kansas City: Beacon Hill Press, 1966), 99.

³³⁵ 1 Cor. 8:10-13.

³³⁶ 1 Cor. 9:12.

Sa iglesia sa Roma, may mga Kristiyanong “mahina” na kumakain lamang ng mga gulay. Ang mga ito ay maaaring mga Judiong Kristiyano na patuloy na sumunod sa mga kautusan sa pagkain ng mga Hudyo at ayaw nilang sumuong sa panganib ngpagkain ng maruming pagkain. Mayroon ding mga Kristiyanong “malakas” na may higit na kaalaman at alam na ang mga kautusan sa pagkain ay hindi na umiiral sa Kristiyano.

Ipinakita ni Pablo sa bawat grupo kung ano ang ibig sabihin ng pagmamahal katulad ng pagmamahal ni Kristo. Ang Kristiyanong “mahina” ay hindi dapat hatulan ang taong kumakain ng karne. Ang pagmamahal ay hindi humahatol.

Gayunpaman, hindi dapat itakwil ng Kristiyanong “malakas” ang mahinang Kristiyano at hindi dapat gamitin ang kanyang kalayaan sa isang paraan na magpapahina sa pananampalataya ng mahihina. Sa halip, ang Kristiyanong matibay ay dapat isuko ang kanyang mga karapatan upang maiwasan ang pagkasira ng pananampalataya ng isang mahinang mananampalataya. Bakit? Para sa kapakanan ng pagmamahal:

Sapagka't kung ang iyong kapatid ay nasasaktan sa iyong kinakain, hindi naaayon sa pagmamahal ang ginagawa mo. Huwag mong ipapahamak ang kapatid mo kay Kristo dahil lang sa pagkain, dahil namatay din si Kristo para sa kanya.³³⁷

Ito ang kahulugan ng ibigin ang iyong kapwa Kristiyano. Dapat tayong magmahal katulad ng pagmamahal ni Kristo. Ibinigay niya ang kanyang buhay para sa mahinang kapatid; tiyak na sinasabi ni Pablo, maaari nating isuko ang ating karapatang kumain ng karne.

◆ *Talakayin ang isang bahagi kung saan ang pagiging taos-puso at makaDiyos ay nagkakaiba-iba ang mga mananampalataya. Ang mga ito ay mga bahagi ng pagtuturo sa biblia na hindi malinaw; ang mga ito ay mga bahagi ng iba't ibang paniniwala. Ilapat ang mga prinsipyo ni Pablo mula sa Roma 14 sa isyung ito. Paano dapat talakayin ng bawat pangkat – “mahina” at “malakas” na mga Kristiyano - ang bahaging ito.*

- Ang Pagmamahal ay nagmamalasakit sa isang Kristiyanong nahulog sa kasalanan

Si Jean ay isang Kristiyanong niloko sa isang transaksyon sa negosyo ng isang kapwa miyembro ng Iglesia. Binentahan ni Ivan si Jean ng isang gamit na kotse, kahit na alam niyang may malubhang problema sa makina ang sasakyan. Si Ivan ay nagsinungaling kay Jean, “Pinasuri ko ang kotseng ito sa isang mekaniko. Ito ay nasa magandang kalagayan. Mapagkakatiwalaan mo ako. Ako ay isang Kristiyano.”

Pagkalipas ng dalawang araw pagkatapos bilin ang sasakyan, nalaman ni Jean na ang transmission sa kotse ay hindi maayos - at saka ang problemang ito ay alam ni Ivan.

³³⁷ Roma. 14:15.

◆ *Ano ang dapat gawin ni Jean?*

Isasagot mo ba, “dapat balaan ni Jean ang lahat na si Ivan ay hindi tapat”?

Isasagot mo ba, “walang dapat sabihin si Jean upang hindisumama ang loob nang isang kapwa Kristiyano”?

Tingnan natin ang sagot ni Hesus. Basahin ang Mateo 18: 15-17

Si Hesus ay nagbigay ng apat na hakbang na nagpapakita kung paano tinatrato ng perpektong pagmamahal ang isang kapwa Kristiyano na nahulog sa kasalanan. Mangyaring maunawaan na ang halimbawang ito ay tungkol sa makasalanang pag-uugali. Hindi binibigyang pansin ni Hesus ang personal na pagkakaiba ng opinyon. Hindi sinasabi ni Hesus, “Maaari ka nang umalis, sumali ka sa mga problema ng lahat.” Si Hesus ay tumutugon sa isang sitwasyon kung saan nagkasala ang isang Kristiyanong kapatid laban sa isa pang Kristiyano. Tingnan ang mga hakbang:

1) Kailangan kong puntahan ang aking kapatid na mag-isa.

Ang perpektong pagmamahal ay “hindi nagagalak sa maling gawain.”³³⁸ Hindi ito naghahangad ng pagkakataong ipahayag sa publiko ang mali. Sa halip, ang isang taong may pagmamahal ay sinusubukang harapin ang problema nang tahimik at personal. Ang isang taong may pagmamahal ay tumutugon sa isang kapatid na “nahuli sa pagsuway ... sa pamamagitan ng isang espiritu ng kahinahunan.”³³⁹ Ang layunin ay pagpapanumbalik ng isang kapatid, at hindi paghihiganti. Kung walang pagsisisiang nagkasala...

2) Kailangan kong magsama ng isa o dalawang lider sa espiritual bilang mga saksi.

Muli, ang layunin ay pagpapanumbalik. Ang mga testigong ito ay dapat na mga lider sa spiritual ng iglesia na maaaring magbigay ng mabuting payo at magdala ng papanumbalik.³⁴⁰ Kung wala paring pagsisisi ...

3) Dapat kong isama sa pagtitipon nang iglesia ang nagkasala.

Ang layunin ay muling pagpapanumbalik. Ang layunin ay hindi paghihiganti o pampublikong pagpapahiya. Ang layunin ng pagdidisiplina ng iglesia ay dapat na pagdadala ng pagsisisi at pagpapanumbalik ng isang kapatid. Kung ang taong ito ay nagrebelde at tumatangging magsisi ...

4) Dapat disiplinahin ng iglesia ang nagkasalang miyembro.

³³⁸ 1 Corinto. 13:6.

³³⁹ Galacia. 6:1.

³⁴⁰ Galacia. 6:1.

Ang iglesia sa Corinto ay may isang miyembro na napatunayang nakagawa ng kakila-kilabot na sekswal na kasalanan. Iniutos ni Pablo ang iglesia na disiplinahin ang taong ito. “Paalisin ninyo sa inyong grupo ang taong masama.”³⁴¹Hindi natin maaaring balewalain ang kasalanan sa katawan ni Kristo.

Gayunpaman, pakitandaan ang mga salita ni Hesus. Tratuhan siya bilang “Hentil at isang maniningil ng buwis.”³⁴²Paano dapat pakitunguhan ng mga Kristiyano ang mga Hentil at mga maniningil ng buwis? Na may pagmamahal. Kahit dito, ang layunin ay pagpapanumbalik. Sa 2 Corinto, tinukoy ni Pablo ang sitwasyon ng isang mananampalataya na dinidisciplina ng iglesia at nagsisi. Sinabi ni Pablo,

Para sa gayong tao, sapat na ang kaparusahang ibinigay ninyo sa kanya, Kaya patawarin na ninyo siya at patatagin, dahil baka maging labis ang kanyang hinagpis at tuluyang panghinaan ng loob. Kaya nakikiusap ako na ipakita ninyo sa kanyang mahal niyo pa rin siya.³⁴³

Sa 1 Corinto, pinahintulutan ng iglesia ang bukas na kasalanan at ayaw niyang disiplinahin ang makasalanan. Ipinaalala sa kanila ni Pablo na kinakailangan sa pagmamahal para sa Diyos ang pagdisiplina natin sa mga nagkakasala laban sa katawan ni Kristo.

Sa 2 Corinto, ang iglesia ay nagdidisciplina sa isang taong nagkasala, ngunit nang ang taong ito ay nagsisi, ang iglesia ay hindi gustong patawarin siya! Pinaalalahanan sila ni Pablo na ang pagmamahal sa ating kapwa ay nagrerequire/nangangailangan na patawarin natin ang mga nagsisisi.

Ang layunin ng pagdidisciplina ng iglesia ay dapat palaging magdulot nag pagsisisi at pagpapanumbalik. Ang perpektong pagmamahal ay hindi humihingi ng paghihiganti.

➡ Pagmamahal sa Ating Kapwa na Hindi-Mananampalataya

Paano tayo nagpapakita ng perpektong pagmamahal sa mga di-sumasampalataya, lalo na yaong mga napopoot sa atin dahil tayo ay mga Kristiyano? Sinabi ni Hesus:

Narinig ninyo na sinabi noong una, Mamahalin mo ang iyong kapwa at kapootan mo ang iyong kaaway. Ngunit sinasabi ko sa inyo, Mahalin ninyo ang inyong mga kaaway, at ipanalangin ninyo ang mga umuusig sa inyo, upang kayo ay maging tunay na anak ng iyong Ama na nasa langit.³⁴⁴

³⁴¹ 1 Corinto. 5:13.

³⁴² Mateo. 18:17.

³⁴³ 2 Corinto. 2:6-8.

³⁴⁴ Mateo 5:43-45.

Kapag minamahal mo ang mga umuusig sa iyo, ikaw ay “perpekto katulad ng iyong Ama sa langit ay perpekto.” Ang mga taong banal ay nagmamahal katulad ng pagmamahal ng ating Ama sa langit. Ito ang ibig sabihin ng pagiging perpekto.

Ang mga taong Banal ay “nagpapakita ng pagmamahal sa iba, hindi lamang sa mga kapwa mananampalataya, kundi pati na rin sa mga hindi mananampalataya, sa mga sumasalungat sa atin, at sa mga nakikibahagi sa mga makasalang gawain. Dapat nating pakitunguhan ang mga taong tutol sa atin nang may kagandahang-loob, malumanay, matiyaga, at mapagpakumbaba. Ipinagbabawal ng Diyos ang pagpapasimula ng alitan, ang paghihiganti, o ang pagbabanta o ang paggamit ng karahasan bilang isang paraan ng paglutas ng personal na alitan o pagkuha ng pansariling katarungan. Kahit na inuutusan tayo ng Diyos na kasuklaman ang mga makasalanang gawain, dapat nating ibigin at ipanalangin ang sinumang tao na gumagawa ng ganitong pag-uugali.”³⁴⁵

Ang mga Kristiyano ay laging namumuhay sa isang mundo na sumasalungat sa ebanghelyo. Tinawag ni Pablo ang mga Kristiyano sa Roma upang igalang ang mga awtoridad at bayaran ang kanilang mga buwis - sa isang pamahalaan na pinapatay ang mga Kristiyano at malapit nang ipapatay si Pablo.

Inutusan ni Pedro ang mga Kristiyano na “Igalang ninyo ang lahat ng tao. Mahalin ninyo ang mga kapatid ninyo kay Kristo. Mamuhay kayong nang may takot sa Diyos. At Igalang ninyo ang emperador.”³⁴⁶Muli, ito ay isang masamang emperador na malapit nang ipapatay si Pedro. Ngunit tinukoy ni Pedro na dapat mahalin ng mga Kristiyano ang ating kaaway. Sa pagmamahal kahit nasa ating mga kaaway, nagiging patotoo tayo sa katotohanan ng ebanghelyo. “Sapagkat ito ang kalooban ng Diyos, upang sa pamamagitan ng mabubuti ninyong gawa ay walang masabi ang mga hangal na walang alam sa katotohanan.”³⁴⁷

Si Joshua ay isang Nigerian na pastor sa isang lugar ng hilagang Nigeria kung saan ang mga Kristiyano ay marahas na inaatake ng mga militanteng Islam. Sinusunog ng mga sundalong Islam ang mga simbahan, pinapatay ang mga Kristiyano, at kinukuha ang mga batang babae upang ibenta sa pagkaalipin. Sa aking huling beses na pagbisita ko sa Nigeria, ipinakita sa akin ni Joshua ang mga larawan ng mga katawan ng mga miyembro ng kanyang iglesia na pinatay ng mga Islam na sumasalakay.

Pagkatapos ay ipinakita sa akin ni Joshua ang mga larawan ng tugon ng kanyang iglesia sa mga pag-atakung ito. Ang kanyang iglesia ay nagtayo ng isang paaralan sa isang nayon ng Muslim; sila ay humukay ng isang balon upang magbigay ng ligtas na inuming tubig para sa nayon; Nagbigay sila ng mga wheelchair para sa mga Muslim na biktima ng polio; Nagtatayo

³⁴⁵ Mula sa *Discipline of the Bible Methodist Connection of Churches*, 2014.

³⁴⁶ 1 Pedro. 2:17.

³⁴⁷ 1 Pedro. 2:15.

silang isang medikal na klinika para sa nayong ito. Nagpapakita sila ng pagmamahal sa kanilang kaaway.

Sinabi ni Pastor Joshua, “Maraming Muslim ang lumalapit kay Kristo dahil nakikita nila ang pagmamahal ng Diyos sa pamamagitan ng mga Kristiyano. Mahihikayat natin sila sa pananampalataya hindi sa pamamagitan ng mga baril at paghihiganti; mahihikayat natin sila sa pamamagitan ng pamumuhay ng Mateo 5: 43-48. “Ito ang produkto ng perpektong pagmamahal na ipinamumuhay sa ating mundo ngayon.

◆ *Ano ang mga pinakamalaking hamon sa pagmamahal sa mga kapwa na hindi mananampalataya sa iyong mundo? Ilista ang ilang mga praktikal na hakbang upang ipakita ang pagmamahal sa mga hindi mananampalataya sa iyong komunidad.*

Ang Manunulat na Russian nasi Leo Tolstoy ay nagsulat ng isang maikling kuwento na nagpapakita kung ano ang kahulugan na mamuhay ng isang buhay na may perpektong pagmamahal. Si Martin ay isang mahirap na sapatero na lubos na mahal ang Diyos.³⁴⁸ Isang gabi, nakatulog si Martin habang nagbabasa siya ng Biblia. Nagpanaginipan niyang sinabi ni Hesus, “Bukas, bibisita ako sa iyong tindahan.”

Kinabukasan, hinintay ni Martin si Hesus. Ang iba pang mga tao ay dumating sa tindahan ni Martin, ngunit hindi bumisita si Hesus. Ang isang matandang sundalo ay tumayo sa labas ng kanyang tindahan na nanginginig sa lamig. Inanyayahan ni Martin ang sundalo sa kanyang tindahan para sa mainit na tsaa. Ang isang dukhang babae ay dumaan sa harap ng tindahan, sinusubukan na panatilihin mainit ang kanyang sanggol. Dinalhan siya ni Martin ng sopas at isang kumot para sa sanggol. Lumipas ang oras, bumilisi Martin ng pagkain para sa isang nagugutom na binatilyo.

Na-disappoint si Martin na hindi dumating si Hesus, ngunit sinabi niya, “Iyon ay isang panaginip lamang. Ito ay kahangalan para isipin ko na darating si Hesus sa isang tindahan ng sapatos.”

Nang gabing iyon, nang basahin ni Martin ang kanyang Biblia, muli siyang nakatulog. Napanaginipan niya na nakita niya na may mga taong nakatayo sa kanyang tindahan. Sinabi ng sundalo, “Martin, kilala mo ba ako? Ako si Hesus!” Ang babaeng may hawak na sanggol ay nagsabi, “Martin, ako si Hesus.” Ang nagugutom na binatilyo ay nagsabi, “Ako si Hesus.” Nagising si Martin at nagsimulang magbasa:

Sapagkat nang nagutom ako ay pinakain ninyo ako, at nang nauhaw ako ay pinainom ninyo, nang naging dayuhan ako ay pinatuloy ninyo ako sa inyong tahanan, at nang wala akong maisuot ay binihisan ninyo, nang may sakit ako ay inalagaan ninyo ako, at nang

³⁴⁸ Leo Tolstoy, “Where Love Is, There God is Also.”

ako ay nasa bilanguan ako ay binisita ninyo Sinasabi ko sa inyo ang totoo, ng ginawa ninyo ito sa pinakahamak kong mga kapatid, para na rin ninyo itong ginawa sa akin.³⁴⁹

Noong ikalawang siglo, isang pangkat ng mga Kristiyano ang tinawag na “Ang mga Manunugal” dahil inilalagay nila sa panganib ang kanilang buhay upang pangalagaan ang mga taong malapit sa bingit ng kamatayan dahil sa nakakahawang sakit. Ang mga Manunugal ay dumalaw sa mga bilanggo, nag-aalaga sa mga maysakit, at nagliligtas sa mga inaabandunang mga sanggol. Ang mga Manunugal ay nagpapakita ng perpektong pagmamahal.

Noong 252 A.D., isang salot ang sumiklab sa Carthage. Ang mga doktor ay tumangging bisitahin ang mga pasyente; Inihahagis ng mga pamilya ang mga bangkay ng mga patay sa kalye; ang lungsod ay nasa kaguluhan. Si Cyprian, ang obispo ng Carthage, ay tumawag sa kanyang kongregasyon. Ipinaalaala niya sa kanila na ang mga Kristiyano ay tinawag upang maging mga taong may perpektong pagmamahal. Inilibing ng mga Kristiyano ng Carthage ang mga patay, inasikaso ang mga maysakit, at iniligtas ang lungsod mula sa pagkawasak. Sila ay mga taong may perpektong pagmamahal; sila ay “perpekto” katulad nang kanilang Ama sa langit ay perpekto.

Natagpuan Niya ang Sikreto...

Esther Ahn Kim³⁵⁰

Si Esther Ahn Kim ay isang guro ng musika na nanirahan sa Korea sa mga taong nasakop ng Hapon na nagsimula noong 1937. Kinailangan ng mga Hapon ang bawat mamamayan na yumuko sa dambana ng Diyosang araw sa Namsan Mountain. Noong 1939, inutusan si Esther na yumuko sa dambana. Ang parusa para sa pagtanggì na yumuko ay pagkakabilango at labis

na pagpapahirap.

Ang ilang mga Kristiyano ay nagpasiya, “Kami ay yuyukod upang ipakita lamang, ngunit sasamba kami kay Kristo sa aming mga puso.” Si Esther ay buo ang loob na hindi siya maaaring yumuko sa isang maling Diyos. Mahal niya ang Diyos sa pamamagitan ng isang pusong hindi nahahati. Sa araw na iyon, tumanggi siyang yumuko.

Noong 1939, pagkatapos ng ilang buwan sa pagtatago, naaresto si Esther Ahn Kim. Ginugol niya ang mga buwan na iyon sa paghahanda para sa bilanguan. Nag-ayuno siya at nanalangin, naisaulo niya ang Banal na Kasulatan, inihanda niya ang kanyang isip at katawan upang matiis ang pagdurusa.

³⁴⁹ Mateo. 25:34-40.

³⁵⁰ Adapted from Esther Ahn Kim, *If I Perish* (Chicago: Moody Press, 1977).

Nagtagal si Kim ng anim na taon sa bilangguan. Siya ay pinahirapan ng maraming beses ngunit siya ay nanatiling tapat dahil mahal niya ang Diyos. Ngunit alam ni Kim na tinawag din siya upang mahalin ang kanyang kapwa. Sa bilangguan, nagsimulang manalangin si Esther tuwing umaga, “aking Diyos, sino ang nais mong mahalin sa pamamagitan ko ngayong araw?” Minsan ibinibigay niya ang kanyang rasyon na pagkain para sa loob ng ilang araw sa isang babae na nasentensiyahan ng kamatayan dahil sa pagpatay sa kanyang asawa. Sa pamamagitan ng pagmamahal ni Esther Kim, ang babaeng ito ay nadala kay Kristo bago siya namatay.

Naranasan ni Esther Ahn Kim ang hinahanap ni Thomas Chisholm sa kanyang himno, “Oh! To be like Thee ... Tahimik na tinitii ang patuloy na malulupit na panunuya, handang maghirap, upang ang iba ay maliligtas.”

Oh! Upang Maging Katulad Mo

Thomas Chisholm

Oh! upang maging katulad Mo, pinagpalang
Manunubos,
Ito ang palagi kong pananabik at
panalangin;
Malungkot na mawawalan ako ng lahat ng
kayamanan ng lupa,
Jesus, ang Iyong perpektong kawangis na
magsuot.

Oh! upang maging katulad Mo, puno ng
habag,
Mapagmahal, mapagpatawad, malambot at
mabait,
Pagtulong sa mga walang magawa,
pagpalakpak sa mahina,
Naghahanap ng nakalimot na makasalanan
upang makahanap.

Oh! na maging tulad sa Iyo, mababa sa
espiritu,
Banal at hindi mapanganib, matiisin at
matapang;
Ang mapagpakumbabang pagpapaliban ng
malupit na pagsisisi,
Handang maghirap, ang iba ay maliligtas.

Oh! maging katulad Mo, oh! upang maging
katulad Mo,
Mapalad Manunubos, dalisay na gaya
Ninyo;
Lumapit ka sa iyong tamis, lumapit ka sa
iyong kapuspusan;
Itatak mo nang malalim sa aking puso ang
iyong larawan.

Aralin 8 sa Isang Pahina

- ✓ Ang mga tao sa panahon ni Hesus ay naniniwala kung ano ang itinuro ng Lumang Tipan tungkol sa kabanalan. Gayunpaman, nabigo silang mamuhay ayon sa huwaran ng Diyos para sa isang taong banal.
- ✓ Ang perpektong modelo ng kabanalan ay nakikita sa buhay ni Hesus ng Nazareth. Sinunod niya ang bawat alituntunin ng kabanalan mula sa Lumang Tipan.
- ✓ Upang perpektong mahalin ang ating kapwa ay upang magmahal katulad ng pagmamahal ni Hesus –nang may pagsasakripisyo at mapagpakumbaba.
- ✓ Upang maging perpekto ay nangangahulugan na maging kumpleto. Upang maging perpekto ay hindi nangangahulugan na walang karagdagang paglago. Maaari tayong maging perpekto sa bawat yugto ng karanasan ng Kristiyano.
- ✓ Ang utos ay isang “nakakubling pangako.” Kung ano ang ipinag-uutos ng Diyos, ginagawa niya itong possible na masunod. Ang kabanalan ay hindi nagagawa sa pamamagitan ng lakas ng tao kundi sa pamamagitan ng biyaya ng Diyos.
- ✓ Tinutupad ng pagmamahal ang kautusan. Kapag nagmamahal tayo kagaya ngpagkakatawag ng Diyos kung paano tayo dapat mag mahal, matutugunan natin ang mga hinihiling ng kautusan.

Takdang Aralin

- 1) Maghanda ng isang pangaral tungkol sa “Pagmamahal sa Iyong Kaaway mula sa ika-21 Siglo.” Gamitin ang Mateo 5: 43-48 bilang teksto. Ipakita kung ano ang kahulugan ng pagmamahal sa iyong kaaway sa ating mundo. Siguraduhing isinama mo ang ebanghelyo (ang mabuting balita) kung ano ang ginawa ng Diyos sa pamamagitan ni Kristo upang gawing posible na mahalin ang iyong kaaway.
- 2) Simulan ang susunod na sesyon ng klase sa pamamagitan ng pag-sipi sa Mateo 5: 43-48.

Aralin 9

Ang Banal na Buhay ay Ipinapamuhay sa Kapuspusan ng Espiritu

Mga Layunin ng Aralin

Sa pagtatapos ng araling ito, ang mag-aaral ay dapat:

- (1) Kilalanin ang pagbabago na dinala ng Pentekostes sa unang iglesya.
- (2) Kilalanin ang kapangyarihan ng Banal na Espiritu na makakapagpabago sa mga mananampalataya ngayon.
- (3) Tingnan ang bunga ng Espiritu sa pang-araw-araw na buhay bilang isang katangian ng buhay na puspos ng Espiritu.
- (4) Isaulo ang Galacia 5: 22-25.

Si Pedro: Ang Katitising Bato na Naging Malaking Bato

Tinanong ni Hesus ang kanyang mga alagad, “Sino ko ayon sa inyo?” Sumagot si Pedro, “Ikaw ang Kristo, ang Anak ng Diyos na buhay.” Sumagot si Hesus: “Mapalad ka, Simon Bar-Jonah! Sapagkat hindi ito ipinahayag sa iyo ng laman at dugo, kundi ng aking Ama na nasa langit. Sinasabi ko sa iyo, ikaw ay Pedro, at sa batong ito ay itatayo ko ang aking Iglesya, at ang mga pintuan ng impiyerno ay hindi mananaig laban dito.”³⁵¹ Ito ay isa sa pinakamaliwanag na araw ng buhay ni Pedro.

Pagkaraan ng ilang sandali, sinabi ni Hesus sa kanyang mga alagad na siya ay mamamatay sa Jerusalem. Nang sinaway siya ni Pedro, tumugon si Hesus, “Lumayo ka sa akin, Satanas! Ikaw ay isang hadlang sa akin.”³⁵² Ang salitang “hadlang” ay nangangahulugang “nakakatisod na bato.” Tinawag muna ni Hesus si Pedro na “isang bato”; ngayon ay tinawag niya siyang isang “nakakatisod na bato.” Ito ay isang madilim na araw sa buhay ni Pedro.

Ang kuwento ni Pedro ay lalong naging madilim sa gabi ng pagdakip kay Hesus. Matapos ipangako na hindi niya kailanman itatakwil ang kaniyang Guro, itinanggi ni Pedro si Hesus at tumakbo sa takot. Nabigo ang “bato” sa oras ng pagsubok.

Pagkatapos ng kabiguan, ang isang tao na nagbabasa ng mga Ebanghelyo ay maaaring ipalagay na si Pedro ay

Isang Panalangin para sa Kabanalan

Huminga sa akin, Banal na Espiritu,
upang maisip ko kung ano ang banal.

Ilipat mo ako, Banal na Espiritu,
upang gawin ko kung ano ang banal.

Makaakit ako, Banal na Espiritu,
upang maibigan ko kung ano ang
banal.

Palakasin mo ako, Banal na Espiritu,
upang aking bantayan ang mga bagay
na banal.

Guard me, Holy Spirit,
upang maingatan ko ang banal.

Augustine of Hippo

³⁵¹ Mateo. 16:15-18.

³⁵² Mateo. 16:23.

hindi magkakaroon ng papel sa iglesia. Sa aming sorpresa, si Pedro ay naging isang pinuno sa unang iglesia. Ano ang nagdala ng tulad ng isang dramatikong pagbabago? Ang sagot ay Pentekostes.

Pagkatapos ng kanyang pagkabuhay na mag-uli, ipinangako ni Hesus sa mga disipulo, “Datapuwa’t tatanggapin ninyo ang kapangyarihan, pagkatapos na ang Espiritu Santo ay dumating sa inyo: at kayo’y magiging mga saksi sa akin sa Jerusalem, at sa buong Judea, at sa Samaria, at hanggang sa dulong bahagi ng daigdig.”³⁵³ Ang pangakong ito ay natupad sa Gawa 2. Ang mga alagad ay napuspos ng Banal na Espiritu at nagsimulang mangaral. Sa pamamagitan ng kapangyarihan ng Espiritu, 3,000 katao ang napagbagong loob sa unang Pentekostes.

Binago si Pedro ng Pentekostes. Ang “katitisuran” ay naging isang “bato” na nanguna sa Iglesia sa mga mahahalagang unang araw nito. Si Simon Pedro ay nangaral sa buong Imperyo ng Roma, sumulat ng dalawang liham ng Bagong Tipan, at sa kalaunan ay ipinako sa krus dahil sa pananampalataya.

Ano ang nagdala ng pagbabagong ito? Sa pamamagitan ng kapangyarihan ng Banal na Espiritu na nagpapabago, isang mangingisda sa Galilea ang naging lider sa iglesia noong unang siglo. Natutuhan ni Pedro na ang pagiging banal ay nangangahulugan na mabuhay sa kapuspusan ng Banal na Espiritu.

◆ *Hilingin ang mga miyembro ng iyong klase na magpatotoo sa pagbabago na ginawa ng Banal na Espiritu sa kanilang buhay. Paano ka binibigyan ng Espiritu ng kapangyarihan para sa ministryo, tagumpay laban sa kasalanan, at kagalakan sa buhay Kristiyano?*

Ang Banal na Espiritu at Pentekostes

Hindi lamang si Pedro ang nagbago noong Pentekostes. Ang bawat tagasunod ni Hesus ay binago ng Banal na Espiritu. Ang mapag-aalinlangangsi Thomas ay naging tapat na misyonero. Ang “Anak ng Kulog” ay naging “Apostol ng Pag-ibig.” Ang mga tagasunod ni Hesus ay binago mula sa mga takot na disipulo sa isang makapangyarihang puwersa para sa ebanghelyo. Ipinapakita ng Mga Gawa ang epekto ng Banal na Espiritu sa mga unang mananampalataya. Ang unang Iglesia ay epektibo hindi dahil sa hindi pangkaraniwang mga kaloob mayroon ang mga apostol, kundi dahil sa hindi pangkaraniwang kapangyarihan ng Banal na Espiritu. Natutunan ng mga alagad na ang isang buhay na banal ay pamumuhay sa kapuspusan ng Espiritu.

➡ Ipinangako nang Banal na Espiritu

³⁵³Gawa 1:8.

Tiyak na ito ang isa sa mga nakakagulat na bagay na narinig ng mga alagad na sinabi ni Hesus: “Sinabi ko sa iyo ang totoo: ang pag-alis ko ay para sa inyong ikabubuti.”³⁵⁴ Ang mga alagad ay iniwan ang lahat upang sumunod kay Hesus. Isipin ang kanilang pagkabigla kapag sinabi ni Hesus, “Kung hindi ako aalis, ang Tutulong sa inyo ay hindi darating. Ngunit kung aalis ako, ipapadala ko siya sa inyo.”

Sa Huling Hapunan, ipinaliwanag ni Hesus kung paano mag miministeryo ang Espiritu sa mga mananampalataya. Ang Banal na Espiritu ay:

- Magiging isang Katuwang (Juan 14:16-17)
- Magiging isang Tagapag-turo (Juan 14:26)
- Magpapatotoo sa Anak (Juan 15:26)
- Hahatol sa mundo (Juan 16:7-11)
- Ibubunyag ang lahat ng katotohanan (Juan 16:13-15)

Matapos ang Muling Pagkabuhay, inulit ni Hesus ang kanyang pangako na ipapadala niya ang Banal na Espiritu:

At samantalang siya ay nananatiling kasama pa nila, kanyang itinagubilin sa kanila na huwag muna silangaalis sa Jerusalem, kundi maghintay sa pangako ng Ama, na sinabi ko na sa inyo, “sinabi niya; sapagkat si Juan ay nagbabautismo sa tubig, ngunit hindi magtatagal at babautismuhan kayo sa pamamagitan ng Banal na Espiritu.... Ngunit tatanggap kayo ng kapangyarihan, pagkababa ng Espiritu Santo sa inyo, at kayo ay magiging mga saksi ko sa Jerusalem, at sa buong Judea at Samaria, at sa dulo ng daigdig.”³⁵⁵

Ang ministeryo sa lupa ni Hesus ay hindi natapos sa krus, at sa walang laman na libingan, o kahit na sa pag-akyat niya sa langit. Ang ministeryo ni Hesus ay natupad noong Pentekostes. Ang isang kilalang tanda ng ministeryo ni Hesus ay “mag babautismo siya sa pamamagitan ng Banal na Espiritu at apoy.”³⁵⁶ Ang kaloob ng Espiritu Santo ay ang pagtatapos ng ministeryo sa lupa ni Hesus.

➡ Natanggap ang Banal na Espiritu

Sa Mga Gawa, ang Banal na Espiritu ay nagkaloob sa iglesya ng kakayahan para sa ministeryo. Noong araw ng Pentekostes, natupad ang pangako ng isang Makakatuwang. Pagkatapos ng Pentekostes, patuloy na naroroon ang Banal na Espiritu sa iglesya. Ang mga palatandaan ng Espiritu sa kanyang pagdating ay nagpapakita ng kanyang ministeryo sa mga mananampalataya.

³⁵⁴ Juan 16:7.

³⁵⁵ Gawa 1:4-8.

³⁵⁶ Lukas 3:16

Una, “may ugong na mula sa langit na parang isang hagunot ng malakas na hangin.”³⁵⁷Ito ay nagpapahiwatig ng kapangyarihan ng pagdating ng Espiritu. Sa Mga Gawa, nakita natin ang kapangyarihan ng Banal na Espiritu na kumikilos sa pamamagitan ng mga mananampalataya. Pagkatapos ng araw ng Pentekostes, nagsisilbi ang iglesya na may bagong kapangyarihan at bisa. Ang Banal na Espiritu ay naging aktibo sa mundo bago ang araw ng Pentekostes.³⁵⁸ Ngunit pagkatapos ng Pentekostes, ang kapangyarihan ng Espiritu ay patuloy na nasa ministeryo ng Iglesya.

Pangalawa, “may lumitaw na parang dilang apoy at lumapag sa bawat isa sa kanila.”³⁵⁹ Sa Banal na Kasulatan, ang apoy ay madalas na kumakatawan sa kadalisayan. Ang tanda ng Banal na Espiritu ay isang dalisay na puso. Nagpatotoo si Pedro sa Konseho ng Jerusalem tungkol sa ginagawa Diyos sa mga Hentil:

Ang Diyos, na nakakasaliksik ng puso, ang nagpatotoo sa kanila, sa pamamagitan ng pagbibigay sa kanila ng Banal na Espiritu tulad ng ginawa niya sa atin, at iisa ang tingin niya sa kanila at sa atin, nilinis din niya ang kanilang mga puso sa pamamagitan ng pananampalataya.³⁶⁰

Ikatlo, ang mga nasa silid sa itaas “ay nagsimulang magsalita sa iba't ibang wika ayon sa ipinagkaloob sa kanila ng Espiritu.”³⁶¹Pinagkaloob ng Espiritu ang mga alagad upang makapagpatotoo sa lahat ng mga bansa. Sa pamamagitan ng kapangyarihan ng Banal na Espiritu, matutupad ng mga disipulo ang Dakilang Komisyon ni Kristo. Sa Babel, hinatulan ng Diyos ang kasalanan sa pamamagitan ng pagkalito sa mga wika ng mga tao. Noong araw ng Pentekostes, pinahintulutan ng Diyos ang bawat tagapakinig na marinig ang ebanghelyo “sa kaniyang sariling wika.” Noong araw ng Pentekostes, sinimulan ng Diyos na baligtarin ang mapanglinlang na epekto ng kasalanan. Ang mga wika noong araw ng Pentekostes ay kumakatawan sa pangako ng Diyos na maaabot ng ebanghelyo ang lahat ng mga bansa at lahat ng mga tao sa pamamagitan ng kapangyarihan ng Banal na Espiritu na kumikilos sa pamamagitan ng Iglesya.

Noong araw ng Pentekostes, sa wakas ay naunawaan ng mga alagad kung ano ang kahulugan ng sabihin ni Hesus na, “Ang pag-alis ko ay para sa inyong ikabubuti.” Ang Banal na Espiritu ay hindi “ikalawa sa pinakamahasag” na kapalit ni Hesus Kristo. Habang ang nagkatawang si Hesus ay maaaring naroroon lamang sa isang lugar, ang Banal na Espiritu ay maaaring naroroon sa lahat ng dako. Pinagkalooban ng Espiritu Santo ang mga alagad upang matupad ang Dakilang Komisyon ni Hesus. Ang Banal na Espiritu ay nagbibigay kapangyarihan sa mga Kristiyano upang mamuhay ng isang buhay na banal na magpapatotoo sa buong mundo.

³⁵⁷Gawa 2:2.

³⁵⁸Mga halimbawa ng pagkilos ng Banal na Espiritu sa Lumang Tipan kabilang ang: Gen. 1:2; Gen. 6:3; Exod. 31:3; Num. 11:25-29; Jud. 3:10; 6:34; 13:25; 1 Sam. 10:6-10; 2 Chron. 28:12; Neh. 9:20; Isa. 63:10-14; Zech. 4:6-9.

³⁵⁹Gawa 2:3.

³⁶⁰Gawa 15:8-9.

³⁶¹Gawa 2:4.

Ang Kabanalan sa Unang Iglesya: Ang Buhay sa Kapuspusan ng Espiritu

Ipinapakita ng Mga Gawa ang pagkilos ng Banal na Espiritu sa buhay ng bawat mananampalataya. Dahil sa Banal na Espiritu, ang mga Kristiyano ay may kapangyarihan para sa pagpapatotoo,³⁶² lakas ng loob sa harap ng pag-uusig,³⁶³ tagumpay laban sa sinasadyang kasalanan,³⁶⁴ at mga espirituwal na kaloob para sa ministeryo.³⁶⁵ Ang mga unang mananampalataya ay banal dahil sila ay namumuhay sa kapuspusan ng Banal na Espiritu.

Ipinapakita sa Mga Gawa ang pagtupad ng unang iglesya sa panawagan ni Hesus na gumawa ng mga disipulo ng lahat ng bansa, ang kanyang panawagan na “kayo’y magpaka perpekto katulad ng iyong Ama sa langit na perpekto,” at ang kanyang pangako na “mas malaking gawain kaysa sa mga gawaing ito ang gagawin [mo].” Ito ay magagawa sa pamamagitan ng kapangyarihan ng Banal na Espiritu. Ang aklat ng Mga Gawa ay nagpapakita ng mga resulta ng pagkakaroon nang presensya ng Banal na Espiritu sa buhay ng mga unang mananampalataya na ito.

➡ Kapangyarihan para sa Ministeryo

Kung paanong si Hesus ay “puspos ng Banal na Espiritu” nang siya ay naharap kay Satanas,³⁶⁶ Si Pedro ay “napuspos ng Banal na Espiritu” nang harapin niya ang mga awtoridad ng mga Judio.³⁶⁷ Inilarawan ni Lucas ang buhay ni Pedro sa parehong talatang ginamit niya upang ilarawan ang buhay ni Hesus. Ang gawa ng Espiritu na nakita sa pamumuhay sa lupa ni Kristo Hesus ay pribilehiyo gayon ng lahat ng mananampalataya.

Noong araw ng Pentekostes, mas maraming mananampalataya ang idinagdag sa iglesya kaysa sa panahon ng buong ministeryo ni Kristo Hesus sa lupa. Sa pamamagitan ng Banal na Espiritu, ang mga alagad ay naglingkod na may kapangyarihan at awtoridad. Ang mapaghimalang mga pagpapagaling ay nagpapakita ng kapangyarihan ng Diyos sa isang di-sumasampalatayang mundo. Ang mga tao ay “napuno ng pagkamangha” at “lubhang pagtataka.”³⁶⁸ Sa paglilingkod ng mga apostol na may kapuspusan ng Banal na Espiritu, ang kanilang ministeryo ay minarkahan ng kapangyarihan ng Diyos. Sa pamamagitan ng kapangyarihan ng Banal na Espiritu, matutupad ng mga apostol ang komisyong ibinigay ni Hesus na “gumawa ng mga alagad sa lahat ng mga bansa.”³⁶⁹

³⁶²Gawa 1:8.

³⁶³Gawa 4:31.

³⁶⁴Roma. 8:2

³⁶⁵Gawa 2:17-18; 1 Cor. 12:7-11.

³⁶⁶Lukas 4:1.

³⁶⁷Gawa 4:8.

³⁶⁸Gawa 3:10-11.

³⁶⁹Mateo. 28:19.

➡ Espirituwal na Katapangan

Ang mga apostol ay matapang sa pagpapahayag ng ebanghelyo. Ang kapangyarihan ng Banal na Espiritu na nagpapabago ay malinaw na makikita sa buong Mga Gawa. Ilang buwan pa lamang nang tumakas ang mga alagad noong dakpin si Hesus ay ngayo’y nangangaral ng may katapangan.

Di-nagtagal pagkatapos ng Pentekostes, inaresto ng mga lider ng relihiyon sina Pedro at Juan. Ilang linggo pa lang ang nakaraan, tinanggi ni Pedro si Kristo. Ngayon, “si Pedro, ay napuspos ng Banal na Espiritu” ay nangaral nang buong tapang. Ang mga lider ng relihiyon ay “mga namangha” sa mga salita ng mga “hindi nakapag-aral, na pangkaraniwang mga tao.”³⁷⁰

“Hindi kami napuspos ng Banal na Espiritu upang gumawa ng anumang espesyal na gawain, ngunit upang ipaalam lamang sa Diyos na magtrabaho sa pamamagitan namin.”

Oswald Chambers

Sa pamamagitan ng pagpuspos ng Banal na Espiritu, ang mga apostol ay may lakas ng loob na ipangaral na may kapangyarihan at pagtatalaga. Mula sa isang grupong mangingisda na may takot sa Diyos, mga maniningil ng buwis, at mga ordinaryong manggagawa, ang mga disipulo ay naging mga lalaki “nagbaligtad sa mundo.”³⁷¹

Ang mga apostol ay matapang sa harap ng pag-uusig. Kapag humaharap sa mga pagsalungat, ang mga apostol ay nananalangin na huwag alisin ang pag-uusig, sa halip ipinapanalangin nilang bigyan sila ng katapangan na ipahayag si Kristo sa kabila ng pag-uusig. “At ngayon, Panginoon, tingnan mo ang kanilang mga pagbabanta at bigyan ang iyong mga tagapaglingkod upang ipagpatuloy ang pagbabahagi ng iyong salita nang buong katapangan ...” Sinagot ng Diyos ang kanilang panalangin. “At nang sila ay nanalangin, ang lugar na kanilang pinagtitipunan ay nayanig, at silang lahat ay napuspos ng Banal na Espiritu at patuloy na nagbabahagi ng salita ng Diyos nang may katapangan.”³⁷²

Ang isang hindi mapag-aalinlangang marka ng pagkilos ng Banal na Espiritu sa iglesia ay katapang na ipahayag ang ebanghelyo sa harap ng pagsalungat. Sa pagtatapos ng unang siglo, ang ebanghelyo ay kumalat mula sa 120 katao sa silid sa itaas hanggang sa mga lungsod sa bawat sulok ng Imperyo ng Roma.

➡ Matagumpay na Buhay

Sa bawat henerasyon, ang mga Kristiyano ay nakaharap sa tukso upang maging “Mga KristiyanoTuwing Linggo” - mga taong dumalo sa iglesia ngunit ang mga buhay ay hindi

³⁷⁰Gawa 4:2-13.

³⁷¹Gawa 17:6.

³⁷²Gawa 4:29-31.

nagpapakita ng malalim at pangmatagalang pagbabago. Ang unang iglesia ay nabago sa *lahat* ng bahagi ng buhay sa pamamagitan ng kapangyarihan ng Banal na Espiritu.

Sa Lumang Tipan, nakita natin ang mga pasisikap ng mga taong nais tuparin ang tipan, ngunit natagpuan nilang hindi nila ito magagawa dahil mayroon silang pusong nag-aalinlangan. Inilarawan ng psalmist ang mga mamamayan ng Israel: “Ang kanilang mga puso ay hindi tapat sa kaniya; hindi sila nagtatapat sa ginawa niyang tipan.”³⁷³

Sa pamamagitan ni Ezekiel, ipinangako ng Diyos ang isang araw kung kailan ang kanyang bayan ay mababago.

At bibigyan ko kayo ng bagong puso, at isang bagong espiritu. Ang masuwayin ninyong puso ay gagawin kong masunurin. Bibigyan ko kayo ng aking Espiritu upang makalakad kayo ayon sa aking mga tuntunin at masunod ninyong mabuti ang aking mga utos.³⁷⁴

Bago ang araw ng Pentekostes, sinunod ng mga disipulo ang parehong paraan tulad ng mga anak ni Israel. Nais nilang sundin si Kristo, ngunit patuloy silang nabigo. Nagduda sila; nakipagkumpitensya sila para sa posisyon; tumakas sila dahil sa takot. Noong araw ng Pentekostes, natupad ang pangako ni Ezekiel. Ang mga disipulo ay pinagkalooban ng Banal na Espiritu upang mamuhay ng isang buhay na matagumpay. Sa halip na ang pagsunod ay hindi taos sa puso, lumakad sila ng may kagalakan sa pagsunod sa kautusan ng Diyos. Sa pamamagitan ng Banal na Espiritu, naging pangkaraniwan na magkaroon ng isang matagumpay na buhay ang bayan ng Diyos.

➡ Gabay para sa Ministeryo

Bago ang araw ng Pentekostes, kontrolado ng ambisyon at takot ang mga alagad. Ang kanilang mga pagtatangka na paglingkuran si Hesus ay limitado dahil sa kanilang personal na mga pagkakamali. Pagkatapos ng Pentekostes, ginagabayan ng Banal na Espiritu ang mga apostol upang maging epektibo sa ministeryo.

Ginabayan ng Banal na Espiritu ang iglesia sa mahihirap na desisyon na nakakaapekto sa mga relasyon ng mga Hudyo at Hentil na mga Kristiyano.³⁷⁵ Pinangunahan ng Espiritu Santo ang pagpili ng mga pinuno ng Iglesia.³⁷⁶ Pinangunahan ng Banal na Espiritu si Pablo sa Macedonia.³⁷⁷ Pinangunahan ng Banal na Espiritu si Pablo na bumalik sa Jerusalem sa kabila ng panganib na siya ay maaresto.³⁷⁸ Ang ministeryo ng unang Iglesia ay pinangunahan ng Banal na Espiritu.

³⁷³ Awit 78:37.

³⁷⁴ Ezek. 36:26-27.

³⁷⁵ Gawa 10-11; 15.

³⁷⁶ Gawa 13:2-3.

³⁷⁷ Gawa 16:6-10.

³⁷⁸ Gawa 19:21; 20:22-23.

➡ Pagkakaisa

Marahil ang pinaka-kapansin-pansin na katibayan ng pagkilos ng Banal na Espiritu sa unang Iglesya ay ang pagkakaisa sa mga mananampalataya. Sa Panalangin ng Punong Saserdote, nanalangin si Hesus para sa pagkakaisa ng iglesya. Nanalangin siya:

Ang karangalang ibinigay mo sa akin ay ibinigay ko sa kanila upang sila ay maging ganap na maging isa, gaya nating iisa: ako'ynasa kanila at ikaw ay nasa akin, upang lubusan silang maging isa, at sa gayon, makikilala ng sanlibutan na isinugo mo ako at sila ay iniibig mo katulad ng pagmamahal mo sa akin.³⁷⁹

Ang panalangin ni Hesus ay sinagot noong araw ng Pentekostes. Sa Gawa 2:42 ay nagpapakita ng pagkakaisa sa buhay ng iglesya: isang pangako sa mga katuruan ng mga apostol, pakikisama, pagdiriwang ng Banal na Hapunan, at panalangin. Ang pagkakaisang ito ay nakita sa pag-aalaga ng iglesya para sa isa't isa. Pinatotohanan ni Lucas na “walang taong naghihirap sa kanila” dahil ang mga Kristiyano ay nagmamalasakit pangangailangang material ng bawat isa.³⁸⁰

Anim na beses, ginamit ni Lucas ang salitang “iisang layunin” upang ilarawan ang pagkakaisa ng iglesya. Hindi ito nangangahulugan na sumang-ayon ang mga Kristiyano sa lahat ng bagay. Lalo na ang mga seryosong usapin na maybanta sa pagkakahati ng iglesya. Ang mga mananampalatayang Judio at Hentil ay hindi sumasang-ayon tungkol sa mga kautusan ni Moises.³⁸¹ Hindi sumang-ayon si Pablo at si Bernabe tungkol kay Juan Markos.³⁸² Ngunit hindi alintana ng pagkakaiba, ang iglesya ay pinag-isa sa pamamagitan ng kapangyarihan ng Banal na Espiritu. Bilang mga mananampalataya na sumusunod sa patnubay ng Banal na Espiritu, ang iglesya ay pinag-sasamasama sa pamamagitan ng “iisang layunin.”

Kung nakita mo at nakita ko ang mga disipulo noong mga araw bago ang pagdakip kay Hesus, hindi natin maiisip na ang mga lalaking ito ay magiging epektibo sa ministeryo. Sila ay natatakot, naninibugho sa isa't isa, at puno ng pagdududa. Pagkalipas ng ilang buwan, ang mga lalaking ito ay ganap na nabago. Ano ang nangyari?

Bago ang araw ng Pentekostes, sinubukan ng mga disipulo na mamuhay katulad ng buhay ni Kristo sa pamamagitan ng kanilang sariling lakas - at sila ay paulit-ulit na nabigo. Pagkatapos ng araw ng Pentekostes, namuhay ang mga alagad sa kapangyarihan ng Banal na Espiritu. Ito ang lihim ng isang buhay na banal at epektibong ministeryo.

³⁷⁹ Juan 17:22-23.

³⁸⁰ Gawa 4:34.

³⁸¹ Gawa 15:1-29.

³⁸² Gawa 15:39-40.

Ang Kabanalan Ngayon: Tayo ay Banal Lamang Kung Tayo ay Puspos ng Espiritu

Maraming mga Kristiyano ang nagsisikap na mamuhay ng isang buhay na banal sa pamamagitan ng kanilang sariling pagsisikap - at sila ay nabigo. Sa pamamagitan ng ating sariling disiplina sa sarili, maaaring posible na mapanatili ang tagumpay sa panlabas na kasalanan nang ilang sandali. Sa sarili nating lakas, posibleng nating mahalin ang ating kapwa nang ilang panahon. Gayunpaman, mabibigo tayo sa lalong madaling panahon sa kabila ng ating mga pagsisikap.

Bakit tayo nag-iistuggle? Dahil sinusubukan nating mabuhay ng isang buhay na banal sa pamamagitan ng ating sariling lakas. nakakapagod na subukan mamuhay ng isang buhay Kristiyano sa ating sariling kapangyarihan. Nakikibaka tayo sa makasalanang mga saloobin; nakikibaka tayo sa kakulangan ng perpektong pagmamahal; nakikibaka tayo dahil sa isang pusong hati. Sa kabaligtaran, ang buhay sa Espiritu ay isang masaganang buhay ng pagtatagumpay.

Hindi kailanman ninais ng Diyos na mamuhay tayo ng isang buhay na banal sa pamamagitan ng ating sariling pagsisikap. Ginawa Niya tayo upang mamuhay sa kapangyarihan ng Espiritu Santo. Sa unang iglesya, posible lamang ang isang buhay na banal sa pamamagitan ng kapangyarihan nang Banal na Espiritu. Sa iglesya ngayon, posible lamang ang isang buhay na banal sa pamamagitan ng kapangyarihan nang Banal na Espiritu. Ang mga katangian na nagmamarkasa unang iglesya ay mamarka sa iglesya ngayon kung tayo ay nabubuhay sa kapuspusan ng Espiritu Santo. Sa pamamagitan ng kapangyarihan ng Espiritu Santo, maaari tayong magkaroon ng pusong banal at mga kamay na banal.

Ang kapangyarihan sa ministeryo, espirituwal na katapangan, tagumpay laban sa kasalanan, at pagkakaisa sa pagitan ng mga mananampalataya - lahat ay nanggagaling sa presensya ng Banal na Espiritu. Habang tayo ay puspos ng Espiritu, tayo ay binigyan ng kapangyarihan na ipamuhay ang masaganang buhay Kristiyano na nilalayan ng Diyos para sa kanyang bayan.

Ipinapakita ng mga sulat ni Pablo na ang paging banal ay pagiging katulad ni Kristo. Ang pagiging banal ay pag-iisip, pagsasalita, at pagkilos katulad ng gagawin ni Kristo. Ito ay isang magandang idea, ngunit mabilis nating nalalaman na sa ating sariling lakas ay hindi natin kayang magisip, magsalita, o kumikilos katulad ni Kristo.

Ang Panalangin ng isang Batang Kristiyano

“Banal na Espiritu, puspusin mo ako hanggang ako ay umaapaw. Hindi ako makakahawak nang labis, ngunit maaari kong ibahagi ang isang mahusay na pakikitungo.”

Nabanggit ni Dr. David Bubb

Ang ilang mga Kristiyano ay nagsusuot ng WWJD na simbolo sa kanilang damit. Ang WWJD ay nangangahulugang “*What Would Jesus do?*” Ipinaaalaala nito sa atin na tayo ay tinawag upang mamuhay katulad ng pamumuhay ni Hesus; tayo ay

mga tagatulad ni Kristo. Gayunpaman, mas madaling magsuot ng simbolo ng WWJD kaysa mamuhay sa halimbawa ni Hesus. Hiwalay sa kapangyarihan ng Banal na Espiritu, wala tayong kakayahang magsagawa nang tuloy-tuloy kung ano ang gagawin ni Hesus.

Ako ay mas mataas ng konti sa 6 na talampakan at tumitimbang ng 200 pounds. Hindi ako isang atleta. Isipin mong sinabi mo sa akin, “Upang maging mas mahusay kang manlalaro ng basketball, dapat kang maglaro katulad ni Michael Jordan. Bago ang bawat pagtira ng bola, tanungin ang iyong sarili, ‘Ano ang gagawin ni Michael Jordan?’” Ang payong ito ay hindi makakatulong sa akin! Wala akong kakayahan ni Michael Jordan.

Gayunpaman, isipin na ako ay binigyan ng mga kaloob na mayroon si Michael Jordan. Isipin na kaya ko - sa pamamagitan ng espiritu ni Michael Jordan - gawin ang lahat ng ginawa ni Michael Jordan. Ngayon posible para sa akin na tularan ang mahusay na manlalaro ng basketball.

Ang WWJD (*What Would Hesus Do? (Ano Ang Gagawin Ni Hesus?)*) ay hindi sapat. Sa sariling lakas, wala tayong kapangyarihang tularan si Hesus. Gayunpaman, ang Banal na Espiritu na nagbibigay kapangyarihan sa ministeryo ni Hesus ay magagamit natin. Sa pamamagitan ng kapuspusan ng Espiritu, ikaw at ako ay maaaring maging katulad ni Kristo. Ito ang epekto ng Banal na Espiritu sa buhay ng isang mananampalataya.

Ang Banal na Espiritu ay nagbigay kapangyarihan kay Hesus para sa matagumpay na buhay at mabungang ministeryo; ang kapuspusan ng Banal na Espiritu ay ang lihim ng matagumpay na mga buhay at mabungang ministeryo para sa mga apostol; ang kapuspusan ng Banal na Espiritu ay ang lihim para sa isang matagumpay na buhay at mabungang ministeryo ngayon.

Isinulat ni Pablo, “Ngunit sinasabi ko sa inyo, lumakad kayo sa pamamagitan ng Espiritu, at hindi mo bibigyang-kasiyahan ang mga hangarin ng laman.”³⁸³ Mayroong lamang dalawang pagpipilian: paglalakad sa pamamagitan ng Espiritu o sundin ang mga hangarin ng laman. *Hindi* natin maaaring madaig sa ating sariling kapangyarihan ang mga hangarin ng laman. Oo, maaaring magtagumpay tayo para sa isang araw o isang linggo, ngunit ang tanging paraan upang makakuha ng pangmatagalang tagumpay laban sa mga nais ng laman ay ang pagpapasakop sa Banal na Espiritu.

 Basahin ang Roma 8:1-17

Sa buod ng kanyang dakilang buhay na puspos ng Espiritu sa Mga Taga Roma 8, pinaghambing ni Pablo ang dalawang paraan ng pamumuhay - buhay ayon sa laman at buhay sa pamamagitan ng Espiritu.

Sapagka't kung kayo'y nabubuhay ayon sa laman ay mamamatay kayo, datapuwa't kung sa pamamagitan ng Espiritu ay inyong patayin ang mga gawa ng laman, kayo'y

³⁸³ Galacia. 5:16.

mangabubuhay. Dahil ang lahat ng pinangungunahan ng Espiritu ng Diyos ay mga anak ng Diyos.

Sa Roma 7, ipinakita ni Pablo ang kanyang mga nakaraang pagsisikap upang matupad ang kautusan ng Diyos sa kanyang sariling lakas. Nabigo ang mga pagsisikap na iyon. Bakit? Sapagkat “sa aking laman ay naglilingkod ako sa kautusan ng kasalanan.”³⁸⁴

Sa Roma 8, nagagalak si Pablo na, “Ngayon nga ay walang paghatol sa mga nasa kay Kristo Hesus.” Malaya tayo sa paghatol hindi dahil ang Diyos ay nagpasiya na huwag pansinin ang ating kasalanan; tayo ay malaya mula sa paghatol “*sapagkat ang kautusan ng Espiritu ng buhay ang nagligtas sa iyo sa pamamagitan ni Kristo Hesus mula sa kautusan ng kasalanan at kamatayan.*” Malaya tayo sa paghatol dahil tayo ay nabubuhay ngayon sa Espiritu.

Ipinakikita ni Pablo na mayroong dalawang paraan upang mabuhay. Ang unang paraan ng pamumuhay ay “sa laman.” Ito ang pag-iisip ayon sa mundo. Ang pag-iisip ayon sa mundo ay “pagrerebelde sa Diyos.” Imposible para sa taong nabubuhay sa laman na mapaluguran ang Diyos. Ang makalamang paraan ng pamumuhay ay humahantong lamang sa kamatayan: “Sapagka't ang pag-iisip sa laman ay kamatayan.”

Ang ikalawang paraan upang mabuhay ay may isip na “nakatuon sa Espiritu.” Ang taong nabubuhay ayon sa Espiritu ay tumutupad ng “tamang hinihingi ng kautusan.” Mayroon tayong “buhay at kapayapaan” dahil “ang Espiritu mismo ang nagpapatotoo sa ating espiritu na tayo ay mga anak ng Diyos.”

Sa Roma 6, itinuro ni Pablo na dapat tayong mamuhay nang higit sa sinasadyang kasalanan. “Paano tayong mga namatay na sa kasalanan ay nagpapatuloy pa sa pagkakasala?”³⁸⁵ Sa sarili nating lakas, imposibleng mamuhay ng isang buhay na higit sa sadyang kasalanan. Tayo ay ipinanganak na makasalanan at malayo sa Diyos. Paano natin matutupad ang mga hinihingi ng Roma 6? Ang sagot ay matatagpuan sa Roma 8. Sa pamamagitan ng kapangyarihan ng Banal na Espiritu, maaari nating “patayin ang mga gawa ng katawan.” Maaari tayong mabuhay nang banal dahil sa Espiritu ng Diyos na kumikilos sa atin.

Isinulat ni Robert Coleman:

Ang pamumuhay sa kapuspusan ng Banal na Espiritu ay tulad ng pribilehiyo ng mga tagasunod ni Kristo sa ngayon kagaya ng mga unang alagad na nanatili sa silid sa itaas. Ang katotohanang sumasaklaw sa lahat, ang kabanalan ng Espiritung taglay ni Kristo ay pangunahing Kristiyanismo sa Bagong Tipan.³⁸⁶

Ang kapangyarihan ng Banal na Espiritu sa isang tao na lubos na nagpasakop ng kaniyang kalooban sa Diyos ay pinagiging possible ang banal na buhay. Kung wala ang Banal na

³⁸⁴ Roma. 7:25.

³⁸⁵ Roma. 6:2.

³⁸⁶ Robert E. Coleman, *The Mind of the Master* (CO: Waterbrook Press, 1977), pgs. 35-36.

Espiritu, imposible ang pagigign katulad ni Kristo. Ginagawang possible ng Banal na Espiritu para sa atin ang isang buhay na buhay.

Nakita ni propeta Zacarias ang isang pangitain ng isang ginintuang kandelerero na may dalawang punong olibo. Ang isang mangkok ay nagbigay ng patuloy na supply ng langis para sa pitong ilawan. Ipinaliwanag ng isang anghel ang kahulugan ng pangitain. Si Zerubbabel, ang gobernador ng Juda, ay itinalaga upang muling itayo ang templo. Ang napakalaking gawaing ito ay parang isang bundok. Ipinangako ng Diyos na ang gawain ay magagawa “hindi sa pamamagitan ng lakas, ni sa pamamagitan ng kapangyarihan, kundi sa pamamagitan ng aking Espiritu.” Sa pamamagitan ng Espiritu, ang bundok ay magiging isang kapatagan.³⁸⁷

Sa parehong paraan, ang Kristiyano sa ngayon ay dapat magkaroon ng patuloy na kapuspusan ng Banal na Espiritu. Iniutos ni Pablo sa mga Kristiyanong taga-Efeso na “mapuspos ng Espiritu.”³⁸⁸ Ang utos ay pangkasalukuyan; ito ang dapat nating maging regular na paraan ng pamumuhay. Ang ating pang-araw-araw na buhay ay kinakailangang kontrolado niya. Naranasan natin ang kagalakan ng isang buhay na banal habang nabubuhay tayo sa kapuspusan ng Espiritu.

Ang Pagsasabuhay ng Kabanalan: Mga Katangian ng Buhay na Banal

Isipin mo na nagawa mong alisin ang bawat kasalanan sa iyong buhay. Isipin na ikaw ay malaya sa lahat ng makasalanang pagkilos at makasalanang saloobin. Walang makapagturo ng anumang mali. Magagawa ba nito na matupad ang layuning Diyos ng buhay na banal?

Hindi! Ang kabanalan ay higit pa sa pag-iwas sa kasalanan. Ang kabanalan ay pagbubunga. Ang kabanalan ay hindi ligalistik, negatibong diskarte sa buhay. Ang kabanalan ay isang maligayang ugnayan sa Diyos. Nakikita ang kabanalan kapag ang Espiritu Santo ay nagbubunga ng kanyang bunga sa ating buhay.

Ang Bunga ng Espiritu

 Basahin ang Galacia 5:13-26

Sa Mga Taga Galacia 5, ipinagkumpara ni Pablo ang buhay na nasa Espiritu at sa buhay na nasa laman. Hanggang sa puntong ito sa Galacia, binabalaan ni Pablo ang mga mananampalataya sa Galacia tungkol sa panganib na iwanan ang kanilang kalayaan bilang Kristiyano at bumalik sa pagkakaalipin ng mga ritwal at kautusan ng Juda. Sila ay napalaya mula sa kanilang mga pagsisikap na magkamit ng kaligtasan sa pamamagitan ng mabubuting gawa at hindi sila dapat bumalik sa pagkakaalipin.

³⁸⁷ Zech. 4:6-7.

³⁸⁸ Efeso. 5:18.

Gayunman, kinikilala ni Pablo ang isa pang panganib. Kapag ang isang tao ay napalaya mula sa pagkaalipin, maaari itong matuksong gamitin ang kanyang bagong-natagpuang kalayaan upang maghangad ng kanyang sariling mga nais. Kaya binabalaan ni Pablo ang mga mananampalatayang taga-Galacia, “Sapagka't kayo ay tinawag na maging malaya, mga kapatid. Huwag ninyong gamitin ang iyong kalayaan bilang isang pagkakataon para bigyang kasiyahan ang nais ng laman, ngunit sa pamamagitan ng pagmamahal maglingkod kayo sa isa't isa.”

Pinaghambing ni Pablo ang dalawang paraan ng pamumuhay. Ang isang huwaran ng pamumuhay ay “bigyang-kasiyahan ang mga hangarin ng laman”; ang isa naman ay “paglakad sa pamamagitan ng Espiritu.” Ipinagkukumpara ni Pablo ang dalawang paraang ito sa pamamagitan ng pagpapakita ng “bunga” ng bawat huwaran ng buhay.

Una, ipinakita ni Pablo ang “mga gawa ng laman.” Ito ang produkto ng katangian ng tao na wala sa ilalim ng kontrol ng Banal na Espiritu. Kasama sa mga gawa ng laman:

- Mga Seksual na kasalanan: seksual na imoralidad, karumihan, kahalayan
- Mga Relihiyosing kasalanan: pagsamba sa diyus-diyusan, pangkukulam
- Mga Panlipunang Kasalanan: alitan, pagkakagalit, paninibugho, pakikipagbuno, mga pakikipagtunggali, mga pagtatalo, dibisyon, inggit
- Mga Kasalanan ng gana: paglalasing, mga paglalabis sa pagtatalik.

Nagtapos siya, “Binabalaan ko kayo, gaya ng babala ko sa inyo noon, na yaong mga gumagawa ng gayong mga bagay ay hindi magmamana ng kaharian ng Diyos.”

Ipinakita ni Pablo ang “bunga ng Espiritu.” Ito ang produkto ng buhay na namuhay sa ilalim ng kontrol at sa kapangyarihan ng Espiritu Santo. Ang Bungang ito ay “isang bunga,” hindi isang pangkat ng “mga bunga.” Sa 1 Corinto 12, inilista ni Pablo ang isang grupo ng “mga regalo” at sinasabing ang bawat mananampalataya ay bibigyan ng isa sa mga kaloob ng “Espiritu, na nagbahagi sa bawat isa ayon sa kalooban niya.”³⁸⁹ Gayunman, sa Galacia, mayroon lamang isang prutas, na natural na lumalago sa puso ng bawat taong naglalakad kasama ang Espiritu.

Ang bunga ng Espiritu ay hindi isang listahan ng mga katangian na maaari nating buuin o pagsumikapan sa ating sariling kapangyarihan. Ito ay bunga na likas na lumalaki at lumalago kapag tayo ay puspos ng Espiritu. Ganito ang hitsura ng isang buhay na banal. Ito ay ang likas na produkto ng isang banal na puso.

Inilista ni Pablo ang labinlimang “gawa ng laman.” Nilista niya ang siyam na aspeto ng bunga ng Espiritu:

- Bungan ng kaugnay sa Diyos: pag-ibig, kagalakan, kapayapaan
- Bungan ng kaugnay sa kapwa: pagtitiis, kahinahunan, kabutihan

³⁸⁹ 1 Corinto. 12:5-11.

- Bungan ng kaugnay sa ating panloob na katangian: pananampalataya, kaamuan, pagpipigil

Ang ugat ng lahat ng mga katangiang ito ay pagmamahal. Ang pagmamahal “ay ang nagbubuklod sa lahat ng bagay sa perpektong pagkakaisa.”³⁹⁰ Ang pagmamahal ay “tinutupad ang kautusan” at nagbibigay ng lupa kung saan ang bungang ito ay lalaki at lalago.”

➡ Manatili sa Paghikbang kasama ang Espiritu

Ang bunga ng Espiritu ay ang likas na pag-unlad ng buhay kapag napuspos tayo ng Espiritu. Ito ang pangunahing diin ni Pablo sa mga taga-Galacia kung saan niya tinutugunan ang mga tao na maaaring subukang “lumago” ang bungang ito sa pamamagitan ng kanilang maingat na pagsunod sa kautusan. Gusto ni Pablo na maunawaan nila na hindi nila makakamtan sa sariling lakas ang bungang ito; ito ay ang bunga ng buhay kasama ng Espiritu.

Ang katotohanang ito ay palaging balanse kay Pablo sa pamamagitan ng isang paalala na ang buhay na banal ay ipinamumuhay ng may intensyon. Ang kabanalan ay hindi aksidente; kailangan nating “magsikap tungo sa layunin.” Sa Colosas, lumilitaw na maraming mga bagong mananampalataya ang nag-iisip na maaari silang magpatuloy sa kanilang lumang pamumuhay. Doon, binigyang diin ni Pablo ang pagsisikap na kabilang sa pamumuhay ng isang buhay na banal. Sa Colosas, isinulat ni Pablo ang tungkol sa “pagsosoot” ng mga katangian ng buhay na banal. Ipinahihiwatig nito ang patuloy na disiplina na may kaugnayan sa kabanalan:

Bilang mga hinirang ng Diyos, itinalaga para sa kanya at minamahal niya. Isuot mo, ang pagiging mahabagin, maganda ang kalooban, mapagkumbaba, mabait at matiisin. Magpaumanhinan kayo at magpatawaran kung may hinanakit kayo sa isa’t isa. Pinatawad kayo ng Panginoon kaya’t magpatawad din kayo, higit sa lahat, Isuot mo ang pagmamahal, na siyang nagbubuklod sa lahat ng bagay sa perpektong pagkakaisa.³⁹¹

Sa katulad na paraan, ayaw ni Pablo na ang mga Kristiyano sa Galacia ay ipalagay lamang na ang buhay na banal ay maaaring ipamamuhay nang walang disiplina sa sarili at walang pagsisikap. Sa kanilang reaksiyon sa ligalismo, hindi sila dapat maging panatag. Sinabi ni Pablo,³⁹²

- “Lumakad kayo sa pamamagitan ng Espiritu.” Ang paglalakad ay isang pagkilos na nangangailangan ng pagsisikap.
- Kayo’y dapat “pangunahan ng Espiritu.” Upang magabayan, kailangan kong sumunod. Nangangailangan ito ng pagsisikap.
- “Mamuhay sa pamamagitan ng Espiritu.” Ang pamumuhay ay isang desisyon at pagkilos. Nangangailangan ito ng pagsisikap.

³⁹⁰ Colosas. 3:14.

³⁹¹ Col. 3:12-14.

³⁹² Gal. 5:16-25.

- “Manatili sa paghakbang kasama nang Espiritu.” Ito ang pinakamalakas sa apat na pandiwa. Ito ay isang militar na termino na nagmumungkahi sa mga sundalo na nagmamartsa sa isang linya. Ang “pagmamartsa alinsunod sa Espiritu” ay nangangailangan ng pagsisikap at disiplina.

Bilang mga Kristiyano na napuspos ng Espiritu, hindi natin dapat isipin na tayo ay espirituwal nang ganhap na hindi tayo kailanman maaaring mahulog sa “kagustuhan ng laman.”³⁹³Gayunpaman, hindi natin dapat pahintulutan si Satanas na kumbinsihin tayo na hindi tayo malaya sa kontrol ng mga hangarin ng laman *sa pamamagitan ng kapangyarihan ng Espiritu*. Habang “patuloy tayong sumusunod sa Espiritu,” tayo’y magbubunga nang bungang Espiritu sa ating buhay.

◆ *Pagkatapos pag-aralan ang epekto ng araw ng Pentekostes sa unang mga disipulo at pagkatapos suriin ang bunga ng Espiritu, talakayin kung ano ang magiging hitsura ng buhay na puspos ng Espiritu ngayon? Paano dapat makaapekto ang pagiging puspos ng Espiritu sa ating mga pag-uugali, pang-araw-araw na paglakad bilang Kristiyano, at pagsisikap sa ministeryo?*

Natagpuan Nila ang Sikreto...

Jonathan at Rosalind Goforth

Sina Jonathan at Rosalind Goforth ay mga misyonerong Canadian Presbyterian sa Tsina mula 1888-1933. Sinubukan ni Gng. Goforth na sundin ang halimbawa ni Jesus sa kanyang buhay, ngunit siya ay paulit-ulit na nabigo. Matapos ang dalawampung taon ng pakikibaka, natutunan ni Rosalind Goforth na ang sikreto sa isang matagumpay na buhay Kristiyano ay sa pamamagitan ng pamumuhay sa atin ng Banal na Espiritu at pagbubunga ng katangian ni Kristo sa ating buhay. Sinabi ni Gng. Goforth na ang kanyang buhay pagkaraan ng panahong ito ay maaring ibuod sa isang salita, “Pamamahinga.”

Habang pinahihintulutan nila ang Banal na Espiritu na kumilos sa kanila, nakita ng mga Goforths ang kamangha-manghang pagkilos ng Diyos. Nag-istuggle si Jonathan Goforth nang maraming buwan upang matutunan ang wikang Tsino. Kapag sinusubukan niyang mangaral sa wikang Tsino, iilang mga tagapakinig lamang ang nakakaunawaan sa kanya. Isang araw habang siya ay nangangaral, bigla siyang nagsimulang mangaral nang malinaw, gamit ang mgasalitang hindi naman niya pangkaraniwang ginagamit. Pagkatapos noon ay nalaman na mayisang grupo ng mga estudyante sa Canada na nanalangin sa araw na iyon para sa kanyang ministeryo. Mula sa araw na iyon, si Jonathan Goforth ay nagkaroon ng matatas pananalita sa

³⁹³ Gal. 5:17

wikang Tsino. Kung ano ang hindi maaaring gawin ni Goforth, ginawa ng Banal na Espiritu sa pamamagitan ng isang lingcod na nagpapasakop.

Pinangunahan ng Diyos sila Goforth sa mga lugar sa Tsina na hindi pa nararating ng ebanghelyo. Libu-libo sumampalataya sa pamamagitan ng ministryo ng Goforths. Ang susi sa kanilang tagumpay ay hindi mahusay na kakayahan; ang susi ay ang pamumuhay sa kapuspusan ng Banal na Espiritu.

Sa kanyang libing, ang pastor ng Knox Presbyterian Church ay nagbigay patotoo sa sikreto sa tagumpay ni Jonathan Goforth. “Siya ay isang taong puspos ng kapuspusan ng Diyos – lubusang nagpapasakop at nakatalaga sa Diyos. Nabautismuhan siya sa Espiritu Santo at sa apoy. Siya ay napuspos ng Espiritu sapagkat iwinaksi na niya ang kanyang sariling kalooban.”³⁹⁴

Nauunawaan ni Jonathan at ni Rosalind Goforth ang kahalagahan ng paglakad kasama ang Espiritu araw-araw. Nauunawaan nila ang panalangin ng manunulat ng himno na si Edwin Hatch: “Hingahan mo ako, O Hininga ng Diyos, hanggang ang aking puso’y maging dalisay.” Kapag ang ating puso ay dalisay, “nanaisin natin ang isang kalooban”; gugustuhin natin ang nais ng Diyos.

Hingahan mo Ako, Hininga ng Diyos

Edwin Hatch

Hingahan mo ako, O Hininga ng Diyos,
puspusin mo ako ng bagong buhay,
upang mahalin ko ang iyong minamahal,
at gawin kung ano ang iyong gagawin.

Hingahan mo ako, Hininga ng Diyos,
hanggang ang aking puso ay maging dalisay,
hanggang sa piling mo naisin ko ang iyong kalooban,
upang gawin at upang matiis

³⁹⁴ Adapted from Wesley L. Duewel, *Heroes of the Holy Life* (Grand Rapids: Zondervan, 2002), pgs. 52-64.

Aalin 9 sa Isang Pahina

- ✓ Ang pagiging banal ay upang mamuhay sa kapuspusan ng Banal na Espiritu.
- ✓ Sa kanyang buhay sa lupa, naglingkod si Hesus sa kapangyarihan ng Banal na Espiritu. Ipinangako ni Hesus ang parehong kapangyarihang ito sa kanyang mga tagasunod. Dahil sa pangakong iyon, tiniyak niya sa kanyang mga disipulo na “ang pag-alis ko ay para sa inyong ikabubuti.”
- ✓ Nang ang mga disipulo ay napuspos ng Espiritu Santo noong araw ng Pentekostes, ang kanilang buhay ay nabago. Minarkahan ng tatlong tanda ang bagong aktibidad ng Banal na Espiritu:
 - Ang tunog tulad ng isang dagunot ngmalakas nahangin ay nagpapahiwatig ng kapangyarihan ng pagdating ng Espiritu.
 - Ang pagdating nang mga dilang apoy na dumapo sa bawat isa sa kanila ay kumakatawan sa kadalisan na nauugnay sa Banal na Espiritu.
 - Ang kakayahang magsalita sa ibat’ibang mga wika ay nagbigay kakayahan upang makapagpatotoo sa lahat ng mga bansa ang mga disipulo.
- ✓ Habang namumuhay ang unang iglesia sa kapangyarihan ng Banal na Espiritu, naranasan nila ang :
 - Dagdag na kapangyarihan para sa ministeryo
 - Katapangan upang ipahayag ang ebanghelyo
 - Katapangan sa harap ng pag-uusig
 - Matagumpay na buhay
 - Gabay para sa ministeryo
 - Pagkakaisa sa pagitan ng mga mananampalataya
- ✓ Kung paanong naging banal lamang ang mga alagad sa pamamagitan ng Banal na Espiritu, tayo ay banal lamang habang namumuhay tayo sa kapangyarihan ng Espiritu Santo. Kung wala ang pagpuspos ng Banal na Espiritu, hindi natin kayang sundin ang halimbawa ni Kristo Hesus. Sa kapangyarihan lamang ng Espiritu kaya tayo nakakapamuhay katulad ng kay Kristo.
- ✓ Habang namumuhay tayo sa Espiritu, ipapakita ng ating buhay ang bunga ng Espiritu bilang likas na produkto ng isang buhay na banal.

Takdang Aralin

- 1) Magsulat ng isang liham sa isang kabataang Kristiyano na nagsasabi sa iyo, “Alam ko na ako ay isang Kristiyano, ngunit patuloy akong nakikibaka sa mga makamundong saloobin at mga bahagi kung saan ako mahina sa harap ng tukso. Tulungan ang kabataang Kristiyano na maunawaan ang kahalagahan ng pagiging puspos ng Espiritu.
- 2) Simulan ang susunod na sesyon ng klase sa pamamagitan ng pag-sipi sa Galacia 5: 22-25.

Aralin 10

Ang Kabanalan ay Pagiging Katulad Ni Kristo

Mga Layunin ng Aralin

Sa pagtatapos ng araling ito, ang mga-aaral ay dapat:

- (1) Makita ang sentralidad ng kabanalan sa mga sulat.
- (2) Magalak sa mga kaloob ng Diyos upang gawin ang kangyang bayan na maging katulad ni Kristo.
- (3) Maunawaan ang balanse sa pagitan ng kung ano na ang ginawa ng Diyos upang gawin tayong banal at kung ano ang patuloy na ginagawa ng Diyos habang nagpapatuloy tayo sa paglago sa kabanalan.
- (4) Mapahalagan ang posibilidad ng isang buhay na patuloy na nagtatagumpay laban sa sinasadyang kasalanan.
- (5) Isaulo ang Filipos 2:1-5.

Ang Pamumuhay na may Pag-iisip ni Kristo

Isang Linggo ng umaga mga tatlumpung taon pagkatapos ng pag-akyat ni Hesus. Isang pangkat ng mga Kristiyano ang nagtitipon para sa pagsamba sa isang pribadong tahanan sa Filipos. Nagagalak sila dahil natanggap nila ang isang liham mula kay Pablo, ang kanilang minamahal na pastor.

Nagsisimulang basahin ng lider ang sulat ni Pablo. Sumulat si Pablo mula sa puso na umaapaw sa kagalakan. Bagaman nasa bilangguan siya sa Roma, nagagalak siya kay Kristo. Hindi alam ni Pablo kung siya ay palayain o papatayin, ngunit mayroon siyang kapayapaan. Bakit? “Sapagkat para sa akin, ang buhay ko ay para kay Kristo. At kung mamatay man ako, kapakinabangan ito sa akin dahil makakapiling ko na siya.”³⁹⁵

Bilang kanilang espirituwal na ama, pinapalakas ni Pablo ang loob ng mga Kristiyanong taga-Filipos na magpatuloy sa kanilang paglago sa pananampalatayang Kristiyano. Nais niyang makita ang mga

Isang Panalangin para sa Kabanalan

Ako ay hindi na sa aking sarili, kundi saiyo.

Ilagay mo ako sa kung ano ang nais mo,

Ipantay mo ako kung kanino mo nais.

Ilagay mo ako sa mga gawain,
Ilagay mo ako sa paghihirap.

Hayaan mo akong mgatrabaho para sa iyo

O lumiban para sa iyo,

Idakila para sa iyo

O ibaba para sa iyo.

Hayaan mo akong mapuno,
Hayaan mo akong maging walang laman.

Hayaan mo akong magkaroon ng lahat ng bagay,

Hayaan mo akong wala kahit ano.

Malaya at buong puso kong ipagkakaloob ang lahat ng bagay para sa iyong kasiyahan at nais.

At ngayon, O maluathatin at pinagpalang Diyos, Ama, Anak at Espiritu Santo, ikaw ay akin, at ako’y saiyo.

-John Wesley

³⁹⁵ Filipos. 1:21.

mananampalataya na nagiging ganap sila bilang mga banal na tao na tinawag ng Diyos. Sinulat si Pablo, “Pagsikapan ninyong mamuhay ayon sa Mabuting Balita tungkol kay Kristo.”³⁹⁶Mamuhay sa isang paraang karapatdapat sa ebanghelyo? Pano ito magiging posible?

Ang sagot ni Pablo ay: Mamuhay kayo ng may kaisipan ni Kristo. “Magpakababa kayo katulad ni Kristo Hesus.”³⁹⁷Kung ang mga Kristiyano sa Filipos ay may pag-iisip ni Kristo, sila ay magiging katulad ni Kristo. Ang lihim sa isang banal na buhay ay ang pamumuhay na may kaisipan ni Kristo. Ang kabanalan ay pagiging katulad ni Kristo.

Ang Mensahe ng Mga Sulat: Ang mga Kristiyano ay Dapat Maging Banal

➡ Ang Mga Sulat ay Tinatawag ang mga Kristiyano sa pagiging Banal

Ang bawat Kristiyano ay tinatawag na maging banal. “Pinili tayo ng Diyos sa kanya [si Kristo] bago ang pagkakatatag pundasyon ng mundo upang tayo ay maging banal at walang kapintasan sa harapan niya.”³⁹⁸Ang walang hanggang layunin ng Diyos sa kaligtasan ay upang gawing tayong banal na bayan.

Walang sa Hudiyong Kristiyano noong unang siglo ang nagulat na basahin na ang mga Kristiyano ay tinatawag na maging banal. Inuutos ng Diyos ang kabanalan sa Levitico. Alam ng mga Hudiyong Kristiyano na inaasahan ng Diyos na maging banal ang kanyang mga mamamayan.

Gayunpaman, lumaki ang mga Hentil na sumasamba sa mga Diyos ng pagano na hindi banal. Ang mensahe ng kabanalan ay dayuhan sa mga Hentil. Isinulat ni Pedro sa mga Kristiyanong Hentil na kamakailan lang “tinubos mula sa mga walang kabuluhan paraan na minana mula sa iyong mga ninuno.”³⁹⁹Ang mga taong ito ay mga pagano na walang konsepto ng tunay na katuwiran, ngunit tinawag sila ni Pedro sa isang banal na pamumuhay.

Itinuro ng mga apostol sa mga Hentil na nagbalikloob kung paano mamuhay ng isang buhay na banal. Positibo nilang itinuro ang mensaheng ito: “Ito ang dapat mong gawin.” Negatibo nilang itinuro ang mensaheng ito: “Ito ang hindi mo dapat gawin.”

Apatnapung beses, Tinutukoy ng Mga Sulat ang mga mananampalataya bilang “mga banal.”Ang isang pinabanal sa Bagong Tipan ay hindi isang taong matagal nang namatay at nakalarawan sa mga salamin sa katedral ng Europa. Ang isang pinabanal ay sinuman na nabubuhay katulad ng pagkakatawag ng Diyos sa dapat ipamuhay ng kanyang mga mamamayan. Ang bawat Kristiyano ay tinawag upang maging banal; Ang bawat Kristiyano ay tinatawag na isang pinabanal.

³⁹⁶Filipos. 1:27.

³⁹⁷Filipos. 2:5.

³⁹⁸Efeso. 1:4.

³⁹⁹1 Pedro

Inutusan ng mga apostol ang mga mananampalataya na ipagpatuloy ang kabanalan. Pinaalalahanan ni Pablo ang mga mananampalataya sa Corinto na sila ay “templo ng Diyos na buhay.”⁴⁰⁰ Ang templo ay isang banal na lugar ng pagsamba. Dahil tayo ay templo ng Diyos, “linisin natin ang ating sarili mula sa lahat ng karumihan ng katawan at espiritu, na nagdadala ng kabanalan sa pagkumpleto sa pagkatakot sa Diyos.”⁴⁰¹

Ang bayan ng Diyos ay dapat na “kaya talikuran nyo na ang dati ninyong pamumuhay dahil gawain ito ng dati ninyong pagkatao at siyang nagpapahamak sa inyo dahil sa masasamang hangarin na dumadaya sa inyo.” at “ipakita nyong binago na kayo ng Diyos.”⁴⁰² Sa kanyang liham kay Tito, isinulat ni Pablo na si Kristo “ay ibinigay ang kanyang sarili para sa atin upang tubusin tayo mula sa lahat ng kasamaan, at upang tayo’y maging mamamayan niya na malinis at handang gumawa ng mabuti.”⁴⁰³ Ang sumulat ng Hebreo ay nagtuturo sa kanyang mga mambabasa na “pagsikapan ninyong mamuhay nang may mabuting relasyon sa lahat ng tao, at mag pakabanal kayo. Spagkat kung hindi banal ang pamumuhay n’yo, hindi n’yo makikita ang Panginoon.”⁴⁰⁴ Ang bayan ng Diyos ay tinawag upang maging banal.

Ang mga Kristiyano ay ipinalangin ng mga apostol na magiging banal. Nanalangin si Pablo para sa mga Kristiyano sa Tesalonica:

Pakabanalin nawa kayong lubos ng Diyos na siyang nagbibigay ng kapayapaan. At nawa’y panatilihin niyang walang kapintasan ang buo ninyong pagkatao- ang espiritu, kaluluwa at katawan hanggang sa pagbabalik ng ating Panginoong Hesu-Kristo.⁴⁰⁵

Ipinangin ni Pablo na ang mga Kristiyano sa Efeso ay “maging ganap sa inyo ang katangian ng Diyos.”⁴⁰⁶ Ipinangin niya na ang layunin ng Diyos ay maganap sa buhay ng bayan ng Diyos. Ipinalangin niya na ang mga mamamayan ng Diyos ay magiging banal.

📖 Basahin ang 1 Tesalonica 1:2-10

💎 *Ilarawan ang mga Kristiyano sa Tesalonica sa simula ng sulat ni Pablo.*

Ang mga taong tumanggap ng sulat ni Pablo sa iglesia sa Tesalonica ay tunay na mga Kristiyano. Sila ay kilala sa kanilang pananampalataya, pagmamahal, at pagtataguyod ng kanilang pag-asa. Sila ay mga “kapatid na minamahal ng Diyos.” Ang ebanghelyo ay dumating sa kanila “hindi lamang sa salita, kundi maging sa kapangyarihan at sa Banal na Espiritu at may ganap na pananalig.” “Natanggap nila ang salita na may labis na kagalakan ng Banal na

⁴⁰⁰ 2 Cor. 6:16.

⁴⁰¹ 2 Cor. 7:1.

⁴⁰² Efeso. 4:22-24.

⁴⁰³ Tito. 2:14.

⁴⁰⁴ Hebreo. 12:14.

⁴⁰⁵ 1 Tesalonica. 5:23.

⁴⁰⁶ Efeso. 3:19.

Espiritu.” Sila ay “isang halimbawa para sa lahat ng mga mananampalataya sa Macedonia at sa Acaya.” Sila ay tumalikod “mula sa mga diyos-diyosan upang maglingkod sa tunay at buhay na Diyos.”

Gayunpaman, ang mga Kristiyanong ito ay kailangan parin ng mas malalim na karanasan sa Diyos. Sila ay banal. Sa bagong kapanganakan, sinimulan ng Diyos na gawing banal ang mga ito. Gayunpaman, nanalangin si Pablo:

Pakabanalin nawa kayong lubos ng Diyos na siyang nagbibigay ng kapayapaan. At nawa’y panatilihin niyang walang kapintasan ang buo ninyong pagkatao- ang espiritu, kaluluwa at katawan hanggang sa pagbabalik ng ating Panginoong Hesu-Kristo.⁴⁰⁷

Ang panalanging ito ay mahalaga kay Pablo. Ipinapanalangin niya na “ araw-gabi, taimtim naming ipinapanalangin na makasama ulit kayo para maturuan kayo at mapunan naminang anumang kakulangan sa inyong pananampalataya.” ⁴⁰⁸Ang mga taong ito ay mga tunay na Kristiyano; ngunit alam ni Pablo na mayroong kulang. Hindi ito nangangahulugan na sila ay “maling” mga Kristiyano; sila ay pinuri na ni Pablo dahil sa kanilang karanasan bilang Kristiyano.

Walang “mali” tungkol sa kanilang karanasan bilang Kristiyano, ngunit alam ni Pablo na kailangan nila ang karagdagang pag-unlad. Sila ay pinabanal, ngunit ipinalangin niya na nawa ay “pabanalin kayo ng *lubos*” ng Diyos. Ipinalangin niyang gawin silang lubusang banal ng Diyos araw-araw. Ipinalangin niyang linisin ng Diyos ang kanilang “espiritu at kaluluwa at katawan.”

➡ Ipinangako ng Mga Sulat na Maaaring Maging Banal ang mga Kristiyano

Nang ipinalangin niya na ang mga taga-Efeso ay “maging ganap sa inyo ang katangian ng Diyos,” Si Pablo ay pagtitiwala sa Diyos na sasagutin niya ang kanyang panalangin sapagkat siya ay nananalangin “sa Diyos na makakagawa ng higit pa sa hinihingi o inaasahan natin sa pamamagitan ng kapangyarihan niyang kumikilos sa atin....”⁴⁰⁹ Ang pagkatawag ng Diyos sa isang banal na puso ay hindi isang imposibleng utos. Ang pagkatawag ng Diyos ay para sa bawat mananampalataya.

Nang manalangin siya para sa mga Kristiyano sa Tesalonica, may panananalig si Pablo na sasagutin ng Diyos ang kanyang panalangin. Sinunod ni Pablo ang kanyang panalangin, “Ngayon, nawa ang Diyos ng kapayapaan ang siya mismong magpabanal sayo ng lubusan” sa pangakong ito, “Tapat ang Diyos na tumawag sa iyo; *tiyak na gagawin niya ito.*”⁴¹⁰

⁴⁰⁷ 1 Tesalonica. 5:23.

⁴⁰⁸ 1 Tesalonica. 3:10.

⁴⁰⁹ Eph. 3:20.

⁴¹⁰ 1 Tesalonica. 5:24.

Ipinapangako ng Mga Sulat na maaari tayo ay *maaaring maging banal*. Itinuturo ng Mga Sulat sa mga Kristiyano Kung Paano magiging Banal

Walang Hudiyong Kristiyano noong unang siglo ang nagulat na basahin na ang mga Kristiyano ay tinatawag na maging banal. Inuutos ng Diyos ang kabanalan sa Levitico. Inuutos ni Hesus ang kabanalan sa Pangaral sa Bundok. Alam ng mga Hudyo noong unang siglo na inaasahan ng Diyos na maging banal ang kanyang mga mamamayan.

Gayunpaman, lumaki ang mga Hentil sa pagsamba sa mga Diyos ng pagano. Ang mga Diyos na ito ay hindi banal at hindi inaasahan ang kanilang mga mananamba na maging banal. Ang mensahe ng kabanalan ay dayuhan para sa mga Hentil. Sumulat si Pedro sa mga Kristiyanong Hentil na kamakailan lamang ay “tinubos mula sa mga walang kabuluhang paraan na minana ninyo mula sa iyong mga ninuno.”⁴¹¹ (1 Pedro 1:18). Ang mga taong ito ay mga pagano na walang konsepto ng tunay na katuwiran, ngunit tinawag sila ni Pedro sa isang buhay na banal.

Tinuruan ng mga apostol ang mga nagbalikloob na Hentil kung paano mamuhay ng isang buhay na banal. Itinuro nila ang mensaheng ito nang positibo: “Ito ang dapat mong gawin.” Itinuturo nila nang negatibo ang mensaheng ito: “Ito ang hindi dapat mong gawin.” Ang mga liham ni Pablo ay madalas na nagsimula sa doktrina: “Ito ang pinaniniwalaan ng mga mamamayan ng Diyos.” Ang mga sulat ay nagpapatuloy sa praktikal na mga patnubay para sa pang-araw-araw na buhay: “Ito ang paraan ng pamumuhay ng mga mamamayan ng Diyos.”

Ipinakita ng Lumang Tipan na upang maging banal ay nangangahulugan na ihihawalay mula sa kasalanan at ihihiwalay para sa Diyos. Ipinakikita ng Bagong Tipan na ang iglesia, tulad ng Israel, ay dapat na ihihiwalay mula sa kasalanan. Ang mga Kristiyano ay “hindi na dapat makilahok sa di-mabunga na mga gawa ng kadiliman.”⁴¹²

Itinuro ni Pablo na imposibleng maging isang “makasalanan na Kristiyano.” Tinanong niya, “Tayong mga namatay na sa kasalanan ay maaaring bang manatiling namumuhay sa kasalanan?”⁴¹³ Itinuro ni Juan ang parehong katotohanan. “Walang sinuman ang nananatili sa kanya ang nagpapatuloy sa kasalanan; ang nagpapatuloy sa kasalanan ay hindi pa nakakita sa kanya o nakakilala sa kanya.”⁴¹⁴ Ang mensahe ng mga apostol ay malinaw: Ang bayan ng Diyos ay tinawag upang maging banal; ang mga ito ay tinawag upang ihiwalay mula sa kasalanan.

Tayo ay ihihiwalay sa kasalanan upang tayo ay maihiwalay para sa Diyos. Ang babala sa mga taga-Corinto laban sa pakiki-isa sa mga di-sumasampalataya, Binangit ni Pablo ang mula sa Isaias, “Kaya lumayo kayo at humiwalay sa kanila, sabi ng Panginoon, at huwag humipo ng maruruming bagay.” Pagkatapos ay nagpatuloy siya sa isang pangako, “At tatanggapin ko kayo,

⁴¹¹ 1 Pedro. 1:18.

⁴¹² Efeso. 5:11.

⁴¹³ Roma. 6:2.

⁴¹⁴ 1 Juan 3:6.

at ako'y magiging ama ninyo, at kayo nama'y magiging mga anak ko, sabi ng Panginoong Makapangyarihan.”⁴¹⁵

Ang mga Kristiyano ay dapat ihiwalay mula sa kasalanan upang lubos tayong mapabilang sa Diyos. Ang mga pinabanal ay pinapanatili ang pagiging malyo sa kasalanan ng kanilang sarili dahil alam nila na ang paghiwalay mula sa kasalanan ay nagpapahintulot sa kanila na lumakad sa isang matalik na kaugnayan sa kanilang makalangit na Ama.

Ipinakita ng Lumang Tipan na upang maging banal ay nangangahulugang lumakad nang malapit sa Diyos. Ang paglalakad ay isa sa mga paboritong metapora ni Pablo para sa buhay Kristiyano. Dahil nakikibahagi tayo sa kamatayan ni Kristo, tayo ay “lumalakad sa bagong buhay.”⁴¹⁶Hindi na tayo lumalakad ayon sa ating mga pagnanasa ng laman, “kundi ayon sa Espiritu.”⁴¹⁷Noong dati ay lumakad tayo sa kadiliman, ngunit ngayon tayo ay “lumakad bilang mga anak ng liwanag.”⁴¹⁸

Itinuro ng mga propeta na hindi ka makakalakad kasama ang Diyos kung ikaw ay nagpapatuloy lumakad sa kasalanan. Sa katulad na paraan, sinabi ni Pablo, “Mamuhay tayo nang marangal dahil tayo ay nasa liwanag na, Huwag nating gawin ang paglalasing, magugulong kasiyahan, sekswal na imoralidad, kalaswaan, ang pag-aaway, inggitan.”⁴¹⁹Maliwanag ang kaibahan:“Kaya mamuhay kayo nang ayon sa nais ng Banal na Espiritu para hindi ninyo mapagbigyan ang pagnanasa ng laman.”⁴²⁰Kung tayo ay“lumalakad sa kadiliman,” wala tayong pakikipag-ugnayan sa Diyos.⁴²¹Hindi tayo maaaring magkasabay na lumakad kasama ang Diyos at lumakad sa kasalanan.

Ipinakita ng Lumang Tipan na ang pagiging banal ay nangangahulugang maipakita ang larawan ng Diyos sa ating buhay. Sinulat ni Pablo na dapat nating “ipakita n'yong binago na kayo ng Diyos at binigyan ng buhay na matuwid at banal katulad ng sa Diyos.”⁴²² Sa paglakad natin sa pamamamgitan ng Espiritu, tayo ay binago sa larawan ng Diyos.

Ipinakita ng Lumang Tipan na upang maging banal ay ang pagkakaroon ng isang pusong hindi nag-aalinlangan. Nagbigay si Pablo ng isang modelo ng debosyong walang-nakahalo. Hindi hinanap ni Pablo angDiyos ng may pusong hati; ibinuhos niya ang lahat ng kanyang lakas..

Ngunit ito ang ginagawa ko ngayon: Kinakalimutan ko na ang nakaraan at pinagsisikapan kong makamtan ang nasa hinaharap. Tulad ng isang manlalaro,

⁴¹⁵ 2 Cor. 6:17-18.

⁴¹⁶ Roma. 6:4.

⁴¹⁷ Roma. 8:4.

⁴¹⁸ Efeso. 5:8.

⁴¹⁹ Rom. 13:13.

⁴²⁰ Galacia. 5:16.

⁴²¹ 1 Juan 1:6.

⁴²² Efeso. 4:24.

nagpapatuloy ako hanggang makamtan ko ang gantimpala na walang iba kundi ang pagkakatawag sa akin ng Diyos sa pamamagitan ni Kristo Hesus.⁴²³

Ipinakita ng mga propeta sa Lumang Tipan na ang pagiging banal ay upang mamuhay ng isang buhay na matuwid. Sumulat si Pablo sa iglesia sa Efeso, “Bilang isang bilanggo dahil sa paglilingkod sa Panginoon, hinihiling kong mamuhay kayo nang karapatdapat bilang mga tinawag ng Diyos.”⁴²⁴ Ang natitirang liham ni Pablo ay nagpapakita kung paano dapat mamuhay ang mga Kristiyano bilang mga matuwid na mamamayan ng Diyos.

Nilinaw ni Juan ang tungkol sa katuwiran at katampalasanan. Ang bayan ng Diyos ay dapat maging isang mabubuting tao. “Sa pamamagitan nito ay makikilala ninyo kung sino ang mga anak ng Diyos at kung sino ang mga anak ng diyablo: sinuman ang hindi gumagawa ng matuwid o hindi nagmamahal sa kanyang kapatid ay hindi anak ng Diyos.”⁴²⁵

Ang pagiging banal ay upang mamuhay nang matuwid. Ang mga banal na tao ay nagpapakita ng kanilang buhay katulad ng ipinakita ng kanilang makalangit na Ama; sila ay “mga anak ng Diyos.” Ang mga makasalanang tao ay nagpapakita ng kanilang buhay katulad ng ipinakita ng kanilang ama; sila ay “mga anak ng diablo.” Kung hindi natin isinasabuhay ang pagiging matuwid, tayo ay hindi sa Diyos. Ang bayan ng Diyos ay dapat maging banal.

Ang Kabanalan ay Pagiging Katulad ni Kristo

Sa Lumang Tipan, ipinahayag ng Diyos ang mensahe ng isang banal na puso at banal na kamay sa pamamagitan ng Mga Utos at mga propeta. Sa buhay ni Hesu-Kristo, nagbigay ang Diyos ng isang perpektong modelo ng pag-ibig. Sa Mga Gawa, ipinakita ng mga unang Kristiyano na posible para sa mga ordinaryong mananampalataya na mamuhay ng isang buhay na banal sa pamamagitan ng kapangyarihan ng Banal na Espiritu. Sa Mga Sulat, ang mensahe ng kabanalan ay inilalapat sa pang-araw-araw na buhay ng mananampalataya.

➡ Ang Kabanalan ay pagiging katulad ni Kristo sa Puso at Isip

Ang Mga Sulat ay nagtuturo na ang kabanalan ay Pagiging Katulad ni Kristo. Ang mga mananampalataya ay dapat maging katulad ni Kristo. Ang pagiging banal ay higit pa sa panlabas na pag-uugali; ang kabanalan ay nagsisimula sa puso. Upang maging banal ay pagiging katulad ni Kristo sa ating mga puso at isipan.

Hindi sinasabi ni Pablo, “Dapat kang *kumilos* tulad ni Kristo Hesus.” Idinagdag pa niya, “Dapat kang *maging* katulad ni Kristo Hesus.” Hindi sapat na gayahin si Kristo sa panglabas; dapat tayong maging katulad niya sa ating pangloob. Ang layunin ng Diyos ay baguhin ang kanyang mga mamamayan sa larawan ni Kristo. “Sapagkat alam na ng Diyos noon pa man

⁴²³ Filipos. 3:13-14.

⁴²⁴ Efeso. 4:1.

⁴²⁵ 1 Juan 3:10.

kung sinu-sino ang kanyang magiging mga anak. At sila'y itinalaga niyang matulad sa kanyang Anak na si Kristo Hesus.”⁴²⁶ Ang walang hanggang layunin ng Diyos ay upang gawin tayong kalarawan ni Kristo. Ito ang kahulugan ng pagiging banal.

Ang isa sa mga nakapagtataakang halimbawa ng ideyang ito ay matatagpuan sa sulat ni Pablo sa mga taga-Corinto. Ang iglesia na ito ay puno ng mga problema, ngunit tinawag sila ni Pablo bilang “mga banal” at tinawag silang mamuhay ng isang buhay na banal. Paano kaya ang grupong ito ng mga di-tapat na mananampalataya, na hihirapang talikuran ang kanilang mga nakaraan bilang mga pagano, ay umaasa na maging banal? Sumagot si Pablo, “Kailanma’y hindi nagkasala si Kristo, ngunit alang-alang sa atin, itinuring siyang makasalanan para sa pamamagitan niya’y maituring tayong matuwid ng Diyos.”⁴²⁷

Sapagkat si Kristo ay itinuring na makasalanan para sa atin, maaari tayong ituring na “matuwid sa harapan ng Diyos.” Sa Lumang Tipan, ang dugo ng mga handog para sa kasalanan ay tinatakpan ang kasalanan ng mga lumalapit sa Diyos ng may pananampalataya. Ngayon, ang dugo ni Kristo ang tumatakip sa mga kasalanan ng mga lumalapit sa Diyos ng may pananampalataya. Ngunit si Pablo ay nangako ng higit pa kaysa sa pagtakip. Hindi lamang tayo “tinakpan;” tayo ay binabago. Sapagkat tayo ay “ipinagkasundo sa Diyos,” tayo ay naging “matuwid sa harapan ng Diyos.” Isinulat ni Pablo:

Samakatuwid, kung sinuman ang nakay Kristo, siya ay isa ng bagong nilalang. Wala na ang dati niyang pagkatao; binago na siya. Ang lahat ng ito ay mula sa Diyos, na nagpapanumbalik sa atin sa kanya sa pamamagitan ni Kristo.⁴²⁸

Si Kristo ay hindi namatay upang takpan ang patuloy nating paghihimagsik laban sa Diyos. Sa pamamagitan ni Kristo, tayo ay isang bagong nilalang. Hindi na tayo mga rebelde; tayo ay mga bagong nilalang na nakipagkasundo sa isang banal na Diyos.

Ang pagbabagong ito ay mas lalong malalim kaysa sa pag-uugali lamang. Nanalangin si Pablo para sa mga taga-Tesalonica:

Pakabanalin nawa kayong lubos ng Diyos na siyang nagbibigay ng kapayapaan. At nawa’y panatilihin niyang walang kapintasan ang buo ninyong pagkatao – ang espiritu, kaluluwa at katawan – hanggang sa pagbabalik n gating Panginoong Hesu-Kristo.⁴²⁹

Ang “Lubos” ay may daladalang ideya ng pagiging banal sa lahat ng aspeto ng kanilang katangian. Ang talatang ito ay maaaring isinalin na “gawing kayong ganap na banal.” Ipinalangin ni Pablo na ang mga mananampalataya ay mabago sa kanilang “buong espiritu at

⁴²⁶ Roma. 8:29.

⁴²⁷ 2 Cor. 5:21.

⁴²⁸ 2 Cor. 5:17-18.

⁴²⁹ 1 Tesalonica. 5:23.

kaluluwa at katawan.” Ipinangako Niya, “Siya na tumatawag sa iyo ay tapat; tiyak na gagawin niya ito.”⁴³⁰

Nakakaapekto ang pagbabagong ito sa lahat ng bahagi ng buhay. Sa Mga Taga Filipos, si Pablo ay nagsulat tungkol sa isang bagong paraan ng pag-iisip. Tinatawag niya itong “pag-iisip ni Kristo.” Inilarawan ni Pablo ang kusang pagsuko ni Jesus ng kanyang sarili sa kalooban ng Ama. Si Jesus ay “nagpakumbaba siya at naging masunurin sa Diyos hanggang sa kamatayan, maging sa kamatayan sa krus.”⁴³¹

Hindi sinasabi ni Pablo, “Ang kapakumbabaan ni Kristo ay magiging isang mabuting paraan upang mabuhay, ngunit siyempre iyon ay imposible para sa iyo at sa akin na magkaroon ng ganitong saloobin.” Sa halip ay sinabi niya, “Dapat magkaroon ang bawa’t-isa ng ganitong pananawa, katulad ng kay Kristo Jesus.”⁴³² Ang kaisipan mo ay sa iyo; maaari kang maging katulad ni Kristo!

Maaari tayong magkaroon ng kaparehong diwa ng mapagmahal na pagpapasakop na ginagabayan ng pagpapasakop ni Hesus sa kalooban ng Ama. Maaari tayong magkaroon ng isip ni Kristo. Maaari nating tingnan ang buhay sa pamamagitan ng mga mata ni Kristo Hesus. Hindi ito nangyayari sa pamamagitan ng magagandang resolusyon, ngunit sa pamamagitan ng mga nabagong puso. Tayo ay tinawag upang maging katulad ni Kristo hindi sa mga aksyon lamang kundi mula sa puso. Tayo ay tinawag upang magkaroon ng isip katulad ni Kristo.

➡ Ang kabanalan ay pagiging katulad ni Kristo sa Pag-uugali

Ang ilang mga tao ay maaaring tumugon, “Ang aking puso ay katulad ni Kristo, ngunit ang aking mga aksyon ay hindi. Sa loob, ang aking mga motibo ay mabuti ngunit sa labas ay hindi ako namumuhay katulad ni Kristo.” Hindi matatanggap ng mga apostol ang pagkakahati sa pagitan ng ating panloob at panlabas na katangian. Ang ating katangiang pangloob ay makikita sa ating panlabas na mga pagkilos. Ang pagiging banal ay nangangahulugang maging katulad ni Kristo sa ating pag-uugali.

Ang mensaheng ito ay nakikita sa buong Mga Sulat. Sinabi ni Pablo na ibinigay ni Kristo ang kanyang sarili para sa iglesia “upang mapabanal niya siya.” Ibinigay ni Kristo ang kanyang sarili upang gawing banal ang kanyang iglesia. Inihahanda niya ang iglesia na maluwalhati “na walang anumang bahid o dungis, upang maging banal at walang kapintasan.”⁴³³

Maaari mo bang isipin ang isang nobya dito sa lupa na nagsasabi sa kanyang asawang lalaki, “Hindi ako magiging tapat sa iyo sa aking katawan; ngunit ang aking puso ay magiging dalisay”? Syempre hindi! Hindi rin maisip ni Pablo ang bride ni Kristo na nagsasabi, “Ang

⁴³⁰ 1 Tesalonica. 5:24.

⁴³¹ Filipos. 2:8.

⁴³² Filipos. 2:5.

⁴³³ Efeso. 5:26-27.

aking puso ay banal, ngunit ang aking mga ginagawa ay hindi banal.” Ang iglesia ay tinawag na maging isang bride na “na walang anumang bahid ng dungis o kulubot.”

Isinulat ni Pablo sa mga Kristiyano sa Tesalonica. Kasama sa iglesyang ito ang parehong mga Hudyong mananampalataya at mga nagbalikloob mula sa paganong kulto ng Tesalonica. Alam ng mga Hudyong mananampalataya ang Lumang Tipan na nag-uutos na maging banal sa pag-uugali, ngunit ang mga pagano ay nanirahan sa isang kapaligiran ng sekswal na imoralidad.

Itinuro ni Pablo ang mga bagong mananampalataya kung ano ang ibig sabihin ng pamumuhay ng isang buhay na banal. Nanalangin siya na gawin nawa ng Diyos “na banal at walang kapintasan ang inyong puso sa harap ng ating Diyos at Ama.”⁴³⁴ Ang mga bagong mananampalataya ay dapat maging banal sa kanilang puso at dapat silang maging banal sa kanilang pag-uugali. “Ito ang kalooban ng Diyos, ang iyong pagpapakabanal.” Ang pagpapakabanal ay nakakaapekto hindi lamang sa kanilang puso; tinutukoy nito ang kanilang pag-uugali:

“Na umiwas ka sa seksuwal na imoralidad”

“Na ang bawat isa sa inyo ay alam kung paano kontrolin ang kanyang sariling katawan sa kabanalan at karangalan, hindi sa pagnanasa ng pita tulad ng mga Hentil na hindi nakakakilala sa Diyos”

“Nang walang sinumang makalabag at magkamali sa kanyang kapatid.”⁴³⁵

Ang pagiging banal ay pagkaroon ng isang pusong katulad ng kay Kristo na nagbibigay inspirasyon sa pagkakaroon ng pag-uugali na katulad ng kay Kristo. Ang pagiging banal ay pagiging katulad ni Kristo.

➡ Ang kabanalan ay Pagkakaroon ng Pagmamahal na katulad ng kay Kristo

Ipinapakita ng mga Ebanghelyo na ang kabanalan ay pagmamahal sa Diyos at pagmamahal sa ating kapwa. Ang utos ni Jesus, “Magpakabanal kayo katulad ng iyong Ama sa langit na banal,” kasama sa konteksto ng pagmamahal: “Ibigin mo ang iyong mga kaaway at ipanalangin ang mga umuusig sa iyo, upang ikaw ay maging anak ng iyong Ama na nasa langit.”⁴³⁶

Ini-ugnay ni Pablo ang pag-uugali na katulad ni Kristo at pagmamahal na katulad ni Kristo. Hinahamon niya ang mga Kristiyano sa Efeso na “tularan ninyo ang Diyos, bilang mga minamahal niyang anak.” Paano nila tutularan ang Diyos? Sa pamamagitan ng pamumuhay sa pagmamahal na katulad ni Kristo. “At lumakad kayo sa pagmamahal, tulad ng pagmamahal sa

⁴³⁴ 1 Tesalonica. 3:13.

⁴³⁵ 1 Tesalonica. 4:3-6.

⁴³⁶ Mateo. 5:44-45.

atin ni Kristo at ibinigay ang kanyang sarili para sa atin, bilang isang mabangong handog at sakripisyo sa Diyos.”⁴³⁷

Habang lumalakad sila sa pagmamahal na inaalay ang sarili para sa iba, ipinapakita ng mga Kristiyano ang larawan ng Diyos. Ang pagiging banal ay ang pagmamahal katulad ng pagmamahal ni Kristo. Sa Roma 14, nagbigay si Pablo ng isang praktikal na pagpapakita ng ganitong pagmamahal na katulad ng kay Kristo. Tinatawag niya ang mga mananampalataya na isakripisyo ang kanilang kalayaan ng budhi para sa kapakanan ng isang mahinang kapatid. Bakit? “Sapagka’t kung nasasaktan ang iyong kapatid dahil sa kinakain mo, hindi na naaayon sa paglakad sa pagibig ang ginagawa mo.”⁴³⁸Kung ang aking kalayaan ay magpapatissod sa isang kapatid, hindi ako lumalakad sa pagmamahal. Isinuko ni Kristo ang kanyang mga karapatan dahil sa kanyang pagmamahal sa atin; tayo ay tinawag upang isuko ang ating mga karapatan dahil sa pagmamahal sa iba. Ito ang pagmamahal na katulad ng kay Kristo.

Ang pinakasikat na paglalahad ni Pablo kung ano ang ibig sabihin ng pagmamahal katulad ng kay Kristo ay ang 1 Corinto 13. Sa isang iglesya na minarkahan ng dibisyon, makasariling pag-uugaling, paninibugho, at pagmamataas, isinulat ni Pablo:

Ang pagmamahal ay mapagtiis at mabait; Ang pagmamahal ay hindi marunong mainggit o mapagmataas; ito ay hindi hambog o bastos ang pag-uugali. Hindi nito pinipilit ang sarili nitong paraan; ito ay hindi magagalitin o mapagtanim ng sama ng loob sa kapwa; hindi ito nagagalak sa paggawa ng kasamaan, kundi nagagalak sa katotohanan.⁴³⁹

Sa 1 Juan, binigyang diin ng apostol ang mga praktikal na aspeto ng pagmamahal na katulad ng kay Kristo. Ipinapakita sa 1 Juan kung ano ang hitsura ng pagmamahal na katulad ng kay Kristo.

- Ang pagmamahal ay nangangailangan ng pagsunod. Kung minamahal natin ang Diyos, sinusunod natin Siya.⁴⁴⁰Hindi natin maaaring paghiwalayin ang pagmamahal at pagsunod.
- Ang pagmamahal ay nangangailangan ng di pabago-bagong isip. Kung minamahal natin ang Diyos, hindi natin mamahalin ang mundo. “Kung ang sinuman ay nagmamahal sa mundo, ang pagmamahal ng Ama ay wala sa kanya.”⁴⁴¹Hindi natin maaaring mahalin ng pareho ang Diyos at ang isang mundo na sumasalungat sa Diyos. Ang isang taong banal na may pusong hindi nag-aalinlangan ay mahal na mahal ang Diyos.

⁴³⁷ Efeso. 5:1-2.

⁴³⁸ Roma. 14:15.

⁴³⁹ 1 Cor. 13:4-6.

⁴⁴⁰ 1 Juan 2:5 at 5:3.

⁴⁴¹ 1 Juan 2:15.

- Ang pagmamahal ay nangangailangan ng pakikipag-ugnayan. Kung minamahal natin ang Diyos, mamahalin natin ang ibang mga Kristiyano. “Ang sinumang nagmamahal sa Diyos ay dapat ding magmahal sa kanyang kapatid.” Sa katunayan, “Kung ang sinuman ang nagsasabing ‘Mahal ko ang Diyos,’ ngunit napopoot naman sa kanyang kapatid, siya ay isang sinungaling.”⁴⁴² Itinuro ni Juan na imposibleng mahalin ang Diyos habang kinapootan ang iyong kapatid na Kristiyano.

Ano ang bunga ng ganitong pagmamahal na katulad ng kay Kristo? Kumpiyansa sa harap ng Diyos. “Kung mahal natin ang isa’t isa, ang Diyos ay nananahan sa atin at ang kanyang pagmamahal ay ganap sa atin.”⁴⁴³ Ang perpektong pagmamahal na ito ay nagbibigay sa atin ng “kumpiyansa sa araw ng paghuhukom” at “pag-aalis ng takot” sa kaparusahan. (1 Juan 4: 17-18).⁴⁴⁴ (1 Juan 4:17-18).

Paano natin isasabuhay ang perpektong pagmamahal na ito? “Sa ganitong paraan ay naging ganap ang pagmamahal sa atin dahil ang pamumuhay natin dito sa mundo ay tulad ng kay Kristo.”⁴⁴⁵ Maaari nating ipakita sa pamamagitan ng ating sarili ang pagmamahal na katulad ng kay Kristo sa pamamagitan lamang ni Kristo na nananahan sa atin.

Ang Buhay ng Kabanalan: Ikaw Ay Banal; Ipagpatuloy Mo ang Kabanalan

Si Tommy ay may pagnanais na maging isang taong banal. Sa kasamaang palad, ang pagkaka-unawa ni Tommy tungkol sa kabanalan ay mas nakabatay sa emosyon at damdamin kaysa sa Banal na Kasulatan. Dahil dito, nagpunta si Tommy mula sa isang matinding pagtuturo patungo sa iba pang katuruan.

Minsan, si Tommy ay madalas na nag-ayuno, nanalangin ng napakahabang oras, at sinubukang disiplinahin ang kanyang sarili sa kabanalan. Sigurado siya na nagiging banal tayo sa pamamagitan ng ating disiplina sa sarili.

Hindi nagtagal ay nawalan ng pag-asa at sumuko si Tommy. Nang walang pag-iingat, lumago siya sa mga espirituwal na disiplina ngunit nagsimula namang gumawa ng kasalanan. Nang tanungin ko siya tungkol sa isang kasalanan, sumagot si Tommy, “Namumuhay ako sa biyaya at hindi na kailangan ang disiplina. Gagawin akong banal ng Diyos kapag handa na siya.”

Sa ibang pagkakataon, taimtim na nanalangin si Tommy para sa isang dramatikong espirituwal na regalo. Siya ay nagpasya na ang kabanalan ay tungkol sa mga regalong espirituwal at panlabas na kapangyarihan.

⁴⁴² 1 Juan 4:20-21.

⁴⁴³ 1 Juan 4:12.

⁴⁴⁴ 1 Juan 4:17-18.

⁴⁴⁵ 1 Juan 4:17, *New Life Version*.

Ang paghahanap ni Tommy para sa kabanalan ay batay sa emosyon kaysa sa maingat na pagbasa ng Banal na Kasulatan. Hindi niya pinag-aaralan ang Biblia upang maunawaan kung paano isinasabuhay ang kabanalan sa pang-araw-araw na buhay.

Ang Mga Sulat ay nagtuturo ng mga mahahalagang katotohanan tungkol sa isang buhay na banal. Kung nakalimutan natin ang mga alituntuning ito, hindi tayo magiging balanse sa ating pagkaunawa sa kabanalan. Ang mga apostol ay sumulat upang ipakita sa atin kung paano isabuhay ang isang buhay na banal kung saan tayo tinawag ng Diyos.

➡ Ikaw ay Ginawang Banal; Ikaw ay Patuloy na Ginagawang Banal

Nang sumulat si Pablo sa “mga banal,” sinasabi niya, “Kayo ay banal.” Ang isang pinabanal ay banal na, ngunit sumulat si Pablo sa mga pinabanal, “Kayo ay dapat magpakabanal.” Kayo ay banal; ikaw ay dapat magpatuloy na lumago sa kabanalan.

Ang balanseng ito ay makikitang paulit-ulit sa Mga Sulat. Bilang mga mananampalataya, tayo ay banal na, ngunit patuloy tayong lumalago sa kabanalan habang tayo ay lumalakad sa pagsunod sa Diyos.

Ipinakikita ng manunulat ng Hebreo na tayo ay ginawang banal sa pamamagitan ng kamatayan ni Kristo. “Tayo ay nilinis na sa mga kasalanan natin sa pamamagitan ng minsang paghahandog ng katawan ni Kristo Hesus para sa lahat.”⁴⁴⁶Tayo ay nilinis sa pamamagitan ng kamatayan ni Kristo.

Ang manunulat ay nagpatuloy, “Sapagkat sa pamamagitan lang ng minsang paghahandog ay ginawa niyang ganap magpakailanman ang mga pinabanal niya.” Kabilang sa pangungusap na ito ang dalawang salita na may kaugnayan sa tema ng kabanalan. Sa pamamagitan ng kanyang kamatayan, si Kristo ay “ganap” (*teleios*) sa mga “pinabanal” (*hagiazō*). Sinasabi sa atin ng talatang ito na:

- Tayo ay ginawang banal: “Siya ay naging perpekto para sa lahat ng oras ...”

Si Kristo ay namatay upang tayo ay mapalaya mula sa kapangyarihan ng kasalanan. Si Hesus ay “pinatay sa labas ng bayan upang malinis niya ang mga tao sa mga kasalanan nila sa pamamagitan ng kanyang sariling dugo.”⁴⁴⁷Ang layunin ng Diyos na gawing banal ang kanyang bayan ay natupad sa pamamagitan ng kamatayan ni Hesus. Tayo ay ginawang perpekto..

- Tayo ay pinagiging banal: “Ang mga patuloy na pinagiging banal.”

Natupad ng kamatayan ni Kristo ang layunin ng Diyos sa pagpapabanal sa lahat ng panahon, ngunit ang paglago natin sa kabanalan ay nagpapatuloy sa buong buhay natin. Ito ay isang patuloy na proseso. Sa pamamagitan ng kamatayan ni Kristo, tayo ay banal; sa pamamagitan ng kamatayan ni Kristo, tayo ay patuloy na pinagiging banal.

⁴⁴⁶ Heb. 10:10.

⁴⁴⁷ Heb. 13:12.

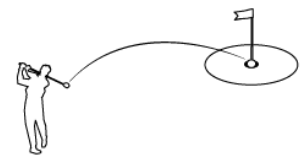
Ang sariling patotoo ni Pablo ay nagpapakita ng prinsipyong ito. Sa Filipos 3, isinulat ni Pablo na *hindi pa siya perpekto*, ngunit ilang mga sumunod na talata, tinutukoy niya ang kanyang sarili bilang isa *nang* perpekto (“sa atin na mga malago na sa pananampalataya.”). Ang mga salungguhit na salita sa sumusunod na talata ay parehong nagmula sa *teleios*. Ang parehong mga salita ay maaaring isinalin na “ganap.”

Hindi ko sinasabing nakamtan ko na ang lahat, o kaya ay naging ganap na ako (*teleios*). Sa halip, patuloy akong nagsusumikap para makamtan iyon, dahil ito ang layunin ni Kristo Hesus nang tawagin niya ako.... Tayong malalago sa pananampalataya (*teleios*) ay magkaroon sana ng ganitong kaisipan, pero kung hindi ganito ang pag-iisip ninyo, ipapaunawa ito sa inyo ng Diyos.⁴⁴⁸

Sinabi ni Pablo, “Hindi pa ako ganap.” Ipinagpatuloy Niya, “Para sa atin na inaring ganap.” Hindi pa dumating si Pablo sa layunin; Siya ay patuloy na lumalago sa kabanalan. Sa ganitong diwa, hindi pa siya ganap. Subalit, ibinubuhos ni Pablo ang kanyang buong lakas patungo sa layunin. Itinalaga niya ang kanyang sarili upang tapusin ang takbuhin. Sa ganitong diwa, si Pablo ay inaring ganap. Maaaring sabihin ni Pablo na “hindi pa ako ganap” at “ako ay inaaring ganap” sa parehong pangungusap.

Upang maging ganap ay hindi nangangahulugang tayo ay dapat umakyat sa isang hagdan ng mga gawa na makakagawa sa ating ganap. Sa halip, ito ay nangangahulugang lubos nating sinusuko ang ating buhay sa biyaya ng Diyos. Ito ay tuloy-tuloy na proseso at dahil dito ay may mga panahon na kung saan ay itatama ng Diyos ang ating mga puso patungo sa kanyang direksyon. Ito ay isang proseso na ang ating pagkilos patungo sa kanya ay magpapatuloy sa natitirang bahagi ng ating buhay.⁴⁴⁹

Isipin mo ang isang manlalaro ng golp na tumama ang pagpalo ng bola patungo sa butas; ito ay isang perpektong pagpalo. Ang pagpalo ay hindi magiging ganap lamang kapag nakarating ito sa butas. Tulad ng pagkilos sa hangin, ang pagpalo ay ganap na; ito ay nasa landas patungo sa butas. Ito ay ganap mula sa sandaling ang manlalaro ng golp ay tumama ang pagpalo sa bola.⁴⁵⁰

Sa katulad na paraan, si Pablo ay patungo sa pangwakas na layunin. Itinakda niya ang kanyang landas at kumikilos patungo sa layunin na may hindi nag-aalinlangang puso. Wala pa siya sa layunin, ngunit nasa landas siya patungo sa layunin. Hindi pa siya ganap; siya ay inaaring ganap.

Bilang mga mananampalataya, tayo ay banal na “mga pinabanal” na tinanggap ng Diyos sa pamamagitan ni Kristo, ngunit tayo ay tinawag upang i-alay ang ating sarili bilang “mga buhay

⁴⁴⁸ Filipos. 3:12-15.

⁴⁴⁹ Timothy C. Tennent. *The Call to Holiness* (Franklin, TN: Seedbed Publishing), 2014), p. 54-55.

⁴⁵⁰ Illustration adapted from T.A. Noble, *Holy Trinity: Holy People* (Eugene, OR: Cascade Books, 2013), p. 23.

na handog” na nagpapatuloy sa paglago sa pamamagitan ng araw-araw na pagsunod at pagsuko.⁴⁵¹Tayo ay ginawa nang banal; tayo ay patuloy na pinagiging banal.

➡ Kayo ay mga Banal; Kailangang Mamuhay Ka Bilang Banal

Sumulat si Pablo sa “mga banal” na naninirahan sa Corinto. Ang 1 Corinto ay naka-address sa mga taong banal, “mga pinabanal ni Kristo Hesus.”⁴⁵²Ang 2 Corinto ay naka-address “Sa iglesya ng Diyos na nasa Corinto, kasama ng lahat ng mga banal na nasa buong Acaya.”⁴⁵³Sila ay mga banal - ngunit marami pa silang dapat na matutunan tungkol sa pamumuhay bilang mga banal.

Mayroong dalawang paraan kung saan ang mga Kristiyano ay nagkakamali sa pagkaka-unawa sa katotohanang ito. Una, sinasabi ng ilang mga Kristiyano, “Ako ay tinawag bilang isang banal sapagkat nakita ng Diyos ang katuwiran ni Kristo sa halip na ang aking kasalanan. Ang kabanalan ko ay isang ‘legal na katha.’ Hindi ako magiging banal sa mundong ito, ngunit tinawag naman na ako ng Diyos na banal.” Nilinaw ng Roma 6 na ang sagot na ito ay hindi katanggap-tanggap kay Pablo. Ang mga taong banal ay dapat mamuhay ng isang buhay na banal.

Ikalawa, sinasabi ng ibang mga Kristiyano, “Ako ay isang banal. Hindi ko nagkulang sa ganap na pamantayan ng Diyos. Hindi ako nagsisisi dahil hindi ako nagkakamali. Ako ay isang banal!” Matatag na tinatanggihan ni Pablo ang pagkakamaling ito katulad ng pag tanggi niya sa na-unang pagkakamali. Sumulat si Pablo upang turuan ang “mga banal” sa Corinto na mamuhay ng isang buhay na banal. Sila ay kulang sa kaalaman at paglago sa pananampalataya, kaya tinuturuan ni Pablo ang mga banal kung paano mamuhay bilang mga banal. Ang mga taong banal ay dapat mabuhay ng isang buhay na banal.

Ang lungsod ng Corinto ay kilala sa hindi-makaDiyos na pag-uugali ng mga mamamayan nito. Tinatawag ni Pablo ang mga mananampalataya na naninirahan sa masamang lunsod na ito tungo sa isang banal na pag-uugali. Dapat nilang iwasan ang sekswal na imoralidad dahil ang kanilang “mga katawan ay bahagi ni Kristo.”⁴⁵⁴Inililista ni Pablo ang mga pag-uugali na ipinagbabawal sa kaharian ng Diyos:

Huwag kayong palilinlang: Sapagkat kailanma’y hindi magmamana ng kaharian ng Diyos ang mga imoral, sumasamba sa diyos-diyosan, nangangalunya, nakikipagrelasyon sa kapwa lalaki o babae, magnanakaw, sakim, lasenggo, mapanlait at mandarambong.⁴⁵⁵

Pagkatapos ng listahang ito ng mga kasalanan, pahayag si Pablo, “At ganito ang ilan sa inyo.” Si Pablo ay sumusulat sa isang tagapakinig na nagsagawa ng mga kasalananang ito. Bilang mga

⁴⁵¹ Roma. 12:1.

⁴⁵² 1 Cor. 1:2.

⁴⁵³ 2 Cor. 1:1.

⁴⁵⁴ 1 Cor. 6:15.

⁴⁵⁵ 1 Cor. 6:9-10.

mananampalataya, inaasahan ni Pablo na tatalikuran nila ang kanilang dating pamumuhay. Dahil sa kanilang makasalanang nakaraan, paano mamumuhay ang mga taong ito ng isang dalisay na buhay? Ibinigay ni Pablo ang sagot:

Ngunit hinugasan na kayo sa inyong mga kasalanan, kayo ay pinagigingbanal, itinuring na kayong matuwid dahil sa Panginoong Hesu-Kristo at sa Espiritu n gating Diyos.⁴⁵⁶

Ang kasalanan sa 1 Corinto 6:9-10 ay napawalangsala dahil sa pagbabago sa 1 Corinthians 6:11. Ang pagbabagong ito ay hindi lamang isang legal na transaksyon; Hindi iminumungkahi ni Pablo, “ipagpapatuloy ninyo ang kasalanang ito, ngunit ibibilang kayong matuwid ng Diyos kahit na kayo’y nananatiling gumagawa ng masama.”Hindi! Sinabi niya, “Ganyan ang ilan sa inyo noon, subalit kayo’y nilinis na sa inyong mga kasalanan.”Ang mga Kristiano sa Corinto ay hindi na dapat bumalik sa nakaraan nilang kasalanan. Sinabi ni Pablo, “Kayo’y mga Pinabanal; Kumilos kayo bilang mga pinabanal!”Sila ay hinugasan; sila ay kasamang ipinako; sila ay pinabanal. Sila ay mga pinabanal; sila ay dapat mamuhay bilang pinabanal.

Kapag ang isang kabataang lalaki ay sumali sa hukbong militar, bibigyan siya ng uniporme na nagmamarka sa kanya bilang isang sundalo. Kasabay nito, bibigyan siya ng isang *manual* na nagbibigay ng *Code ng Pag-uugali* ng Hukbong Militar. Ang uniporme lamang ay hindi sapat; dapat siyang mamuhay ayon sa Code ng Pag-uugali.

Mas matagal na panahon ang kinakailangan upang matutunan ang Code ng Pag-uugali kaysa sa pagsosoot ng uniporme. Ang bagong sundalo ay dapat matutunang mamuhay sa isang pag-uugaling nababagay sa kanyang uniporme. Dapat siyang maging mature bilang isang sundalo. Ang kabataang ito ay kailangang paalalahanan ng maraming beses tungkol sa mga patakaran ng militar. Perpekto ba ang kanyang pagganap? Hindi. Pero, buo ba ang kanyang pangako sa pagiging isang sundalo? Oo. Sa unang araw niya sa hukbong militar, siya ay naging isang sundalo; ngunit siya ay gugugol ng maraming araw upang matutunang mamuhay bilang isang sundalo.

Isipin ang isang kabataang lalaki na nagsasabing, “Gusto kong tawaging isang sundalo, ngunit ayaw kong sundin ang *Code ng Pag-uugali*.” Bumili siya ng isang uniporme ng hukbong militar, ngunit hindi niya ipinamuhay ang *Code ng Pag-uugali*. Siya ba ay isang tunay na sundalo? Hindi. Nagpapanggap lamang siya bilang isang sundalo.

Kapag ang isang batang lalaki ay sumali sa Boy Scouts, bibigyan siya ng uniporme na nagmamarka sa kanya bilang Boy Scout. Kasabay nito, bibigyan siya ng manual na nagbibigay ng Code ng Pag-uugali ng Boy Scout. Ang unipormeng lamang ay hindi sapat; dapat siya mamuhay ayon sa Code ng Pag-uugali.

⁴⁵⁶ 1 Cor. 6:11.

Mas matagal na panahon ang kinakailangan upang malaman ang Code ng Pag-uugali kaysa sa pagsosooat ng uniporme. Ang Boy Scout ay dapat matutunang mamuhay sa isang pag-uugali na nababagay sa kanyang uniporme. Dapat siyang maging mature bilang isang Scout. Ang batang Boy Scout na ito ay kailangang paalalahanan ng maraming beses tungkol sa mga panuntunan ng kanyang tropa. Perpekto ba ang kanyang pagganap? Hindi. Pero, buo ba ang kanyang pangako sa pagiging isang Boy Scout? Oo. Siya ay naging isang Boy Scout; natututo siyang mamuhay bilang isang Boy Scout.

Isipin ang isang batang lalaki na nagsasabing, “Gusto kong tawaging Boy Scout, pero ayaw kong sundin ang Code ng Pag-uugali.” Bumili siya ng isang uniporme ng Boy Scout, ngunit hindi niya ipinamuhay ang Code ng Pag-uugali. Isa ba siyang Boy Scout? Hindi. Siya ay isang mapagkunwari na nagpapanggap na isang Boy Scout.

Ang Mga Sulat ay isinulat para sa mga mananampalataya na “isiot mo si Kristo.” Ngayon ay natututunan nilang mamuhay ng isang buhay na banal. Sa Efeso 4-6, natututunan natin kung ano ang katulad na itsura ng isang buhay na banal sa mga relasyon ng pamilya, sa mga relasyon sa loob ng iglesia, at sa *etika* sa negosyo. Sa Galacia 5, natututuhan natin ang bunga ng isang pamumuhay sa gabay ng Banal na Espiritu. Sa 1 Pedro, natututunan natin kung paano mamuhay nang isang buhay na banal sa harap ng pag-uusig. Kapag binabasa natin si Santiago, matututuhan natin kung paano kontrolin ng isang taong banal ang kanyang dila.

Sinabi ni Pablo, “Ako ay napako sa krus kasama ni Kristo....” Hindi niya sinabi, “Nagpasya ako na tularan si Kristo Jesus,” o, “Gagawin ko magsikap na sumunod sa Kanya”—ngunit “Ako ay ibinilang na kasama niya sa kanyang kamatayan.”

Oswald Chambers

Isinulat ni Pablo sa mga mananampalataya sa Colossas, “Sapagkat namatay na kayo sa dati ninyong buhay, at ang buhay ninyo ngayon ay nakatago sa Diyos kasama ni Kristo.” Ang mga mananampalataya ay namatay sa kasalanan; sila ay buhay kay Kristo. Hindi na sila mga bilanggo ng kasalanan; silay ay mga banal. Ngunit itinuloy ni Pablo, “Kaya patayin ninyo na ang anumang kamunduhang nasa inyo.”⁴⁵⁷ Ikaw ay patay na sa kasalanan; ilagay ang kasalanan sa kamatayan. Kayo ay mga banal; dapat kayong mamuhay bilang mga banal.

Ang prinsipyo ay ipinahayag sa simula ng kabanata.

Binuhay kayong muli kasama ni Kristo, kaya sikapin ninyong makamtan ang mga bagay na nasa langit kung saan naroon si Kristo na nakaupo sa kanan ng Diyos. Doon ninyo ituon ang isip ninyo, at hindi sa mga makamundong bagay.⁴⁵⁸

Sinabi ni Pablo, “Araw-araw, patuloy mo dapat na hanapin ang mga bagay sa langit. Araw-araw, dapat mong ipagpatuloy ang pagtutunon ng iyong isip sa mga bagay patungkol sa Diyos.” Ang susi sa isang buhay na banal ay upang ituon ang iyong isip sa mga bagay patungkol sa

⁴⁵⁷ Col. 3:3,5.

⁴⁵⁸ Col. 3:1-2.

Diyos. Kayo ay ginawang banal (“binuhay kayong muli kasama ni Kristo”), kaya maging banal (“ituon ang iyong isip sa mga bagay na maka langit”).

Ano ang bunga nitong buhay na banal? “Si Kristo ang buhay ninyo, at kapag dumating na ang panahon na nahayag na siya, mahahayag din kayo at makikibahagi sa kapangyarihan niya at karangalan.”⁴⁵⁹ Ang isang buhay na banal ay naghahanda sa iyo na gugulin ang walang hanggang buhay kasama ng Diyos na banal. Si Enoch “ay lumakad ng kasama ng Diyos, at siya ay nawala, dahil kinuha siya ng Diyos.”⁴⁶⁰ Ang banal na lakad kasama ng Diyos sa mundong ito ang naghanda kay Enoch para sa walang-hanggang buhay kasama ng Diyos. Ang isang banal na lakad kasama ng Diyos sa mundong ito ay naghahanda sa atin na “lumitaw na kasama si Kristo sa kaluwalhatian.”

Ang Mga Sulat ay isinulat sa mga banal. Tayo ay ginawang mga banal sa pamamagitan ng dugo ni Kristo Hesus. Inalis na natin ang dating pagka-tao at isinusuot ang bagong pag-katao. Ngayon, araw-araw natututo tayo kung ano ang ibig sabihin ng maging banal. Tayo ay binabago araw-araw na maging kalarawan ng Diyos. Perpekto ba ang ating pagganap? Hindi. Ganap ba ang ating pangako sa pagiging banal? Oo. Tayo ay mga banal; natututo tayong mamuhay bilang mga banal.

➡ Ginawa ka ng Diyos na Banal; Kailangan mong Ipagpatuloy ang Kabanalan

Sa Levitico, sinabi ng Diyos, “Italaga ang iyong sarili, samakatuwid, magpakabanal.” Ito ay isang utos na dapat sundin ng mga tao. Sa sumunod na talata, ipinangako ng Diyos, “Ako ang Panginoon na nagpapabanal sayo.”⁴⁶¹ Ito ay isang pangako kung ano ang gagawin ng Diyos. Upang maunawaan ang kabanalan, kailangan nating balansehin ang dalawang katotohanan:

- Ang kabanalan ay regalo mula sa Diyos; Pinagiging banal ng Diyos ang kanyang bayan.
- Ang kabanalan ay isang utos mula sa Diyos; Inutusan ng Diyos ang kanyang bayan na “ipagpatuloy ang kabanalan.”

Ang naaalala lamang ng mga Pariseo, “Dapat mong ipagatuloy ang kabanalan.” Naniniwala sila na maaari silang maging banal sa pamamagitan ng kanilang sariling mga pagsisikap. Tumugon ang Mga Sulat, “Ginagawa kang banal ng Diyos.”

Ang ilang mga Kristiyano sa sinaunang iglesya ay nagiging malalang kabaligtaran. Naniniwala sila, “Kung nais ng Diyos na gawin tayong banal, gagawin niya ito. Wala kaming gagawin.” Tumugon ang Mga Sulat, “Dapat mong ipagpatuloy ang kabanalan.”

⁴⁵⁹ Col. 3:4.

⁴⁶⁰ Gen. 5:24.

⁴⁶¹ Lev. 20:7-8.

Ang parehong pagsuko at pagpapatuloy ay mahalaga sa pagpapakabanal. Ginagawa tayong banal ng Diyos; Dapat nating i-pusue ang kabanalan. Sumusuko tayo sa Diyos at pinahihintulutan siyang baguhin tayo, ngunit pinagsisikapan nating makamtan ang nasa hinaharap na nilaan ng Diyos para sa atin.⁴⁶² Nauunawaan ni Pablo na ang pagtitiwala sa mga pangako ng Diyos ay hindi nangangahulugan na hindi na tayo magpapatuloy patungo sa dulo. Pinagkalooban tayo ng kapangyarihan upang ipagpatuloy ang kabanalan *dahil* ginagawa tayong banal ng Diyos.

Noong bata pa ang aking mga anak, minsan ay binabasa nila nang malakas ang Banal na Kasulatan sa aming pagdedebosyon bilang pamilya. Isang araw, ang aming anak na babae ay dumating sa Filipos 2:12. Nang may malaking kasigasigan, Isinigaw ni Stacey, “isagawa ninyo ang inyong sariling kaligtasan na may takot at pangiginig!” Siya nalugod sa utos na ito “isagawa ninyo ang inyong sariling kaligtasan.” Ngunit nagpatuloy si Pablo, “Sapagkat ang Diyos ang siyang kumikilos sa inyo.” *Ang ating pagkilos* ay nagaganap dahil sa *pagkilos* ng Diyos.

Taliwas sa paniniwala ng maraming mga Kristiyano, ang pagkilos ng Diyos ay naisasakatuparan habang “isinasagawa ninyo ang inyong sariling kaligtasan.” Nangangahulugan ba itong nagkakamit tayo ng kabanalan sa pamamagitan ng mga gawa? Talagang hindi! Nagpapatuloy si Pablo, “Ang Diyos ang siyang kumikilos sa inyo, maging sa pagnanais at paggawa, para sa kanyang mabuting kalooban.”⁴⁶³ Ang Diyos ang siyang nagbibigay ng pagnanais (“mag hangad”); ang Diyos ang siyang nagbibigay lakas sa pagkilos. Kung wala ang “Diyos na kumikilos sa iyo,” ang ating pagkilos ay walang magiging bunga. Hindi natin maaaring gawing banal ang ating sarili, ngunit hindi tayo gagawing banal ng Diyos mula sa ating sariling pag-pursue ng kabanalan.

Pinaalalahanan ni Pablo ang mga taga-Corinto ng kamangha-manghang pangako ng Diyos na “at kayo nama’y magiging mga anak ko.”⁴⁶⁴ Pagkatapos ay iniutos niya silang mamuhay ng isang buhay na banal. “Mga minamahal, dahil sa mga ipinangako ng Diyos sa atin, linisin natin ang ating sarili sa anumang bagay na nagpaparumi sa ating katawan at espiritu, at sikapin nating mamuhay nang banal at may takot sa Diyos.”⁴⁶⁵ Dahil sa mga pangako ng Diyos, “linisin natin ang ating sarili mula sa lahat ng karumihan.” Ang pangako ng Diyos na gagawin tayong banal ay nagbibigay sa atin ng tiwala upang ipagpatuloy ang kabanalan.

Ang Mga Sulat sa mga Kristiyano sa Tesalonica, ipinanalangin ni Pablo na ang Diyos nawa “ay patibayin niya ang inyong mga puso sa kabanalan upang maging walang kapintasan.”⁴⁶⁶ Ito ay pagkilos ng Diyos. Pagkatapos, sinimulang ituro ni Pablo ang “kung paano kayo dapat

⁴⁶² Filipos. 3:13.

⁴⁶³ Filipos. 2:13.

⁴⁶⁴ 2 Cor. 6:18.

⁴⁶⁵ 2 Cor. 7:1.

⁴⁶⁶ 1 Tesalonica. 3:13.

lumakad at magbigay-lugod sa Diyos.” Bakit? “Sapagkat ito ang kalooban ng Diyos, ang inyong pagpapakabanal.”⁴⁶⁷ Ang mga Kristiyano sa Tesalonica ay pinagiging banal ng Diyos, kaya dapat nilang ipagpatuloy ang isang buhay na banal.

Ang Galacia ay isinulat sa mga mananampalataya na tinutukso upang bumalik sa kaligtasan sa pamamagitan ng “pagsunod sa mga kautusan.” Ipinaalaala sa kanila ni Pablo na sila ay “inaaring-ganap, sa pamamagitan ng pananampalataya kay Kristo at hindi sa pamamagitan ng pagsunod sa kautusan, sapagkat walang sinuman ang maituturing na matuwid sa pamamagitan ng pagsunod sa kautusan.”⁴⁶⁸ Kung ang pagbibigay-katwiran sa pamamagitan ng pananampalataya ay ang wakas ng ebanghelyo, ito ang maaaring perpektong sulat na sabihin ni Pablo, “Ikaw ay nabigyang-katwiran sa pamamagitan ng pananampalataya. Ngayon ay maaari kang mabuhay kung ano ang gusto mo at ikaw ay pupunta sa langit. Ang iyong lugar sa langit ay sigurado.” Ngunit hindi sinasabi ni Pablo iyon! Sa halip, sabi niya:

Ipinako na ng mga naky Kristo ang pagnanasa at msasamang hangarin ng kanilang laman doon sa krus. At dahil nga namumuhay na tayo sa kapangyarihan ng Banal na Espiritu, magpatuloy tayo sa patnubay nito.⁴⁶⁹

Ang “magpatuloy sa patnubay” ay nangangahulugang “lumakad ng naaayon sa likod ng isang pinuno.” Iminumungkahi ito ng disiplina at pagpipigil sa sarili. Nagmumungkahi ito ng pamumuhay sa pamamagitan ng patnubay ng Espiritu, hindi sa ating sariling mga pagnanasa. Ang mga taga-Galacia ay ginawang banal ng Diyos, ngunit dapat silang magpatuloy na ipagpatuloy ang kabanalan.

Sinulat ng may-akda ng Hebreo na “dinidisciplina tayo ng Diyos para sa ating kabutihan, upang makabahagi tayo sa kanyang kabanalan.” Napakagandang katotohanan! Ang taong nahulog sa kasalanan ay maaaring makibahagi sa kabanalan ng Diyos. Ito ay hindi isang uri ng mistikal na pakikipag-isa tulad ng paganong kulto. Ito ay isang napaka praktikal na katuruan tungkol sa espirituwal na disiplina. Nagsulat siya tungkol sa “bunga ng pagiging matuwid,” tungkol sa mabuting relasyon sa lahat ng tao, at tungkol sa mga kasalanan tulad ng pagkakagalit at sekswal na imoralidad.⁴⁷⁰ Hindi ito mysticism; ito ay normal na Kristiyanismo. Tinawag ng Diyos ang kanyang mga anak na maging banal; Inaasahan niya ang kanyang mga anak na makibahagi sa kanyang kabanalan.

Paano tayo makikibahagi sa kabanalan ng Diyos? Nakikibahagi tayo sa kabanalan ng Diyos kapag tayo ay naging “*nakikibahagi sa makalangit na katangian*”⁴⁷¹ Itinuturo ni Pedro ang parehong kapangyarihan ng Diyos upang gawing tayong katulad niya at sa ating pagsisikap na lumago sa kanyang larawan.

⁴⁶⁷ 1 Tesalonica. 4:1,3.

⁴⁶⁸ Galacia. 2:16.

⁴⁶⁹ Galacia. 5:24-25.

⁴⁷⁰ Hebreo. 12:10-16.

⁴⁷¹ This material is drawn from Dr. A. Philip Brown, “*Divine Holiness and Sanctifying God: A Proposal*,” unpublished paper.

Una, ipinangako ni Pedro na maaari tayong makibahagi sa kabanalan ng Diyos:

Ipinagkaloob sa atin ng kangyang banal na kapangyarihan ang lahat ng mga bagay na kailangan sa buhay at kabanalan, sa pamamagitan ng pagkakilala sa kanya na tumawag sa atin sa kangyang sariling kaluwalhatian at kabutihan. Gayon niya ipinagkaloob sa atin ang kangyang mahahalaga at mga dakilang pangako upang sa pamamagitan ng mga ito ay makatakas kayo sa kabulukang nasa sanlibutan dahil sa masamang pagnanasa, at maging kabahagi kayo sa kabanalan ng Diyos.⁴⁷²

Ginagawa tayong banal ng Diyos. “Ang Kanyang banal na kapangyarihan ay nagbigay sa atin ng lahat ng bagay” na kailangan para sa espirituwal na “buhay at kabanalan.” Ang kabanalan ay hindi isang imposibleng panaginip; Ang Diyos “ay nagbigay sa atin ng kanyang mahalaga at dakilang mga pangako.” Ang isa sa mga pangakong ito ay ang “tayo ay makikibahagi sa banal na katangian ng Diyos.” Ang pangako na tayo ay maaaring maging katulad ng ating Amang nasa langit ay para sa bawat anak ng Diyos. Hindi ito nagagawa sa pamamagitan ng ating mga pagsisikap; Ang kabanalan ay ang kaloob ng biyaya ng Diyos. Sa pamamagitan ng kapangyarihan ng Diyos, maaari tayong mamuhay nang naaayon sa karakter ng Diyos. Ginagawa tayong banal ng Diyos.

Pagkatapos, nagpatuloy si Pedro:

Dahil dito, pagsikapan ninyong maidagdag sa pananampalataya ninyo ang kabutihang-asal; sa kabutihang-asal, ang kaalaman; sa kaalaman, ang pagpipigil sa sarili; sa pagpipigil sa sarili, ang pagtitiis; sa pagtitiis, ang kabanalan; sa kabanalan, ang pagmamahal sa mga kapatid kay Kristo, at sa pagmamahal sa mga kapatid kay Kristo, ang pagmamahal sa lahat. Sapagkat kung ang mga katangiang ito ay nasa inyo at lumalago, nagiging makabuluhan at kapaki-pakinabang ang pagkakakilala ninyo sa ating Panginoong Hesu-Kristo.⁴⁷³

Dahil ang banal na kapangyarihan ng Diyos ay ginawa tayong kabahagi sa banal na katangian niya, kailangan nating “gumawa ng lahat ng pagsisikap” upang lumago sa kabutihan, kaalaman, pagpipigil sa sarili, katatagan, kabanalan, pagmamahal sa kapatid, at pagmamahal. Dahil sa ginawa ng Diyos, dapat nating ipagpatuloy ang kabanalan.

Hindi nagmungkahi si Pedro na ginagawa nating banal ang ating sarili sa pamamagitan ng “paggawa ng lahat ng pagsisikap.” Hindi siya nagtuturo ng ligalismo. Hindi tayo nagkakamit ng pabor ng Diyos sa pamamagitan ng ating mga pagsisikap. Gayunpaman, nais ni Pedro na ating maunawaan na hindi tayo maaaring mamuhay nang isang buhay na banal nang walang disiplina sa sarili.

⁴⁷² 2 Pedro. 1:3-4.

⁴⁷³ 2 Pedro. 1:5-8.

Patuloy nating ipagpatulo ang kabanalan dahil sa biyaya ng Diyos. Ang biyaya niya ang nagbibigay kapangyarihan sa ating ipagpatuloy ng buhay na banal. Dahil sa banal na kapangyarihan ng Diyos (mga talata 3-4), “ginagawa natin ang lahat ng pagsisikap” upang lumago (mga talata 5-8). Ang ating pag-pursue sa kabanalan ay hindi ligalismo; ito ay ang natural na pagnanais ng isang nabagong puso. Kung tayo ay tunay na mga anak ng Diyos, gugustuhin nating lumago sa kabanalan. Kung tayo ay tunay na mga anak ng Diyos, nanaisin nating makita ang layunin ng Diyos na matupad sa ating buhay.

Paano Ko Ipapabuhay ang Isang Buhay na Banal? “Hindi ako, kundi si Kristo”

Sa Mga Sulat sa mga Kristiyano sa Filipos, itinuro ni Pablo si Hesus bilang isang halimbawa ng pag-uugali na dapat nilang ipakita. Si Kristo ay “nagpakumbaba siya at naging masunurin sa Diyos hanggang sa kamatayan, maging sa kamatayan sa krus.”⁴⁷⁴ Nais ni Pablo na maunawaan ng mga mananampalataya na ang landas para sa mga anak ng Diyos ay ang landas ng kababaang-loob, hindi ang landas ng pagtataas sa sarili. Dapat tayong magkaroon ng “pag-iisip ni Kristo.”

Gayunpaman, tayo ay maaaring matukso na tumugon, “Siyempre, nabuhay si Hesus ng perpektong buhay. Siya ang Anak ng Diyos. Ngunit hindi iyon nakakatulong sa akin. Hindi ako si Hesus!” Paano natin masusundan ang halimbawa ni Kristo? Itinuro ni Pablo na ang Espiritu ni Kristo ay namumuhay sa mga mananampalataya.

Isinulat ni Pablo sa mga batang Kristiyano, “Pero hindi na kayo nabubuhay ayon sa makasalanang pagkatao kundi ayon sa patnubay ng Espiritu, kung totoo nasa inyo na nga ang Espiritu ni Diyos. Kung wala sa isang tao ang Espiritu ni Kristo, siya ay hindi kay Kristo.”⁴⁷⁵ Mamuhay tayo ng isang buhay na banal hindi sa ating sariling lakas kundi sa kapangyarihan ng Bana na Espiritu.

Ang sariling patotoo ni Pablo ay nagpapakita ng pagbabago. Itinuro ni Pablo ang kanyang buhay bilang isang Pariseo na sinusubukanang matupad ang kinakailangan sa mga kautusan sa pamamagitan ng kanyang sariling kakayanan. Naaalaala niya ang oras kung kailan mayroon siyang pagnanais ngunit wala siyang kakayahang gumawa ng tama. Sinasabi niya, “Kaya hindi talaga ako ang gumagawa ng masama, kundi ang kasalanang likas sa akin.”⁴⁷⁶ Ang mga pagsisikap ni Pablo na maging matuwid sa pamamagitan ng kanyang sariling lakas ay tiyak na mapapahamak.

⁴⁷⁴ Filipos. 2:8.

⁴⁷⁵ Roma. 8:9.

⁴⁷⁶ Roma. 7:17.

Pagkatapos makilala si Kristo, ang patotoo ni Pablo ay nagbago mula sa “hindi ako, kundi ang kasalanan” sa “hindi ako, kundi si Kristo.”⁴⁷⁷ Si Pablo ay maaaring mabuhay ng isang matagumpay na buhay Kristiyano sapagkat si Kristo ay naninirahan sa kanya.

Hinikayat ni Pablo ang mga taga-Corinto, “Hindi mo ba nalalaman na basa iyo si Kristo Hesus?”⁴⁷⁸ Maaari tayong maging katulad ni Kristo dahil si Kristo ay nabubuhay sa atin. Ang Lutheran theologian na si Dietrich Bonhoeffer ay naglagay ng ganito: ang isang Kristiyano ay nangangahulugan na “ang eksaktong espasyo na dating inookupahan ng matandang pagkatao ay sinasakop ngayon ni Hesus Kristo.”⁴⁷⁹

Si Kristo ay nabubuhay sa atin, o ipahayag ang parehong prinsipyo sa ibang paraan, “Nabubuhay tayo kay Kristo.” Isa sa pinakakilalang pananalita ni Pablo ay “kay Kristo.” Si Pablo ay gumagamit ng ilang salin ng “kay Kristo,” “sa kanya,” “para kanino,” o “sa Anak” nang higit sa 150 beses sa kanyang mga sulat. Paulit-ulit na itinuturo ni Pablo ang ating lugar kay Kristo bilang lihim sa buhay Kristiyano. Ang pang-araw-araw na tagumpay ay dahil tayo ay kay Kristo.

Ang ating lumang buhay ay namuhay ng katulad “kay Adan,” sa ating nahulog at makasalanang sarili. Ang ating bagong buhay ay namuhay ng katulad “kay Kristo,” sa kapangyarihan ng nabuhay na Panginoon na nagbibigay sa atin ng pang-araw-araw na tagumpay laban sa kasalanan.

Kay Adan, lumakad tayo sa kadiliman; kay Kristo, lumalakad tayo sa liwanag.

Kay Adan, tayo ay mga alipin ng kasalanan; kay Kristo, tayo ay mga alipin ng katuwiran.

Kay Adan, nalulugod tayo sa mga kasalanan ng laman; kay Kristo, “sinuot natin ang bagong sarili, na binabago sa kaalaman pagkatapos ng larawan

ng lumikha nito.”⁴⁸⁰

Ang pang-unawang ito ay napakahalaga sa matagumpay na buhay. Kapag nakikita natin ang ating sarili kay Adan (“pinatawad na mga makasalanan” na nabubuhay sa pagkaalipin sa kasalanan), patuloy tayong mahuhulog sa tukso. Kapag nakita natin ang ating sarili kay Kristo (“binagong mga banal” na may kapangyarihan sa pamamagitan ni Kristo), mabubuhay tayo sa tagumpay sa kasalanan. Sinabi ni Pablo sa mga Kristiyano sa Colosas ang lihim sa isang banal

⁴⁷⁷ Gal. 2:20.

⁴⁷⁸ 2 Cor. 13:5.

⁴⁷⁹ Dietrich Bonhoeffer, *Ethics* (New York: Macmillan, 1965), p 41.

⁴⁸⁰ Colosas. 3:10.

na buhay: “Yamang tinanggap ninyong Panginoon si Kristo Hesus, mamuhay kayo sa paraang karapat-dapat sa kanya.”⁴⁸¹Sa paglakad natin kay Kristo, tayo ay ginagawang banal.

Iniisip ng ilang mga tao na ang pagpapakabanal tulad ng isang bakuna para sa trangkaso na ibinibigay sa iyo ng doktor upang maiwasan ang pagkakasakit. Iniisip nila na kapag hiniling natin sa Diyos na gawin tayong banal, binibigyan niya tayo ng “banal na bakuna” na pumipigil sa atin na maging makasalanan. Naniniwala sila na pagkatapos ng pagpabanal sa atin ng Diyos, mabubuhay tayo ng isang buhay na banal sa ating sariling lakas.

Hindi ibinigay ng Biblia ang larawang iyon. Sa halip, namumuhay tayo “kay Kristo.” Tayo ay banal dahil “kay Kristo.” Tayo ay “naligtas dahil kay Kristo Hesus mula sa batas ng kasalanan at kamatayan.”⁴⁸²Tayo ay “pinagiging banal kay Kristo Hesus.”⁴⁸³Hindi tayo ginagawang banal sa pamamagitan ng ating desperadong pagsubok na tularan si Hesus sa ating sariling lakas. Ginagawa tayong banal sa pamamagitan ng pagpapasakop ng ating buhay kay Hesus. So “Ang Panginoon ang dapat ipagmalaki ng may ibig mag malaki.”⁴⁸⁴

Ipinatotoo ni Pablo:

Namatay na akong kasama ni Kristo sa krus. Hindi na ako ang nabubuhay, kundi si Kristo ang nabubuhay sa akin. At habang ako’y nasa daigdig, namumuhay ako sa pananalig sa Anak ng Diyos na umiibig sa akin at nag-alay ng kanyang buhay para sa akin.”⁴⁸⁵

Ang lihim ng isang buhay na banal ay hindi nakasalalay sa pag-gaya kay Jesus, ngunit sa pagpapasakop sa kabanalan ni Jesus na magpakita sa akin.

Oswald Chambers

Ang patotoo ni Pablo ay maaaring isalin katulad nito: “Ang buhay na aking ipinapamuhay ngayon sa katawan ay ipinamumuhay ko sa pamamagitan ng pananampalataya sa Anak ng Diyos.” Hindi ipinagpaliban ni Pablo ang tawag sa kabanalan hanggang kamatayan. Nagpapatotoo si Pablo na nabubuhay siya sa banal na buhay “ngayon.” Paano siya namuhay ng isang buhay na banal? Sa pamamagitan ng pananampalataya sa Anak ng Diyos. Nakapamuhay si Pablo ng isang buhay na banal dahil lamang “hindi na ako ang namumuhay, kundi si Kristo na namumuhay sa akin.”

Ang mga pananalita ni Pablo ay umaayon sa itinuro ni Hesus sa Juan 15.

Ako ang sanga; at kayo ang mga sangga. Ang nananatili sa akin at ako sa kanya, ang siyang namumunga ng sagana, sapagkat wala kayong magagawa kung kayo’y hiwalay sa akin.⁴⁸⁶

⁴⁸¹ Colosas. 2:6.

⁴⁸² Roma. 8:2.

⁴⁸³ 1 Cor. 1:2.

⁴⁸⁴ 1 Cor. 1:31.

⁴⁸⁵ Galacia. 2:20.

⁴⁸⁶ Juan 15:5.

Ang kabanalan ay hindi isang bagay na natatanggap na hiwalay sa ating buhay kay Kristo; Ang kabanalan ay isang pakikipag-ugnayang dapat mapanatili. Tayo ay buhay habang tayo ay nananatiling konektado sa puno ng ubas. Namumuhay tayo ng isang buhay na banal sa pamamagitan lamang ng ating buhay kay Kristo. Ang isang banal na Diyos ay nananahan sa atin at tayo ay banal habang tayo ay lumalakad kasama niya.

“Sapagkat namatay na *kayo at ang inyong tunay na buhay ay natatago sa Diyos, kasama ni Kristo.*”⁴⁸⁷Ang isang buhay na banal ay hindi nakakamit sa ating sariling lakas; ang isang buhay na banal ay “nakatago sa Diyos kasama ni Kristo.” Namumuhay tayo ng isang buhay na banal sa pamamagitan ng pamumuhay bawat araw na may pag-iisip ni Kristo. Habang tayo ay naglalakad “kay Kristo,” may kapangyarihan tayong mamuhay ng isang buhay na banal sa isang makasalanang mundo. Mayroon tayong kapangyarihan na maging banal sa pang-araw-araw na buhay. Ito ang kahulugan ng pagiging banal

Ang Pagsasabuhay sa Kabanalan: Pamumuhay ng Buhay na Matagumpay

Ang mensahe ng isang buhay na banal ay isang magandang mensahe. Gayunpaman, ang isang doktrina na hindi maaaring mamuhay sa pang-araw-araw ay may maliit na praktikal na halaga. Posible bang mamuhay ng isang buhay na tagumpay laban sa sinasadyang kasalanan o ang mensahe ng isang buhay na banal ay isang panaginip lamang?

➡ Possible ba ang Tagumpay Laban sa Kasalanan?

Ipinangako ni Pablo na tayo ay “kayang-kaya nating pagtagumpayan ito sa tulong ni Kristo na nagmahal sa atin.”⁴⁸⁸Tunay na ang pangakong ito ng isang matagumpay na buhay kay Kristo ay kabilang ang pagtatagumpay sa kapangyarihan ng kasalanan. Kung posible na mamuhay araw-araw ng matagumpay laban sa sinasadyang kasalanan, bakit napakaraming mga Kristiyano ang nabibigo na mamuhay nang matagumpay? Ano ang ilang dahilan ng pagkatalo sa espirituwal?

- Tayo ay matatalo kung hindi tayo naniniwala na ang buhay na matagumpay ay posible

Naniniwala ako na ang ilang mga Kristiyano ay hindi namumuhay sa isang matagumpay na buhay dahil sila ay kumbinsido na ang isang matagumpay na pamumuhay ay imposible. Narinig nila ang mga pangaral na nagtuturo na dapat tayong patuloy na mahulog sa sinasadyang kasalanan - at sila ay nawalan ng pag-asa sa anumang tagumpay laban sa kasalanan. Kung gusto nating mabuhay ng matagumpay laban sa kasalanan, kailangan nating seryosohin ang panawagan ni Juan: “Mga anak, sinusulat ko ang mga bagay na ito upang hindi kayo magkasala.”⁴⁸⁹Isinulat ni Juan sa mga Kristiyano ang pagiging kumpiyansa na posible

⁴⁸⁷ Colosas. 3:3.

⁴⁸⁸ Roma. 8:37.

⁴⁸⁹ 1 Juan 2:1.

para sa kanila na mamuhay ng isang matagumpay na buhay. Dapat nating tanggapin ang pag-asa na ito ng may pananampalataya upang bigyan tayo ng kumpiyansa sa pagharap sa mga tukso.

- ➡ Tayo ay matatalo kung magtitiwala tayo sa nakaraang espirituwal na karanasan o katatayuan sa iglesya

Tinitingnan ng ilang mga tao ang buhay na banal bilang isang-beses na karanasan na hindi nangangailangan ng pagpapatuloy ng disiplina o pagsisikap. Naniniwala sila na sa sandaling pinatotohanan nila, “Nililinis ng Diyos ang aking puso sa pamamagitan ng pananampalataya at ginawa akong dalisay” wala nang dapat pang gawin. Gayunpaman, tulad ng ipinakita ni Pablo, dapat tayong patuloy na “magsikap hanggang wakas.” Ang tagumpay laban sa kasalanan ay nangangailangan ng patuloy na disiplina. Dapat kong ipagpatuloy na sabihin ang “hindi” sa kasalanan upang maaari kong sabihin “oo” sa Diyos.

Ang ilang mga pangaral tungkol sa pagtukso kay Hesus ay nagtatapos sa pagtatagumpay ni Hesus sa tukso ni Satanas. Gayunpaman, tinapos ni Lucas ang kuwento sa isang mahalagang pahayag, “Matapos siyang tuksuhin ng diyablo sa lahat ng paraan, iniwan siya nito at naghintay ng ibang pagkakataon.”⁴⁹⁰Hindi ito ang huling pagkakataon na tinukso si Hesus. Kahit na ang Mga Ebanghelyo ay hindi nagtatala ng mga detalye ng mga tukso sa hinaharap, tinukoy ni Lucas na nagplano si Satanas na muling tutuksuhin si Hesus.

Hindi natin dapat ipagpalagay na matatag tayo sa isang espirituwal na kalagayan kung saan hindi tayo kailanman mahuhulog sa kasalanan. Sa halip, dapat tayong patuloy na magbantay sa ating mga katawan at isipan. Gusto ni Satanas ang pag-atake sa bawat sandaling napapabayaang natin ang ating pagbabantay. Ang buhay na banal ay nangangailangan ng maingat na pagbabantay

Ang mga pastor at pinuno ng iglesya ay maaaring matukso na umasa sa ating pampublikong katayuan para sa espirituwal na tagumpay. Maaari nating isipin na dahil nangangaral tayo ng katotohanan at nadarama ang pag-iingat ng Diyos na hindi tayo maaaring mahulog. Gayunpaman, posible na mangaral sa Linggo at mahulog sa tukso ni Satanas sa Lunes. Hindi tayo dapat magpahinga sa ating mga nakaraang karanasan o sa ating posisyon sa iglesya.

- ➡ Tayo ay matatalo kung susubukan natin na ipamuhay ang buhay Kristiyano sa ating sariling lakas

Ang isang buhay na matagumpay ay hindi sa ating sariling kapangyarihan kundi sa kapangyarihan ng Banal na Espiritu. Ang buhay na banal ay namumuhay *araw-araw* sa patuloy na kapangyarihan ng Espiritu. Hindi natin maabot ang punto kung saan tayo, sa ating sariling lakas, ay maaaring talunin ang mga tukso ni Satanas. Ipinagmamalaki ni Pedro, “Kahit iwanan po kayo ng lahat, hindi ko kayo iiwan. Hinding-hindi ko kayo ikakaila, kahit na patayin

⁴⁹⁰ Lukas 4:13.

pa kong kasama ninyo.”⁴⁹¹ Naniniwala siyang makakaharap siya sa pag-atake ni Satanas sa kanyang sariling lakas. Agad siyang nabigo.

Gayunpaman, habang nabubuhay tayo sa kapangyarihan ng Espiritu, binibigyan niya tayo ng tagumpay sa tukso. Sa parehong paraan na hinarap ni Hesus ang tukso sa pamamagitan ng kapangyarihan ng Banal na Espiritu, maaari tayong makaharap sa tukso sa pamamagitan ng kapangyarihan ng Banal na Espiritu.

Muli, ang mga pastor at pinuno ng iglesia ay maaaring matukso na magtiwala sa ating sariling pagsisikap. Sa pangunguna natin sa pampublikong panalangin, maaari tayong mabigo na maglaan ng oras na mag-isa kasama ang Diyos. Habang pinag-aaralan nating ipahayag ang Salita ng Diyos sa publiko, nalilimutan nating gumugol ng oras sa pakikinig sa Diyos na personal na nakikipag-usap sa atin sa pamamagitan ng kanyang Salita. Hindi natin dapat pahintulutan ang ating mga pagsisikap sa ministryo na mabawasan ang ating pag-asa sa isang personal na paglakad kasama ng Diyos at ang kapangyarihan ng kanyang Espiritu para sa espirituwal na tagumpay.

➡ Kung Mahuhulog Tayo sa Kasalanan

Tinawag ni Juan ang mga mananampalataya sa isang buhay na matagumpay sa kasalanan. “Mga anak ko, isinusulat ko sa inyo ang mga bagay na ito upang hindi kayo magkasala.”⁴⁹²Posible ang pamumuhay ng walang pagkabigo sa spiritual na buhay. Gayunpaman, si Juan ay nagbigay ng pagkakaloob sa mga taong nagkakasala, “Ngunit kung may magkasala man, mayroon tayong tagapamagitan sa Ama, siya ay si Hesup-Kristo, ang Matuwid.”⁴⁹³Mahalaga ang balanse na ito - at madalas na hindi pinapansin.

Sa isang panig, may mga binibigyang diin lamang ang unang bahagi ng talatang ito: “Sinusulat ko ang mga bagay na ito sa iyo upang hindi kayo magkasala.” Ipinangangaral nila na maaari at dapat tayong mabuhay nang walang sinasadyang kasalanan. Gayunpaman, wala silang mensahe para sa mga nabigo sa isang sandaling kahinaan.

Sa kabilang dako, maraming nagbibigay diin lamang sa huling bahagi ng talatang ito: “Ngunit kung may magkasala man, mayroon tayong tagataguyod sa Ama, si JesuKristo, ang Matuwid.” Ipinapahiwatig nila na ang isang matagumpay na buhay ay imposible at kaya dapat tayong patuloy na mahulog sa kasalanan.

Nagbibigay si Juan ng wastong balanse. Una, posible ang isang matagumpay na buhay; Hindi ko kailangang sumuko sa tukso ni Satanas. Ngunit pangalawa, kung mahulog ako sa isang sandali ng kahinaan, mayroon akong tagapagtaguyod. Hindi ko kailangang iwanan ang aking paglakad bilang Kristiyano. Hindi ko kailangang mawalan ng pag-asa. Oo, didisiplinahin ako

⁴⁹¹ Markos 14:29-31.

⁴⁹² 1 Juan 2:1.

⁴⁹³ 1 Juan 2:1.

ng Diyos. Ngunit dinidisciplina niya ako bilang isang mapagmahal na Ama na nagdidisciplina sa isang anak - upang “upang tayo’y makabahagi sa kangyang kabanalan. Subalit sa hinaharap ay magdudulot ng mapayapang bunga ng katwiran sa mga nasanay sa pamamagitan nito.”⁴⁹⁴

Nais ni Satanas na kumbinsihin ang mga Kristiyano na umasa sa ating pagsisikap bilang paraan ng kasiyahan ng Diyos. Nais niyang kalimutan nating nakipagkasundo tayo sa Diyos at ngayon ay kanyang mga anak. Kapag tayo ay mga makasalanan, " tayo ay nakipagkasundo sa Diyos sa pamamagitan ng pagkamatay ng kanyang Anak." Isaalang-alang kung gayon, “At ngayon mayroon na tayong magandang relasyon sa Diyos, tiyak na ililigtas niya tayo sa kaparusahan sa pamamagitan ng buhay ni Kristo.”⁴⁹⁵

Bilang mga makasalanan, hindi tayo nagkakamit ng pabor ng Diyos; ipinagkasundo niya tayo sa kanyang sarili sa pagkamatay ng kanyang Anak. Ngayon, sinabi ni Pablo, “tiyak na ililigtas niya tayo sa kaparusahan sa pamamagitan ng buhay ni Kristo!” Ang ilang mga Kristiyano ay tila naniniwala na “Niligtas ako ng biyaya sa pamamagitan ng pananampalataya, ngunit *nananatili* akong ligtas sa pamamagitan ng pagiging mabuti upang maging karapat-dapat sa pag-ibig ng Diyos.”

Ito ay katulad ng isang magulang na nagsasabing, “Oo, mahal na mahal kita upang iluwal ka sa mundo - ngunit ngayon kailangan mong makuha ang aking pag-ibig sa pamamagitan ng pang-araw-araw na pagsisikap.” Hindi ito isang mapagmahal na magulang! At hindi ito ang ating mapagmahal na Ama sa langit.

Sa halip, tulad ng pag-asa ko sa biyaya ng Diyos noong unang kong dinala sa espirituwal na buhay, umaasa ako sa biyaya upang mapanatili ang aking espiritwal na buhay. *At*, kung ako ay mahulog sa kasalanan, kailangan kong muling umasa sa biyaya ng Diyos upang maibalik ako sa espirituwal na kalusugan.

⁴⁹⁴ Hebreo. 12:10, 11.

⁴⁹⁵ Roma. 5:10.

Natagpuan niya ang Sikreto...

Hudson Taylor

Ang isa sa mga pinaka-impluwensyang misyonero sa modernong panahon ay si Hudson Taylor, ang nagtatag ng China Inland Mission. Si Taylor ay nagbalik-loob sa edad na 17 sa pamamagitan ng mga panalangin ng kanyang ina na Metodista. Nag-aral siya ng medesina at naglayag sa China bilang isang misyonero sa edad na 21.

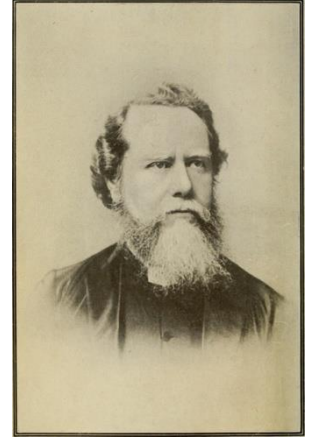
Nang siya ay 28 taong gulang, bumalik siya sa Inglatera dahil sa hepatitis. Sa sumunod na limang taon, hinanap niya ang pangunguna ng Diyos at naniniwala na nais ng Diyos na kumuha siya ng mga misyonero upang pumunta sa mga hindi pa nababahaginan ng ebanghelyo sa lupain ng China sa lupain. Sa edad na 34, sina Hudson at Maria Taylor kasama ang kanilang mga anak ay naglayag kasama ang isang pangkat ng labing anim na iba pang mga misyonero, ang unang pangkat ng mga misyonero mula sa China Inland Missionary.

Ang isa sa mga pinakatanyag na kasabihan ni Hudson Taylor ay, “Ang gawain ng Diyos na ginawa sa paraan ng Diyos ay hindi kailanman kukulangin ng supply ng Diyos.” Madalas nating binibigyang kahulugan ito bilang pahayag tungkol sa pera, ngunit para kay Taylor ito ay higit pa. Naniniwala siya na magbibigay ang Diyos ng pera, katiyakan, pananampalataya, kapayapaan, lakas, at lahat ng kailangan upang maisakatuparan ang kanyang kalooban. Sa loob ng limang dekada bilang pinuno ng China Inland Mission, nakita ni Hudson Taylor ang pangakong ito na naganap ng maraming beses.

Noong 1869, dumating si Taylor sa malaking krisis ng kanyang espirituwal na buhay. Nakipaglaban siya sa mga tukso at pagkabigo. Sumulat siya sa kanyang ina, “Hindi ko alam kung gaano kasamang ang aking puso.” Ngunit sumulat din siya, “Alam ko na mahal ko ang Diyos at mahal ko ang Kanyang gawain, at nais kong sa Kanya lamang maglingkod at sa lahat ng bagay. *Nawa’y tulungan ako ng Diyos na mahalin ko pa Siya at mapaglingkuran Siya nang mas mabuti.*”

Noong Setyembre 4, 1869, nagpatotoo si Hudson Taylor na ibinuhos ng Diyos ang kanyang Espiritu sa isang bagong paraan sa buhay ni Taylor. Sumulat si Taylor sa isang kasamahan, “Ginawa ako ng Diyos na isang bagong tao!” Ang susi sa bagong katiyakan ni Taylor sa pagkakaroon ng Diyos sa kanyang buhay ay isang pangungusap sa isang liham mula sa isang kapwa misyonero, si John McCarthy. Naghanap si Taylor sa pamamagitan ng kanyang pagsisikap upang makakuha ng mas malalim na pananampalataya at katiyakan ng pagkakaroon ng Diyos. Sumulat si McCarthy, “Paano natin mapapalakas ang ating pananampalataya? Hindi sa pagsusumikap sa pananampalataya, kundi sa pamamagitan ng pag-asa sa Isang Tapat.”

Sumulat si Taylor sa kanyang kapatid na babae,

“Habang binabasa ko, nakita ko ang lahat! 'Kung hindi tayo naniniwala, nananatili siyang matapat.' Tumingin ako kay Hesus at nakita (at nang nakita ko, oh, gaano kalakas ang daloy)! na sinabi Niya, 'Hindi kita iiwan.’”

“Ah, may kapahinga! 'Naisip ko. 'Walang kabuluhan ang pagsusumikap koupang magnatili sa Kanya. Hindi na ako magpupumilit. Sapagkat hindi ba Niya ipinangako na manatili sa kanya ? hindi niya ako kailanman iiwan, hindi niya ako pababayaang? 'At, mahal, hindi Niya tayo kailanman iiwan ni pababayaang.

“Nakita kong hindi lamang na hindi ako iiwan ni Hesus, ngunit ako ay isang miyembro ng Kanyang katawan, ng Kanyang laman at ng Kanyang mga buto. Ang puno ng ubas ay hindi lamang ugat, ngunit lahat ? ugat, tangkay, sanga, sanga, dahon, bulaklak, prutas. At si Hesus ay hindi lamang nag-iisa - Siya ay lupa at sikat ng araw, hangin at shower, at sampung libong beses na higit pa kaysa sa ating pinangarap, nais o kailangan. Oh, ang kagalakan ng makita ang katotohanan na ito! Ipinagdarasal ko na ang mga mata ng iyong pang-unawa ay maging maliwanagan, upang malaman mo at tamasahin ang mga kayamanan na malayang ibinigay sa atin sa pamamagitan ni Kristo.”

Sa sandaling ito, naiintindihan ni Taylor na ang pagiging Kristiyano ay hindi sa pamamagitan ng pagsisikap kundi sa pamamagitan ng pagkakaisa sa Puno ng ubas na nagbibigay buhay. Dumarating ito sa pamamagitan ng pagkilala kay Kristo. Sumulat ang kanyang anak na lalaki, “matagal na niyang alam ang pagsuko, ngunit ito ay higit pa; ito ay isang bagong pagbubunga, isang maligaya, walang hanggang pagbibigay ng ating sarili at lahat sa Kanya.”

Hindi ito pansamantalang emosyonal na karanasan. Pagkatapos ng tatlung taon, lumigon si Taylor at sumulat, “Hindi namin malilimutan ang pagpapala na natanggap namin sa pamamagitan ng mga salita, sa Juan 4:14, 'Sinumang umiinom ng tubig na ibibigay ko sa kanya ay hindi na mauuhaw.' Tulad ng natanto natin na Literal na ibig sabihin ni Kristo kung ano ang sinabi Niya - na 'dapat' ibig sabihin ay dapat, at 'hindi kailanman' ibig sabihin ay hindi kailanman, at ang 'uhaw' ay nangangahulugang uhaw - ang ating puso ay napuno ng *kagalakan habang tinanggap natin ang regalo.*” Pansinin ang talatang ito, “habang tinanggap natin ang regalo.” Naiintindihan ni Taylor na ang pagpapakabanal na biyaya ng Diyos ay isang regalo na matatanggap, hindi isang tagumpay na makukuha.

Ang karanasang ito ng biyaya ng Diyos ay hindi naging madali sa natitirang bahagi ng buhay ni Taylor. Ang sumunod na taon ay isa sa mga pinakamahirap na taon ng kanyang buhay. Sa taong iyon, dalawa sa kanyang mga anak ang namatay at si Maria ay namatay sa edad na 33. Nang maglaon, pinangunahan ni Taylor ang China Inland Mission sa pamamagitan ng mga kilabot ng Boksingerong Paghihimagsik (Boxer Rebellion). Pitumpu't siyam na miyembro ng Misyon ang papatayin sa mga kakila-kilabot na araw.

Ngunit sa lahat ng ito, Si Taylor ay nanatiling tiwala na ibibigay ng Diyos ang lahat ng kailangan. Ang isang pari ng Episcopal na dumalaw kay Taylor sa isang mahirap na panahon

ay sumulat, “Narito ang isang tao na halos animnapung taong gulang, may dalang matitinding pasanin, ngunit lubos na kalmado at walang pag-aalinlangan.” Bakit? Dahil si Taylor ay isa parte ng Puno ng ubas at siya ay nagtitiwala kay Kristo. Siya ay “naglilingkod sa pamamagitan ng lakas na ibinibigay ng Diyos – upang mapapurihan ang Diyos sa lahat ng ginagawa natin sa pamamagitan ni Hesu-Kristo.”⁴⁹⁶

Ang karanasang ito ay hindi ang wakas ng espirituwal na paglago para kay Taylor. Ni ang kanyang “pahinga kay Kristo” ay nangangahulugang walang pagsisikap na kasangkot. Tuwing umaga, hindi alintana ang mga panggigipit sa ministryo, gumugol si Taylor ng dalawang oras sa pagdarasal at pag-aaral ng Biblia bago niya simulan ang gawain sa araw na iyon. Naunawaan niya, kasama ni Pablo, na dapat nating ‘magsikap hanggang wakas.’ ‘Ngunit ito ay pagsisikap na umasa sa lakas ng Diyos, hindi sa lakas ni Hudson Taylor. Alam ni Taylor na kahit ang kapangyarihang bumangon ngayon mula sa kama upang simulan ang kanyang pag-aaral sa Biblia ay regalo ng biyaya ng Diyos. Maaari siyang maging katulad ni Kristo *dahil* siya ay ‘na kay Kristo.’

Naalala ng anak ni Taylor ang buhay ng panalangin at ang Salita niya. Ang pagpapahinga kay Kristo ay hindi nangangahulugang hindi pinansin ni Taylor ang pangangailangan ng espiritwal na disiplina.

“Para sa kanya, ang lihim ng pagtatagumpay ay nakasalalay sa sa araw-araw, oras-oras na pakikisama sa Diyos; at ito’y, natagpuan niya, at mapapanatili lamang sa pamamagitan ng lihim na pagdarasal at pagpapakain sa Salita kung saan ipinakikita niya ang Kanyang sarili sa naghihintay na kaluluwa. Hindi madali para kay Mr. Taylor, sa kanyang mabagong buhay, na maglaan ng oras para sa panalangin at pag-aaral ng Biblia, ngunit alam niya na mahalaga ito.

“Kadalasan sa isa lamang na malaking, susubukan nilang manalangin sa isang sulok para sa kanilang ama at isa para sa kanilang sarili, na may mga kurtina; at pagkatapos, pagkatapos ng pagtulog sa wakas ay nagdala ng isang katahimikan, makakarinig sila ng isang pagsisindi ng posporo at makita ang kikap ng kandila na nagsabi na si Mr. Taylor, subalit pagod, ay tumutulo sa maliit na Bibliang dalawang volume na palaging nasa kamay. Mula sa ika-dalawa hanggang ika-apat ng umaga ay ang oras na karaniwang ibinibigay niya para sa pananalangin; ang oras na maaari niyang maging sigurado na hindi naiistorbo sa paghihintay sa Diyos.... Ang pinakamahirap na bahagi ng isang karera ng misyonero, natagpuan ni Mr. Taylor, ay ang pagpapanatili ng regular, pananalangin at pag-aaral ng Biblia. ‘Lagingnakakahanap si Satanas ng isang bagay na ipapagawa sayo,’ ang sasabihin niya, ‘kapag ikaw ay dapat abala’ sa panalangin at Banal na Kasulatan.”

Ngayon, 1600 na misyonero ang nagtatrabaho para sa OMF International, ang kahalili ng China Inland Mission. Milyun-milyong mga mananampalataya na Tsino ang pinangunahan

⁴⁹⁶ 1 Pedro 4:11.

kay Kristo sa pamamagitan ng ministeryo ng Misyon na ito. Ito ang bunga ng isang taong nabuhay na kaisa kay Kristo. ⁴⁹⁷

Banal na Pagmamahal

Charles Wesley

Love divine, all loves excelling,
 Banal na pagmamahal, nakahihigit sa lahat ng pagmamahal,
Joy of heaven to earth come down;
 Galak ng langit sa lupa bumaba;
Fix in us thy humble dwelling;
 Itayo mo sa amin ang aba mong tahanan;
All thy faithful mercies crown!
 Lahat ng iyong tapat na mga awa ay ikorona!
Jesus, Thou art all compassion,
 Hesus, Ikaw ay lubos na maawain,
Pure, unbounded love Thou art;
 Dalisay, walang hangganan ang Iyong pagmamahal;
Visit us with Thy salvation;
 Bisitahin mo kami ng iyong Pagliligtas;
Enter every trembling heart.
 Pasukin mo ang bawat pusong may pagkatakot.

Finish, then, Thy new creation;
 Tapusin mo, gayun, ang bago Mong likha;
Pure and spotless let us be.
 Dalisay at walang kapintasan maging sana kami.
Let us see Thy great salvation
 Hayaan makita naming ang dakila Mong pagliligtas
Perfectly restored in Thee;
 Ganap na ganap na naibalik sa Iyo;
Changed from glory into glory,
 Nabago mula kaluwalhatian sa kaluwalhatian,
Till in heaven we take our place,
 Hanggang sa langit makmit an gaming lugar,
Till we cast our crowns before Thee,
 Hanggang ibaba naming an gaming mga korona sa iyong harapan,
Lost in wonder, love, and praise.
 Maligaw sa mangha, pagmamahal, at pagpuri.

⁴⁹⁷ Material adapted from Dr. and Mrs. Howard Taylor, *Hudson Taylor's Spiritual Secret*

Aralin 10 sa Isang Pahina

- ✓ Tinawag ng mga apostol ang bawat Kristiyano upang maging banal.
- ✓ Ang maging banal ay pagiging katulad ni Kristo.
 - Ang pagiging banal ay ang pagkakaroon ng isang banal na puso: isang pusong katulad ng kay Kristo.
 - Ang pagiging banal ay ang pagkakaroon ng mga banal na kamay: kagaya ng kay Kristo.
 - Ang pagiging banal ay ang pagkakaroon ng pagmamahal na katulad ng kay Kristo.
- ✓ Ipinapakita ng Mga Sulat kung ano ang magiging hitsura ng kabanalan sa pang-araw-araw na buhay.
 - Ikaw ay naging banal; ikaw ay ginagawang banal.
 - Kayo ay mga banal; dapat kang mamuhay bilang banal.
 - Pinapaging banal ka ng Diyos; dapat mong ipagpatuloy ang kabanalan.
- ✓ Binibigyan tayo ng kapangyarihan upang mamuhay ng isang buhay na banal sa pamamagitan ng Espiritu ni Kristo na naninirahan sa atin.
- ✓ Namumuhay tayo ng isang buhay na banal “kay Kristo.” Ang ating dating buhay ay namumuhay katulad ng “kay Adan.” Ang ating bagong buhay ay namumuhay katulad ng “kay Kristo.” Ang buhay ng banal ay nakasalalay sa patuloy na pakikipag-ugnayan sa Puno ng ubas.

Takdang Aralin

- 1) Maghanda ng isang pangaral tungkol sa “Ang buhay na katulad ng kay Kristo.” Paghahambingin ang dalawang paraan upang mabuhay: ang ating dating buhay kay Adan at ang ating bagong buhay kay Kristo. Ipakita kung paano tayo binibigyan ng pagiging “kay Kristo” para sa tagumpay natin sa kasalanan.
- 2) Simulan ang susunod na sesyon ng klase sa pamamagitan ng talata sa Filipos 2: 1-5

Aralin 11

Ang Kabanalan ay Hindi-putol na Pakikipag Fellowship sa Diyos

Mga Layunin ng Aralin

Sa pagtatapos ng araling ito, ang mag-aaral ay dapat:

- (1) Magalak sa katuparan ng mga pangako ng Diyos.
- (2) Kilalanin na ang pakikisama sa iglesia ay paghahanda para sa pakikisama sa langit.
- (3) Mangako sa aktibong pakikilahok sa isang lokal na iglesia na naghihikayat sa paglago ng kabanalan.
- (4) Isaulo ang Pahayag 21: 2-3.

Si Juan: Isang Taong Nakakita ng Katuparan ng Plano ng Diyos

Ang paglalakbay sa isla ng Patmos sa Dagat Aegean. Ito ay hindi isang magandang isla ng Caribbean o South Pacific. Ito ay isang isla ng bilangguan. Ang Patmos ay hubad at malungkot. Matatagpuan mo roon si Juan ang Minamahal na Disipulo na naninirahan sa pagkakatapon.

Si Juan ay isang matandang lalaki. Naglingkod siyang tapat sa Diyos at naging huwaran ng buhay na banal. Naglingkod siya sa iglesia sa Efeso, nag-alaga sa biyudang nanay ni Hesus, at nangaral sa buong Asia Minor.

Sa isang edad na maaari niyang tangkilikin ang karangalan bilang ang huling alagad ni Hesus, si Juan ay pinatapon sa Isla ng Patmos. Malungkot siya at maaaring pakiramdam na hindi na siya kapaki-pakinabang sa gawain ng Diyos. Ngunit isang Linggo ng umaga halos animnapung taon pagkatapos ng pag-akyat ni Hesus, si Juan ay “napuspos ng Espiritu sa araw ng Panginoon,” nang makarinig siya ng isang tinig na tulad ng isang trumpeta.

Nang lumingon si Juan sa tinig, nakita niya si Kristo na kanyang pinagbigyan ng kanyang buhay. Ang buhok ni Hesus ay maputi tulad ng lana, ang kanyang mga mata ay parang apoy, ang kanyang mga paa ay kumikislap tulad ng tanso, at ang kanyang tinig ay tulad ng dagundong ng isang malakas na talon.

Isang Panalangin para sa Kabanalan

Dalhin mo kami, O Panginoon, sa aming huling paggising
sa bahay at pintuang-daan ng langit,
upang makapasok sa pintuang iyon at tumira sa bahay
na iyon

kung saan magkakaroon
walang kadiliman, ngunit isang ilaw;
walang ingay, ngunit isang musika;
walang katapusan o simula, ngunit isang walang
hanggan

sa tahanan ng iyong kaluwalhatian at kapangyarihan,
mundo nang walang katapusan.

Hango mula kay John Donne

Nagniningning ang kanyang mukha. Nakita ni Juan ang “kadakilaan niya bilang kaisa-isang Anak ng Ama, puspos siya ng biyaya at katotohanan.”⁴⁹⁸

Sa Pahayag, naglalakbay tayo kasama si Juan papunta sa langit upang makita ang katuparan ng plano ng Diyos. Ang isang taong banal ay maninirahan magpakailanman sa walang-putol na pakikipag-ugnayan sa isang banal na Diyos.

Ang Perpektong Mundo

➡ *Ang Perpektong Mundo na Nawala*

Sa pambungad na aralin ng kursong ito, hiniling ko sa iyo na isipin ang hardin ng Eden noong mga araw pagkatapos ng paglikha. Ito ay isang perpektong daigdig. Ang mga bulaklak, puno, at prutas ay nasa lahat ng dako. Ito ay isang daigdig na walang kasalanan at ang mga epekto nito. Ito ay isang daigdig na walang sakit, luha, o kamatayan. Pinakamahalaga, ito ay isang daigdig ng perpektong ugnayan sa pagitan ng Diyos at sangkatauhan. Walang nakapag hihiwalay sa tao at sa kanyang Manlilikha.

Nakalulungkot, nasira ng kasalanan ang perpektong daigdig na ito. Lumago ang mga damo sa gitna ng mga bulaklak. Ang mga mapayapang hayop ay naging mapanganib na mga mandaragit. Natiis ng tao ang pagdurusa, sakit, at kamatayan. Pinakamahalaga, ang perpektong ugnayan sa pagitan ng Diyos at ng tao ay nasira. Dahil sa kasalanan, ang tao ay pinalayas mula sa hardin ng Eden at mula sa Puno ng Buhay. Lumilitaw na natalo ni Satanas ang layunin ng Diyos para sa kanyang nilikhang tao.

➡ *Ang Perpektong Mundo na may Pangako*

Ngunit hindi ito ang katapusan. Sa buong Banal na Kasulatan, ipinakita ng Diyos ang kanyang plano upang gawing katulad niya ang kanyang bayan; nais niyang lumikha ng isang banal na bayan. Nangako ang mga propeta ng Lumang Tipan na balang araw ay pagpapalain ng Diyos ang kanyang bayan at ibabalik sila sa isang banal na lugar. Paulit-ulit, itinuturo ni Juan na Tigapagpahayag ang katuparan ng mga pangakong ito.

Nakita ni Ezekiel ang isang araw kung saan ang Diyos ay maninirahan sa gitna ng kanyang banal na bayan.

Maninirahan akong kasama nila. Ako ay magiging Diyos nila, at sila ay magiging bayan ko. At kung mananatili ang templo ko sa kalagitnaan nila magpakailanman, malalaman ng mga bansa na ako, ang PANGINOON na nag pabanal sa Israel.⁴⁹⁹

⁴⁹⁸ Juan 1:14.

⁴⁹⁹ Ezek. 37:27-28.

Pababanalín ng Diyos ang Israel; gagawin niyang banal ang kanyang bayan. Siya ay maninirahan sa gitna ng kanyang bayan. Ang pangako ng Ezekiel 37:27 ay natutupad sa Pahayag 21: 3.

Ngayon, ang tahanan ng Diyos ay nasa piling na ng mga tao! Maninirahan na siyang kasama nila. Sila ay magiging kanyang bayan, at ang Diyos mismo ay makakasama nila bilang kanilang Diyos.

Ang pangwakas na layunin ng Diyos ay mangayayari kapag nanirahan siya sa kanyang banal na bayan. Tulad ni Ezekiel, nakita ni Zacarias ang isang araw na ang layunin ng Diyos para sa kanyang mga tao ay matutupad. Nangako ang Diyos, “Ako ay mananahan sa inyong kalagitnaan.”⁵⁰⁰

Inilalarawan ng Zacarias 3 ang plano ng Diyos para sa kanyang bayan. Sa pangitain ni Zacarias, ang mataas na saserdote ay nakasuot ng marumi na kasuotan na kumakatawan sa karumihan ng Israel. Balang araw lilinisin ng Diyos ang kanyang bayan; Ang mga maruming damit ng Israel ay papalitan ng purong lino.

At sinabi ng anghel sa iba pang mga angel na nakatayo sa harapan ni Josue, “Hubarin ninyo ang kanyang maruming damit.” Pagkatapos, sinabi ng anghel kay Josue, “Inaalis ko na ang iyong mga kasalanan. Ngayon, bibihisan kita ng bagong damit.”⁵⁰¹

Ang mga huling talata ng Zacarias ay naglalaman ng isa sa mga pinaka maluwalhating larawan sa Lumang Tipan.

Sa araw na iyon na sasamba ang mga bansa sa PANGINOON, isusulat sa mga kampanilyang palamuti ng mga kabayo ang mga katagang, “Italaga sa PANGINOON.” Ang mga lutuan sa templo ng PANGINOON ay magiging kasimbanal ng mga mangkok na ginagamit sa altar. At ang bawat lutuan sa Jerusalem at Juda ay magiging banal para sa PANGINOONG Makapangyarihan. Gagamitin ito ng mga naghahandog para paglutuan ng kanilang inihahandog.⁵⁰²

Magpagawa ka ng medalyang ginto at paukitan mo ito ng ganitong mga salita: ‘Ibukod para sa PANGINOON.’⁵⁰³ Ang mga ordinaryong kaldero ay magiging banal tulad ng sagradong “mangkok sa harap ng altar.” Ang Jerusalem ang magiging katulad ng nasa layunin ng Diyos; ang buong lungsod ay magiging tirahan ng Diyos.

Gagampanan ng Diyos ang Kanyang layunin; magkakaroon siya ng isang taong banal na naninirahan sa isang banal na lungsod. Natupad ang pangitain ni Zacarias sa Pahayag 21 at 22.

⁵⁰⁰ Zech. 2:10-11.

⁵⁰¹ Zech. 3:4.

⁵⁰² Zech. 14:20-21.

⁵⁰³ Exod. 28:36-38.

Ang bayan ng Diyos ay mabubuhay sa kanyang piling. “Siya ay maninirahang kasama nila, at sila ay magiging kanyang bayan.”⁵⁰⁴

➡ *Ang Perpektong Mundo ay Pinanumbalik*

Nagsisimula ang Biblia sa pamamagitan ng paglalarawan ng isang perpektong mundo na nawala dahil sa pagkahulog sa kasalanan. Nagtatapos ito sa pamamagitan ng paglalarawan ng isang perpektong mundo na naghihintay sa mga nagpapahintulot sa Diyos na matupad ang kanyang plano sa kanilang buhay. Ang isang Banal na Lungsod ay inihanda para sa banal na bayan ng Diyos.

Tulad ng hardin ng Eden, ang Banal na Lungsod ay isang perpektong daigdig na may mga bulaklak, puno, at masarap na prutas kahit saan. Lahat ay maganda:

Ipinakita rin sa akin ng anghel ang ilog na nagbibigay-buhay. Ang tubig nito ay kasinglinaw ng kristal at dumadaloy mula sa trono ng Diyos at ng Tupa, at umaagos sa gitna ng pangunahing lansangan ng lungsod; at sa magkabilang tabing ilog ay may punongkahoy na nagbibigay-buhay na namumunga ng labingdalawang beses sa isang taon at labingdalawang uri ng bunga. At ang mga dahon nito ay ginagamit sa pagpapagaling sa mga bansa.⁵⁰⁵

Dahil sa kasalanan, ang sangkatauhan ay pinalayas mula sa hardin ng Eden at ang puno ng buhay. Sa Pahayag, ang puno ng buhay ay magagamit muli ng sangkatauhan.

Ito ay magiging isang mundo na walang kasalanan. Minsan ang mga mambabasa ay natatakot sa mga gitnang kabanata ng Pahayag. Ang mga kabanatang ito ay naglalarawan ng mga paghatol na pagbagsak ng daigdig. Maraming mga mambabasa ang nais lumaktaw sa mga huling kabanata na nagbibigay ng larawan ng kagandahan ng langit. Gayunpaman, hindi natin maaaring balewalain ang gitna ng libro. Para sa isang taong banal na mamuhay sa walang-putol na pakikipagugnayan sa isang banal na Diyos, dapat na masira ang kapangyarihan ng kasalanan.

Ipinakita ng Pahayag ang poot ni Satanas sa bayan ng Diyos. Nakita ni Juan ang “isang halimaw na bumabangon mula sa dagat, na pito ang ulo at sampu ang sungay.”⁵⁰⁶ “Ang halimaw ay pinahihintulutang makipagdigma at talunin ang mga pinabanal.”⁵⁰⁷ Sa loob ng isang panahon, lumilitaw na ang kasamaan ay tatalunin ang mga taong banal ng Diyos. Gayunpaman, sa huli ay matalo ang halimaw.⁵⁰⁸ Ang mga pinabanal ng Diyos ay magtagumpay sa huli. Matutupad ang layunin ng Diyos.

⁵⁰⁴Pahayag. 21:3.

⁵⁰⁵Pahayag. 22:1-2.

⁵⁰⁶Pahayag. 13:1.

⁵⁰⁷Pahayag. 13:7.

⁵⁰⁸Pahayag. 15:2.

Sa buong kasaysayan, ang bayan ng Diyos ay nagtiwala na ang isang banal na Diyos ay gagawin ang tama. Ang kabanalan ng Diyos ay nagbigay ng tiwala sa psalmist upang sumigaw siya para sa katarungan. “Kayo ay Diyos na hindi nalulugod sa kasamaan; ang hindi ninyo tinatanggap ang taong namumuhay sa kasalanan.”⁵⁰⁹Sa Pahayag, narinig ni Juan ang mga pag-iyak ng mga martir, “Panginoong Makapangyarihan, banal at tapat, gaano pa po kami katagalna maghihintay bago ninyo hatulan at parusaahan ang mga taong pumatay sa amin?”⁵¹⁰

Tinitiyak ng kabanalan ng Diyos sa kangyang bayan na ang hustisya ay maghahatol. Sumulat si Juan sa mga Kristiyano na nagdurusa sa ilalim ng pang-aapi ng Roma. Ipinangako niya na ang “banal at tunay” na hukom ng mundo ay magbabalik ng hustisya para sa kanyang bayan. Ang pahayag ay tinawag ang pinabanal ng Diyos na manatiling tapat, alam nila na ang isang banal na Diyos ang gaganti para sa kanyang banal na bayan. Ang pahayag ay tumitingin sa isang oras na si Satanas ay tatalunin, at ang banal na bayan ng Diyos ay mabubuhay nang payapa.

Ang langit ay isang banal na lungsod. Ito ay isang lungsod na walang mga kasalanan o epekto ng kasalanan. Ito ay isang lungsod na walang sakit, walang luha, walang pagdurusa, at walang kamatayan. “Papahirin niya ang bawat luha sa kanilang mga mata. Wala nang kamatayan, kalungkutan, iyakan o sakit. Sapagkat lumipas na ang dating kalagayan.”⁵¹¹

Ngunit may isang bagay na mas kahanga-hanga. Ang pinakamagandang bahagi ng hardin ng Eden ay ang perpektong pagsasama sa pagitan ng Diyos at ng tao. Naglakad sina Adan at Eva sa hardin kasama ng Diyos. Kinakausap nila siya nang harapan. Walang naghiwalay sa Diyos at sa tao. Sa langit, mabubuhay tayo ng perpektong pakikipag-ugnayan sa Diyos. Walang makakapaghiwalay sa isang banal na tao sa isang banal na Diyos.

Narinig ko ang isang malakas na sigaw mula sa trono, “Ngayon, ang tahanan ng Diyos ay nasa piling na ng mga tao! Maninirahan na siyang kasama nila. Sila ay magiging bayan niya at ang Diyos mismo ay makakasama nila bilang kanilang Diyos.”⁵¹²

Inilarawan ni Juan ang langit bilang isang lugar na walang takot, pananakit, o kamatayan. Ang lahat ng nagdulot ng takot sa sinaunang mundo (ang hindi malamang lawak ng dagat, ang panganib ng gabi, ang banta ng sakit) ay mawawala. Ang walang hanggang kapayapaan ay batay sa pagkakaroon ng Diyos.

Walang anumang isinumpa ng Diyos na makikita roon. Naroon ang trono ng Diyos at ng Tupa, at sasambahin siya ng mga lingkod niya. Makikita nila ang kangyang mukha, at isusulat sa mga noo nila ang kangyang pangalan. Wala nang gabi roon, kayahindi na

⁵⁰⁹Awit 5:4.

⁵¹⁰Pahayag. 6:10.

⁵¹¹Pahayag. 21:4.

⁵¹²Pahayag. 21:3.

kailangan ang mga ilawan o ang liwanag ng araw, dahil ang Panginoong Diyos ang magiging ilaw nila. At Maghahari sila magpakailanman.⁵¹³

Ang mga taong banal ay laging nais na makita ang Diyos. Humiling si Moises na makita niya ang Diyos ngunit hindi niya maaaring tingnan ang kanyang mukha.⁵¹⁴ Nanalangin si David, “Kailan ako darating at magpakita sa harap ng Diyos?”⁵¹⁵ Ipinangako ni Hesus na ang malinis na puso “ay makikita ang Diyos.”⁵¹⁶ Ang pangakong ito ay natutupad sa Pahayag. “Makikita nila ang kanyang mukha, at ang kanyang pangalan ay nasa kanilang mga noo.”⁵¹⁷

Sinabi ni Dallas Willard tungkol sa isang batang anak na namatay ang ina. Isang gabi, natatakot at nag-iisa, hiniling ng bata na matulog sa silid ng kanyang ama. Sa kalagitnaan ng gabi, nagising ang bata at tinanong ang kanyang ama, “Ang mukha mo ba ay nakaharap sa akin?” Sumagot ang ama, “Oo, ang aking mukha ay nakaharap sa iyo.” Ito ay sapat na; ang bata ay natutulog nang mapayapa. Sa langit, makikita ng isang taong banal ang mukha ng Diyos. Ang Kanyang mukha ay magiging walang hanggan na haharap sa atin; magkakaroon tayo ng kapayapaan.

Matutupad ang plano ng Diyos! Ang hardin ng Eden ay maibabalik. Ang isang taong may banal na puso at banal na mga kamay ay mabubuhay magpakailanman kasama ng isang banal na Diyos. Ito ang plano ng Diyos para sa kanyang bayan.

Ang Kabanalan ay Hindi-putol na Pakikipag-fellowship sa Diyos

Nakita ni Juan ang isang pangitain sa plano ng Diyos para sa kanyang bayan. Ito ay isang pangitain ng isang banal na bayan na naninirahan sa isang banal na lungsod. Tatlong beses sa Pahayag, inilarawan ni Juan ang lugar ng ating walang hanggang tirahan bilang “banal na lungsod.”⁵¹⁸ Ito ang tahanan ng isang banal na Diyos, mga banal na anghel, at mga banal na tao. Ang magandang lungsod na ito ay isang lugar ng perpektong kabanalan. Tanging ang mga taong banal lamang ang maaaring makatira doon.

Ang Pahayag 21 ay nagbibigay ng isang magandang larawan ng langit, ngunit kabilang din ang babalang ito:

Pero nakakatakot ang sasapitin ng mga duwag, mga ayaw sumampalataya sa akin, marurumi ang gawain, mga mamamatay-tao, mga immoral, mga mangkukulam, mga

⁵¹³ Pahayag. 22:3-5.

⁵¹⁴ Exod. 33:18-20.

⁵¹⁵ Awit 42:2. An alternate translation of this prayer reads, “When shall I come and see the face of God?” (ESV footnote).

⁵¹⁶ Mateo. 5:8.

⁵¹⁷ Pahayag. 22:4.

⁵¹⁸ Pahayag 21:2; 21:10; 22:9.

sumasambasa mga diyos-diyosan, at lahat ng sinungaling. Itatapon sila sa nagliliyab na lawang apoy at asupre, na siyang ikalawang kamatayan.⁵¹⁹

Ang langit ay isang banal na lungsod. Hindi papayagan ng Diyos ang kasalanan na sirain ang kadalisan ng lunsod na iyon. Sinabi ng matandang mangangaral, “Ang langit ay isang banal na lugar na inihanda para sa isang banal na bayan.” Tanging isang banal na tao ang *masayang* maninirahan sa banal na lunsod na ito.

Ang isang taong makasarili ay hindi masisiyahan sa isang lungsod kung saan ang Kordero ng Diyos ang pangunahing atraksyon. Ang isang tao na nabubuhay para sa makasalanang kasiyahan ay hindi malulugod sa isang lungsod kung saan ang lahat ay dalisay. Ang isang taong hindi mahal ang Diyos ay nababato sa isang lungsod kung saan ang pagsamba sa Diyos ay walang hanggan. Ang Banal na Lungsod ay idinisenyo para sa isang banal na bayan. Sapagkat ang bayan ng Diyos ay banal at dalisay, sila ay mananahan kasama niya magpakailanman sa lungsod.

Ang pangako ng Ezekiel 40-48 ay matutupad sa Bagong Jerusalem. Gayunpaman, ang mambabasa ay nakikita ang pagkakaiba ng pagkakaiba sa pagitan ng pangitain ni Ezekiel at ang katuparan nito sa Pahayag. Sa pangitain ni Ezekiel, ang templo ay nakatayo sa gitna ng lungsod. Sa Bagong Jerusalem, walang templo sa lungsod, sapagkat ang templo nito ay ang Panginoong Diyos na Makapangyarihan at ang Kordero.”⁵²⁰Ang Diyos mismo ang templo! Ang buong lungsod ngayon ay “banal na lupain” na nakalaan para sa Diyos at sa kanyang bayan.

Ang hindi maputol na pagsasama na ibinahagi ng Diyos at tao sa hardin ay naibalik. Ang kahihiyan at takot na nagdulot ng isang makasalanang Adan at Eva ay nagtago mula sa Diyos ay nawala. Titingnan natin ang mukha ng Diyos. Ang mga banal na tao ay magtatamasa ng walang putol na pakikipag-ugnayan sa isang banal na Diyos.

Sa Lumang Tipan, itinakda ng Diyos ang Israel bilang “isang kaharian ng mga pari at isang banal na bansa.”⁵²¹Sa Pahayag, ang iglesya ay “isang kaharian at mga pari para sa ating Diyos.”⁵²²Hindi tulad ng bansang Israel, ang kahariang ito ay “pagkatapos nito, nakita ko ang napakaraming tao na hindi mabilang sa dami. Nag mula sila sa lahat ng bansa, angkan, lahi at wika.”⁵²³Ang pangako ng Genesis 12: 3 ay natutupad sa Pahayag 7: 9.

Tulad ng pagsasakatuparan ng Israel sa misyon bilang isang kaharian ng mga pari sa pamamagitan lamang ng pananatiling banal, matutupad lamang ng iglesya ang misyon nito kung ito ay banal. Ang bayan ng Diyos ay dapat maging banal. Sa Lumang Tipan, ang mga Levita ay nakasuot ng puting lino na sumisimbolo ng kanilang kadalisan. Sa parehong

⁵¹⁹Pahayag. 21:8.

⁵²⁰Pahayag. 21:22.

⁵²¹Exodo. 19:6.

⁵²²Pahayag. 5:10.

⁵²³Pahayag. 7:9.

paraan, ipinakita ni Juan na ang mga santo ay dapat maging dalisay.⁵²⁴ Ang mga “naglinis lamang ng kanilang mga damit” ang maaaring pumasok sa lungsod.⁵²⁵ Ang isang taong banal ay mananahan sa kapayapaan ng isang banal na Diyos.

Ang Pagsasabuhay ng Kabanalan: Kapag Hindi Ko Nararamdamang Ako ay Banal

Pamilyar ba ang tunog na ito? Naririnig mo ang isang pangaral na hinahamon ka sa mas malalim na kabanalan. Ipinagdarasal mo at ipinangako ang iyong sarili sa isang buhay na banal. Sa susunod na walong linggo, nararamdaman mong lumalago ka sa iyong espirituwal na buhay. Nakikita mo ang bunga ng Espiritu na tumataas sa iyong buhay. Nakakatagpo ka ng mas malalim na pagmamahal sa Diyos at sa iyong kapwa.

Bigla, nahulog ka sa isang pader. Naglalakad ka pa rin kasama ng Diyos; wala kang nakikitang anumang kasalanan sa iyong buhay; mahal mo ang Diyos at mahal mo ang iyong kapwa. Ngunit sa pamamagitan ng pisikal na sakit, emosyonal na pagkapagod, o maging sa mga panggigipit ng ministryo, napagtanto mo, “Hindi ko nararamdamang lumalago ako sa kabanalan. Ano ang mali?”

Paano ka magpapatuloy sa buhay na banal kapag hindi ka nakakaramdam ng kabanalan? Susuko ka ba at sasabihing, “imposible ang kabanalan”? Bumalik ka na ba sa altar? Paano ka patuloy na lalakad sa kabanalan?

◆ *Naranasan mo ba ang hamong ito? Paano ka tumugon?*

➡ “Kapag hindi ko nararamdamang ako ay banal, dapat akong lumakad sa pamamagitan ng pananampalataya.”

Sa Aralin 2, nakita natin na ang kabanalan ay “paglakad kasama ng Diyos.” Si Abraham ay lumakad kasama ang Diyos sa isang bansang hindi pa niya nakita. Lumakad siya kasama ng Diyos sa pamamagitan ng pagsunod at pananampalataya. Pagkalipas ng apat na libong taon, nakakagalak na basahin ang tungkol sa pananampalataya ni Abraham. Ngunit ilagay ang iyong sarili sa kanyang sandalyas - paglakad araw-araw sa maruming lupain. Walang hangganan ang matatanaw, at hindi mo alam kung saan ka pupunta. Sa palagay mo ba nagising si Abraham tuwing umaga na nakakaramdam ng kagalakan tungkol sa araw na iyon? Hindi ko akalain! Naniniwala ako na may mga araw na sinabi niya, “Hindi ako parang naglalakad ngayon.” Ngunit si Abraham ay patuloy na lumakad kasama ang Diyos.

Nabasa natin na si Noe ay “lumakad kasama ng Diyos” sa isang makasalanang mundo. Napapaligiran ng paganong tao na sumasamba sa mga diyos-diyosan at mga kalalakihan na

⁵²⁴Pahayag. 3:4-5; 6:11; 19:8.

⁵²⁵Pahayag. 22:14.

patuloy na naglilikha ng mga bagong paraan upang gumawa ng kasamaan,⁵²⁶ lumakad si Noe kasama ng Diyos. Sa palagay mo ba ay nagiging siya tuwing umaga na may katuwaan para sa araw na iyon? Inaasahan ko na minsan ay nakaramdam siya ng pagod at panghihina ng kalooban. Ngunit, si Noe ay patuloy na naglalakad kasama ang Diyos.

Isang susi sa buhay ng kabanalan ay ang pag-alala na tayo ay naligtas dahil sa biyaya sa pamamagitan ng pananampalataya; tayo ay patuloy na lumalago sa kabanalan sa pamamagitan ng biyaya ng pananampalataya; patuloy tayong lumalago sa kabanalan sa pamamagitan ng biyaya sa pamamagitan ng pananampalataya. Ang ilang mga tao ay nauunawaan na sila ay naligtas ng biyaya sa pamamagitan ng pananampalataya. Nalaman din nila na sila ay pinababanal ng biyaya sa pamamagitan ng pananampalataya. Ngunit, nahuhulog sila sa bitag ng paniniwala na ang patuloy na paglago ay nakasalalay sa kanilang sariling pagsisikap.

Mayroon bang disiplina na kailangan para sa buhay ng kabanalan? Syempre! Dapat ba nating ipagpatuloy ang “Kaya’t dapat ng patayin ang iyong mga makamundong pagnanasa”?⁵²⁷ Oo. Dapat ba nating ipagpatuloy na “sikaping makamtan ang nasa hinaharap” at “magpatuloy tungo sa hangganan upang makamtan ang gantimpala ng pagkakatawag sa akin ng Diyos sa pamamagitan ni Kristo Hesus”?⁵²⁸ Syempre!

Ngunit hindi mo dapat kalimutan na ang iyong “pagpatay sa pagnanasa,” “magsikap,” and “magpatuloy tungo sa hangganan” ay nagagawa sa pamamagitan ng kapangyarihan ng “Diyos na kumikilos sa iyo, sa parehong pagnanais at kakayanang maisagawa ang kanyang kalooban.”⁵²⁹ Siya ang nagbibigay ng pagnanais (kagustuhan); siya ang nagbibigay ng lakas (pagsasagawa). Siya ay kumikilos sa atin upang maisakatuparan ang kanyang layunin na pabanalin tayo. Kapag hindi ka nakakaramdam ng kabanalan, magpahinga ka sa biyaya ng Diyos na araw-araw na nagbabago sayo sa kanyang larawan.

➡ “Kapag hindi ko nararamdamang ako ay banal, dapat akong magpahinga sa kanyang kabanalan.”

Sa Aralin 5, nakita natin na ang pagiging perpekto ay hindi tungkol sa walang kamalian na pagganap ngunit tungkol ito sa isang puso na hindi nahahati sa ating pangako sa Diyos. Sa Aralin 7, nalaman natin na ang utos ni Hesus, “Maging perpekto” ay isang utos na hindi maihahambing na pagmamahal sa Diyos. Ang pagiging perpekto ng Kristiyano ay hindi tungkol sa pagganap; ito ay tungkol sa pagmamahal.

Tayo ay banal lamang dahil ang Diyos ay banal. Ang ating pagkakakilanlan ay “kay Kristo.” Pinababanalanan niya tayo. Ang isa sa mga dakilang katotohanan ng ebanghelyo ay hindi na natin pakikibaka upang magkamit ng kabanalan sa ating sariling kakayanan. Maaari tayong

⁵²⁶ Gen. 6:5.

⁵²⁷ Colosas. 3:5.

⁵²⁸ Filipos. 3:13-14.

⁵²⁹ Filipos. 2:13.

magpahinga kay Kristo. Ang ating pagkakakilanlan bilang mga Kristiyano, ang ating pagkakakilanlan bilang mga pinabanal, ang ating pagkakakilanlan bilang taong banal ay nasa kanya.

Minsan ay nagkuwento si Robert Coleman tungkol sa kung ano ang ibig sabihin ng perpektong pagmamahal sa Diyos. Ito ay kapag hindi natin kayang kumilos ng perpekto. Si Coleman ay nagtatrabaho sa kanyang hardin sa isang mainit na araw noong tag-araw. Nang makita ng kanyang maliit na anak na lalaki ang kanyang tatay na nagpapawis sa araw, nagpasya siyang dalhan ang kanyang tatay ng isang basong tubig. Kinuha ng batang lalaki ang isang maruming baso, pinuno ito ng tubig mula sa isang lubak na may putik sa bakuran, at dinala ito sa kanyang tatay. Sinabi ni Dr. Coleman, “Marumi ang baso at maputik ang tubig. Ngunit, ang inumin ay perpekto dahil nagmula ito sa isang pusong may pagmamahal.” Iyon ay isang larawan ng ating limitadong pagiging perpekto. Dinadala natin ang ating nasira, di-sakdal na paglilingkod sa isang Diyos na tumatanggap nito dahil nagmula ito sa isang puso ng pagmamahal.

Tinatanggap ng Diyos ang ating sirang pagsisikap at binabago ang mga ito sa isang bagay na higit sa ating imahinasyon - dahil ang ating kabanalan ay isang anino lamang ng kanyang walang limitasyong kabanalan. Kahit na ang ating pinakamahusay na pagmamahal ay apektado ng ating mga limitasyon bilang tao. Ngunit kapag nagpapahinga tayo sa kanyang kabanalan, maiisip natin na ang pagsunod sa kanyang utos na “Maging banal” ay natutupad lamang sa pamamagitan ng kanyang sarili. Sa pamamagitan ng puso na may hindi nag-aalinlangang pagmamahal, dinadala natin sa kanya ang ating maputik na baso ng tubig - at binago niya ito sa isang bagay na puro at kumikinang. Ang ating kabanalan ay perpekto sa kanyang kabanalan.

➡ “Kapag hindi ko nararamdamang ako ay banal, dapat kong alalahanin na ako ay bahagi ng isang banal bayan.”

Ang isang pangunahing - ngunit madalas na hindi napapansin - ang tema ng Pahayag ay ang iglesia. Ang paghahayag ay nagsisimula sa isang serye ng mga mensahe sa pitong iglesia. Ang mga mensaheng ito ay nagpapakita ng kahalagahan ng komunidad ng lokal na iglesia sa loob ng mas malaking katawan ni Kristo. Ngunit hindi ito ang pagtatapos ng diin ng Pahayag sa iglesia

Ang pamayanan ng 144,000 na natubos ay maaaring isang representasyon ng buong iglesia, ang katawan ni Kristo.⁵³⁰ Nang maglaon sa libro, ang iglesia ay nakikita bilang ikakasal sa Kordero.⁵³¹ Ang iglesia ay isang pangunahing tema ng Pahayag.

⁵³⁰ Pahayag 7: 4-8; 14: 1-5. Ang mga tagapagsalin ay naiiba sa pagkakakilanlan ng 144,000. Ang ilan ay nakikita ang bilang na ito bilang isang literal na bilang ng mga nakabalik na Judio bago o sa panahon ng pagdurusa. Ang iba ay nakikita ito bilang isang simbolo ng iglesia. Anuman, sila ay bahagi na ngayon ng Katawan ni Kristo na kinabibilangan ng isang

Kung ito ay totoo, ang ating pagsamba at pagkikisama bilang isang iglesia sa mundo ay paghahanda para sa ating pagsamba at pakikisama bilang walang hanggan na iglesia. Ano ang kahulugan nito sa ating buhay bilang isang iglesia ngayon?

◆ *Kung ang Pahayag ay larawan ng kasintahang babae ni Kristo, paano dapat makaapekto ang paglalarawan ng iglesia sa buhay sa iglesia? O upang magtanong sa ibang paraan - sa anong mga paraan ang hitsura ng iyong iglesia sa iglesia sa Pahayag? Sa anong mga paraan ang hitsura ng iyong iglesia ay hindi katulad ng iglesia sa Pahayag?*

Ang isang praktikal na resulta ng katotohanang ito ay ang ating buhay na banal ay nabuhay sa pakikisama sa iglesia. Sa makabagong indibidwal na modernong mundo, maraming mga Kristiyano ang nag-iisip ng kaligtasan lamang sa mga tuntuning personal, pribadong karanasan.

Gayunpaman, habang may mga halimbawa ng mga indibidwal na tulad ni Enoc na naglakad kasama ang Diyos lamang, maraming iba pang mga halimbawa ng Biblia ang mga anak ng Diyos na naglakad kasama ang Diyos bilang bahagi ng isang katawan. Ang mga batas ng kadalisan sa Israel ay para sa isang “bayan ng Diyos.” Ang Israel ay higit pa sa isang pangkat ng mga indibidwal; ito ay isang katawan ng korporasyon na lumalago nang magkakasama sa larawan ng Diyos.

Ang iglesia ng Bagong Tipan ay higit pa sa isang pangkat ng mga indibidwal na kabilang sa parehong “samahan.”. Ang iglesia ay - ang katawan ni Kristo. Ang mga banal sa Pahayag ay nahaharap sa paggiging martir bilang bahagi ng isang katawan. Kahit na namatay silang nag-iisa, alam nila na sila ay bahagi ng unibersal na iglesia. Ang mga banal sa Pahayag ay namumuhay ng isang buhay na banal bilang bahagi ng isang katawan. Sila ay bahagi ng isang dalisay na ikakasal. Kahit na kung si Juan ay nakahiwalay sa Isla ng Patmos, alam niya na siya ay bahagi ng unibersal na iglesia.

Ito ay naging pangkaraniwan na marinig ang mga tao na nagsasabi, “Mahal ko si Hesus, ngunit hindi ko mahal ang iglesia.” Ito ay batay sa isang malungkot na hindi pagkakaunawaan ng iglesia! Kung ang iglesia ay nobya ni Kristo, dapat kong mahalin ang iglesia. (Bilang asawa, hindi ako napakasaya sa isang taong nagsasabi sa akin, “Mahal kita - ngunit hinahamak ko ang iyong asawa.”) Ang iglesia ay isang katawan ng mga

Kapag iniisip ng isang tao na ang pagsasagawa ng isang buhay na banal ay kinakailangang palagi siyang mag-isa kasama ng Diyos, wala na siyang silbi para sa ibang tao.

Oswald Chambers

“malaking karamihan na walang bilang, mula sa bawat bansa, mula sa lahat ng mga tribo at mamamayan at wika” (Pahayag. 7: 9).

⁵³¹Pahayag. 19:7-8.

naniniwala na lumalago nang magkakasama sa larawan ng Diyos.

Hindi tayo nilikha upang mabuhay mag-isa. Sinabi ni John Wesley, “Lahat ng kabanalan ay kabanalan pang-social.” Ibig niyang sabihin na tayo ay lumalago bilang bahagi ng isang katawan. Iyon ang inspirasyon para sa mga bandang Metodista; nakatulong sila sa pagbibigay inspirasyon sa paglago ng bawat miyembro.

Ano ang kahulugan nito sa atin ngayon? Ang mga taong banal ay bahagi ng isang banal na iglesia. Lumalago tayo sa kabanalan bilang bahagi ng isang banal na katawan. Kapag nahihirapan ako, nagdadala ang Diyos ng makakasamang naghahanap ng kabanalan na maaaring mahikayat ako sa aking kahinaan. Sa kabilang dako, kapag binigyan ako ng Diyos ng tulong sa isang lugar, maaari kong hikayatin ang isang mahina na kapatid. Ang buhay na banal ay inilaan upang mabuhay sa isang pamayanan ng mga pinuno ng Espiritu na nagpapakita ng pagmamahal ng Diyos sa ating mundo.

Naiintindihan ito ng manunulat ng Hebreo.

At sikapin nating mapukaw ang damdamin ng bawat isa sa pagmamahal sa ating kapwa’t sa paggawa ng mabuti, at huwag kaligtaan ang pagdalo sa ating mga pagtitipon gaya ng ginagawa ng ilan, kundi palakasin ang kalooban ng isa’t isa, lalo na ngayong nakikita nating nalalapit na ang pagdating ng Panginoon.⁵³²

Hinikayat niya ang mga inuusig na mga Kristiyano na magpatuloy sa pananampalataya, sinabi niya, “Ang bawat isa’y magpalakasan” habang kayo ay nagtitipon at naghihikayat sa isa’t isa. Ang King James Bersyon ay gumagamit ng ganitong talata, “Pilitin ang bawat isa na magmahal at gumawa ng mabuti.” Bahagi ng pagpapatakbo ng iglesia ay hikayatin ang bawat miyembro na magkaroon ng mas malalim na pag-ibig at kabanalan.

Kapag hindi mo “nararamdamang banal,” papayagan ka ng Diyos na hikayatin kang lalong lumago sa pamamagitan ng mga kapwa Kristiyano sa katawan kung saan ka niya inilagay. Ikaw ay bahagi ng “unibersal na iglesia,” ngunit ikaw ay bahagi din ng isang lokal na katawan. Inilagay ka ng Diyos doon para sa isang kadahilanan. Papayagan niya ang iyong mga kasama sa pananampalataya na pukawin ka sa higit na paglago sa isang buhay na banal.

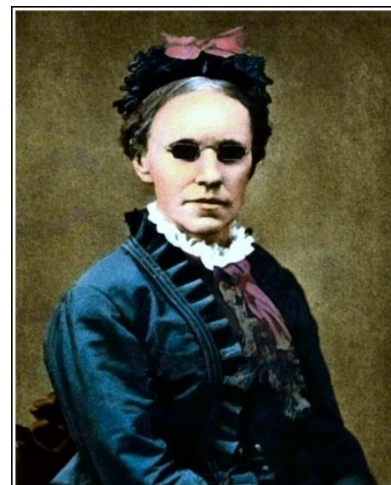
⁵³² Hebreo. 10:24-25.

Natagpuan Niya ang Sikreto...

Fanny Crosby

Noong si Fanny Crosby ay dalawang buwang gulang pa lamang, ang pagkakamali ng doktor ay nagdulot sa kanya upang maiwan siyang permanenteng bulag. Pagkalipas ng ilang buwan, namatay ang kanyang ama. Kailangang iwanan ng kanyang ina ang pamilya nang mahabang oras habang nagtatrabaho siya bilang katulong. Alam ni Fanny ang mga paghihirap sa buhay sa isang mundo na sinumpa ng kasalanan.

Ang mga himno ni Fanny Crosby ay nagpapatotoo sa kanyang pangako kay Kristo. Ganap na isinuko niya ang kanyang kalooban sa kalooban ng Diyos. Sa isang magandang pangungusap, nanalangin si Ms. Crosby na nawa ay huwag siyang mawala sa perpektong kalooban ng Diyos.

Ipagbalaan mo ako ngayon sa Iyong paglilingkod, Panginoon,

Sa pamamagitan ng kapangyarihan ng biyaya na banal.

Hahanapin ang aking kaluluwa ng isang matatag na pag-asa,

At mawawala ang aking kalooban sa Iyo.

Naunawaan ni Fanny Crosby na ang kabanalan ay perpektong pagmamahal sa Diyos at perpektong pagmamahal sa ating kapwa. Binigyan niya siya ng oras at pera sa mga misyon na naglilingkod sa mga alkoholiko at mga walang tirahan. Ibinigay niya at ng kanyang asawa ang lahat ng hindi kinakailangan para sa kanilang kaligtasan. Mahal niya ang Diyos, at mahal niya ang kanyang kapwa. Araw-araw, si Fanny Crosby ay lumalago sa pagka-Kristiyano at perpektong pagmamahal.

Inaasahan ni Fanny ang araw na matutupad ang pangakong, “Makikita nila ang kanyang mukha.” Kapag may na-aawa sa kanyang kalagayan, tumutugon si Fanny Crosby na nagagalak siya sa kanyang pagkabulag dahil, “Pagdating ko sa langit, ang unang mukha na kailanman ay nagpapasaya sa aking paningin ay ang mukha ng aking Tagapagligtas. Makita ko Siya nang harapan.”

Una sa Aking Tagapagligtas

Kapag natapos ang aking trabaho sa buhay, at tinatawid ko ang pamamaga ng pamamaga,

Kapag ang maliwanag at maluwalhaming umaga ay makikita ko;

Malalaman ko ang aking Manunubos kapag nakaraming ako sa kabilang dako,

At ang Kanyang ngiti ang magiging unang bumati sa akin.

Sa pamamagitan ng mga pintuang-bayan ng lungsod sa isang balabal na walang kulay na puti,
 Dadalhin niya ako kung saan walang luha na kailanman maluluha;
 Sa masayang awit ng mga edad ay makikisalamuha ako sa kasiyahan;
 Ngunit nais kong makilala ang aking Tagapagligtas una sa lahat.

Aralin 11 sa Isang Pahina

- ✓ Ang kabanalan ay hindi-putol na pakikisama sa Diyos.
- ✓ Mula sa Genesis 3 hanggang sa Mga Sulat, ipinangako ng Diyos na maibabalik ang malapit na pagsasama sa pagitan ng Diyos at ng tao. Ang pangakong ito ay natutupad sa Pahayag.
- ✓ Nagpapakita ang Pahayag ng isang taong banal sa hindi masisirang pagsasama sa isang banal na Diyos.
- ✓ Ang pakikisama sa iglesia ay paghahanda sa pakikisama sa langit. Ang iglesia sa mundo ay isang maaring magkamali na modelo ng walang hanggang. Dahil dito, dapat nating hangarin na tularan ang buhay sa iglesia dito sa pagkakaisa ng iglesia doon.

Takdang Aralin

- 1) Isipin na may nagsabi sa iyo, “Mahal ko si Hesus, ngunit hindi ang iglesia.” Sumulat ng isang 1-2 na pahinang liham kung saan ipinakikita mo sa taong ito na ang pagmamahal kay Hesus ay dapat humantong sa isang pagmamahal para sa iglesia ni Hesus. Ipakita kung paano ang isang banal na puso ay magbibigay inspirasyon sa pagmamahal sa iglesia ng Diyos. Ipakita kung paano ang bahagi ng isang iglesia ay makakatulong sa atin na lumago sa kabanalan.
- 2) Simulan ang susunod na sesyon ng klase sa pamamagitan ng talata sa Pahayag 21: 2-3.

Aralin 12

Possible ba ang isang Buhay na Banal?

Mga Layunin ng Aralin

Sa pagtatapos ng araling ito, ang mag-aaral ay dapat:

- (1) Kilalanin na ang utos ng Diyos para sa kabanalan ay natutupad sa kanyang pangako na gawing tayong banal.
- (2) Ganap na sumuko sa tawag ng Diyos para sa kabanalan.
- (3) Magtalaga ng sarili sa pang-araw-araw na paglago sa kabanalan.
- (4) Isaualo ang 1 Tesalonica 5: 23-24..

Si Pablo: Isang Taong Ipinagpatuloy ang Kabanalan

Isipin ang isang pakikipag-usap kay Saul ng Tarsus noong A.D. 34. Itanong, “Ikaw ba ay taong banal?” Sasagot si Saul, “Oo, banal ako! Tinuli ako ayon sa batas. Ako ay isang Pariseo. Sinusunod ko ang bawat detalye ng kautusan. Ako ay matuwid.”⁵³³ Itinuring ni Saul na siya ay banal dahil sa kanyang maingat na pagsunod sa kautusan. Sinubukan niyang makamit ang pabor ng Diyos sa pamamagitan ng mabubuting gawa.

Ngunit sa daan patungo sa Damasco, si Saul ay nakaharap sa muling nabuhay na Panginoon. Nalaman niya na ang kanyang katuwiran ay tulad ng maruming basahan. Hindi isang maling guro ang tinutulan niya kundi ang totoong Mesiya. Nabigo siyang sundin ang perpektong kautusan ng pagmamahal sa Diyos at pagmamahal sa kanyang kapwa. Sa daan patungo sa Damasco, natagpuan ni Saul ang isang bagong landas sa kabanalan: “... hindi pagkakaroon ng sariling katuwiran na nagmumula sa kautusan, kundi ang nagmumula sa pamamagitan ng pananampalataya kay Kristo, ang katuwiran mula sa Diyos na nakasalalay sa pananampalataya.”⁵³⁴

Isipin ang isang pakikipag-usap kay Pablo noong A.D. 60. “Pablo, alam mo na ngayon na ang tanging paraan sa totoong katuwiran ay sa pamamagitan ng pananampalataya kay Kristo. Nangangahulugan ba ito na hindi ka maaaring maging banal? Nangangahulugan ba ito na ibibilang ka ni Kristo bilang banal kahit na puno ka ng kasalanan?”

Si Pablo ay nagkaroon ng reaksiyon sa pagkabigla. “Mali ito! Oo, ang katuwiran ay nagmumula lamang sa pamamagitan ng pananalig kay Kristo - ngunit hindi tayo iniwan ng Diyos sa makasalanang kalagayan kung saan niya tayo natagpuan. Basahin ang aking patotoo. Ang layunin ko ay “ang makilala ko siya at ang kapangyarihan ng kanyang muling pagkabuhay, at maaaring ibahagi ang kanyang mga pagdurusa, na maging katulad niya sa kanyang pagkamatay.” Ang layunin ko ay maging katulad ni Kristo. Ang bunga ng kaligtasan sa

⁵³³Filipos 3:4-6.

⁵³⁴Filipos 3:9.

pamamagitan ng pananampalataya ay *hindi* pahintulot upang mabuhay ng isang makasalanang buhay; ang bunga ng kaligtasan sa pamamagitan ng pananampalataya ay kapangyarihan upang mabuhay ng isang buhay katulad ng kay Kristo. Binibigyan ng Diyos ang kanyang mga anak na mamuhay ng buhay na banal. Ang isang buhay na banal ay posible sa pamamagitan ng isang mapagmahal na Diyos!”⁵³⁵

◆ *Suriin kung ano ang iyong natutunan tungkol sa kabanalan. Mayroon ka bang larawan ng kagandahan ng kabanalan? Naniniwala ba kayo na ang buhay na banal na ito ay ipinangako sa mga tao ng Diyos?*

Posible ba ang iIang Buhay na Banal?

Sa kursong ito, nakita natin na iniutos ng Diyos sa kanyang bayan ang kabanalan. Ngunit maraming mga tao na nagbabasa tungkol sa hangarin ng Diyos na lumikha ng isang banal na tao ay tumutugon, “Hindi iyon para sa akin. Hindi ako maaaring maging banal.” Dapat bang mamuhay ang mga Kristiyano sa buhay ng araw-araw na pagkatalo at pagkabigo sa pag-asa? Dapat ba nating ayusin ang pagkabigo ng hindi pagtagumpay na maabot ang pinakamagandang layunin ng Diyos para sa atin? O maaari nating tamasahin ang dakilang layunin ng Diyos para sa kanyang bayan?

Pinatotohanan ng Salita ng Diyos na posible ang isang buhay na banal.

Iniutos ni Hesus, “Kaya’t dapat kayong magpakaperpekto dahil ang iyong Ama sa langit ay perpekto.”⁵³⁶

Sa Levitico at muli sa 1 Pedro, iniutos ng Diyos, “Magpakabanal kayo, sapagkat ako ay banal.”⁵³⁷Wala namang ibinibigay na utos ang Diyos nang hindi nagbibigay ng mga probisyon para sa pagsunod. Ang Diyos ay isang mapagmahal na Ama na hindi pinahihirapan ang kanyang mga anak dahil sa mga imposible utos. Bagaman hindi natin masusunod ang kanyang mga utos sa ating sariling kakayanan, ang biyaya ng Diyos ay nagbibigay sa atin ng kapangyarihan upang sumunod sa mga utos ng Diyos.

Sinabi ni Propesor Bill Ury, “Ang isang utos ay larawan kung sino ang Diyos at isang pangako kung ano ang maaari nating maging.”⁵³⁸ Ang utos, “Ikaw ay magiging banal, sapagkat ako ay banal” ay nagpapakita kung sino ang Diyos; siya ay isang banal na Diyos. Ipinakikita rin ng utos na ito kung ano ang maaari tayong maging; maaari tayong maging banal.

⁵³⁵ Filipos 3:10.

⁵³⁶ Matt. 5:48.

⁵³⁷ Lev. 19:2; 1 Pet. 1:15-16.

⁵³⁸ Email Correspondence, June 27, 2016.

Ipinakita ng mga Kristiyano sa buong kasaysayan na posible ang isang buhay na banal. Natuklasan ng mga Kristiyano sa bawat henerasyon na ang isang buhay na banal ay pribilehiyo ng mga anak ng Diyos.

Ang ibinigay sa atin ng Diyos na pagkagutom para sa kabanalan ay nagpapatunay na posible ang isang buhay na banal. Ang bawat mananampalataya ay nagugutom para sa isang mas malalim na paglakad kasama ng Diyos. Ang mga Kristiyano ay nagnanais na lumakad nang malapit sa ating Ama. Ang mga tunay na Kristiyano ay nagnanais na maging katulad ni Kristo. Ang Diyos ay nagtanim sa puso ng kanyang mga anak ng isang gutom para sa isang mas malalim na relasyon sa kanyang sarili. Makatitiyak tayo na ang isang mapagmahal Ama sa langit ay hindi bibigyan ng kagutuman nang hindi nagbibigay ng paraan upang masiyahan ang gutom na ito. Ang kabanalan ay ang masayang pribilehiyo ng bawat mananampalataya.

Posible ba sa Iyo ang Buhay na Banal?

Maraming taon na ang nakalilipas, mayroong isang mahirap na nangangarap na tumawid sa karagatan sa pamamagitan ng barko. Naipon niya ang kanyang pera mula sa maraming taon hanggang sa nakabili siya ng isang tiket. Matapos magbayad para sa tiket, kakaunting pera ang naiwan sa kanya. Narinig niya ang tungkol sa masasarap na pagkain na inihahain sa mga liner ng karagatan, ngunit alam niya na ang mga pagkain ay magiging mahal. Upang makatipid ng pera, nagdala ang taong ito ng tinapay at keso sa kanyang maleta.

Araw-araw kapag pumupunta ang mga pasahero sa hapag kainan, ang taong ito ay pumupunta sa kanyang silid at kumain ng tinapay at keso. Masaya siyang sumakay sa barko, ngunit madalas niyang nais na masiyahan sa masarap na pagkain sa silid-kainan. Sa huling araw ng paglalakbay, nagpasya ang lalaki na kumain ng isang pagkain sa hapag-kainan. Kinuha niya ang bawat sentimos na mayroon siya, inaasahan na sapat na upang bumili ng isang pagkain. Sa kanyang pagkagulat, tinanong siya ng katiwala, “Nasaan ka? Inihanda namin ang iyong lugar sa hapag kainan sa buong linggo! Ang presyo ng mga pagkain ay kasama sa presyo ng iyong tiket. Nabayaran mo na ang halaga ng pagkain.”⁵³⁹

Maraming mga Kristiyano ay tulad ng taong mahirap na ito. Ang kagalakan ng isang buhay na banal, ang kapayapaan ng pamumuhay nang buong pagsuko sa Diyos, at ang tagumpay ng pamumuhay sa kapangyarihan ng Banal na Espiritu - lahat ay ibinigay ng kamatayan ni Kristo sa krus. Binayaran ni Kristo ang buong presyo, ngunit nabubuhay tayo sa ibaba ng ating mga pribilehiyo.

Kung ang isang banal na puso ay possible sa bawat mananampalataya, bakit walang sinumang Kristiyano na hindi magtatamasa ng pribilehiyong ito? Madalas nating pinahihintulutan si

⁵³⁹ Ang kuwentong ito ay hinango sa *Called to be Holy* (IN: Evangel Publishing, 1999), pgs 149-150 ni Juan N. Oswalt..

Satanas na hindi natin maunawaan ang turo ng Biblia. Ang mga kasinungalingan ni Satanas ay pumipigil sa atin na tamasahin ang pribilehiyo na nais ng Diyos para sa kanyang mga anak.

❖ “Ang Pusong Banal ay Hindi Posible”

Ipinapalagay ng maraming Kristiyano na imposibleng magkaroon ng isang banal na puso. Nabasa nila ang mga utos at pangako ng Banal na Kasulatan, ngunit sa palagay nila, “Iyan ay puwede kay Abraham, ngunit hindi ako maaaring maging isang ‘kaibigan ng Diyos’.”

Ang ilan ay nagsasabing, “Ang isang banal na puso ay imposible” ay nagsasalita mula sa masakit na karanasan. Sinubukan nilang mamuhay ng isang buhay na banal - at nabigo. Marahil ay sumunod sila sa mga panlabas na patakaran na nauugnay sa kabanalan; marahil sinubukan nilang kontrolin ang makasalanang mga saloobin at kilos sa pamamagitan ng mahigpit na disiplina sa sarili; marahil ay nagpatotoo pa sila sa isang dalisay na puso. Ngayon, napagpasyahan nila na imposible na “maging banal dahil banal ang iyong Panginoong Diyos.”

Isipin ang isang tao na natutong gumaya ng mga huni ng isang ibon. Nagsanay siya hanggang sa maaari siyang humuni tulad ng isang ibon. Napakahusay niya na ang isang makaririnig sa kanya ay mag-iisip na may isang ibong kumakanta. Ngunit ang taong ito ay hindi isang ibon! Maaari niyang gayahin ang mga tunog o huni, ngunit hindi niya alam kung ano ang ibig sabihin ng mga tunog. Maaari niyang gayahin ang isang ibon, ngunit hindi niya alam kung ano ang nararamdaman ng isang ibon kapag kumakanta ito. Mayroon siyang mga panlabas na pagkilos; hindi niya naiintindihan ang panloob na katotohanan.

Maraming mga Kristiyano ang natutunan ang wika at maging ang mga aksyon ng isang taong banal. Sinasabi nila ang mga salita, ngunit wala silang karanasan sa kanilang puso. Ipinalit nila ang mga panlabas na pagkilos para sa panloob na katotohanan. Ito ay humantong sa pagkabigo at paglito.

Ano ang sagot sa kasinungalingan ni Satanas, “imposible ang isang banal na puso”? Dapat tayong magkaroon ng pananalig sa mga pangako ng Diyos. Dapat tayong maniwala na bibigyan tayo ng ating mapagmahal na Ama ng kakayanang sundin ang kanyang utos.

Oo, ikaw at ako ay mga nilalang na mahuhulog sa kasalanan na hindi kailanman makakamit ang banal na pagiging perpekto ng Diyos. Ngunit inutusan tayo ng Diyos, “Maging banal.” Sa kabila ng ating likas na pagkamakasalanan, mapagkakatiwalaan natin ang isang mabuting Diyos na magbibigay ng biyaya at kapangyarihan na nagbibigay-kakayahan sa atin upang sundin ang kanyang utos.

❖ “Hindi ako gutom para sa isang pusong banal”

Nakalulungkot, ang ilang mga nag-aangking Kristiyano ay hindi nagugutom sa kabanalan. Sinasabi nila na Kristiyano sila, ngunit mayroon silang kaunti o walang pagnanais na lumago sa larawan ni Kristo.

Si Jimmy ay nagsasabing siya’y isang Kristiyano, ngunit kaunti lamang ang interes na ipinapakita niya para sa isang buhay na banal. Patuloy siyang nagsasagawa ng mga sinasadyang kasalanan; nabubuhay siya tulad ng pamumuhay bago siya nakakilala kay Kristo. Sa aming pagbisita, binanggit ni Jimmy ang ilang mga tao na mas maingat tungkol sa kung paano sila nabubuhay. Ang kanilang mga saloobin ay mapagmahal; ang kanilang mga aksyon ay nagpapakita ng kanilang pagnanais na kalugdan sila ng Diyos. Mayroon silang mga banal na puso at banal na kamay.

Kinomento ni Jimmy ang tungkol sa kanilang pagkagutom sa kabanalan at pagkatapos ay sinabi, “Wala akong pakialam sa pagiging banal. Sinabi sa akin ng aking pastor na kung nagsisi ako para sa aking mga kasalanan at naniwala kay Hesus bilang aking Tagapagligtas, pupunta ako sa langit. Ang pagpunta sa langit ang aking pinapahalagahan. Hindi ko na kailangan ng higit pa doon!”

Ano ang problema ni Jimmy? Wala siyang kagutuman para sa kabanalan. Natatakot ako na kaunti lamang ang pagkaunawa ni Jimmy sa kahulugan ng pagiging isang Kristiyano. Ang isang taong ipinanganak na muli ay dapat na maging katulad ni Kristo. Ang isang tunay na Kristiyano ay dapat magutom para sa isang banal na puso.

Ano ang sagot kung hindi ka gutom para sa isang banal na puso? Marahil ay totoong isinilang kang muli, ngunit nabigo ka sa mga nakaraang karanasan, nainis ng mga mapagkunwari na nagsasabing banal, o hindi pa nakakita ng mensahe ng isang banal na puso sa Banal na Kasulatan. Kung gayon, hilingin sa Diyos na bigyan ka ng gutom para sa isang banal na puso.

❖ “Sapat ang aking pagiging banal”

Marahil ang pinaka-mapanganib na kasinungalingan na masasabi natin sa ating sarili ay, “Banal ako.” Ang ilang mga tao ay naniniwala na banal sila dahil sa paraan ng pananamit, pagiging miyembro ng isang iglesia, o isang “espirituwal na regalo.” Kinukumbinsi ang sarili na “Ako ay sapat na banal,” wala nang karagdagang paglago sa kabanalan.

Ang isang hindi maikakailang tanda ng isang taong banal ay ang pagnanais na lumago sa kabanalan. Wala akong nakitang mga halimbawa sa Banal na Kasulatan o kasaysayan ng iglesia ng isang banal na nagsasabing, “Banal ako.” Ang lalim ng isang tao ay lumago sa pagka-Kristiyano, mas lalo siyang nagugutom para sa higit na paglago.

Ang lalaki o babae na lumalakad na malapit sa Diyos ay nagsasabi, “Masaya ako sa aking paglakad kasama ang Diyos, ngunit nais kong lumakad nang mas malapit sa kanya!” Ang taong banal ay nagagalak sa pakikisama sa Diyos, ngunit naghahanap pa siya ng higit pang mas malapit na kaugnayan sa Diyos. Nagagalak siya habang lumalago siya sa pagiging katulad ni Kristo, ngunit ipinagdarasal din niya na gawin siya ng Diyos na maging katulad ni Kristo.

Ano ang sagot sa isang mababaw na pagpapahayag ng kabanalan? Kung niloloko mo ang iyong sarili sa isang maling kasiyahan, ang sagot ay ang pagpapakumbaba sa harap ng perpektong kabanalan ng Diyos. Kung nakikita mo ang kanyang perpektong kabanalan, hindi ka makukuntento sa isang mababaw lamang na pagpapahayag ng kabanalan. Nang “makita ni Isaias ang Panginoon na nakaupo sa isang trono, itinaas sa pinakamataas at kataastaasan” nakilala niya ang kanyang sariling pangangailangan sa kabanalan:

Kawawa ako! Sapagkat ako ay naliligaw; dahil ako ay isang taong may maruming labi, at namumuhay ako kasama ng mga taong may maruruming labi; Mapapahamak ako sapagkat ako ay isang makasalanang nakakita kay Yahweh, ang Makapangyarihang Hari!⁵⁴⁰

Nang makita ni Isaias ang perpektong kabanalan ng Diyos, nalaman niya ang kanyang sariling pangangailangan para sa kabanalan. Ang lunas para sa mababaw na pagpapahayag ng kabanalan ay isang mas malalim na pagka-unawa sa Diyos. Kapag nakikita natin ang Diyos, nagkakaroon tayo ng higit na kagutuman para sa isang banal na puso. Kung mas nakikita natin ang Diyos, mas gugustuhin nating maging katulad niya.

Ang Landas patungo sa Kabanalan

Paano tayo magiging katulad ni Kristo? Bilang isang mananampalataya na nagnanais na mapuno ng buong kapuspusan ng Diyos, paano mo matatanggap ang napakagandang regalo na ito? Ano ang landas sa isang banal na puso?

Hindi natin kailangang magpakahirap upang mahanap ang landas sa kabanalan sa ating sarili. Ang Salita ng Diyos ay nagpapakita ng landas tungo sa isang buhay na banal.

➡ *Paunang Pagpapabanal*

Mula sa sandali ng iyong bagong kapanganakan, ang Banal na Espiritu ay naninirahan na sa iyo.⁵⁴¹ Sa isang iglap, lumipat ka mula sa kadiliman patungo sa liwanag. Mula sa puntong iyon, inilarawan ka ng Bagong Tipan bilang isang “pinabanal.”

Kahit na maaari ka pa ring makibaka sa tukso, binibigyan ka ng Banal na Espiritu araw-araw ng tagumpay laban sa sinasadyang kasalanan. Nakikita ng mga tao sa paligid mo ang pagbabagong-anyo habang nabubuhay ka sa iyong bagong buhay kay Kristo. Magalak ka sa ginawa ng Diyos!

⁵⁴⁰ Isa. 6:1,5.

⁵⁴¹ Rom 8:1-2, 9-11.

➡ *Paglago sa Pagpapabanal*

Sa pagsunod mo kay Kristo, binabago ng Banal na Espiritu ang iyong panloob na espiritu. Habang ikaw ay “lumalakad sa pamamagitan ng Espiritu,” hindi mo na “binibigyang-kasiyahan ang mga hinahangad ng laman.”⁵⁴² Ang mga dating tukso ay nawalan ng hawak sa iyo. Ang pagsunod sa Diyos ay nagdudulot sa iyo ng pangmatagalang kagalakan.

Gayunpaman, nakikita mo ang mga lugar ng pakikibaka. Sinusunod mo ang Diyos, ngunit kung minsan ay may pakikibaka sa pagitan ng mga utos ng Diyos at ng iyong panloob na mga hangarin. May isang pakikibaka sa pagitan ng iniuutos ng Diyos at ng iyong makasariling kalooban. Nahihirapan kang mahalin ang Diyos nang lubusan at mahalin ang iyong kapwa. Nalalaman mo na mayroon kang isang “nahahating puso.”

➡ *Kadalisan ng Puso*

Habang inilalantad ng Diyos ang mga bahagi ng buhay mo na nangangailangan ng mas malalim na paglilinis, magsisimula kang magkaroon ng kagutuman para sa pangako ng 1 Tesalonica 5:23. Sisikapin mong maunawaan ang katotohanan ng panalangin ni Pablo, “Nawa’y ang Diyos na nagkakaloob ng kapayapaan ay pabanalin kayo nang *lubusan*.” Magsisimula kang magtanong sa Diyos, “Mayroon pa po ba kayong nais gawin sa aking buhay? Maaari ba akong maging dalisay? Ang akin bang mga nasasaloob na mga pagnanais ay maaarig mabago hanggang sa hindi na ako nahihirapang sumunod sa Panginoon ng lubusan?”

Ang mga Kristiano sa buong kasaysayan ay nananalangin na bigyan sila ng Diyos ng isang pusong dalisay. Batay sa 1 Tesalonica 5:23, ang ilang mga tao ay gumamagamit din ng salitang “buong pagpapakabanal” para sa mga karanasan.⁵⁴³ Ang iba naman ay tinatawag itong “mas malalim na buhay.” Ginamit ni John Wesley ang salitang “perpektong pagmamahal.” Anuman ang salitang ginagamit, ito ang likas na pagkauhaw ng isang anak ng Diyos na nagnanais na lumago sa pagkakatulad kay Kristo.

Habang idinadalangin mo ang mas malalim na paglilinis na ito, maaari mong makita ang tatlong bahagi kung saan ka aakayin ng Diyos. Hindi ito ang condemnation na naranasan mo noong hindi ka pa mananampalataya; anak ka na ng Diyos! Sa halip ito ang mga bahagi kung saan tinatawag ka ng Diyos upang magkaroon ng banal na puso.

- Tatawagin ka ng Diyos sa lubos na pagsunod

May mga mananampalataya na nakikibaka na magkaroon ng banal na puso dahil patuloy pa silang nakikibaka sa ilang bahagi patungkol sa pagsunod. Hindi tayo makalalakad sa malapit na relasyon sa Diyos kung hindi tayo lalakad nang may pagsunod.

⁵⁴² Gal. 5:16.

⁵⁴³ “Buo” ay isa ring termino para sa “kumpleto,” ang salitang ginamit sa 1 Tesalonica 5:23. Hindi ito nangangahulugang “lubos na maturity,” ito ay nangangahulugang lubos na kadalisan at paglilinis

Walang tunay na Kristiyano ang namumuhay sa sinasadyang pagrerebelde laban sa mga utos ng Diyos. Gayunman, maraming Kristiyano ang nakakita ng paraan o dahilan o ikaila (maging sa kanilang sarili) ang ilang bahagi ng kawalang-ingat. Hindi nila kailanman sasabihin, “Diyos, hindi kita susundin,” subali’t sinasabi nila, “Diyos, iniisip ko na hindi ito ganoon kahalaga upang pag-isipan.” Basta hindi na lang nila pinapansin ang ilang bahagi ng pagsuway. Kung nais nating maging bayang banal ayon sa pagkatawag ng Diyos sa kanyang bayan, dapat natin siyang sundin sa *lahat ng bahagi* ng ating buhay.

Bilang mga taong nahulog sa kasalanan, nilililang natin maging ang ating sarili tungkol sa lalim ng ating mga kasalanan. Dahil dito, nanalangin ang sumulat ng Awit:

O Diyos, ako’y siyasatin, alamin ang nais ng aking puso!
Subukin mo ako ngayon, kung ano ang aking nais;
Kung ako ay hindi tapat, ito’y iyong nababatid,
At gabayan mo ako sa landas magpakailanman!⁵⁴⁴

Ipinanalangin ng Salmista na siyasatin ng Diyos ang kanyang puso at ipakita ang kalagayan ng kanyang puso. Nalaman niyang hindi natin lubusang kayang unawain ang nilalaman ng ating sariling puso. Ngunit habang tayo ay nagnanais na “mapuspos ng buong kapuspusan ng Diyos,” ipapanalangin nating ipakita ng Diyos ang bawat aspeto ng ating buhay na nanatiling marumi.

Ipinanalangin ni David, “Iligtas mo ako mula sa lihim na kasalanan.”⁵⁴⁵ Alam niyang maaari nating itago ang katotohanan ng kasalanan sa ating sarili. Ngunit ang Diyos lamang ang maaaring maglagay ng liwanag sa lihim ng ating mga puso.

○ *Tatawagin ka ng Diyos sa isang Pusong Isinuko*

Habang hinahanap mo ang isang dalisay na puso, tinatawag ka ng Diyos na isuko ang bawat aspeto ng iyong buhay sa kanya. Ito ay higit pa sa pagsasabi ng “Hindi” sa panlabas na tukso. Ito ay isang buong paglalaan ng iyong sarili sa Diyos. Ito ay isang buong pagsuko ng iyong kalooban sa kalooban ng Diyos.

Tinawag ni Pablo ang mga Kristiyano sa Roma upang ibigay ang kanilang sarili “bilang isang buhay na handog, banal at katanggap-tanggap sa Diyos.”⁵⁴⁶ Ito ang mga Kristiyanong namumuhay sa pagsunod sa Diyos, ngunit tinawag sila ni Pablo sa mas malalim na pagsuko sa Diyos. Hinikayat sila ni Pablo na sabihin ang “walang hanggang oo” sa Diyos. Hinikayat niya sila sa lubos na pagsuko.

Ipinakita ni Oswald Chambers ang kahalagahan ng lubusang pagsuko sa layunin ng Diyos.

⁵⁴⁴ Awit 139:23-24.

⁵⁴⁵ Awit 19:12

⁵⁴⁶ Rom. 12:1.

Upang maging kaisa ni Hesu Kristo, ang isang tao ay dapat na maging handa hindi lamang isuko ang kasalanan, kundi pati na rin isuko ang kanyang buong paraan ng pagtingin sa mga bagay. Ang pagiging isinilang na muli ng Espiritu ng Diyos ay nangangahulugan na handa tayong bitiwang ang isang bagay bago natin mahawakan ang ibang bagay?....

Kasama ng bawat hakbang ng prosesong ito, kailangan naming isuko ang ating mga pag-aangkin sa ating mga pansariling karapatan. Handa ba nating isuko ang ating paghawak sa lahat ng ating tinataglay, ating mga hangarin, at lahat ng iba pa sa ating buhay? Handa na ba tayong makilala sa pagkamatay ni Hesu Kristo?

Ang pinakamalaking
krisis sa buhay
Kristiyano ay ang lubos
na pagsusuko ng ating
kalooban.

Oswald Chambers

Kung nahaharap ka sa tanong kung susuko ka ba o hindi, tiyaking magpatuloy sa krisis, isuko ang lahat ng mayroon ka at ang buong ikaw sa kanya. At bibigyan ka ng Diyos ng kakayahang gawin ang lahat ng hinihiling niya sa iyo.⁵⁴⁷

Si George Matheson ay isang pastor na Scottish Presbyterian na natagpuan sa kanyang puso ang pagtutol sa kalooban ng Diyos. Gutom siya para sa isang di-nahahating puso na sumuko sa Diyos. Kaya't ipinanalangin niya ang panalangin ito ng pagsuko:

Gawin mo akong bihag, Panginoon,

At ako'y magiging malaya.

Pilitin mo akong iwan ang aking espada,

At ako'y magiging manlulupig.

Ako'y lumulubog sa mga hamon ng buhay

Kapag sa pagtayo ako'y nag-iisa;

Ikulong mo ako sa iyong mga bisig,

At magiging malakas ang aking mga kamay.

Naunawaan ni Matheson na sa lubos na pagsuko, matatagpuan natin ang tagumpay. Kapag ibinigay natin ang ating sarili bilang isang bihag sa Diyos, pinalalaya niya tayo mula sa pagkaalipin sa kasalanan. Kapag mahina tayo na dapat tayong humawak sa mga bisig ng Diyos, pinalalakas niya tayo. Natatagpuan natin ang ating pinakamalaking tagumpay kapag naabot namin ang punto ng buong pagsuko sa Diyos.

- Tatawagin ka ng Diyos upang magtiwala sa kanya sa pananampalataya

⁵⁴⁷ Oswald Chambers, *My Utmost for His Highest*. Accessed at <http://www.utmost.org>

Kung sumuko ka nang ganap sa Diyos, mapagkakatiwalaan mo siya na “linisin ang iyong puso sa pamamagitan ng pananampalataya.”⁵⁴⁸Tayo ay pinapagingbanal sa biyaya sa pamamagitan ng pananampalataya. Hindi natin ginagawang banal ang ating sarili sa pamamagitan ng ating pagsisikap bilang tao.

Bilang isang makasalan, lumapit ka kay Kristo na walang kahit ano. Itinapon mo ang iyong sarili sa kanyang awa. Sa pamamagitan ng pananampalataya, tinanggap mo ang kanyang libreng alok ng kaligtasan, at ginawa ka niyang isang bagong nilalang.

Sa parehong paraan, habang nagugutom ka para sa isang banal na puso, dapat kang lumapit kay Kristo nang may pananampalataya. Ang Diyos na tumawag sa iyo sa kabanalan ay gagawin kang banal. Maaari kang maniwala na ang pangako niya ay para sa iyo. Ang panalangin ni Paul, “Ngayon, ang Diyos na nagbibigay ng kapayapaan ang siyang magbabanal sa iyo ng lubos,” ay maaaring maging katotohanan sa iyong buhay. Maaari kang maniwala sa mga pangako ng Diyos. “Siya na tumawag sa iyo ay tapat; tiyak na gagawin niya ito.”⁵⁴⁹

Isaias 6 –Isang Kuwento nang paglilinis

“Banal, banal, banal” ang sigaw ng mga anghel, habang si Isaias ay nanginginig! Kailangang makita ni Isaias ang kanyang sarili bilang “marumi” bago ipagkatiwala sa kanya ng isang banal na Diyos ang kaluluwa ng buong bansa.

Nang makita ni Isaias ang kanyang sariling puso, siya ay umiyak, “Sa aba ko! Sapagkat ako’y nawala, dahil ako’y isang lalaking may maruming mga labi.” Nakita niya ang lalim ng kanyang pagiging makasalan. Subali’t hindi siya iniwan ng Diyos sa nakakikilabot na kalagayang ito.

“Pagkatapos, isang seraphim ang lumipad palapit sa akin, nang may dala sa kanyang kamay ng baga na kinuha niya ng pansipit mula sa altar. At ito’y idiniit niya sa aking labi at sinabi: “Tingnan mo, ito’y dumikit sa iyong labi; naalis na ang iyong kasalanan, at binayaran na ang iyong kasalanan.”⁵⁵⁰

Ang kwentong ito ay nagtuturo ng isang masakit na katotohanan. Ang paglilinis ay madalas na masakit. Naririnig mo ba ang sakit habang idinidikit ng anghel sa mga labi ni Isaias ang nagniningas na baga? Ito ay hindi murang biyaya; ang paglilinis ay may kasamang sakit.

Gayunman, ang kwentong ito ay nagtuturo ng isang kamangha-mangha at nakakalakas ng loob na katotohanan. Kung hahayaan natin siya, gagawin tayong banal ng Diyos. Ang layunin ng Diyos ay hindi pahirapan si Isaias; Ang layunin ng Diyos ay linisin si Isaias. Ang layunin ng Diyos para sa kanyang bayan ay *maaaring* maganap. *Maaari* tayong maging malinis.

⁵⁴⁸ Mga Gawa 15:9.

⁵⁴⁹ 1 Tesalonica 5:23-24.

⁵⁵⁰ Isa. 6:6-7.

➡ *Patuloy na Paglago sa Kabanalan*

Nanalangin si Pablo, “Ngayon nawa’y lubos kayong pabanalin ng Diyos na siyang nagbibigay ng kapayapaan.” Patuloy pa niya, “At nawa’y ang inyong buong espiritu at kaluluwa at katawan ay manatiling walang kapintasan hanggang sa pagparito ng Panginoong Hesu-Kristo.”⁵⁵¹ Ang inyong paglago sa pagiging kawangis ni Kristo ay magpapatuloy hanggang “sa pagdating ng ating Panginoong Hesu-Kristo.” Habang ikaw ay lumalakad kasama ng Diyos, ikaw ay magpapatuloy na nababago tungo sa imahen ng Diyos.⁵⁵² Ikaw ay lalago sa kabanalan. Magpapatuloy ka sa masayang pagsuko sa kalooban ng Diyos. Lalakad ka sa patuloy at sinasadyang pagsuko sa Diyos.

Isipin ang araw ng iyong kasal. Sa iyong pag-aasawa, gumawa ka ng panghabambuhay na pangako. Hindi mo itinatanong bawat umaga, “Kasal pa ba ako ngayon? May bisa pa ba ang tipan ng kasal?” Ginawa mo ang isang minsanang panghabangbuhay na pangako. Ang tanging paraan na masisira mo ang tipan ay sa pamamagitan ng pagtalikod sa mga panata na ginawa mo sa iyong kasal.

Sa bawat araw ng inyong pagiging mag-asawa, nabubuhay ka ayon sa pangako na ginawa mo sa iyong kasal. Kapag nahaharap sa isang desisyon, pipiliin mong kumilos nang may pagmamahal sa iyong asawa. Ang minsanang pangako ng pagtatalaga ay ipiinamumuhay sa pang-araw-araw na buhay.

Sa parehong paraan, ang iyong pagsuko sa Diyos ay isang panghabangbuhay na pagtatalaga ng sarili. Hindi mo kailangang magtanong sa bawat araw, “Nakasuko pa ba ako sa Diyos?” Sa halip, sa bawat araw ay nabubuhay ka ayon sa pangako na ginawa mo nang sumuko ka nang lubusan sa Diyos.

Isang mahusay na mangangaral ng Scottish na si Horatius Bonar, ang sumulat tungkol sa patuloy na paglago bilang isang taong banal.

Ang isang buhay na banal ay binubuo ng maraming maliliit na bagay. Mga maliliit na salita, hindi mabubulaklak na pananalita o pangaral; ang maliliit na gawa, hindi mga himala, o mga labanan, o ang isang dakilang kilos ng kabayanihan o makapangyarihang pagkamartir, ang bumubuo sa tunay na buhay Kristiyano. Ang isang dakilang buhay ay binubuo ng maliliit ng bagay.⁵⁵³

Ito ang pang-araw-araw na buhay ng kabanalan. Namumuhay ka ng isang buhay na banal hindi sa iyong sariling kapangyarihan, ngunit sa kapuspusan ng Banal na Espiritu. Ang isang buhay na banal ay tungkol sa isang relasyon ng hindi nahahating pag-ibig sa Diyos. Ito ay

⁵⁵¹ 1 Tesalonica 5:23.

⁵⁵² 2 Cor. 3:18.

⁵⁵³ Horatius Bonar, *God's Way of Holiness* (Chicago: Moody Press, 1970), 125-126.

tungkol sa isang pagnanasa sa kanya. Ito ay nagnanais sa kanya nang higit sa lahat. Ang pagnanasang ito ay mag-aakay sa iyo sa isang patuloy na pagpapalalim ng relasyon sa Diyos.

Sa buong kasaysayan ng tao, sinubukan ng tao na mabuhay nang hiwalay at di-umaasa sa Diyos. Tinukso ni Satanas si Eba gamit ang pangakong, “Ikaw ay magiging katulad ng Diyos.”⁵⁵⁴ Sa Babel, ang mga tao ay nagpasya na “magtayo para sa ating sarili ng isang lungsod at isang tore na may tuktok sa kalangitan, at gumawa tayo ng isang pangalan para sa ating sarili.”⁵⁵⁵ Sa kanyang pagkamakasari, nais ng tao na mamuhay nang hiwalay sa Diyos. Sa kabaligtaran, ang isang buhay na banal ay pamumuhay nang may buong pag-asa sa Diyos.

Ang kabanalan ay pag-aari ng Diyos; ikaw at ako ay banal *lamang* habang tayo ay nabubuhay sa patuloy na pakikipag-ugnay sa kanya. Hindi ka makakaabot sa puntong masasabi mo, “Ako ay banal sa aking sariling lakas.” Sa halip, dapat mong sabihin, “Sa araw na ito, binibigyan ako ng Banal na Espiritu ng lakas upang mamuhay ng isang buhay na banal. Ngayon, binabago ako ayon sa kanyang larawan. Ngayon, sinusunod ko ang Diyos ng pusong lubos na nagmamahal sa kanya. Ngayon, minamahal ko ang aking kapwa sa pamamagitan ng biyaya ng Diyos. Ngayon, ginagawa ako ng Banal na Espiritu kung ano ang pagkatawag sa akin ng Diyos. Ngayon, tinutupad ng Diyos ang kanyang layunin sa akin.” Ito ang buhay ng kabanalan.

Sampung Praktikal na Paraan Upang Linangin ang Araw-araw na Buhay ng Kabanalan⁵⁵⁶

Ang isang di-nagbabago, at mabungang buhay na may kabanalan ay nangangailangan ng habambuhay na pagpapalago at pangangalaga. Ang paglilinis ng puso ay hindi ang wakas ng ating pagsisikap para sa kabanalan. Tayo ay katulad ng mga piloto na naiayon na ang eroplano sa lalapagan ng eroplano, subali’t kakailanganin pa ring gumawa ng maraming pagtutuwid bago pa tuluyang mailapag ang eroplano.

Ang espirituwal na kamatayan sa sarili ng isang Kristiyano ay isang kamatayang nakabubuhay—nagpapatuloy na kamatayan. An gating sakripisyo ay isang buhay na sakripisyo—nagpapatuloy na sakripisyo. Ang mga salitang naglalarawan tulad ng “mamatay sa sarili” ay nakaukol lamang sa pagtuturo sa atin ng katotohanang espirituwal, subaslit dapat tayong maging maingat na hindi tayo lalayo mula sa Salita ng Diyos. Ang isang dalisay na puso ay hindi siyang dulo ng ating pagsisikap sa kabanalan. Ang pusong dalisay at isang kaloobang isinuko ay magbibigay sa atin ng mas mabuting kakayahan para sa paglalakbay na ito, subali’t mayroon tayong buong buhay na lalakbayin!

Ang buhay na puspos ng Espiritu ay isang buhay ng paglago at tuloy-tuloy na pagpapaging-banal. Sa pamamagitan ng Banal na Espiritu, tayo ay patuloy na binabago mula sa

⁵⁵⁴ Gen. 3:5.

⁵⁵⁵ Gen. 11:4.

⁵⁵⁶ This section is adapted from a lesson by Rev. Tim Keep.

“kaluwalhatian hanggang sa kaluwalhatian”⁵⁵⁷. Narito ang praktikal na payo sa mga nagnanais ng lumalalim na buhay na may kabanalan.⁵⁵⁸

1. Manatiling wasak ang iyong espiritu

Ang isang tunay na buhay na may kabanalan ay may *nagpapatuloy na pagsisisi*⁵⁵⁹ habang nagpapatuloy ang Diyos sa pagsasaayos ng ating mga pangit sa kaanyuan at itumpak iyon sa atin para sa perpektong imahen ni Kristo. Ang paraan upang mapanatili ang ngiti ng Diyos sa ating mga buhay ay ang mabilis na pag-amin sa ating mga kakulangan at lumakad sa liwanag na ibinibigay ng Diyos para sa atin.⁵⁶⁰

2. Tanggapin ang pagtutuwid ng Diyos.

Nilinaw ng sumulat ng aklat ng Hebreo na ang pagtanggap, sa halip na pagtangi, sa pagtutuwid ng ating Ama sa Langit ang magbibigay sa atin ng pagkakataon na “makibahagi sa kanyang kaluwalhatian”.⁵⁶¹ Walang sinumang natutuwa sa banal fpagsaway mula sa Diyos lalo na karaniwang itong nanggagaling o dumadaan sa pamamagitan ng mga ordinaryong tao na sila mismo ay may mga sariling pagkukulang na kailangang ituwid. Ang bawat isa sa atin ay may tendency na isaisantabi ang mga masasakit na pagtutuwid, laluna kung ito’y nagmumula sa isang makasalanang asawa o makasalanang lider espirituwal na inilagay ng Diyos bilang awtoridad na mamamahala sa atin. Subali’t ang pagdisiplina ang isa sa pinakamalakas na kasangkapan ng Diyos upang alisin, baguhin at kinisin ang magagaspang na bahagi ng ating pagkatao upang mahubog tayo sa imahen ni Kristo.

Kapag dumating tayo sa sandaling hindi na matanggap ang pagtutuwid, maging ito’y mula sa mga taong mas mababaw pa ang kalagayang espirituwal, umalis na tayo sa pataas na landas ng kabanalan.

3. Iharap ang iyong sarili bilang pang-araw-araw na handog sa Diyos

Ipinaaalala ni Pablo sa atin na dapat nating ihandog an gating mga katawan, kabilang ang lahat nitong mga kagustuhan at naisin, sa Diyos bilang “buhay na sakripisyo”. Ang ating mga katawan na sa simula’y naging “mga instrumento para sa kawalang-katwiran” ngayon ay nababago sa pamamagitan ng biyaya ng Diyos tungo sa pagiging “instrumento para sa katuwiran”.

Ipinakita ni Pablo ang nagpapatuloy na prosesong ito sa pamamagitan ng tuloy-tuloy na pagpapasakop sa Diyos sa isang graphic na larawan ng buhay Kristiyano. Sinabi niya, “Sapagka’t namatay na kayo, at ang inyong buhay ay nakatago kay Kristo sa Diyos.” Nagpatuloy siya sa pag-uutos na “Patayin nn ninyo samakatuwid ang anumang maka-mundo na nasa inyo.”⁵⁶² Gawin ninyo ito at kayo’y makakaranas ng higit at higit pang biyaya.

⁵⁵⁷ 2 Cor. 3:18.

⁵⁵⁸ 1 Cor. 6:11.

⁵⁵⁹ Mateo 6:12.

⁵⁶⁰ 1 Juan 1:7.

⁵⁶¹ Hebreo 12:10

⁵⁶² Colosas 3:3,5.

4. Pagbulayan ang Kasulatan araw-araw

Ang pagpapaging-banal, at katauhang katulad ni Kristo ay hindi bunga ng isang sandali lamang kundi ito’y bunga ng habambuhay na pagbubulay at pagsunod sa Salita ng Diyos. Sinabi ni Hesus sa kanyang mga alagad na sila’y nilinis sa pamamagitan ng Salita. “Kayo ngayo’y malinis na dahil sa Salita na sinabi ko sa inyo.”⁵⁶³ Pagkatapos ipinanalangin ni Jesus na sila’y patuloy na pinapagiging-banal sa pamamagitan ng Salita. “Pinapagiging-banal mo sila sa katotohanan; ang iyong Salita ay katotohanan.”⁵⁶⁴ Tinutupad ng Diyos ang kanyang dumadalisyay at naglilinis na gawwin sa pamamagitan ng Kanyang Salita na patuloy na sinusunod.

5. Ibihis ninyo araw-araw si Jesus.

Ang banal na buhay ay tinatanggap sa pamamagitan ng pagbibihis sa ating sarili ng mga ugali at kabutihan ni Kristo. “At isuot ninyo ang Panginoong Hesu-Kristo...”⁵⁶⁵ Ang phrase na “isuot” ay nangangahulugang mag-isip tulad ni Hesus, na gayahin ang kanyang espiritu at kumilos nang katulad niya. Araw-araw dapat piliin ng mga mananampalataya na maging katulad ni Jesus sa kanyang banal na pag-ibig, tuwa, kapayapaan, pagpapatawad, kahinahunan, katiyagaan, kabaitan, kabutihan, at pagpipigil sa sarili.

6. Huwag gumawa ng daan para sa laman

Pagkatapos ibihis si Hesus dapat tayong maging maingat na “huwag gumawa ng daan para sa laman, upang bigyang kasiyahan ang mga pagnanasa nito.”⁵⁶⁶ Posible bang muling manaig ang interes na pansarili sa isang pusong puspos ng Banal na Espiritu? Kung hindi ito possible, hindi sana ibinigay ni Pablo ang paalalang ito. Habang tayo ay nabubuhay, dapat nating piliin ang kababaang-loob. Ang bawat lalaki at babaeng kontrolado ng Espiritu ay nakakaalam na ang pagiging maka-Diyos ay napananatili lamang sa pamamagitan ng maingat na paglilinang, patuloy na pagtuon ng atensiyon, at mapagbantay na pananalangin. Kung ang laman ay hindi mananatiling nakapako sa krus, ito’y muling babangon at magbubunga ng pagkatalong espirituwal, tulad ng lalaki mula sa Africa na hindi mapigil ang mga aso sa pagkagat sa kanyang mga binti dahil lumalakad siya nang may karne sa kanyang bulsa!

7. Baguhin ang iyong isipan araw-araw.

Ang iyong isipan ang sentrong pinagmumulan ng iyong buhay at ang sekreto ng kanyang pagbabago. “Kung ano ang iniisip ng tao sa kanyang puso, iyon nga siya.”⁵⁶⁷ Napakalaki ng awtoridad ng iyong isipan sa iyong buhay kaya’t ikaw ay mahuhubog ng anumang bagay na pinipili mong pagtuunan ng iyong isipan. Itinuro ni Pablo, “Huwag kayong umayon sa sanlibutang ito, sa halip at magpanibago kayo sa pagbabago ng inyong isipan, upang sa

⁵⁶³ Juan 15:3

⁵⁶⁴ Juan 17:17

⁵⁶⁵ Roma 13:14

⁵⁶⁶ Roma 13:14

⁵⁶⁷ Kawikaan 23:7.

pamamagitan ng pagsubok mauunawa ninyo kung ano ang kalooban ng Diyos, kung ano ang mabuti at katanggap-tanggap at perpekto.”⁵⁶⁸

8. Isuot ninyo ang buong baluti ng Diyos

Ang perpektong plano ng Diyos para sa bawat mananampalataya ay ang “tayo’y tumayo laban sa mga schemes ng Diablo.”⁵⁶⁹ Magagawa natin ito sa araw-araw na pagsusuot ng baluti ng Diyos—katotohanan, katwiran, kahandaan, pananampalataya, katiyakan ng kaligtasan, at ang Salita ng Diyos. Panatilihin mong nakasuot ang baluti dahil hindi natin kayang talunin ang kaaway kung sa sarili lamang natin!

9. Magkaroon ng nagpapatuloy na kamalayan sa Banal na Espiritu

Kung nais mong maging banal, kailangan mong anyayahan ang Banal na Espiritu upang puspusin ka at linisin ang bawat bahagi ng iyong buhay: ang iyong tanggapan (ang silid ng iyong buhay panlipunan at paglilibang), ang iyong silid-tulugan (ang silid ng iyong buhay moral at seksuwalidad), ang iyong kusina (ang silid ng iyong mga kagustuhan at mga pagnanasa), ang iyong opisina (ang silid ng iyong mga pagpapasyang pampinansiyal at pangnegosyo). Maraming beses, tayo’y nahihirapang magpakabanal dahil nabibigo tayong malinang ang kamalayan sa Banal na sa bawat sandali at buong katapatang hilingin ang “pangako ng Ama”, na ikinalulugod na ipagkaloob ni Jesus. Marahil ang pagkatakot ay bahagi ng ating pag-aatubili na humingi. Hindi tayo dapat matakot. Ibinigay ni Jesus ang kamanghamanghang pangakong ito: “At kung kayo nga na masasama, nalalaman kung paano magbibigay ng mabubuting bagay sa inyong mga anak, mas lalong higit ang inyong Ama sa langit, ibibigay niya ang Banal na Espiritu sa sinumang humihingi dito.

10. Mamuhay sa biyaya

Sinabi ni Jesus, “Ako ang puno ng ubas; kayo ang mga sanga. Sinumang nananatili sa akin, at ako sa kanya, Siya ang namumunga nang marami, dahil wala kayong magagawa kung hiwalay kayo sa atin.”⁵⁷⁰ Tayo ay pinagiging-banal dahil tayo ay sa puno ng ubas. Ang puno ng ubas ang siyang nagbubunga. Tayo ay nagiging mas higit na mabunga hindi sa pamamagitan ng pagsisikap na maging mabuti kundi sa pamamagitan ng pagkapit kay Jesus.

Maraming Kristiyano ang nagtitiis ng matinding pag-aalala patungkol sa kanilang paglakad kasama ng Diyos. Ang ilan, na tinuruan na ng pagsasagawa ng malalim na pagsasaliksik sa kaluluwa, ay masyadong nag-aalala at nag-iisip sa sarili. Anuman ang kanilang antas ng espirituwal na paglago, sila’y natatakot na sila’y patuloy na nabibigo na “makatugon” sa mga hinihingi ng Diyos.

Ang ibang Kristiyano ay naturuan na asahan ang isang espesyal na karanasang emosyonal matapos linisin ng Diyos ang kanilang puso at sila’y pabanalin. Nakatuon sila sa kanilang sarili at sa kanilang sariling emosyon sa halip na sa Diyos. Gayunman, ang Biblia ay nagtuturo na

⁵⁶⁸ Roma 12:2.

⁵⁶⁹ Efeso 6:11

⁵⁷⁰ Juan 15:5

ang kabanalan ay ang bunga ng pananatili kay Kristo. Sa ating paglakad sa Espiritu, magbantay sa pananalangin, magbasa ng Salita, makilahok sa Kristiyanong pagsamba at pagsasama-sama, ipahayag ang ating mga pagkakamali, at lumakad sa liwanag, hinuhubog tayo ng Diyos sa imahen ni Kristo. Maaaring hindi natin makita ang malaking pagbabago tulad ng ating inaasahan sa loob ng isang linggo o buwan, subali't kung tayo'y magbabalik-tanaw sa kinalalagyan natin noong isang taon o sa limang taong nakalipas, tiyak na may makikita tayong pagbabago!

Hinihikayat ni Pablo ang bawat mananampalataya na alamin na ang parehong Diyos na nagsimula ng pagpapaging-banal sa atin ay lulubusin ang gawaing ito: “At ito ay aking natitiyak, na siya na nagsimula ng mabuting bagay sa inyo ang siya ring lulubos nito sa araw ni Kristo Jesus.”⁵⁷¹

Ang kabanalan ng puso at buhay ay isang paglalakbay. Ang sampung prinsipyong Bibliikal na ito ang siyang mag-iingat sa inyo sa malalakas na bagyo ng pagsubok at tukso at magpapanatili sa ating nakaayon sa ating makalangit na tahanan.

Natagpuan Mo Ba ang Sikreto?

Sa bawat kabanata ng librong ito, ipinakilala ko ang isang tao mula sa kasaysayan na naging modelo ng isang banal na puso. Ang ilan ay mga kilalang Kristiyano. Ang ilan ay mga hindi gaanong kilalang tao na tahimik na namuhay ng isang buhay na banal.

Ngayon ang iyong oras. Nagugutom ka ba para sa isang banal na puso? Nais mo ba ang pakikipag-ugnayan sa Diyos? Nais mo bang magig kamukha ng iyong Ama sa langit? Maaari kang maging banal.

Nagugutom ka ba sa kapuspusan ng Espiritu? Nais mo bang paglingkuran ang Diyos nang hindi nahahati ang puso? Maaari kang maging 'perpekto tulad ng iyong Ama sa langit ay perpekto.' Maaari mong mahalin ang Diyos at ang iyong kapwa sa pamamagitan ng kapangyarihan ng Banal na Espiritu sa iyong buhay.

Ikaw ang pipili! Isusuko mo ba ang iyong sarili nang lubusan sa Diyos? Kung gayon, makakatagpo ka ng masaganang katuparan habang lumalapit ka sa kanya. Malalaman mo ang kagalakan habang hinuhubog ka ng Diyos sa kanyang larawan. Malalaman mo ang kapayapaan ng isang pusong buo para sa Diyos. Maglalakad ka sa pang-araw-araw na tagumpay sa pamamagitan ng kabuuan ng Banal na Espiritu. Sa biyaya ng Diyos, mabubuhay ka ng isang buhay na banal.

⁵⁷¹ Filipos 1:6

Takdang Aralin

1) Bigkasin ang 1 Tesalonica 5:23-24.

2) Sa bawat aralin, nagdasal tayo ng isang panalangin para sa kabanalan. Sa pagtatapos ng araling ito, isulat ang iyong sariling panalangin para sa kabanalan. Isulat ang iyong panalangin na humihiling sa Diyos na gabayan ka sa patuloy na paglago sa kanyang larawan. Isuko mo ang iyong sarili nang lubusan sa kanyang kontrol at sa kanyang kalooban sa iyong buhay. Manalangin nang may pananampalataya na ang Diyos na nagligtas sa iyo ay siyang kukumpleto ng kanyang layunin upang mahubog ka sa kanyang larawan.

Aralin 12 sa Isang Pahina

- ✓ Ang isang buhay na banal ay posible para sa bawat tunay na anak ng Diyos.
 - Itinuturo ng Salita ng Diyos na posible ang isang buhay na banal.
 - Ang mga Kristiyano sa buong kasaysayan ay nagpapakita na posible ang isang buhay na banal.
 - Ipinapatotoo ng ating pagkauhaw sa kabanalan na ibinigay ng Diyos na ang isang buhay na banal ay posible.
- ✓ Ipinapakita ng Salita ng Diyos ang landas patungo sa isang buhay na banal.
 - Sa sandali ng bagong pagsilang, nagsisimula ang Diyos na gawin tayong banal. Tinatawag natin itong paunang pagpapabanal.
 - Habang sinusunod natin si Kristo, lumalago tayo sa pagpapakabanal.
 - Gusto ng Diyos na bigyan tayo ng pusong dalisay. Ang pagkakatawag para sa isang dalisay na puso ay may kasamang:
 - Panawagan para sa lubos na pagsunod
 - Panawagan para sa pusong sumusuko
 - Panawagan para sa lubos na pagtitiwala
 - Matapos ang karanasan ng buong pagpapakabanal, patuloy tayong lumalago sa imahen ni Kristo.
- ✓ Ilang paraan na tayo ay maaaring magpatuloy na lumago sa kabanalan sa pang-araw-araw na buhay:
 - Manatiling wasak sa espiritu
 - Tanggapin ang pagtutuwid ng Diyos
 - Iharap sa Diyos araw-araw ang iyong sarili bilang handog
 - Magbulayan ang Salita ng Diyos araw-araw
 - Ibihis mo araw-araw si Jesus
 - Baguhin ang isipan araw-araw
 - Isuot ang buong baluti ng Diyos
 - Panatilihin ang nagpapatuloy na kamalayan sa Banal na Espiritu
 - Mabuhay sa Biyaya

Huling Proyekto

Mangangaral ka ng tatlong pangaral o magtuturo ng tatlong pag-aaral sa Biblia tungkol sa doktrina at pagsasabuhay ng kabanalan. Dapat mong itala ang mga pangaralg ito upang isumite sa tagapanguna ng klase para sa iyong pangwakas na proyekto. Maghahanda ka ng isang pangaral o pag-aaral sa Biblia sa bawat isa sa mga sumusunod na paksa:

1) Isang pangaral o pag-aaral sa Biblia sa isang teolohikal na aspeto ng kabanalan. Pumili ng isa:

Ang Kabanalan sa mga Relasyon

Ang Kabanalan bilang Larawan ng Diyos na nasa kanyang Bayan

Ang Kabanalan bilang isang Hiwalay na Buhay

Ang Kabanalan bilang isang Pusong Hindi Nahahati

Ang Kabanalan bilang isang Matuwid na Buhay

Kabanalan bilang Perpektong Pagmamahal

Ang Kabanalan bilang Kapuspusan ng Banal na Espiritu

Ang Kabanalan bilang katulad ni Kristo

2) Isang pangaral o pag-aaral sa Biblia sa isang praktikal na aspeto ng kabanalan. Maaari kang pumili ng isang paksang tinalakay sa kursong ito, o maaari mong piliin ang iyong sariling paksa. Kasama sa mga posibleng paksa:

Ang Paggugol ng Oras sa Diyos

Ang Kabanalan at Pagkatao

Ano ang Kahulugan ng Pagkahiwalay mula sa Mundo?

Ang Kabalaan at Negosyo

Ang Kabanalan at Buhay Pamilya

Mapanatili ang Katagumpayan Laban sa Sinasadyang Kasalanan

Ang Kabanalan at ang Buhay ng Iglesya

3) Isang pangaral o pag-aaral sa Biblia sa isang tauhan sa Biblia na nagpapakita ng kabanalan.

Doktrina at Pagsasabuhay ng Isang Buhay na Banal

Talaan ng mga Takdang-aralin

Pangalan ng Mag-aaral _____

Inisyal kapag nakumpleto ang bawat takdang-aralin. Hindi bababa sa 10 sanaysay, 10 pagmememorya ng Banal na Kasulatan, at ang pangwakas na proyekto ay dapat na matagumpay na makumpleto upang makatanggap ng isang Certificate mula sa *Shepherd's Global Classroom*.

Numero ng Aralin	Sanaysay	Pagmememorya ng Banal na Kasulatan
1		
2		
3		
4		
5		
6		
7		
8		
9		
10		
11		
12		
Pangwakas na Proyekto		

Kahilingan para sa Certificate mula sa Shepherds Global Classroom

Pamagat ng Kurso: _____

Pangalan ng Mag-aaral: _____

(Mangyaring ilagay ang iyong pangalan kung ano ang nais mo na ilagay sa certificate.)

Petsa ng Pagkumpleto: _____

Sa loob ng Estados Unidos, ang mga materyales sa kurso at mga certificates ay direktang makukuha mula sa Shepherd's Global Classroom. Kung ang mag-aaral ay hindi bumili ng kurso na nakalimbag ng SGC o kung ang kurso ay hindi binili para sa mag-aaral ng isang ministeryo na pinahintulutan na mangasiwa ng materyal ng SGC, ang bayad sa sertipiko na \$ 25 ay kinakailangan.

Upang maging karapat-dapat para sa isang certificate, dapat makumpleto ng mag-aaral ang mga kinakailangan ng kurso sa ilalim ng direksyon ng isang pastor o espirituwal na tagapangasiwa, o isang lider ng klase na inaprobahan ng pastor o espirituwal na tagapangasiwa.

Ang mga lagda ay dapat ipagkaloob sa ibaba.

“Pinapangunayan ko na ang mag-aaral na ito ay sapat na natutupad ang mga kinakailangan para sa kursong ito at dapat makatanggap ng sertipiko.”

(lider sa Klase o Espiritwal na Tagasanay)

(Pastor o Espiritwal Tagapangasiwa)

Pangalan ng Iglesya o Ministeryo at Address

Kung ang kurso ay nakumpleto sa isang bansa maliban sa Estados Unidos, ang kahilingang ito ay dapat na pirmahan ng isang kinatawan ng misyon na awtorisadong mangasiwa ng mga materyal ng SGC sa bansang iyon. Kung ang mag-aaral ay hindi bumili ng kurso mula sa SGC o isang misyon na pinahintulutan na mangasiwa ng mga materyal ng SGC, maaaring kailanganin ang bayad.

(Lagda ng kinatawan ng misyon, kung nakumpleto/natapos sa labas ng U.S.)

Within the U.S., mail certificate requests to **Shepherds Global Classroom, 4473 Forest Trail, Cincinnati, OH 45244**. If you registered for this course online, the certificate will be free of charge. If not, please enclose a check or money order for **\$4.99** to cover the cost of printing, shipping and handling. To fill out a certificate request form online, please go to **Shepherdsglobalclassroom.org**.